

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của người chuyển ngữ. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của người chuyển ngữ và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ, đều là sai phạm.

Mọi người đều nói ta biến thái

~*~

Tác giả: Trùng Tiểu Biên

~*~

Converter: Nothing_nhh (TTV) và Tuyetbangnhi

~*~

Nguồn: <https://docke.wordpress.com>

~*~

Editor: Docke (Lân Ca: Phiên ngoại 1)

~*~

Làm ebook: Thiên Nhai

~*~

Thể loại: Hiện đại, hài

~*~

Độ dài: 43 chương + 3PN

~*~

Văn án:

Ta rất yêu Nghiêm Tử Tụng, yêu đến mức không có cách nào kiềm chế nổi.
Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, ta đã thề: ta sẽ trở thành bạn gái của hắn.
Ta giúp giặt quần áo, quét dọn vệ sinh. Mỗi ngày ta đều tự cho mình là bạn gái của hắn.

Cho dù hắn có chán ghét ta cỡ nào, ta vẫn không thềm để ý.
Nhưng hắn lại không thương ta. Hắn chỉ ăn cơm ta làm cho hắn, sau đó mỗi lần nhìn thấy ta đều nói: “Người cút sang một bên cho ta!”.

Có một ngày, ta đẩy hắn xuống cầu thang rồi nói: “Nghiêm Tử Tụng, người tàn phế đi!
Người tàn phế, ta sẽ nuôi người cả đời.”.

Về sau, ta lại đột nhiên không thương hắn nữa. Hắn làm gì ta cũng thấy phiền.
Có một ngày hắn tự mình té xuống cầu thang rồi nói với ta: “Tương Hiểu Mạn, ta tàn phế,
người phải nuôi ta cả đời.”

Hắn còn nói: “Nếu không, ta giặt quần áo, nấu cơm giúp người?”

[Được rồi, thật ra văn án còn một phần nữa...]

Vương Đình Hiên là sư huynh của ta.

Hoặc có thể nói là, một pho tượng thần.

Mọi người đều nói, nếu trong văn án mà không nhắc gì đến hắn là bất kính.

Gì vậy! Ta cự tuyệt đề cập đến người này.

~*~

Mục lục:

Chương 1: Lúc nhỏ ta hơi điên

Chương 2: Đại thần xuất hiện

Chương 3: Gặp nhau trong mưa

Chương 4: Hàm trư thủ địch thập bát mô

Chương 5: Gian tình trên giường bệnh

Chương 6: Mông co dẫn

Chương 7: Sa mạc nhiệt tình

Chương 8: Không tìm thấy hoàng vinh

Chương 9: Va chạm kịch liệt

Chương 10: Lần đầu thân mật

Chương 11: Cuộc chiến giữa nữ anh hùng và nữ thiên sứ

Chương 12: Lần thứ hai thân mật

Chương 13: Giai điệu dưới vực sâu không đáy

Chương 14: Cố ý gặp gỡ ngẫu nhiên

Chương 15: Nơi nào cũng có đại thần

Chương 16: Phơi nắng càng thêm khỏe

Chương 17: Trái tim ta tan nát

Chương 19:

Chương 20:

Phiên ngoại 1: Tình yêu là gì?

Chương 21: Bình phong

Chương 22:

Chương 23: Nước Hoàng Hà vỡ đê

Chương 24: Bạn gái tin đồn

Chương 25: Kỳ hạn yêu

Chương 26: Lột xác

Chương 27: Nụ hôn đầu tiên

Chương 28: Tình yêu thăng cấp

Chương 29:

Chương 30:

Phiên ngoại 2: Hương vị tình yêu

Chương 31:

Chương 32:

Chương 33:

Chương 34:

Chương 35:

Chương 36:

Chương 37:

Chương 38:

Chương 39:

Chương 40:

Chương 41:

Chương 42:

Chương 43:

Phiên ngoại 3:

Chương 1: Lúc nhỏ ta hơi điên

Lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, ta đã thề nhất định ta sẽ trở thành bạn gái của hắn. Nhưng thật ra lúc đó ta còn nhỏ, thậm chí còn không biết tên của hắn nữa.

Cũng có thể, căn bản là không hiểu tình yêu là gì.

Chỉ là khi đêm về, ta rất hay nằm mơ thấy hắn. Sau khi tỉnh dậy, tim vẫn còn rộn rã không yên.

Nhiều năm trôi qua, trong ngày báo danh vào đại học, ông trời lại an bài cho chúng ta gặp nhau lần nữa. Ta phát hiện, ta vẫn còn nhớ như in khuôn mặt cùng đôi dép lê muôn đời không đổi của hắn.

Cho nên, lại giống như trước kia, ta quyết định, hắn phải là người của ta.

Chuyện này đã ăn vào tâm tưởng của ta từ rất lâu rồi. Nhưng mỗi lần bắt đầu gặp nhau lại luôn luôn bỏ qua.

Bởi vậy chưa từng kể cho bất cứ ai nghe, cũng không có ai có thể tâm sự. Cuối cùng, trở thành bí mật chôn sâu dưới tận đáy lòng.

Ngoại trừ lần đó, ta không ngại công khai nội tâm một cách trắng trợn trước mặt công chúng. Đáng tiếc, vẫn như cũ, không có ai hiểu được.

Dẫn đến khi còn bé, có người đã nói với cha ta: “Ông có một đứa con gái thật khác thường.”

Cha ta cười khỏ, ha ha cười nói: “Ông thật khách khí.”

Có lẽ, ai ai cũng từng phát điên.

Trong khi những đứa con gái khác luôn để bím tóc, ta ăn trộm của mẹ năm đồng, chạy ra tiệm cắt tóc rồi ra về với một cái đầu trọc lóc.

Khi đó, lưu hành nhất chính là bộ phim ‘Trái tim mùa thu’... Phim Hàn, nhân vật chính đều bị ung thư.

Cạo trọc đầu xong, ta vừa ho khan vừa kể lể với đám bạn là ta mắc bệnh nan y, sắp chết rồi.

Trong trường chỉ có một mình ta mặc váy để đầu trọc. Bọn họ đều nhìn ta với ánh mắt khác thường, ta cảm thấy vô cùng đặc ý.

Chẳng qua là không có ai hiểu ta thôi chứ thật ra, ta cảm thấy mình rất thông minh, là thông minh tuyệt đỉnh.

Một ngày nọ, lớp chúng ta có một giáo viên thực tập, là sinh viên đại học.

Ta rất thích cô ấy. Để tỏ lòng hoan nghênh nhiệt liệt, ta ở trước mặt mọi người xóc váy cô lên. Cô đỏ mặt, mắng ta là đồ biến thái.

Tựa hồ chỉ trong nháy mắt này, ta đã tìm được mục tiêu của đời mình. Cảm thấy cô ấy thật sắc bén, có thể nhìn thấu ta.

Cho nên bắt đầu kể từ hôm đó, cứ mỗi lần cô giảng bài là ta lại hỏi. Học sinh giỏi mà!

Ta hỏi cô: Hôm nay cô mặc quần lót màu gì? Áo lót màu gì?

Nhưng cô chỉ luôn im lặng nghen ngào, chỉ tay vào người ta nói: “Trương Hiểu Mạn, em cút ra ngoài cho tôi.”

Sau lại nghe nói, tính cách của cô trở nên táo bạo hẳn.

Kể đến đây, ta xin được tự giới thiệu. Ta tên là Trương Hiểu Mạn.

Điểm trung bình từ thời tiểu học cho đến bây giờ chưa từng thay đổi, không cao không thấp, đúng chuẩn 50.

Trong đó môn ngữ văn, cho đến bây giờ, đều là 0.

Nguyên nhân gây ra hình như là do viết văn. Thầy giáo ngữ văn ngay cả một điểm cũng không thêm bố thí cho ta, luôn bị ta chọc tức đến nỗi lạnh run, xanh cả mặt.

Thậm chí còn xé nát bài thi của ta ra thành từng mảnh. Từ đó không thêm chấm bài ta nữa. Càng về sau, căn bản là không thêm thu bài thi của ta luôn.

Bản thân ta thấy mình viết văn rất khá. Ví dụ như bài tập làm văn “Động vật em thích nhất”, ta đã rất hài lòng.

Ta kể lại tường tận ta đã giết làm con gà con như thế nào.

Chỉ có điều, phần trọng điểm là miêu tả hình dáng lúc con gà con chết đi. Có thể nói là một hình tượng sinh động.

Còn “Việc làm khó quên nhất”, ta tường thuật cụ thể và chi tiết tình hình khi ta nhìn xem một đôi tình nhân đánh dã chiến trong công viên, còn linh hoạt vận dụng rất nhiều từ ngữ sinh động.

Nhưng bọn họ đọc không hiểu được văn phong của ta, cũng không thể nào hiểu nổi thế giới nội tâm của ta.

Vì để đảm bảo điểm số trung bình, thi số học ta chưa từng lơ lửng. Bởi vậy, thầy số học vô cùng yêu thích ta.

Kỳ thi tiểu học đạt điểm tối đa cũng chẳng là gì, chỉ có điều, mỗi một bài ta đều dùng ba, bốn cách để giải đề. Từ đó, vừa trông thấy ta là hai mắt thầy lại sáng lên.

Trước khi thi vào cấp một trung học, một bạn gái mặc đồng phục của trường Hoa Gia, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi qua mặt ta. Bộ đồng phục học sinh kia đá lông nheo với ta một cái, ta lập tức bị mê hoặc.

Làn váy màu xanh đậm rất đẹp, rất thích hợp với khí chất phiêu dật của ta.

Ta liền điền vào nguyện vọng là Hoa Gia, đúng như ý nguyện của mẹ.

Trong khoảng thời gian đó, bà đỡ mắt tẩm bổ cho ta, cầu xin tổ tiên phù hộ.

Hôm đó là thi ngữ văn, ta biết điều viết một hai câu đối: ‘Trên trời xanh thẳm mây trắng bay; Bên dưới mây trắng con ngựa chạy.’

Bài này đã khiến cho giám khảo vô cùng tâm đắc. Điểm số đột phá, tốc hành song mã.

Thầy ngữ văn của ta, nghe nói đã giận đến mức ngã lăn xuống đất không dậy nổi, nói ta nhất định là cố ý.

Trời cao minh giám! Mẹ ta nhận được phiếu điểm, mừng rỡ như điên. Đem gói tất cả số thuốc bổ ta uống còn thừa lại, tặng hết cho mọi người. Khi đó, ta cũng không có lấy một câu dị nghị!

Dù sao cũng đã uống đến ngấy rồi.

Sau khi trở về, mẹ ta lôi từ trong nhà bếp ra một con dao thái, uy hiếp bắt ta phải để tóc dài.

Ta nói với bà: “Mẹ thấy chỗ nào thuận mắt thì cứ chém!”

Kết quả, mẹ ta nói: “Con nhãi, mày mà không để tóc thì tao tự sát! Cho mày chết đói!”

Bốn chữ cuối khiến ta vô cùng rung động.

Rốt cuộc hiểu ra, tại sao mẹ lại có thể sinh ra ta. Bà chính là cao thủ tuyệt thế, thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết.

Vừa liếc mắt đã có thể nhìn thấu nhược điểm của ta.

Nhún vai, ta chịu thua.

Sau đó, tự điều chỉnh cho dáng vẻ bề ngoài trở lại bình thường.

Tiếc hận biết bao. Dù sao đầu trọc như vậy, vốn dĩ có thể khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, tạo nên một trực quan ấn tượng.

Vì vậy, lần đầu tiên trong đời ta gặp phiền não, lo lắng từ nay sẽ không còn “vừa nhìn đã hiểu”.

Dù sao thì ta vẫn là một học sinh giỏi, cũng không làm mấy chuyện sĩ nhục nội quy trường học như xỏ lỗ tai, nhuộm tóc hoặc xăm mình linh tinh. Cùng lắm chỉ là cạo trọc đầu mà thôi – loại hành vi này nội quy nhà trường không có quy định nhưng người bình thường cũng sẽ không làm.

Ta là một loài động vật có giác quan tiêu chuẩn, cũng lười nhìn xuyên qua vẻ ngoài để nhận ra bản chất.

Nói một cách đơn giản, ta chỉ tin tưởng vào đôi mắt của mình.

Bước vào Hoa gia gần như là đương nhiên. Chỉ có điều, bầu không khí sục sôi tinh thần học tập này ít nhiều cũng làm cho hứng thú của ta rã rời.

Nhưng con người sống trên đời, có hàng trăm hàng ngàn điều ngoài ý muốn. Như vậy mới bất ngờ, mới khiến cho cuộc sống tràn đầy hy vọng.

Ta gặp Quách Tiểu Bảo.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã không thể rời mắt được.

Trong một canh giờ mà ta quan sát hắn, hắn đã soi gương một trăm năm mươi sáu lần, tính cả lúc nhìn vào mắt kính của người nói chuyện đối diện, lúc đi ngang qua cửa kính màu đen của tủ đựng bình cứu hỏa, cửa sổ xe hơi, còn có cả một cái gương tùy thân nữa...

Hắn luôn cẩn thận thận tránh bị người khác chạm vào. Phàm là biến thái, ai cũng đều sở hữu một thứ gì đó mà bản thân rất mê. Rất rõ ràng, hắn là kẻ tự luyện (bệnh yêu bản thân).

Hắn liên tục vuốt tóc, vô số lần chỉnh trang quần áo, bước đi thành một đường thẳng tắp. Khuôn mặt, chẳng biết vô tình hay cố ý, luôn nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, biểu lộ sự ưu thương sáng ngời.

Lúc này, ta liền xác định được tâm ý của mình: Tự dừng ta muốn kết bạn.

Một canh giờ đã đủ để ta khẳng định, trình độ tự kỷ của hắn đã đạt đến cực hạn, xứng đáng được liệt vào hàng ngũ biến thái.

Mà còn là cực phẩm trong số biến thái.

Ta nhìn hắn, ánh mắt lấp lánh.

Cùng là kẻ biến thái lưu lạc, mới gặp mà như đã quen biết từ lâu.

Không khỏi cảm thán, thế giới này quả thật không thiếu biến thái, thiếu chẳng chỉ là một đôi mắt biết phát hiện biến thái.

May sao, đôi mắt này, ta có.

Ta nghĩ. Nói không chừng, ta có thể cùng hắn thành lập một câu lạc bộ biến thái ở Hoa Gia, tuyển nhận các nhân sĩ trong giới biến thái gia nhập liên minh.

Sau đó, có người bên cạnh hắn nhìn ta, thật sự nhìn không được, nói: “Bạn nữ kia nhìn bạn đã một canh giờ rồi kìa.”

“Ai?”

Ta trầm nghĩ, phải tận dụng thời cơ. Đi tới, bất ngờ cầm tay của Quách Tiểu Bảo, cười nói: “Đồng chí! Gặp được nhau trong biển người mênh mông này, chúng ta thật là may mắn!”

Hắn cau mày giật tay ra, rõ ràng là vô cùng bất mãn với cử chỉ của ta, nói với người bên cạnh: “Minh đâu có quen cô ta.” Rồi quay qua ta phun ra một câu: “Một canh giờ? Biến thái!”

Nhất tự thành chiêm!

Ta ngây người. Chỉ với một cái liếc mắt, hắn đã có thể nhận ra! Quả nhiên là đồng đạo, hân hạnh hân hạnh!

Vì vậy, ta gật đầu, sau đó cười, nói với hắn: “Chúng ta nói chuyện riêng đi.”

Người bên cạnh hắn muốn tiếp lời, ta nghiêm túc ngăn cản: “Đồng loại nói chuyện, người bình thường không nên xen vào.”

Ta quyết định, trước tiên phải dùng một ca khúc để cảm động Quách Tiểu Bảo, kéo gần khoảng cách giữa ta và hắn: ‘Tình ca độc thân.’

Tiếng ca êm tai, vang dội khắp sân trường.

“...

Người bình thường nhiều như vậy

Biến thái lại có mấy người

Tìm một người biến thái, biến thái, người biến thái, biến thái

Đến từ biệt độc thân

...”

Chưa hát hết bài, người qua đường đã nhìn ta với ánh mắt quá độ tiến lên trạng thái chân không.

Cảm giác quen thuộc mà khắc sâu không gì so sánh được. Trong khoảng khắc đó, đáy mắt ta ăng ặc nước.

Còn Quách Tiểu Bảo thì chạy trốn chết. Hiển nhiên là hắn còn chưa phát hiện ra tiềm chất của mình.

Sau đó, nhìn theo bóng lưng hắn, ta cười cười nghĩ. Cũng chỉ có người như vậy, cuộc đời này mới không buồn chán.

Sau đó, chương trình học dần dần tăng lên.

Mà bài tập làm văn lại là: ‘Động vật mà em yêu thích nhất’.

Chuyện cũ lại hiện ra trước mắt.

Đột nhiên tâm tình ta dâng trào.

Có biết nòng nọc không? Đó là loài sinh vật nhỏ mà ta sùng bái nhất.

Có thể từ một sinh vật đầu to có đuôi biến thành một động vật lưỡng thể bốn chân, không có đuôi.

Sách giáo khoa đã giấy trắng mực đen, danh chính ngôn thuận tổng kết là – Hoàn toàn biến thái!

Ta nghĩ, không có gì ác liệt hơn thế nữa.

Rõ ràng là biến thái, nhưng lại được sự nhất trí tán thành của các nhà nghiên cứu khoa học. Có thể nói rằng, đó chính là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của ta! Vì vậy rơi lệ, viết một bài: “Nhật ký quan sát biến thái.”

Giáo viên cho ta điểm tối đa.

Nói ta có sáng kiến, có chí khí.

(Ta đã biến bài tập làm văn lần này thành một thiên tình ái...)

Chương 2: Đại thần xuất hiện

Thật ra, lúc nhỏ Nghiêm Tử Tụng không hề biết ta. Có thể nói, trong trí nhớ của hắn không hề có ta.

Nhưng cũng không trách được, dù sao cũng chỉ là tình cờ gặp gỡ. Đối với hắn, cùng lắm ta chỉ là một vị khách qua đường.

Một vị khách qua đường vội vã, tựa như thủy triều lên xuống, như trời đất lúc mưa lúc nắng, hoa nở hoa tàn.

Thời gian quen biết Quách Tiểu Bảo, ta còn chưa biết đến sự tồn tại của Nghiêm Tử Tụng.

Nhưng mỗi ngày ta đều đi theo, hỏi Quách Tiểu Bảo có đồng ý làm bạn với ta hay không.

Ta nghĩ, nghị lực của ta rất kiên cường, gió táp mưa sa cũng không sợ.

Nói nhảm một câu, Quách Tiểu Bảo rất nhanh chóng trở thành hotboy mới nổi ở Hoa Gia: Đẹp trai, hơn nữa thành tích lại luôn cầm cờ đi trước.

Lúc đó, tâm tính ta rất thuần khiết, cùng lắm cũng chỉ muốn hấn trở thành thế lực nòng cốt của câu lạc bộ biến thái. Nghĩ thâm, nếu như hấn thành danh, có thể sẽ tạo cho câu lạc bộ của chúng ta một sức ảnh hưởng rất lớn!

Liên nhin không được cười trộm.

Quách Tiểu Bảo trông thấy mặt ta tràn ngập ý cười chân thành thì nổi điên, rút cuộc hồng bét, ngửa mặt lên trời hú dài: “A a a, bạn đừng có quần lấy tôi nữa!”

Ta lơ đãng, hai mắt sáng lên, cười nói: “Quách Tiểu Bảo, bạn đồng ý làm bạn với tôi nha!”

“No! Tôi nói “No” bạn nghe không hiểu sao?” Hấn rống.

Ta làm bộ tán thán, nghiên cứu hình dạng hiện tại của hấn một hồi, chớp mắt mấy cái rồi cười: “Nghe không có hiểu.”

“Biến thái!” Hấn rút cuộc không thể giữ vững hình tượng được nữa, bỏ chạy.

Trước ánh mặt trời to, miệng há hốc của mọi người, ta chậm rì rì đuổi theo, cảm thán: “Tuổi trẻ thật tốt.”

Nhưng vài ngày sau, ta nghe những người khác nói rằng, ta điên cuồng yêu Quách Tiểu Bảo.

Nhưng thật ra, bọn họ không ai hiểu ta. Ta chỉ đang tranh thủ sự hứng thú trong tình cảm của mình mà thôi.

Chỉ có điều, tranh thủ hứng thú trong tình cảm với Quách Tiểu Bảo vẫn không đủ để khiến ta nổi tiếng. Điều chân chính khiến ta nổi danh, ta đoán chừng, bởi vì sự kiện thi trắc nghiệm.

Lần đầu tiên thi tiếng Anh, lần đầu tiên làm bài thi trắc nghiệm.

Nhìn thấy khắp nơi đều là ô vuông, ta tự dưng hưng phấn. Thật sự chăm chú nhận thức, tô đen toàn bộ tất cả ô vuông. Mãi đến khi bốn trăm cái ô vuông đều được tô đen thui, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả, tất nhiên là giáo viên của chúng ta toàn thân run rẩy. Thầy biểu diễn bài thi trắc nghiệm thân thiết của ta trước mặt mọi người, phát biểu thao thao bất tuyệt.

Bản thân bắt đắ dĩ bị chế diễu như một đứa đàn độn, chờ đợi cơ hội trở mình. Mãi đến khi bài thi thứ hai được điểm tối ta, ta biết, thời hãnh diện chân chính, rút cuộc đã đến rồi.

Lần thi thứ ba, ta không chút do dự, điền bài trắc nghiệm thành một hình trái tim, để biểu đạt lòng kính yêu cùng tôn kính của ta đối với giáo viên.

Từ đó, nhất cử thành danh* (nổi tiếng chỉ nhờ vào một hành động)!

Kết quả là, ba bài thi trắc nghiệm trước sau của ta được lưu truyền quảng bá rộng rãi đến từng học sinh ở Hoa Gia. Chỉ với ba lần, ta rút cuộc đã được lưu danh muôn đời!

Câu chuyện cuối cùng cũng có một cái kết vui vẻ.

Ta mới phát hiện, khoảng thời gian này vẫn chưa đủ để giữ gìn hứng thú trong tình cảm của ta.

Tự nhiên ảo não không ngớt. Dù sao ảnh hưởng của ta đối với Quách Tiểu Bảo, vẫn còn chưa đủ khắc sâu.

Khắc sâu đến khắc cốt ghi tâm.

Nhưng khi ta đang muốn làm cách mạng lần thứ hai, có một người tên là Vương Đình Hiên đến, nói muốn làm bạn với ta.

Nói là, đã quan sát ta rất lâu.

Nhìn hắn lúc đó cái mặt cười đến là ôn nhuận, ta cười cảm thán: ‘Quả nhiên, cường nhân nơi nào cũng có’.

Ta mỉm cười ngọt ngào, liên tục gật đầu, rồi nói: “Đi, chúng ta đi tìm Quách Tiểu Bảo!”

“Quách Tiểu Bảo!”

Nhìn thấy hắn từ xa, ta liếc mạng vẫy tay, thường thức hứng thú trong tình cảm của mình.

Hắn vốn đang đứng ở đó, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống người hắn tựa như tổ ong vò vẽ, làm cho người ta từ xa nhìn lại, cảm thấy không thể không thường thức hắn.

Nhưng chỉ sau một khắc, hắn trở nên ưu thương, vừa kinh hô vừa bỏ chạy, vừa quay đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn ta...

Hắn tay chân mau lẹ, toàn thân căng tràn sức thanh xuân, còn nhiệt tình hướng về ta la lên: “Đến bắt tôi đi, đến bắt tôi đi!”

Chỉ có điều, vì sao ta đột nhiên cảm thấy, hình như đã nhìn thấy tình cảnh này ở đâu rồi thì phải?

“Bán cao!” Đột nhiên ý thức được điều gì đó không đúng, ta nghiêm mặt, hô một câu.

Vương Đình Hiên nhìn ta với ánh mắt khác thường, nhưng hắn rõ ràng rất bình tĩnh, còn thoải mái nói với ta: “Không sao, chắc là hắn bị sự chủ động của em dọa rồi.”

Sau đó ôn hòa cười cười: “Xem ra em không hề bị sự chủ động của tôi làm sợ.”

Ta chăm chú quan sát nam sinh trước mắt, tinh tế găm nhấm ý tứ trong lời nói của hắn, rốt cục lắc đầu quây quây, thờ dãi một hơi, “Là lỗi của em.”

“...” Hắn cười. “Là sao?”

“Bây giờ hắn càng ngày càng giống người bình thường.”

“Hắn vốn là người bình thường...” Hắn bình thản nói toạc ra.

Hắn vốn là người bình thường...

Hắn vốn là người bình thường...

Sai! Không phải như thế!

Biến thái, tuy được chia thành hai loại là bẩm sinh và hậu sinh* (Bẩm sinh: Vừa sinh ra đã biến thái – Hậu sinh: Sinh ra bình thường, sau đó nhờ rèn luyện mới trở thành biến thái). Nhưng cái gã tự kỷ này, nếu không phải là biến thái chân chính thì sẽ không thể làm ra tình trạng này!

Thế nhưng giờ khắc này, ta đột nhiên chần chờ, tinh tế suy nghĩ ——

Từ ngày ta bám riết lấy hắn, hắn đã lâu rồi không còn soi gương nữa...

Hắn thậm chí cũng không tìm kiếm hình ảnh bản thân trong mắt ta, bởi vì hắn một mực trốn tránh tầm nhìn của ta...

Vừa rồi hắn còn kinh khủng vạn phần bỏ chạy. Bước đi hình chữ S chứ không phải một đường thẳng tắp...

Hắn thậm chí, có vài phần chật vật...

Chân chính biến thái, hắn là không quan tâm hơn thua, hắn là bình tĩnh như thường!

...

NO!

Ta kinh ngạc ôm mặt, chán nản ngồi sụp xuống, bóng ma bao phủ, vòng tròn oán niệm xoay quanh...

Có đúng là ta đang cản trở một tên biến thái phát triển?

Vương Đình Hiên trông thấy ta quá lưu luyến, hình như muốn an ủi một phen.

Ta chậm rãi nhìn hắn một cái, lắc đầu cự tuyệt, tự đáy lòng phát sinh cảm khái. “Chúng ta làm được biến thái, thực sự không dễ dàng chút nào.”

Thái độ quá mức sẽ bị người ta nói là điên, còn quá kín kẽ thì người ta lại không biết người biến thái. Còn phải cẩn thận tránh bị người khác hiểu lầm là ngu ngốc. Hơn nữa còn gây thù khập nơi, bác sĩ tâm lý sẽ bắt người tiến hành tẩy não bất cứ lúc nào...

Nhất là loại hậu sinh, nếu không cẩn thận sẽ biến thành bệnh tâm thần.

Sau đó Vương Đình Hiên nhìn ta, đột nhiên bật cười thành tiếng.

Ta lườm hắn: “Thế nào, thấy em không giống sao?”

“Không phải...” Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, “Chỉ là, thấy em rất dễ thương...”

“...” Nhìn dáng vẻ tươi cười của hắn, ta đột nhiên trước mắt sáng ngời, “Anh tên là Vương Đình Hiên?”

“Ừm.”

“Có hứng thú muốn vào hàng ngũ của chúng em không?”

“Được.” Không ngờ hắn không hề cự tuyệt.

Một chữ “Được”, ta bắt đầu chân chính nhận biết hắn.

Trên thực tế, ta sai rồi.

Một thằng con trai mười bốn tuổi đã biết cách che giấu bản thân, sẽ không để người chân chính nhận biết hắn.

Ta hưng phấn nói cho hắn biết, ta đang tìm cách thành lập câu lạc bộ biến thái.

Nhưng cùng lắm cũng chỉ toàn những cách tầm bậy.

Hắn cười cười, nói như vậy quá đường hoàng, trái lại sẽ khiến cho những nhân sĩ biến thái chân chính khinh bỉ. Sau đó lại nói với ta, làm vậy rất mất thân phận.

Một biến thái chân chính, không bao giờ nói mình biến thái.

Cảnh giới biến thái cao nhất chính là: Người khác không dám nói người biến thái, nhưng cứ nghĩ đến người là toàn thân rùng động.

Nhìn thấy hắn tuổi còn nhỏ mà nói về chuyện này với dáng vẻ tươi cười thanh nhã chân thành, ta sùng bái tôn hắn là: Đại thần!

Ta quả nhiên còn quá non nớt!

Cũng hiểu được thế nào là trẻ người non dạ. Từ đó trở đi, hắn nói cái gì ta liền làm theo cái đó.

Chúng ta, núp dưới chiêu bài công khai là hội học sinh, bí mật thành lập tổ biến thái hai người, cấp tốc tổ chức hoạt động ngầm.

Ta nghĩ cuộc đời của ta, có lẽ đã có mục tiêu mới rồi.

Nhưng về sau ta lại nghĩ, nếu như ban đầu không phải ta quá mức đường hoàng thì có lẽ, người này cũng không chủ động tìm đến kết bạn với ta.

Và có lẽ, cuộc đời này đã đi theo một hướng khác rồi.

Còn trong cuốn nhật ký rất hiếm khi lôi ra viết kia, ghi chép một số chuyện hết sức lông bông của tuổi trẻ.

OS:

Có phải bạn đang chán ghét làm người bình thường?

Có phải bạn không muốn giống người bình thường?

Muốn gia nhập hội để trở hết tài năng?

Bây giờ, xin được giới thiệu một phương pháp nhanh chóng nhất, hiệu quả nhất: Trở thành Biến Thái!

Biến Thái, hiện nay là phương pháp nhanh chóng và hiệu quả nhất để trở nên khác hẳn người bình thường. Hơn nữa, chuyện gia đã cho rằng, so với người điên, kẻ ngu si, đứa đần độn thì biến thái có ý nghĩa hơn hẳn. Nếu như bạn là người từ ba tuổi trở lên, tám mươi tuổi trở xuống, hiện tại đang học ở Hoa Gia, chẳng bao giờ trở thành tiêu điểm của mọi người thì Biến Thái là sự lựa chọn chính xác nhất.

Tôi là Trương Hiểu Mạn, xin mời đến gia nhập hội học sinh của chúng tôi!

Hãy trở thành Biến Thái ngay hôm nay!

Chương 3: Gặp nhau trong mưa

Ngày ta gặp gỡ Nghiêm Tử Tụng là một ngày mưa to tầm tã.

Hạt mưa giống như chuỗi hạt trân châu bị đứt, loạch xoạch không ngừng. Toàn bộ thế giới đều chìm trong làn nước.

Mây đen đông nghịt một vùng, âm trầm đáng sợ. Hệ thống thoát nước của thành phố hiển nhiên đã bị táo bón. Nước dâng lên, tràn khắp các con đường. Tất cả đều bị nhấn chìm trong nước, ướt sũng.

Ta ngồi trên xe buýt, anh dừng chọn một vị trí gần cửa sổ, chờ mặt ra nhìn trời mưa.

Không phải nói chứ cả ngày hôm nay xui xẻo muốn chết.

Đầu tiên là sáng sớm tỉnh dậy đã thấy bạn thân ghé thăm (có kinh).

Sau đó phát hiện quần lót ta phơi trên sân thượng bị gió thổi bay đi đâu mất.

Nhắc đến phương hướng mới nói, chúng ta phát minh ra kim chỉ nam, nhưng mỗi khi bị thất lạc cái gì, dù có tìm đồ mất vẫn không biết đâu là hướng bắc. Kỳ thực rất mâu thuẫn.

Mở ngăn tủ, băng vệ sinh chẳng còn lấy một cái. Hôm trước rõ ràng là ta còn gom về một đồng lớn... Mồ hôi chảy ròng ròng. Hóa ra, mẹ ta còn chưa đình kinh, cũng chưa tới thời kỳ mãn kinh.

Vậy sao tâm tình bà lại bất ổn như thế nhỉ?

Ngẩng đầu đi tìm cha ta. Ông chẳng chờ ta mở miệng đã trực tiếp phun ra một câu: “Chuyện ai nấy lo.”

Mẹ ta đi mua dưa muối về, lại phải chạy đi mua đồ dùng chuyên dụng cho ta. Chờ đến khi xong xuôi, ta đến trường thì đã muộn.

Nhưng chỉ cần đóng phạt là được cho vào học. Hôm nay đặc biệt có giáo viên tới dự giờ. Giáo viên ngữ văn chúng ta đã nhắc đi nhắc lại mấy lần, ngay cả đáp án của các câu hỏi cũng đã chuẩn bị xong cả rồi.

Giờ học vừa mới bắt đầu. Cả lớp sống lưng đều thẳng tắp, hết như những pho tượng. Cuối lớp là một ... hai ... ba bốn năm sáu bảy, bảy giáo viên ngồi rất chỉnh tề, trong tay cầm một cuốn sổ ghi chép nhỏ.

Cô giáo âm thầm lừ mắt như muốn nói “Hãy đợi đấy!”, rồi cho ta vào lớp.

Thật ra, ngày hôm nay tâm tình của ta không tốt, cũng chẳng có tâm trạng đâu mà làm xằng làm bậy. Những lúc tắt yêu, ta còn rất thích phối hợp với hoạt động tập thể nữa. Dù sao ta vẫn luôn được quảng cáo rùm beng là một học sinh ngoan.

Nhưng là cái cặp của ta lại muốn tạo phản...

Quai cặp vướng vào góc bàn đầu tiên. Ta đi cũng hơi vội vàng một chút, bàn học của bạn A ‘cạch’ một tiếng, văng ra khỏi vị trí cũ. Sau đó theo quán tính, toàn bộ sách vở trên bàn đều đồng loạt rơi xuống đất.

Bạn B ngồi cùng bàn định giúp bạn A nhặt sách vở, nhấc một bên chân ghế lên định cúi xuống. Kết quả bị mất thăng bằng, sau đó “thịch” một tiếng ngã xuống.

Sách vở của bạn C ngồi đằng sau bạn B cứ như vậy, cũng bị rơi xuống đất rất nhiều. Nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc ở đó, bạn B hiển nhiên có vấn đề về thể trọng, trong lúc té ngã đã quét hết tất cả những chương ngại vật rớt theo.

Bàn học của bạn C cũng tham gia vào chuỗi sự kiện, trở thành vô tội hại người, đổ xuống.

Bạn D muốn kéo ghế tránh ra, nhưng lại không cẩn thận dùng sức quá độ, đụng phải bàn của bạn E.

Lực tác động quá dữ dội, sách vở của bạn E cũng rơi cả xuống đất. Nhưng vấn đề then chốt chính là, trên bàn của bạn E có một chai nước. Trong chai, vừa hay lại chứa đầy nước sôi, vì muốn để nước nguội nên chỉ đậy nắp hờ...

Chai nước đổ, đổ vào sách vở của bạn F ngồi cùng bàn.

Bạn F lập tức phản ứng, đứng lên giật mạnh bàn lại, hy vọng có thể may mắn tránh khỏi kiếp nạn.

Không ngờ phía sau bạn F là bạn G thân hình rất cao, chân rất dài, vốn đang duỗi chân ra tận gầm ghế của bạn F. Kết quả, bị ghế của bạn F nghiêng chân.

Bạn G, nam tử hán đại trượng phu, không ngờ lại “Á” một tiếng ——

Lúc này, một tiếng sấm sét trống rỗng, âm âm!

Thời tiết thay đổi.

Hiện trường có thể nói là, hoàn toàn hỗn loạn.

Ta nghĩ, ngoại trừ ta.

Quay đầu lại nhìn giáo viên. Vì mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, cảm cô vẫn chưa khép lại được.

Lại nhìn về phía nhóm giáo viên phía sau, sắc mặt ai nấy đều rất khác thường.

Ta phân tích toàn bộ tình thế đã xảy ra.....

Rất rõ ràng, trong toàn bộ sự kiện, ta là người vô tội nhất.

Vì vậy, vô tội chớp mắt mấy cái.

Phi thường bình tĩnh nhặt sách vở lên, đi qua giữa đám bạn xung quanh đang trợn mắt há hốc mồm, rồi ngồi vào vị trí của mình.

Cuối cùng, ta bỏ cặp xuống, xoay người tựa lưng vào ghế. Lại hơi quay đầu về phía nhóm giáo viên, mỉm cười: Chào mừng đã đến Hoa gia nghe giảng bài.

Sau đó khoanh tay lên bàn, ngồi rất ngay ngắn chỉnh tề.

Rõ ràng là thất lưng ta đang rất đau, nhưng trong khắp cả lớp, chỉ có ta là ngồi thẳng lưng nhất.

Không khỏi cười cười.

Xe buýt đi rất chậm. Hai bên ngẫu nhiên có mấy chiếc xe hơi phóng qua rất nhanh, nước bắn tung tóe, vô cùng hoành tráng.

Ta nghĩ, nguyên nhân duy nhất khiến cho mọi người đều đổ xô ra đường nhất định là để ngắm cơn mưa xối xả này.

Những hạt mưa to nặng trĩu, hung hăng rơi trên mặt đất, tạo thành một bức màn.

Bầu trời vẫn sầm chập ì ì ù ù. Thịnh thoảng còn nhìn thấy ở phía xa xa, những tia sét đang dương nanh múa vuốt, dàn trận trên bầu trời.

Người đi đường, căn bản là không dám đi ở trên đường.

Nói thật ra, con người khó tránh được cái chết. Ta hy vọng mình có thể sống đến một trăm tuổi rồi bị sét đánh chết. Như vậy, con cháu đời sau có thể sẽ vĩnh viễn tưởng nhớ đến ta.

Ngắm lại đều thấy chết như vậy rất có phong cách!

Xe buýt ngừng lại chờ đèn đỏ. Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, chán muốn chết.

Vốn dĩ bầu trời đã đen như vậy, trong làn mưa lại càng mông lung mù mịt.

Trong màn mưa, thoáng nhìn thấy một nam sinh đang đi trên đường, chiều cao sấp xỉ cỡ ta, đúng là tự tại, bước đi dưới cơn mưa xối xả nhàn nhã như đi chơi.

Nói đúng ra thì đi dạo dưới cơn mưa xối xả như vậy cũng không đẹp. Nhưng dáng người của hắn lại tản mạn như vậy, bất giác tạo nên một cảm giác cô độc.

Sau đó hắn đột nhiên ngoái đầu nhìn lại...

Chỉ một thoáng nhìn nhau, ta giật nảy mình như gặp phải thần tiên. Dáng dấp của hắn phá vỡ tưởng tượng của ta, nhưng ánh mắt kia thì...

Ta cảm thấy trống rỗng như bị điện giật.

Toàn thân tê dại.

Không thể rời mắt đi được.

Trong khoảnh khắc đó, ta thực sự nghĩ, suốt đời này sẽ không bao giờ quên được khuôn mặt kia, còn có tình cảnh đó, cơn mưa, bầu trời đen kịt, gió thổi mạnh, khí trời oi bức... Tất cả mọi thứ đều được ghi sâu vào ký ức của ta.

Ta còn muốn nhìn kỹ hơn một chút. Lúc này... một chiếc xe buýt khác vừa vận dừng ngay bên cạnh, ngăn trở tầm nhìn của ta.

Ta thoáng chốc sững sờ. Đến khi hoàn hồn, lập tức đòi xuống xe. Người bán vé liếc mắt nhìn ta một cái, nói: Dừng hòng.

Nếu khoa trương một chút, ta còn muốn nói, lòng ta đang nóng như lửa đốt.

Từ nhỏ da mặt ta đã rất dày, lá gan lại lớn. Rất hiếm có ai có khả năng thật sự ảnh hưởng đến tâm trạng của ta. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên ta cảm thấy việc kết bạn lại trở thành một nhu cầu bức thiết đến như vậy. Vì vậy, tất nhiên là tâm tư vô cùng chần chừ rồi. Nói không chừng, đây là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết.

Trong xe buýt có bật điều hòa nên đóng cửa kín mít. Trong nháy mắt, ta thậm chí đã muốn đập cửa kính để nhảy ra khỏi xe.

Nhưng bỗng nhiên, một tia chớp xé toạc bầu trời, ngăn ta lại.

Bất thành linh...

Bỏ vào thân cây đối diện.

“Két ~”

Không xạo đâu nha, thật sự có thể nghe thấy âm thanh thân cây bị thiêu đốt lạch tạch lạch tạch hòa cùng tiếng mưa.

Tiếp theo, một cành cây kêu lên răng rắc, gãy nhào xuống đất.

Sự việc rõ ràng đã xảy ra trước mắt ta, cái cây kia cũng đặc biệt gần, chỉ cách một làn xe chạy.

Nhìn ra, giống như là vị trí của nam sinh kia.

Toàn bộ mọi người trong xe đều kinh hoàng.

Ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, nghĩ thâm. Nam sinh kia sẽ không bị biến thành đồng than đấy chứ!

Vừa vặn đèn xanh.

Những chiếc xe buýt xung quanh dường như sợ bị sét đánh trúng, cấp tốc nhấn ga phóng vọt đi.

Dòng xe đã thông, thoáng nhìn thấy nam sinh kia hai tay đút túi, không thêm để ý đến thân cây đang bị thiêu cháy. Trong làn mưa xối xả, miễn cưỡng ngáp một cái, sau đó bình thản bước qua khúc cây chắn ngang trước mặt hắn.

Dáng dấp chẳng hề hoảng sợ chút nào.

Hơn nữa, tướng mạo nam sinh đó tinh tế kinh người. Từ trên xuống dưới đều toát ra một loại yêu khí.

Đặc biệt là trong làn mưa xối xả đó, khiến cho trái tim ta đập rộn rã một cách khó hiểu, vô cùng mất tự nhiên.

Ta lại bị sét đánh trúng nữa rồi. Nhưng phải rất nhiều năm sau, ta mới biết được tên của hắn, Nghiêm Tử Tụng.

Đương nhiên không thể bỏ qua. Xe buýt vừa dừng ở trạm kế tiếp, ta liền vội vã xuống xe.

Rất hiển nhiên, vận xui của ta vẫn còn chưa hết. Một chiếc xe máy không có mắt, đụng trúng ta.

Cú va chạm đó đã khắc cốt ghi tâm~

Ta còn nhớ rất rõ ta đã thề: Ta nhất định phải trở thành bạn gái của nam sinh kia!

Sau đó ta nghĩ: “Ai ui, đau quá!”

Nhưng vì sao ta vẫn không bị hôn mê...

Chương 4: Hàm trư thủ đích thập bát mô

(Mười tám điệu sờ của hàm trư thủ)

**Hàm trư thủ: tay heo muối, từ dùng để chỉ bàn tay xấu xa của những kẻ chuyên sàm sỡ.*

** Thập bát mô (Mười tám điệu sờ): là bài hát ruột của Vi Tiểu Bảo trong truyện Lộc Đỉnh Ký của Kim Dung. Kiểu như bài Mười Thương của Việt Nam vậy.*

Có đôi khi, trí nhớ của ta đặc biệt tốt.

Sau đó ta nằm trên giường bệnh, đầu óc tràn ngập —— À, lúc đó ta quyết định gọi hắn là tiểu yêu quái —— khuôn mặt của tiểu yêu quái.

Nhớ lại, body kia thật đúng là đỉnh cao của chất lượng.

Theo lời của những người chứng kiến, một khắc trước khi tiếp đất, ta đã lấy tay che mặt.

Đó là, dù sao ta vẫn luôn tự hào vì có da mặt dày, không thể dễ bị cà mông đi được, không đáng.

Nhưng cú va chạm đó đã khiến chân ta bị gãy, đau nhức đến tận xương tủy.

Ngẫm lại, chỉ hận mình quá cứng cỏi. Bị đau nhức như vậy rồi mà vẫn không chịu hôn mê. Khi bác sĩ tiêm cho ta một mũi thuốc gây mê, ta còn tỉnh táo hơn cả khi vừa uống xong một tách cafe.

Rốt cuộc, phải chứng kiến toàn bộ quá trình chân trái của ta từ trạng thái tốt nhất rơi vào trạng thái lăn quay đơ cho đến khi được bó bột xong xuôi.

Ôi, đời người có mấy khi bị gãy chân đâu, ta cũng phải biết anh dũng hy sinh như thế một lần chứ.

Nhà ta không có nhiều tiền. Cho nên, khi ta đề nghị được nằm trong phòng bệnh có hoa có cỏ, còn có chuyên gia hộ lý thì mẹ ta đã xúc động đến mức muốn xông vào bóp cổ ta cho rồi.

Đành chịu thôi! Bầu không khí bị thương vì thế mà tan biến. Ta lại bị chính mình cảm động.

Chỉ có điều, người lái xe máy kia, hắn luôn luôn đến rất đúng lúc.

Nói rằng, nội tình câu chuyện lúc đó vô cùng rắc rối. Chủ xe máy rõ ràng cũng bị ngã xuống, xe máy cũng bị hư hại nghiêm trọng. Nhưng chủ xe đích thực là một tay nam tử hán, xe máy còn chưa kịp khoá lại, để mặc cái trán đang chảy máu đầm đìa, ôm ta chạy thẳng vào bệnh viện.

Người ta thiếu chút nữa đã quỳ lạy mẹ ta luôn.

Được rồi, kỳ thật là ta không chịu nhìn, băng loạn qua đường.

Đầu óc của chị có cấu tạo đặc biệt, các em nhỏ chó nên bắt chước.

Những ngày kế tiếp, ta thản nhiên nằm trong một phòng bệnh bốn người, nghĩ thầm. Ông bác sĩ đó rất có trình độ nghệ thuật, bó thạch cao rất tiêu chuẩn.

Buồn chán quá nên ta nằm nghĩ cách làm sao mới khiến cho các bạn học của ta náo loạn, dù thế nào cũng phải hốt hoảng một phen.

Mà mùa hè năm ta bị gãy chân, bộ phim Vườn Sao Băng đang gây cơn sốt. Khu vực Châu Á Thái Bình Dương đẩy lên cơn sóng F4. Mọi người bắt đầu dùng hoa để hình dung mỹ nam.

Vậy mới nói, sự vật luôn luôn biến hoá phát triển. Hình tượng mỹ nam, từ thiên sứ, thần đế, yêu tinh, bây giờ lại biến hóa một cách hoa lệ trở thành một loài thực vật.

Trước đây, con gái là hoa, con trai là phân trâu.

Bây giờ thì sao? Con trai là hoa, con gái là cây cỏ.

Trên tivi xuất hiện một đồng cỏ đại, hoa thơm, cây oải hương.

Chỉ có điều, hiện tại trong lòng ta, đã không ai có thể sánh bằng tiểu yêu quái. Mới ở giai đoạn răng sữa mà cũng đủ làm cho lòng người ngựa ngáy khó chịu rồi, trưởng thành khẳng định là khó lường.

Cái cô bé cùng phòng kia, cũng bị tai nạn giao thông. Không biết có phải đầu óc bị đụng hư rồi không mà ngày nào cũng ra rả bên tai ta về Đào Minh Tự và Hoa Trạch Loại (thành viên của nhóm F4). Sau đó, nó còn thường hay thanh tình tịnh mậu* (âm thanh tươi đẹp, tình cảm dạt dào) rống lên: “Dong dài, em có hỏi ý kiến của chị đâu?”

“Nếu như xin lỗi có thể giải quyết vấn đề thì còn cần đến cảnh sát làm gì!”

“Em là một người có SIZE nam nhân.”

Sau đó nhìn ta nói. “Tương Hiểu Mạn, chị nói xem. Nếu như em có thể gặp được một người giống như F4 thì tốt biết mấy ha.”

...

Trông thấy nó mắc bệnh mê trai, ta thầm nghĩ, ta nên làm tốt công tác biến thái của mình đi thì hơn.

Buổi sáng hôm đó buồn chán quá, cô bé giường bên mượn quyển “Lần đầu thân mật” cho ta đọc.

Sách này là ông tổ của tiểu thuyết trên mạng, gây sốt trong một thời gian dài. Chỉ có điều, vẫn chưa có cơ hội để đọc. Câu nói kinh điển nhất trong quyển truyện là cái gì mà một nghìn vạn, cái gì hoà với nước Thái Bình Dương... ta không nhớ rõ lắm. Nhưng khoảng thời gian đó, mỗi ngày ta đều hát cùng một câu: “A a... Cho ta một ly nước tráng dương... Để một đêm ta không bị liệt dương...”

Đang hát hăng say, đại thần sắc mặt khác thường nhưng vẫn bất động như núi, xuất hiện trước cửa phòng.

Sau đó nhìn ta, nói: “Còn sống à?”

Sau đó thừa dịp ta hành động bất tiện mà sờ soạn cái chân thạch cao của ta.

Hàm trư thủ! Ăn đậu hũ của ta!

Rồi ta nhìn hấn, nghĩ thầm. Được rồi, cho dù là người bị hại, ta cũng không thiệt thòi gì.

Được rồi, ta phải thừa nhận, hấn cũng rất đẹp trai, mắt thanh mày tú, thần thái sáng láng.

Nhưng mà đáng tiếc, thật là đáng tiếc! Như trước, đều không phải là cái thìa trong lòng ta.

Người này được ta tôn là đại thần, tên thật Vương Đình Hiên, ngụ thân phận là chủ tịch Hội Học Sinh, học trên ta một lớp.

Trong trường học, nữ sinh lớp dưới sùng bái hẳn cũng không chỉ có một mình ta. Ánh mắt huyền ảo sáng lạn này, nụ cười lấp lánh như ánh mặt trời này...

Thanh xuân dào dạt ——

Vĩnh viễn là chủ đề bất biến trong sân trường.

Chỉ có điều, đại thần vốn thâm tàng bất lộ* (có tình dấu điểm, không để lộ ra bản chất, tài nghệ thật của mình). Làm một biến thái, phải hiểu được thế nào là bình tĩnh, dù núi có lở ngay trước mắt thì sắc mặt vẫn không hề thay đổi.

Nụ cười của hắn như nước khoáng thiên nhiên, bao hàm khoáng chất phong phú.

Đôi mắt hắn như hột xoàn 24K, tỏa ra ánh sáng ngọc vĩnh hằng.

Mà mâu chốt của vấn đề chính là, trước đây ta hoàn toàn không chú ý đến hắn...

Cái này gọi là bất biến tất dùng, biến đổi kinh người!

Cho nên trong khoảng thời gian này, ta vẫn theo đại thần học tập, học tập làm sao có thể tạo nên phong thái thật sự của mình.

Mà ở giai đoạn học tập này, ta đến hội học sinh thường xuyên như đi chợ. Vì vậy, những tin vĩa hè, lời đồn nhảm nhí về ta cũng nhiều lên.

Về phần thế nào là lời đồn nhảm nhí, khái quát một câu thì là: Con gà trống nhà bên cạnh đẻ ra một quả trứng khủng long.

Chuyện là thế này: Bởi vì Quách Tiểu Bảo có dấu hiệu là người bình thường, cho nên có một khoảng thời gian cho dù ta vô tình gặp hắn, cũng chỉ coi như hắn không hề tồn tại. Quyết định cho hắn thêm thời gian để suy nghĩ, hy vọng hắn có thể nhận ra giá trị bản thân cũng như tìm được mục tiêu của mình.

Nhưng căn cứ vào lẽ phép, ta vẫn sẽ mỉm cười ngọt ngào với mấy bạn nam bên cạnh Quách Tiểu Bảo.

Thái độ trước và sau quá mức tương phản, khiến trong trường bắt đầu loan tin rằng ta cùng Quách Tiểu Bảo trước kia từng có một hồi phong hoa tuyết nguyệt.

Rõ ràng chẳng bao giờ bắt đầu, vậy mà vẫn có kết thúc.

Kết quả là, thiếu nam thiếu nữ hiếu kỳ ở Hoa Gia đều tìm đến ta để buôn chuyện.

Bọn họ hỏi: “Cuộc cách mạng của bạn thất bại rồi à?”

Ta gật đầu. “Rất thất bại.” Dù sao vẫn không thể kéo hắn nhập hội.

Sau đó người của Hội Học Sinh cũng tò mò, hỏi: “Nghe nói bạn đã thất bại?”

Ta vốn định gật đầu, nhưng lại nghĩ, cần phải giữ thể diện cho đại thần, cho nên đã trả lời thế này: “Cũng không có gì, thất bại là mẹ của thành công.”

Sau đó, ta vẫy tay về phía đại thần, dùng ánh mắt khen tặng mà nhìn hắn, nói cho hắn biết: Có ngài gia nhập, đã là thành công lớn nhất của ta rồi!

Hắn đang đứng bên cạnh cửa sổ, quay lại cười với ta tựa như một làn gió xuân. Ánh nắng sáng lạn phía sau bao trùm lên thân hình hắn.

Mọi cử chỉ hành động đều tỏa sáng mê người.

Kế tiếp, ta muốn dùng câu nói thứ hai để khái quát lời đồn nhảm nhí: Trong viện bảo tàng, đêm qua, trứng khủng long đã nở ra con gà trống.

Ta một lần nữa lại trở thành nữ diễn viên trong câu chuyện tình yêu của sân trường. Rõ ràng là ta cùng đại thần không có khả năng, nhưng lại bắt đầu một cuộc tình say đắm trong ảo mộng.

Nhớ lại ngày đó, chúng ta đang đi trong sân trường. Đột nhiên phía trước có một vật thể không xác định, vừa vô cùng kinh ngạc vừa ảo não, rống to: “Cái gì? Đình Hiên sư huynh cùng quái nữ Tương Hiểu Mạn đang yêu nhau?”

Chắc chắc, nói bậy!

Đại thần là đề sùng bá, không phải đề nói chuyện yêu thương!

Nói chuyện yêu đương quả thật sẽ hạ thấp phong cách của đại thần!

Ta đang muốn tiến lên giải thích, không ngờ đại thần lại bình thản ngăn cản ta, khẽ cười rồi nói: “Lời đồn chỉ làm mờ mắt kẻ thông minh”

Trong nháy mắt, hào quang bắn ra bốn phía, rất chói mắt!

Nhớ năm đó, ta cũng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng trước mặt đại thần ta mặc cảm, kiên định ném nòng nọc ra sau đầu, cả đời nay quyết lấy đại thần làm mục tiêu cuối cùng!

Chỉ có điều, ngay cả ta hắn cũng không buông tha, ặc ặc~

Vừa cười vừa ném cả đồng văn chương rồi mù bắt ta chỉnh sửa. Mỗi lần họp hành đều kêu ta ghi chép. Hội Học Sinh tổ chức hoạt động, cũng đều do ta sắp xếp chuẩn bị. Hắn chỉ việc đứng trước mặt mọi người, duy trì hình tượng đại thần của hắn.

Không những thế mà ngay cả số thư tình trước giờ luôn làm cho hắn nhức đầu, cũng nhờ có ta mà giảm đi không ít. Có nữ sinh cho hay, đại thần đã nói, “Tương Hiểu Mạn sẽ không vui.”

Nhưng ta cam tâm tình nguyện làm nô dịch. Trong một trăm biến thái thì có đến chín mươi tám người là phúc hắc, chỉ có hai người là ngốc tự nhiên mà thôi.

Ta nghĩ, biến thái thì phải giống như hắn mới được, dùng cả hai tay để lung lạc, chèn ép.

Ta đã nói rồi, thế giới biến thái cạnh tranh rất kịch liệt.

Về phần thời gian công tác, thông thường sẽ là ta bận rộn, còn hắn sẽ nhàn hạ tựa vào bệ cửa sổ, nhìn ta ngồi ở vị trí của hắn, giúp hắn xử lý văn kiện, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Ta biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Hắn đang nghĩ: Tương Hiểu Mạn, ta quả nhiên không tìm lầm người.

Chính xác!

Đối với năng lực quan sát của đại thần, ta cũng vô cùng sùng bái!

Ngay cả ta còn không phát hiện ra mình có năng lực đến vậy kia mà!

Ồ... Ta lại nhìn hấn, chớp mắt hoàn hồn. Ta quyết định, từ hôm nay trở đi, ta muốn phân tích lực ra một nửa để nghĩ về tiểu yêu quái của ta.

Tưởng tượng ra bề ngoài của hấn sẽ mỗi ngày một biến hóa, nhất định là chuyện vô cùng vui sướng.

Có lẽ do ta không tập trung, đại thần nhẹ nhàng cười, sau đó không nói chuyện mà chậm rãi ngồi xuống bên giường, cũng không nhìn ta, vẫn như cũ tiếp tục đưa tay sờ soạng phần chân thạch cao của ta.

Thiếu điều muốn hát bài “Thập bát mô” luôn.

Trông thấy cô bé cùng phòng cứ nhìn đăm đăm, ta cảm thán điệu sờ của hấn sao mà vừa rụt rè lại quá ám muội như thế chứ.

Ta trông thấy khuôn mặt đẹp trai đang cúi đầu của đại thần, cảm thấy không khí hơi có vẻ kỳ lạ. Vừa lúc đó lại nghe đại thần dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

“...” Ta dùng một giây, lập tức phản ứng mạnh mẽ: “Ai ui, đau chết mất!”

Tuy rằng động tác có điểm cật lực, nhưng vẫn thành công rút chân ra khỏi ma chường của đại thần, sau đó ôm chân kêu đau.

Sau đó liếc mắt nhìn trộm hấn.

Chỉ thấy hấn khẽ ngẩng đầu lên nhìn ta, nhẹ nhàng thu tay về, đôi mắt cong lên, khóe miệng nhếch lên, như cười như không.

Nhu tình, phẳng lặng như nước.

Tóm lại là lộ ra vài phần lưu luyến, vài phần hứng thú, còn có vài phần tình tự mà ta không tài nào hiểu nổi.

Chương 5: Gian tình trên giường bệnh

Nhìn thấy ánh mắt của đại thần, ta nghĩ. Có phải hấn không vui rồi không. Nhưng hấn chưa bao giờ để cho người khác nhận ra hấn đang không vui, cho nên ta cũng không thể xác định được.

Nói lại chuyện hôm bị đụng xe, chính là sáng hôm có tiết dự giảng. Liên tục mấy ngày liền, bầu trời âm u, sấm sét không ngừng, thỉnh thoảng còn bí mật xẹt ra chớp lửa.

Đi học gặp phải mầm tai vạ, giáo viên tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ta. Rơi vào đường cùng, ta đành phải thấy chết không sờn, đi theo cô về văn phòng.

Vừa đến văn phòng ta đã đúc kết được một quyết định. Cô vừa mở miệng ta sẽ nhào đến ôm chân cô, gào lên rằng ta xin lỗi. Nhưng lúc đó, giáo viên gần như chỉ nhìn ta chứ không nói tiếng nào, một mực điều chỉnh hô hấp.

Ta nhìn chăm chăm vào môi cô. Hai mắt cô nhìn ta. Cả hai đều vận sức chờ phát động, mũi tên đã căng mình trên dây.

Nhưng cô còn chưa kịp rống lên một câu Trương Hiểu Mạn thì phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của đại thần, vừa mềm nhẹ vừa mang theo sự cung kính, “Cô Trương.” Chính là giáo viên ngữ văn của ta.

Ta tin tưởng, ở trong trường học của chúng ta, nói về đại thần chỉ có năm chữ: Không ai lại không biết.

Cô giáo thoáng nhìn hẩn, một hơi thở tắc nghẹn ở cửa miệng đành phải bị ép tiêu tan. Sau đó điều chỉnh lại tâm tình, thoáng mở cánh môi coi như ôn nhu, nói: “Đình Hiên đó hả, bây giờ cô đang bận. Nếu không có gì gấp thì lát nữa hãy tìm cô.”

“Ồ, vậy cũng được ạ.” Chỉ thấy đại thần nhẹ nhàng mỉm cười ——

“Ầm ầm!” Lúc này, bỗng nhiên một tiếng sấm sét vang lên, trường học đột nhiên mất điện. Trong văn phòng lập tức trở lên âm u.

Ngay sau đó, ngoài cửa sổ phút chốc nhoáng lên một tia chớp, kèm theo tiếng sấm ầm ầm!

Ánh mắt cô Trương rõ ràng cũng lóe lên. Nhưng đại thần vẫn bất động như núi, trong tiếng sấm ánh chớp vẫn cười yếu ớt rồi chậm rãi nói: “Hôm nay có tiết dự giảng của tất cả các lớp. Em muốn thu thập những ý kiến nhận xét của giáo viên dự giảng để làm chủ đề cho hội lần này.”

Nhắc đến tiết dự giảng này, sắc mặt cô Trương lập tức âm u như văn phòng bị mất điện, cực kỳ uất hận mà liếc mắt nhìn ta.

Sau một khắc, đại thần cũng nhìn về phía ta, hơi vẻ bất đắc dĩ, diễn kịch rất tài tình, “Trương Hiểu Mạn?”

Sở dĩ ta biết hẩn đang diễn kịch, là bởi vì ta luôn nghĩ cái chủ đề của hội mà đại thần đưa ra là rất nhắm nhí.

Có thể căn bản là hẩn đến để tìm ta thôi...

Trực giác của ta có lúc chuẩn xác vô cùng... Chỉ thấy đại thần quay qua cười với ta, hơi vẻ trêu chọc, “Hôm nay em đi học trễ phải không?”

Ta đang đoán xem hẩn làm sao biết được thì đại thần đã quay qua cô giáo – cũng đang rất nghi hoặc, giải thích: “Thật ra em cũng đoán được bạn Trương Hiểu Mạn hẩn sẽ bị trễ học. Sáng nay lúc em đến trường, đi ngang qua đường Đông Phong, vừa vận trông thấy bạn ấy công một em bé qua đường.”

Sau đó đại thần nhìn ta. “Em bé đó hình như đang khóc. Có phải đã té ngã bị thương rồi hay không? Lúc đó em đang ở trên xe buýt, nên cũng không nhìn rõ lắm.”

Mãi đến lúc này, ta mới hiểu được nguyên nhân đích thực tại sao mình lại đi học muộn.

Vì thế cùng với cô Trương, cả hai đồng thời đều bừng tỉnh đại ngộ.

Kì thực cũng có chút sợ ——

“Tất cả đều nhờ vào sự giáo dục tha thiết của cô. Cô luôn dạy chúng em phải lấy việc giúp người làm vui, làm việc thiện không để lại tên tuổi, ơn nghĩa sâu nặng không lời nào cảm tạ hết được!”

Cho nên! Lúc em bé kia muốn tặng bữa sáng của nó cho ta, ta đã kiên quyết cự tuyệt!

Cho nên bây giờ ta vẫn còn đói bụng, ha ~

Đại thần mặt không đổi sắc, tiếp tục tăng bốc ta: “Bạn Trương Hiểu Mạn vẫn luôn là thành viên nòng cốt của Hội Học Sinh chúng em. Hơn nữa tính tình lại tốt, cũng rất thích giúp đỡ mọi người.”

Mãi đến khi cô giáo gần như đã định buông tha cho ta, hấn còn nói tiếp: “Vậy không làm phiền cô nữa, đợi khi nào tan học em sẽ trở lại tìm cô.” Sau đó mỉm cười một cách nho nhã lễ độ, rồi xoay người bỏ đi.

Hấn vừa rời đi thì một tiếng nổ lại vang lên “Ầm ầm!”

Đại thần!

Nội dung kế tiếp của vở kịch, đương nhiên không thể thoát khỏi dự tính của đại thần. Cô giáo quả nhiên chỉ đơn giản giáo huấn ta hai câu, rồi bỏ qua.

Ra khỏi văn phòng liền trông thấy đại thần đang đứng tựa nửa người vào tường. Vừa nhìn đã biết là đang đợi ta.

Hấn cười khê: “Thời tiết thay đổi, em có mang ô không?”

Đương nhiên lắc đầu.

“Anh có.” Hấn thân nhiên mở miệng, “Chiều tan học chờ anh, cùng nhau về.”

Ta liền suy đoán: Có phải là hấn vì muốn chạy đến hỏi ta vấn đề này, vừa vặn thấy ta đi theo cô Trương về văn phòng, sau đó nghiêm hình tra tấn bạn cùng lớp của ta, biết được ta đích thực đã bị bắt, cho nên chạy tới cứu ta?

Đến chiều lúc tan học về, trời lại mưa thêm một trận nữa. Nhưng dù sao, thời tiết giống tổ thay đổi thất thường, hơn nữa, hiện giờ đang là đầu tháng ba, đại thần còn phải học bù.

Ta cảm thấy không có thiên thời, vì vậy kiên định, cho đại thần leo cây...

Nghĩ đến đây, được rồi...

Nếu như là bởi vì điều này, ta thừa nhận là ta bậy bạ! Nhưng nếu phân tích tình huống cụ thể, cũng không phải người ta cố tình vong ân phụ nghĩa đâu...

Chỉ có điều, nhìn vào đôi mắt hấn, không hiểu sao, đột nhiên lại có ý thức nguy hiểm.

Liên hệ câu hỏi vừa rồi với ánh mắt kia, bây giờ ngẫm lại, nếu như giẫm thêm vài phần cấp thiết, chẳng phải giống hệt với triệu chứng của bệnh yêu hay sao...

A ha! Yêu?

Ta xua tay. Theo như mẹ ta vẫn nói: Người nào xui lắm mới nhìn trúng mày. Đại thần nhìn thế nào thì vẫn là một người rất có vận may.

Đương nhiên, tiểu yêu quái không tính, sét cũng không đánh trúng hấn, chứng tỏ mạng hấn rất lớn.

Ta không chịu nổi sự trầm mặc, rút cuộc nghiêng đầu qua hỏi đại thần: “Sư huynh, nếu anh bị sét đánh thì sẽ làm sao?”

Bình thường ta vẫn thường gọi hấn là sư huynh.

Đại thần cười, ném ngay vấn đề trở về, không để lại chút vết tích, “Còn em?”

“Sao lại thế được!” Ta kinh ngạc, ông trời nhất định không nở! “Em chính là trợ thủ đắc lực của ông trời mà!”

“Ừm.” Đại thần cười. “Nếu em là cánh tay trái,” Lại cười tiếp, “Thì anh chính là cánh tay phải.” Sau đó còn nói ra câu nói trong lòng ta, “Cho nên giống nhau, đều không nở!”

Lời này làm mấy cô bé giường bên kích động. Vốn đang nhẹ nhàng lời quyền “Lần đầu thân mật” ra giả vờ đọc, kết quả “Rẹt~” một tiếng, sách bị phanh thây.

Bà cụ đang dựa vào cửa kia đã từng trải qua mưa gió – mấy ngày nay nghe cô bé cùng phòng ta ra rả ra rả mà vẫn bình tĩnh uống trà, đột nhiên “Phốc~” một tiếng, phun nguyên ngụm trà trong miệng, văng đầy vào mặt ông con trai có vẻ như... đang lo lắng cho tương lai tổ quốc.

Tay cô y tá đang tiêm thuốc bỗng nhiên run lên. “Ai ui~” thím nằm ở góc trong cùng kêu lên thảm thiết.

Khụ khụ, ta lắc đầu, bình tĩnh, bình tĩnh!

Các đồng chí, hãy nghe ta nói. Mọi người cần phải bình tĩnh, có từng nghe chuyện tay trái cùng tay phải yêu nhau hay chưa?

Không hề!

Ta nhún nhún vai, quyết định làm bộ như không nghe thấy gì. Lúc này, trái tim ta không thể chứa thêm ai khác nữa.

Đại thần hơi hơi xích lại gần ta, đột nhiên vươn ma trảo về phía ta...

Này! Ta nhất thời cuống quýt —— đối với hành vi vô lễ này, nên ngăn lại hay là... chờ đợi kích thích hấp dẫn tiếp theo?

Không ngờ, hấn vươn tay ra là vì muốn...nhặt sợi chỉ bám trên bộ đồng phục bệnh nhân của ta mà thôi.

Nhưng mà, giữa lúc ta đang thả lỏng cảnh giác, ngón tay hấn đột nhiên lướt qua gương mặt ta, làm như muốn lên án, da mặt ta thật mịn. Sau đó nhẹ nhàng cười, dùng giọng điệu dịu dàng nói một câu: “Mau bình phục nha, tiểu biến thái.”

Nghe được ba chữ “tiểu biến thái”, ta hơi run lên.

Run kiểu này, không phải là run kiểu kia.

Con bà nó, ta không xong rồi!

Ta phản khởi!

Chờ đến khi ta tháo bó bột, ta sẽ khoét một lỗ trên trần phòng học của bọn họ, sau đó nhai đầu của hắn!

Còn nữa, vì sao...

Vì sao...

Vì sao lần này ta nghe thấy hắn gọi ta là biến thái mà ta lại không sướng như trước...

Đại thần nói rất đúng. Quả nhiên biến thái không phải cứ nói ra miệng là được...

“Thạch cao có vẻ cứng nhỉ?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nhất định là muốn đánh lạc hướng, ta lắc mạnh đầu: “Không cứng! Khẳng định là không cứng! Anh không nên bị bề ngoài của nó đánh lừa!”

“Ồ, em không nói, anh thật sự còn tưởng nó cứng đấy.” Hắn khẽ nhướn mi.

“Nhìn người không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài!” Ta nghiêm khắc giáo huấn, “Anh đúng là trông mặt mà bắt hình dong!”

“Ừm?” Đại thần nheo nheo mắt, mỉm cười, ý bảo hắn không nghe thấy.

“...”

Ta liền hạ thấp người xuống, “Em đổ mồ hôi trộm, chảy vào trong thạch cao, xảy ra phản ứng hóa học. Hơn nữa, chẳng phải mấy bữa nay trời nổi giông, khí hậu ẩm ướt đó sao!”

“Em đổ mồ hôi trộm?” Hắn tỏ vẻ quan tâm.

Cả một câu dài ngoằng như vậy, lại chọn ra đúng ba chữ như vậy...

Hơn nữa đại thần, ngài biết rõ ta đang nói dối, cứ nhất định lật bài của ta hay sao?

Ta nhớ hồi ta còn bé hay chạy lung tung. Mẹ ta luôn túm lấy vạt áo ta, luồn tay vào sau áo kiểm tra xem lưng ta có bị đổ mồ hôi hay không...

Nhanh chóng cười tủm tỉm, “Em nói là, ‘Em đổ! Mồ hôi!’ chứ không phải ‘Em đổ mồ hôi trộm’...”

“Cũng đâu có sao, anh sẽ viết lên đó vài chữ.”

“Em không có bút!”

“Anh có.” Rốt cuộc hắn cũng chịu động đậy cái mông.

“Tiểu thư thạch cao không muốn!”

“Anh có hỏi ý kiến nó đâu.”

“Anh làm vậy là hủy dung của nàng.”

“Anh không quan tâm.”

“Nàng không có khả năng không để ý!” Ôi chao? Chủ ngữ lệch lạc?

Đã thấy đại thần viết xuống rồi.

Không ngờ lại còn là bút lông đầu màu đen. Căn bản là hấn có mưu tính trước!

Đại thần viết bên trái thạch cao một câu: “Waiting for you...”

Ở bên phải ký tên, rồng bay phượng múa, “Vương Đình Hiên.”

Chữ rất to, rất to

Ô ô...

Đại thần, ta hận ngươi! Không chừa lại cho ta một khoảng trống nào!

Lúc ra về, đại thần đột nhiên gập thắt lưng cúi sát vào ta nói: “Lúc này em hát bài gì mà ‘la la la la’ cái kia...” Hấn hát theo điệu bài “Vong tình thủy*”, giọng hát mềm nhẹ êm tai, sau đó cười, “Thứ nước đó, anh không cần.”

“...”

Oa, sau này ai dám nói đại thần không phải biến thái, ta đánh!!!!!!

Mỗi ngày ta nằm trên giường bệnh, vừa mở mắt ra, nhất định sẽ nhìn thấy dòng chữ trên thạch cao.

Có lúc hai đứa cháu của bà cụ đến thăm bệnh, liền đồng loạt vây quanh chân ta, dùng Hán ngữ ghép vần để đọc waiting for you.

“w – ai – wai ‘Ngoại’!”

“t – ing – ting ‘Thính’!”

“Ph – o – pho ‘Phật’!”

“Rur (Nhật)...”

“Rur (Nhật)...”

“Rur (Nhật)...”

Ta nghe mà mắt cả tự nhiên.

Sau đó, dưới sự giảng dạy của cô bé cùng phòng, đồng loạt đọc.

“Vương ——”

“Đình ——”

“Hiên ——”

...

Ngoại trừ lần đó ra, cả đời ta cũng chưa từng phải vào bệnh viện. Vốn đang hăng hái bùng bùng, lại bị đại thần khiến cho hứng thú rã rời ...

Chờ đến khi chân ta hơi hơi lạnh, ta dùng cây gậy mà cha chế tạo bằng những thanh gỗ chặt ra từ đồ gia dụng lén trộm trong nhà, bò lên tầng cao nhất của bệnh viện, bi tráng hát lên:

“Nhà của ta ở trên sườn núi hoàng thổ ô ô ô ~~~

Nhà của ngươi ở trong nhà vệ sinh công cộng...

...”

Ghi chú:

**Vong tình thủy: (Lưu Đức Hòa)*

Thời niên thiếu đã từng theo đuổi mơ mộng

Con tim chỉ mong được cất cánh bay xa

Đi đến nơi thiên sơn vạn thủy

Cất bước ra đi không thể quay trở lại

Bỗng dưng quay đầu thấy tình cảm đã trôi xa

Nơi chân trời góc bể không thể tự mình quyết định

Lúc đó mới hiểu được thế nào là yêu hận tình thù

Hối hận chính là sự đau đớn tột cùng

Nếu người chưa từng tan nát cõi lòng

Sẽ mãi mãi không bao giờ hiểu được nỗi đau trong lòng tôi

Những giọt lệ trong đôi mắt tôi

Xin người đừng hỏi nước mắt tôi rơi vì ai

Hãy để tôi quên đi tất cả

Hãy cho tôi một ly nước quên tình

*Để đôi mắt tôi không rơi lệ***

Tất cả tấm chân tình này

Hãy cứ để cho mưa dập gió vùi

Tình yêu dành trao người không thể lại được

Hãy cho tôi một ly nước quên tình

Để đôi mắt tôi không đau thương

Dù cho tôi có uống say

Dù cho con tim tôi tan vỡ

Cũng sẽ không để người thấy tôi rơi lệ nữa

*** Hai câu này đã bị Trương Hiểu Mạn chép lại trong chương 4: “A a... Cho ta một ly nước tráng dương... Để một đêm ta không bị liệt dương...”. Đang hát thì Vương Đình Hiền đến.*

Chương 6: Mộng co dãn

Mấy ngày nay, cái chân bị gãy đã khôi phục được bảy tám phần.

Nhìn bề ngoài thì có lẽ sẽ không để lại vết sẹo nào.

Cả đời này, ta chỉ có thể cam tâm tình nguyện chịu đựng một vết sẹo duy nhất. Lúc làm phẫu thuật sinh con, nhờ bác sĩ mổ xong khâu cho ta một bông hoa, để đứa con của ta danh xứng với thực: trở thành đứa trẻ được sinh ra từ một bông hoa, ây da!

Vốn đang dự định cầm thạch cao quay về trường khoe khoang một chút. Nhưng dòng chữ của đại thần đã làm cho ta đành phải từ bỏ ý niệm mà có lẽ, sẽ tạo thành một cơn chấn động lan khắp cả lớp, thậm chí là toàn trường.

Nhưng ta lại lo lắng đại thần thỉnh thoảng hứng trí, muốn thưởng thức tác phẩm nghệ thuật của hần, cho nên không dám quảng đi.

Thật ra, nguyên nhân lúc đó chính là, ta phải tiếp tục bảo trì sự tôn sùng đối với đại thần, nên phải duy trì khoảng cách an toàn.

Cuộc đời mà, dù sao ta cũng phải tìm chuyện biến thái để làm chứ.

Cũng là nhất thời cao hứng, ngày quay trở lại trường học, ta dùng vài quần từ đỉnh đầu đến cằm, giả làm xác ướp, còn nhỏ vài giọt thuốc đỏ lên mặt. Vốn còn muốn vẽ thêm mấy vết chém nữa, nhưng vẽ vết chém ta lại sợ mình sẽ muốn vẽ độc nhãn long, vẽ độc nhãn long xong rồi lại muốn gắn thêm móc sắt vào tay nữa, cho nên đành nhịn xuống.

Mẹ ta, trên cơ bản là đã thả ta ra khỏi cửa, nói ta là con nhãi ranh, sao mà không bị xe đâm chết luôn cho rồi.

Đánh là thương, mắng là yêu. Mẹ ta yêu ta, yêu muốn chết đi được.

Trở lại phòng học, cả lớp lặng ngắt như tờ.

Ta hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, thông dong ngồi vào vị trí.

Bạn cùng bàn nói. “Lớp trưởng đi thăm bệnh về, nói cậu chỉ bị thương ở chân thôi mà...”

Ta vỗ vỗ nó, cười nói: “Chúng ta phải học cách dùng ánh mắt phát triển để nhìn sự vật.”

“Vậy mắt cậu bị sao vậy?”

“Chẳng sao cả.”

Bạn cùng bàn không tin. Cả lớp, cũng chẳng ai tin.

Xã hội đang phát triển, vậy mà năng lực quan sát của con người lại thụt lùi. Nói thật hay nói dối mà cũng không phân biệt được.

Sau khi tan học, Quách Tiểu Bảo tới tìm ta, đoán chừng là tới thăm, an ủi ta.

Nhưng ta vừa đi ra, hần liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Vẫn chưa chết nhỉ!”

Ta cười.

Về phân nguyên nhân tại sao hần đến thăm ta, ta nghĩ, hần là sau khi trầm tư suy nghĩ cặn kẽ, hần đã quyết định, chấp nhận làm bạn với ta.

Nói rằng, thời gian qua ta hờ hững với hần, thái độ hoàn toàn trái ngược, cho nên rốt cuộc hần chịu đựng không nổi, chủ động tới cửa giáp mặt nói chuyện.

Nhưng thật ra, hôm đó khi nhìn thấy Quách Tiểu Bảo, ta tuyệt nhiên không hề bất ngờ.

Hôm đó, ta đang vội vàng giúp đại thần xử lý văn kiện, trông thấy Quách Tiểu Bảo ta liền nghĩ. Đây chính là lúc chứng minh thực lực của ta với đại thần. Vì vậy ta đứng lên, mỉm cười với đại thần rồi gọi Quách Tiểu Bảo cùng đi ra.

Đại thần nho nhã cười, không ngờ lại còn nhẹ nhàng nói một câu: “Mã đáo thành công.”

Ngày đó ta mãi miết đi theo Quách Tiểu Bảo, nhưng hắn lại không hề mở miệng.

Xuất phát từ dãy phòng học, đi qua sân bóng rổ, vòng hết sân bóng lại tiếp tục đi đến cột cờ. Nhưng cũng có chút vui mừng, hắn miễn cưỡng khôi phục lại bản sắc. Dáng đi thong dong quen thuộc, một đường thẳng tắp.

Bề ngoài của hắn tự do tự tại, nhưng mơ hồ có thể nhận thấy được hắn hơi căng thẳng.

Nếu nói là căng thẳng, còn không bằng nói là không tự tại.

Một số người đi đường quen biết hắn, tầm mắt đều không hẹn mà đều rơi cả trên người ta. Ta liền nhiệt tình quay đầu lại, dùng ánh mắt như gặp được bạn thân cũ, vẫy tay chào hỏi.

Khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

Nhưng chúng ta tiếp tục đi từ ký túc xá về lại cột cờ. Mãi đến khi mặt trời dần xế bóng, hắn mới không nhận nổi nữa, hơi nhúu mày quay qua liếc mắt nhìn ta một cái: “Cậu không có gì để nói với tôi sao?”

“Có chứ.” Lúc đó ta trả lời liền, không hề do dự, cười cười nói: “Tôi rất thất vọng về cậu.”

“...” Hắn chịu không nổi, xoay người đứng đối diện với ta, “Cậu không thể bình thường một chút được sao?”

Đương nhiên không thể. Ta híp mắt cười, nghiêng lại gần nhìn hắn, “Tôi nói xong rồi, cậu có muốn nói gì không?”

Quách Tiểu Bảo trầm mặc một hồi, rồi hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng hắn: “Trước kia, vì sao cậu lại tìm đến tôi?”

Đại thần từng nói, biến thái phải hiểu được cách thu mình.

Vì thế ta cười đến là chân thành, “Bởi vì ngoại hình của cậu đẹp trai hào hiệp phi phạm. Thành tích của cậu ưu tú cầm cờ đi trước. Dáng người uyển chuyển hàm xúc tựa như hồ nước chiều thu. Nhất là những lúc suy tư, tự nhiên bộc lộ thần sắc cao ngạo chói lọi, không thể không làm cho tôi điên đảo...”

Hắn nhúu mày, lộ vẻ không kiên nhẫn ngắt lời ta, “Mấy điều này... tôi đều biết, nói điểm đặc biệt nhất của tôi xem.”

Nghe xong lời này, ta thoáng dừng lại. Trong lòng bỗng bốc cháy lên hừng hực một ngọn lửa có tên là chờ mong. Khoé miệng không kiềm chế được cong lên. Gấp gáp mở miệng, gần như là khẩn cấp: “Quách Tiểu Bảo, cậu làm bạn với tôi nha!”

“Ừm.” Vẻ mặt hắn có vài phần tự phụ. “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Rất rõ ràng, hiện tại suy nghĩ của hắn đã có đáp án.

Ta nhớ là ngày đó, tầm mắt của hắn luôn luôn lơ đãng miết về hướng cột cờ inox trên đài, dựa theo hình bóng của mình được phản chiếu trên đó mà vô ý thức điều chỉnh lại tư thế.

Sau đó, ta cười đến là sáng lạn, rên sắt phải rên khi còn nóng, mời hắn gia nhập Hội Học Sinh.

Dù sao Quách Tiểu Bảo, ở trong mắt các giáo viên, cũng là động vật quốc bảo. Thành tích xuất sắc không nói, âm nhạc mỹ thuật cũng toàn năng. Chỉ có điều, hắn không thích đụng chạm với người khác, cho nên cũng không tham gia bất kì một hoạt động đoàn thể xã hội nào.

Đợi ta nói hết, hắn dứt hai tay vào túi, tăng hắng mấy tiếng, chậm rãi xoay người, chậm rãi đi trước, tiếp tục đi loanh quanh đến sân bóng.

Ánh chiều tà chiếu xuống thân hình không mấy cao to của hắn tạo thành một cái bóng thật dài, có thể nói là hoàn mỹ. Bóng người dưới ánh tà dương, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Tiếp theo, hắn phô bày tư thế sở trường với vẻ cực kỳ lơ đãng, mở miệng: “Gia nhập cũng được, nhưng tôi muốn làm chủ tịch.”

Tất nhiên là không chút do dự gật đầu đồng ý, nói với hắn, “Tôi giúp cậu đạp Vương Đình Hiên xuống!”

Đương nhiên, đại thần, ta tin chắc ngài ấy sẽ không dễ dàng bị lật đổ như vậy!

Tiếp theo hắn nhẹ nhàng, cũng không quay đầu, liếc mắt nhìn ta một cái, “Xem ra cậu và hắn vẫn chưa thành đôi.”

“Ai?” Ta giả ngu.

Hắn cho ta một ánh mắt “Trong lòng tự biết”, sau đó trầm tĩnh lại, thoải mái tự nhiên cất bước lại mang theo một chút, cực kỳ nhỏ, hoảng động. Bước đi giữa không trung tạo thành một độ cong hoàn mỹ.

Toàn thân tràn ngập khí tức mê người.

Tốt tốt, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Ta càng cảm nhận được, mình đang dâng trào.

Tiếp theo ta tiến lên, vỗ vai hắn, “Quyết định vậy đi nha!”

Hắn nhíu nhíu đầu mày, chụp lấy cánh tay ta. “Hắn cậu phải biết là tôi không thích bị người khác chạm vào mà...”

Ta cười cười, sau đó liền ra tay bất ngờ, néo vào hông hắn một cái, híp mắt cười, “Rất có cảm giác, ha ha ~”

Hắn kinh ngạc nhìn ta, bắt chập hình tượng. “Cậu! Biến thái!”

“Hừ...” Lúc đó, ta đặt ngón trỏ lên môi, ra vẻ đứng đắn đá lông nheo một cái.

Nhìn thấy hắn hít mạnh, ta mỉm cười dưới ánh tà dương, “Đây là tình yêu bí mật!”

Ồi... Nhớ lại cảm giác cực kỳ co dãn ngày ấy, tầm mắt ta bất giác hạ xuống ——

Quách Tiểu Bảo nhất thời toàn thân cảnh giác, đột nhiên che hông bỏ chạy. Không ngờ lại dám mặc kệ người bạn là ta đây với cái chân bị thương chưa khỏi hắn...

Chậc chậc, cái đồ ngụy quân tử vô tình vô nghĩa!

Sau đó, ta bị giáo viên chủ nhiệm mời lên văn phòng, bắt phải tháo băng.

Thanh âm cực lớn, toàn bộ mọi người trong văn phòng đều đang nhìn cô.

Sự việc bất đắc dĩ xảy ra trước mắt, cô cũng không làm gì ta nữa.

Trở lại lớp học, bạn cùng bàn trừng to mắt nhìn ta. “Mặt cậu thật sự không sao!” Về mặt thất vọng.

Ta cười cho qua.

Tiếp theo lấy một cái túi rác mới chôn cất bụi bặm ở cuối lớp, nhét đóng gói vào, đóng gói đem tặng cho Quách Tiểu Bảo.

Giữ lại cho hắn dùng khi tự sát.

Trực giác nói cho ta biết, ta sẽ mau chóng gặp lại tiểu yêu quái. E rằng lúc đó, Quách Tiểu Bảo mắc bệnh tự kỷ sẽ mặc cảm, xấu hổ, quần đến mức không thể chịu, không còn thiết sống nữa...

Quả nhiên, trực giác của ta mạnh mẽ đến mức đáng sợ. Đi học lại không bao lâu, ta bất ngờ gặp lại hắn – Nghiêm Tử Tụng.

Chương 7: Sa mạc nhiệt tình

Thật ra không chỉ có lúc này mà cả sau này, cứ mỗi lần nhìn thấy hắn, ta lại không nhịn được cười.

Cười từ nội tâm cười ra nét mặt, không cần nguyên nhân, chỉ cảm thấy rất thư thái.

Chỉ vì ta nghĩ, vì sao lại có người phản ứng chậm chạp như vậy, tính cách đặc biệt dễ nổi nóng như vậy?

Nếu có một người có thể dễ dàng hấp dẫn tầm nhìn của người, vậy thì đừng do dự nữa, cứ bước lên làm quen với hắn trước đã.

Thật sự ta rất muốn làm quen với hắn.

Rốt cuộc đây mới chỉ là lần thứ hai ta nhìn thấy hắn. Nhưng ta lại nghĩ, ở trong lòng Nghiêm Tử Tụng, lần này chỉ như bình thủy tương phùng, nhất định là mặt nước không gợn chút sóng, sẽ không để lại một chút ấn tượng nào.

Ngày đó, vừa đi học đột nhiên nghe bên dưới dãy phòng học truyền đến một giọng nói hơi khàn khàn, mang theo âm lượng dày: “Hoàng Vinh, chìa khóa cửa.”

Gần như một tiếng gọi to. Rõ ràng âm thanh không phải là rất lớn, nhưng lại đánh thức toàn bộ cảm quan của ta.

Có lẽ do phòng học của chúng ta ở lầu hai, cho nên nghe đặc biệt rõ ràng. Âm thanh khàn khàn hỗn tạp kia, bỗng biến thành âm thanh có tiêu chí đặc thù, bất ngờ hấp dẫn ta.

Ta bất ngờ giật mình một cái.

Mấy bạn ngồi cạnh cửa sổ, thừa lúc giáo viên không chú ý, bắt đầu nhìn dáo dác xuống dưới.

Rất nhanh, ánh mắt kinh ngạc.

Nhưng ta lại không ngồi gần cửa sổ, chỉ có thể tò mò khó chịu.

Vào thời gian đó, thật ra ta chưa bao giờ nghe Nghiêm Tử Tụng mở miệng nói chuyện, nhưng rốt cuộc ta lại không tự chủ được, liên hệ âm thanh này với hình ảnh chàng thiếu niên tỏa ra yêu khí, tản bộ trong mưa ngày nào.

“Hoàng Vinh...”

Nghe được âm thanh kia một lần nữa, ta rốt cuộc kìm nén không được, phút chốc nhảy đến bên cửa sổ, nhìn xuống.

Khoảng cách một tầng lầu đủ để ta nhìn thấy rất rõ ràng, cũng rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập mạnh.

Thật ra, ta luôn biết nhất định ngày này sẽ đến, chúng ta sẽ gặp lại, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.

A ——

Quả nhiên là hắn!!

Hắn mang một đôi dép lê, chiếc quần màu cát rộng thùng thình phối hợp với chiếc áo sơ mi trắng nhàn nhúm. Hai cúc áo phía trước ngực không cài, để lộ xương quai xanh.

Người cũng không cao, áo sơ mi lại có vẻ hơi dài, thùng thình, lụp xụp.

Đôi mắt hoa đào lưu chuyển câu hồn.

Thì ra, dù trời không điên cuồng trút mưa xối xả thì hắn vẫn như trước, vẫn có thể mê hoặc lòng người.

Bác bảo vệ đuổi theo phía sau, nói hắn không được làm như vậy. Nhưng hắn không thèm để ý, vừa tiến lên phía trước vừa tiếp tục gọi Hoàng Vinh.

Bây giờ đang là giờ học...

Phụ trợ với tiếng gọi của hắn là một mảnh an tĩnh đến quỷ dị.

Gào khóc, ta dâng trào!

Ta không hề do dự, vươn tay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy hắn, “Bên này nè!”

Sau đó hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn lên.

Nhìn qua rồi!

Ta cười rạng rỡ.

Hắn hơi nhíu mày, không nói gì. Dáng dấp trưởng thành, nhưng lại mũm mĩm đến mức người ta vừa nhìn thấy lập tức muốn cắn một miếng.

Bảo vệ đuổi đến.

Hắn ngáp một cái, quay đầu lại, dừng một chút, ra tay bất ngờ – đá vào chân bác bảo vệ một cái.

Bảo vệ đau nhức ôm chỗ đau.

Sau đó hắn chậm rãi ngửa đầu lên nhìn ta lần nữa, thanh âm không lớn nhưng vẫn rõ ràng như trước, “Hoàng Vinh?”

Tiếp theo, dường như đã phân rõ thanh âm của ta, đưa ra kết luận. “Người không phải Hoàng Vinh.”

Hắn là đang nói chuyện với ta nha!

Dù chỉ là vài chữ nhưng tự dừng lại khiến ta cảm thấy vô cùng sung sướng, rất muốn hét to lên!

Nhưng chẳng bao lâu, phía sau bị một bóng đen bao phủ.

Quay đầu lại, giáo viên vật lý của chúng ta lờ mắt, háng giọng.

Ôi, ta thâm nhủ, lần này người nhất định phải chờ ta!

Ta gấp gáp ôm bụng, nhăn nhó mặt mày, biểu tình đặc biệt mãnh liệt, kêu la: “Ai ~ dza” Âm thanh tươi đẹp, cảm xúc dạt dào, “Sao đột nhiên lại... đau quá chừng?”

Khuôn mặt thầy vật lý co quắp.

Ta không đợi thầy mở miệng, “Thầy Giang, em muốn đi WC!”

“Tương Hiểu Mạn...” Học vật lý cho nên não trái tương đối phát triển, đàn ông chắc hẳn rất lý tính, nên không trực tiếp quát rống mà chỉ chậm rãi nhìn ta, điều chỉnh hô hấp, giả cười: “Tôi làm giáo viên bao nhiêu năm nay, học sinh giả vờ thế nào chẳng lẽ tôi không nhận ra...”

Ta quyết định thật nhanh! Vận khí đan điền, phát công ——

Tất sát kỹ: mười giây khóc đại pháp!

Nhưng tình thế lúc này rất nghiêm trọng, may mà công lực của ta thâm hậu, chỉ cần ba giây đã nặn ra được một giọt nước mắt. Sau đó ngẩng đầu lên, vận phần ủy khuất mà nhìn thầy vật lý, phát ra một tiếng nức nở, “Ô...”

Ta cứ vậy mà ngồi xồm xuống, ôm bụng, tiếp tục ô ô

Ô ô, em muốn đi WC!

WC!

WC!

Trong lòng thầm nghĩ. Cái bóng cô độc của ta, đáng ngồi chồm hổm thế này, bầu không khí ủy khuất bi thảm thâm lương này, còn không quán chết người sao!

Ta lại muốn so tài diễn kịch với một số người, nhưng phòng chừng, những người đó không đi chung một con đường với ta.

Ta ấy à, ta muốn thầy giáo dù biết rõ ta giả vờ nhưng vẫn phải thả ta đi!

Wow! Ta nhớ lại đại thần từng nói về cảnh giới cao nhất của biến thái. Hiện giờ ta đã sắp đạt đến rồi ~ ặc ặc ~

Bởi vì bây giờ, ta vừa nghĩ đến bản thân là lập tức giật cả mình...

Che mặt ~ ta quá kích động!

Nhưng thời gian lại lười nhác trôi qua từng giây từng giây một...

Ừa, sao không có phản ứng gì hết vậy?

“...” Ta vừa giả vờ nấc một tiếng vừa lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt thầy. Nghĩ thầm, nhanh lên đi chứ, tiểu yêu quái sắp bỏ đi rồi kìa.

Kết quả, thầy vật lý của chúng ta tiếp tục giảng bài...

Mấy bạn ngồi phía trước nhìn ta với ánh mắt dị dạng, da mặt một mực co giật, mí mắt rũ xuống, duy trì trạng thái Thành Cát Tư Hãn.

...

Thật lãng phí cảm xúc.

Vì vậy ta thôi khóc, kéo lưng quần, len lén rón ra rón rén dịch chuyển ra cửa.

Các người không nhìn thấy ta...

Các người không nhìn thấy ta...

“Tương Hiểu Mạn...” Thầy vật lý giả cười gọi ta lại, từ trên cao liếc mắt nhạo báng ta, “Bao tử không còn đau nữa hả?”

“...” Ta đảo tròn mắt, chỉ ra ngoài cửa sổ, “A! UFO!”

Có lẽ vì quá đột ngột, hoặc là do học vật lý nên phản xạ có điều kiện quá cao.

Ta trông thấy thầy vật lý chúng ta rõ ràng không tình nguyện nhưng đầu vẫn trực tiếp phản xạ, ngó qua ngoài cửa sổ.

Nhún vai, thầy quá ngốc.

Sau đó ta vọt thẳng ra khỏi phòng học: Ta tới đây!

Ta sẽ giúp hấn tìm chìa khóa cửa.

Phải cầm một lúc mới trả lại cho hấn!

Đột nhiên muốn hát lên một bài bày tỏ tình cảm ——

...

Nhiệt tình của ta, hô!

Hết như ngọn lửa, ha!

Thieu đốt toàn bộ sa mạc ác liệt ồ ồ ô...

Mặt trời thấy ta, hắc!

Cũng sẽ lẫn trốn ta, rống!

Nó cũng sẽ sợ — - ngọn lửa tình yêu của ta...

...

“Chào thầy hiệu trưởng!” Trên đường nhìn thấy hiệu trưởng, tâm tình sung sướng chưa nguôi, ta cười chào hỏi.

Hiệu trưởng cười vui vẻ. Đang là giờ học mà con bé này sao lại ở đây, nhiệt tình chạy ... Chạy!?

Thế nhưng, khi ta chạy vội tới tầng trệt của dãy phòng học thì không thấy tiểu yêu quái đâu nữa.

Ta lại bỏ lỡ hân một lần nữa.

Ông trời quả nhiên biến thái, người một nhà mà cũng đùa giỡn!

Khó tránh khỏi tiếc nuối.

Uể oải trở lại phòng học, đã tan học rồi.

Bạn ngồi cùng bàn nói. “Thầy Giang tìm cậu đó.”

Ta cúi đầu đi về phía văn phòng, nghe thấy các bạn phía sau hưng phấn cá cược: “Tiếng Anh, Ngữ văn, Số học, lần này là Vật lý... Tiếp theo sẽ là ai?”

Còn có nữa sao? Ta hữu khí vô lực nghĩ, lê đi từng bước từng bước...

“Ai...” Trong văn phòng, ta thở dài một tiếng, ai oán nhìn thầy vật lý, toàn thân tỏa ra oán niệm...

Thầy ho khan một tiếng, “Rốt cuộc hôm nay em ra ngoài làm gì?”

“Ai...” Ta cúi đầu, thật sự là uể oải.

Nếu không tại thầy, có lẽ ta đã không bỏ lỡ rồi.

“Em thật sự khó chịu?” Thầy Giang nhíu mày.

Nhưng ta lại không có nghe thấy, đột nhiên nhớ ra chuyện gì...

Ta không phải Hoàng Vinh, nhưng Hoàng Vinh chính là Hoàng Vinh!

Không sai! Ta tức giận làm gì, ta có thể đi tìm Hoàng Vinh mà!

Phải ha! Ta cười!

“...” Thầy giáo thấy ta chỉ trong nháy mắt mà nét mặt vạn biến, thật lâu cũng không nói nên lời. Cuối cùng thầy chỉ nói với ta rằng, vừa nãy thầy không nhìn thấy UFO.

“Bình thường.” Ta cười tủm tỉm, “Thầy à, em cũng có thấy đâu!”

Trên thực tế, tiếc nuối là khó tránh khỏi, chỉ có điều, chờ mong lại càng sâu.

Cũng chỉ có đời người khó đoán mới có thể tạo ra hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, hết niềm vui này đến niềm vui khác.

Chương 8: Không tìm thấy hoàng vinh

Họ Hoàng, họ Vương, thậm chí là nickname, tất cả đều bị ta điều tra qua, nhưng vẫn không tìm ra người nào phù hợp.

Thật uổng phí quyết tâm của ta: bắt luận là lên núi đao xuống biển lửa, cho dù có bị ném vào chảo nổ thành bánh dù tạc cũng phải dốc toàn lực làm tốt chuyện này.

Thế cho nên quyết định lần đầu tiên cúp học, thừa dịp mọi người đang tập trung học tập mà chạy đi hỏi thăm.

Chỉ có điều, dãy phòng học của chúng ta tổng cộng có sáu tầng. Mỗi tầng có tới ba, bốn dãy phòng. Lại thêm phòng giáo vụ, phòng hiệu trưởng, phòng lưu trữ, còn có phòng vệ sinh nam nữ, thật sự là nhiều vô số kể.

Gõ cửa phòng thứ nhất, nho nhã lễ độ hỏi thăm giáo viên, giết bọn hăn trở tay không kịp.

Cũng không biết thế nào, cái tên đang ngồi cạnh cửa sổ như con mèo kia, khéo miệng bỗng nhiên lại cong lên, trung ra vẻ tươi cười...

Đại thần.

Hắn bắt động thanh sắc mà nhìn ta, vừa trêu tức vừa hứng thú.

Bán cao! Ta lùi mạnh về sau, “Ba!”, cánh cửa nặng nề bị đóng chặt lại...

Sau khi đóng cửa lại, ta nhạy cảm nhận thấy, loại cử chỉ này của mình rõ ràng rất khiêu khích.

Vội vàng đẩy cửa ra lần nữa, vừa vỗ ngực vừa cười cười, cứu vãn: “Ai nha! Vừa rồi gió lớn quá! Làm mình sợ muốn chết ~”

Ngay cả trời cao cũng rất phối hợp, ban tặng cho ta một trận gió to. Cuốn giáo án trên bục giảng vốn không chút sút mẻ, cũng rất biết điều mà tung bay phát phới...

Nhưng đại thần lại không chịu buông tha cho ta. Hắn chậm rãi đứng lên, chẳng cần phải gian nan như lúc ta muốn ra khỏi lớp, tựa như biết chắc giáo viên bọn họ sẽ gật đầu. Bắt chuyện một hồi, trong lúc giáo viên đang tươi cười, không ngờ hắn lại chậm rãi đi thẳng ra cửa.

Ta liều mạng trốn chết.

Trái lại, đại thần vừa nhìn thấy ta liền lộ vẻ tươi cười đặc biệt có tính sát thương. Ta vừa trốn chết, vừa tưởng nhớ, vừa nỗ lực học tập, kết quả khéo miệng co quắp.

Nghe thấy đại thần ở phía sau, ho nhẹ một tiếng.

Ta đang đi xuống cầu thang, đành phải dừng lại, cười đến là siêu cấp hàm súc. Sau đó ngẩng đầu nhìn đại thần, chờ hắn tới gần. Đợi khi hắn đến gần, ta nói: “Ai nha, sư huynh, thật khéo quá, ngài đang muốn đi tiêu hay đi tiểu vậy?”

Đại thần liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó chậm rãi đút hai tay vào túi, đứng trước mặt ta, lại nhếch môi cười khê: “Thế nào, muốn đi cùng anh sao?”

“...” Ta chớp mắt mấy cái.

Ta khinh! Đại thần a, nhìn không ra ngài lại có loại tâm nhãn này nha!

Ta không đi!

Thấy ta cứ cười không nói lời nào, hắn hơi hơi quê độ, sau đó lướt qua ta, chậm rãi xuống lầu. Đi chưa được hai bước lại dừng lại, nghiêng người chờ ta. Ta đành phải đuổi theo.

Nghe thấy hắn nói, “Tìm người à?”

“Ồ, không cần phiền đến sư huynh đâu...” Phiền ngài ha!

“Không phiền.” Hấn nhẹ nhàng nói tiếp, “Anh giúp em là được.”

“...”

Ồ ô, đại thần, ta hận ngươi. Hận ngươi, hận chết ngươi!

Muốn đạt được toàn bộ không uổng công phi, ta mới có được cảm giác thành tựu!

Cho nên ta quyết định thuyết phục đại thần thay đổi chủ ý, “Việc đó...”

“Việc đó...” Hấn lại quay đầu nhìn ta, “Là ban ân... không cần báo đáp.” Hấn cười khẽ.

Ta quýnh lên, đại thần muốn nói: Hấn ban ơn, ta chớ quên báo đáp...

“Sư huynh, anh không cần đi học sao?” Tuy rằng quýnh nhưng ta như cũ, tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời. “Lớp chín rất bận rộn mà.” Mau trở về, mau về đi thôi!

“Nhìn đồng bài đó...” Đại thần quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt cười ám muội, “Không bằng ra đây nhìn em...”

Ồ... Ta làm bộ như không biết gì hết, nhất định là đại thần lấy ta làm cái cớ để trốn tránh áp lực, liền thay bằng vẻ mặt lo lắng. “Bài quá khó nên không làm được sao?”

Hấn híp mắt nhìn ta. “Em nghĩ sao?”

Hào quang chói lọi...

Cắt! Trong ánh hào quang, ta dừng cảm ngắc đầu. Người đứng đầu khóa có phải là ngươi đâu!

Nhưng đại thần dường như biết được suy nghĩ trong đầu ta, “Đứng hạng nhất không có tính khiêu chiến. Có tính khiêu chiến chính là, bất luận là ai hạng nhất, đạt bao nhiêu điểm, ngươi đều đứng hạng nhì.”

“...” Ta quang vinh, trầm luân trong ánh hào quang...

“À, đúng rồi, em biết không?” Đại thần chậm rãi xoay người lại đối mặt với ta.

“Ừm?” Hấn đang đứng thấp hơn ta hai bậc thang, cho nên, là ta nhìn hấn.

Thấy hấn nói, “Anh vẫn chỉ là phó chủ tịch...”

Đồng thời cười đến là ôn hoà mà vô hại.

...

...

Ai?! Ta phút chốc phản ứng!

Gạt người!!

Nhất định là gạt người!!

Làm từ trước đến nay ta vẫn cho rằng bản thân là cánh tay thứ hai, kết quả ta chỉ là cánh tay thứ ba!!

Gào khóc, ta dĩ nhiên dám hoài nghi hấn có khả năng biến thái hay không, ta sai rồi!

Về sau đại thần thật sự giúp ta.

Nhưng mà, sự việc thường thường là như thế này: Lúc đặc biệt muốn tìm, dù làm thế nào người cũng sẽ không tìm được hần.

Cuối cùng ta không tìm được Hoàng Vinh, cho dù có đại thần ra mặt giúp đỡ.

Điều này làm cho thời điểm ta được kết giao cùng Nghiêm Tử Tụng, kéo dài đến mấy năm sau.

Ta chỉ có thể tin tưởng trên đời có một loại lực, gọi là bất khả kháng.

**

Thời gian giống như đánh rắm, “Phốc ~” một tiếng đã trôi qua.

Con người là một loài động vật rất kỳ diệu. Làm không xong những chuyện muốn làm, sẽ khiến trong lòng ngứa ngáy khó chịu. Dần dần sẽ quên mất nguyên nhân gây ra chuyện này.

Bởi vậy, rốt cuộc ta muốn gặp lại Nghiêm Tử Tụng một lần nữa.

Tỉ mỉ nhớ lại đôi mắt hoa đào của hần, thật đúng là tặng phẩm trời ban.

Có người nói, con trai mà có đôi mắt hoa đào, sóng mắt mê ly là có số đào hoa.

Tục ngữ có câu, “Đào hoa động, đào hoa động, du phong lãng điệp long quyền phong.” (động đào hoa, động đào hoa, cánh bướm bay lượn chơi đùa cùng gió, gió hóa thành bão táp)

Đặc biệt là hình ảnh của tiểu yêu quái trong màn mưa, làn mắt thoáng nhìn trước khi bỏ đi, mông lung tựa trong cơn say, nếu sống trong thời cổ nhất định là một kẻ hại nước hại dân.

Lại nghĩ, trời sinh ra ta mệnh khổ, mỗi ngày đều phải ngăn vận đào hoa của hần, nấu cơm nấu nước cho hần. Nói không chừng còn phải kiếm tiền nuôi hần nữa.

Ừm, nếu một ngày nào đó, hần đưa một người đàn bà lắm tiền nhiều của không gì sánh được về nhà, ném vào mặt ta mấy nghìn vạn rồi nói: Tương Hiểu Mạn, cô rút đi...

Âu cũng đành! Đến lúc đó, ta lại quyết định diễn thành phim kinh dị, phim tâm lý tình cảm tình yêu ngang trái xướt mướt là được rồi!

Về phần đại thần...

Lớn lên quá chính diện, khuôn mặt tươi cười dịu dàng ôn nhuận như ngọc, phong độ phải nói là nho nhã lễ độ.

Đàn ông như vậy tạo nên cảm giác rất xa cách, rất áp lực.

Hơn nữa trực giác nói cho ta biết. Cho dù hần ở bên ngoài nuôi hơn mười mấy hai mươi cô vợ bé, thì mỗi cô vợ bé đều sẽ giúp hần giấu diếm đến già, sau đó còn mỉm cười nói cho ta biết: Tương Hiểu Mạn, cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Ôi, như vậy đâu có được.

_____ *** _____

Chẳng bao lâu sau, cha ta làm ăn xuống dốc, sau đó tìm một sư phụ học tay nghề rồi lại tiếp tục mở tiệm. Tới nào cũng dùng đôi tay chuyên làm mộc để nhồi bánh bao.

Về phần ta, hàng ngày đều dùng dao băm thịt thành từng mảnh vụn ~

Băm thịt mà đặc biệt dụng tâm thì đặc biệt có cảm tình.

Cho nên bánh bao nhà ta làm đặc biệt mềm, có mùi hương đặc biệt, mùi vị cũng đặc biệt ngon ~

Buôn bán cũng không tệ.

Kì thi kế tiếp, đại thần thi đậu vào trường trung học tốt nhất thành phố.

Lớp bọn họ sau lại tổ chức tiệc chia tay, có mời cả ta.

Không biết vì sao, rất nhiều người nhận ra ta. Có người còn nói: “Tương Hiểu Mạn, yên tâm đi, anh sẽ giúp em canh chừng Đình Hiên, không cho hắn trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Lời đồn đãi chỉ vu trí giả (Lời đồn đãi làm mờ mắt kẻ thông minh.)

Nhưng rất rõ ràng, tất cả mọi người đều rất ngốc, chưa từng nhận ra: kỳ thật, ta cùng đại thần không phải là một đôi.

Không được, ta quyết định cần phải giải thích một chút! Lúc này, đại thần đột nhiên cầm chai nước ngọt có ga ướp lạnh áp vào gáy ta. Xúc cảm lạnh lẽo nhất thời kích thích cảm quan của ta, lại thấy hắn nhàn nhạt cười nói: “Đại trí giả ngu* (người thông minh giả ngu)...”

“...”

Ô ô, ta hận ngươi, ta hận ngươi!

Tối hôm đó, chúng ta tạm biệt nhau.

Đại thần cũng rời đi.

Hai bên đều không để lại phương thức liên lạc.

Nhưng một ngày trước khi nghỉ hè, có một sư huynh quay về trường lấy đồ, đụng phải, bèn bắt chuyện với ta.

Chẳng biết thế nào đột nhiên lại nói tới Hoàng Vinh, hỏi ta đã tìm được người đó chưa.

Sau đó hắn nói, Hoàng Vinh học ngay lớp bên cạnh.

“...” Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Rõ ràng là đại thần đã lấy toàn bộ danh sách học sinh trong hồ sơ đưa hết cho ta rồi mà...

...

Gào khóc! Ta chán ghét kẻ nào dám biến thái hơn ta!

Sau mùa hè đó, xảy ra sự kiện 9 – 11

Tháng 10 cùng năm, Mỹ tấn công Afghanistan.

Ta gói ghém quần áo, dự định vượt trùng dương xa xôi đi trải nghiệm cuộc đời.

Nhưng cha ta, từ khi bán bánh bao thì tầm nhìn trở nên hạn hẹp, con người cũng học theo tính xấu. Ông cản đường ta, hừ một tiếng, “Tao sẽ không cho mày lộ phí.”

...

Ghi chú:

*Đại trí giả ngu: Lão Tử viết: Đại trí giả ngu, đại xảo giả vụng, đại âm hi thanh, đại tượng vô hình.

Người đại trí, có thể thành đại ngu. Người đại ngu, có thể phản thành đại trí. Ngoài trí mà trong ngu, mới thật ngu; ngoài ngu mà trong trí, mới thật trí. Người trí ở bên ngoài, giỏi về kế xảo, quen mượn có che...

Chương 9: Va chạm kịch liệt

Đương nhiên là ta không thành công. Không có lộ phí, ta cũng không thể đi được. Nhưng Tiểu Bảo còn đáng thương hơn ta.

Quách Tiểu Bảo có thành tích xuất sắc, đủ tư cách được cử đến học ở Thành Cao. Đến lúc đó, cũng có thể học cùng trường với Đại thần.

Một người biến thái tự kỷ, thông thường sẽ không coi ai ra gì. Nhưng đại thần không phải là người, cho nên Quách Tiểu Bảo luôn tránh xa đại thần. Cũng hết cách, đây là một trường hợp bất khả kháng.

Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đại thần là một đối thủ cạnh tranh quá mạnh. Để bảo trì lòng tự tin cao độ cùng cảm giác về vang của mình, ta quyết định rời xa đại thần, quý trọng sinh mệnh!

Nhưng một ngày trước khi điền vào nguyện vọng, đại thần tới tìm ta. Hắn nói: “Chân thạch cao của em đâu?”

Hừ hừ, ta đã biết trước ngươi sẽ trở lại tìm nó mà. Có chút đắc ý nói: “Giữ lại chứ sao, còn cấm hoa nữa!”

Mẹ ta nói, dù thế nào cũng phải dùng tiền mới có được, không nên lãng phí. Bởi vậy mới lấy nó để làm bình hoa, tuy chỉ dùng để cắm hoa giả.

“Ừm, trên đó viết cái gì?”

Thử ta hả? Hừm, trí nhớ của ta, dù thế nào cũng là sản phẩm miễn kiểm của quốc gia đó nha!

Tự hào ngẩng cao đầu: “Waiting for you!”

Đại thần híp mắt, đột nhiên vén tóc ta ra sau tai, mỉm cười dịu dàng: “Vây, thi cho tốt nha.”

“...” Ta cứng đờ.

Híc, ta hận vì mình quá thông minh, vì sao lại hiểu rõ ý tứ của đại thần chứ, hắn muốn nói: Ta chờ ngươi ở Thành Cao.

Đại thần, ngươi không phải người, không phải là người mà. Ngươi là giai cấp bóc lột, đồ địa chủ ác bá, đồ bạo quân.

Kháng nghị! Kiên quyết kháng nghị!

Nhưng ngoài mặt, ta lại cười đến ngây thơ xán lạn, nhìn hắn nói, “Được.”

Hừ hừ, núi cao hoàng đế xa, gần đây ta đã thành lập được một đội du kích tiểu biến thái. Tuy rằng đội viên chỉ có... một mình ta!

Công tích nho nhỏ đều không dễ dàng gì có được, nhưng dù thế nào cũng phải chiến đấu với hần tới cùng!

Đại thần cười: “Nhà em bán bánh bao à.”

Ta dừng một chút, cảnh giác gật đầu. Thời gian trước đã thuê được một cửa hàng, chính thức đổi sang nghề bán bánh bao.

Khụ, này đại thần, không phải là ngài muốn ăn bánh bao không trả tiền đấy chứ, thật khản trương.

“Ừm, vậy sau này, bữa sáng sẽ do em phụ trách nha.” Sau đó hần lại cười ôn hòa, nói như thể đang vui đùa: “Mẹ anh cứ nói, nếu như anh không chịu ăn sáng sẽ bị tuột huyết áp, tính tình không tốt.”

Ta hóa đá trong chớp mắt.

Sau đó hần lại vỗ vỗ vào vai ta, “Nhà em bán một cái bánh bao giá bao nhiêu?”

“... Năm đồng...”

Hần nhẹ nhàng cười, “Đặt hàng số lượng lớn mà, giảm giá chút đi.”

Tro cốt ta hóa đá...

“Chuyện đó...”

Ta ủy khuất nhìn hần.

“Ừm?” Đại thần vốn là như vậy, bộ dáng nhàn nhã như đi chơi.

Ta thấp giọng, nói nho nhỏ, “Giám đốc của công ty trách nhiệm hữu hạn bánh bao Tương Thị, là mẹ em...”

Đại thần hơi hơi hí mắt. “Khụ, vậy hay là, anh sẽ thu tiền công băm thịt viên của em nhĩ.”

Ô ô, hận người hận người, lại muốn ta làm không công ư!

Sau đó, ta cũng không thể tránh được, thi đậu vào Thành Cao.

Mẹ ta mừng rỡ kéo cha ta đến một mảnh đất trống, nhảy múa suốt một đêm.

Mẹ ta còn nói, sẽ lăng xê ta lên làm người phát ngôn cho Công ty bánh bao Tương Thị. Lúc đó, ta sẽ đứng trước mặt tiền cửa hàng nhà chúng ta, ca hát...

...

Bánh bao nhân xá xiu đây!

Mời đến ăn bánh bao nhân xá xiu mới ra lò đây.

Mời đến ăn bánh bao nhân xá xiu mới ra lò đây.

Còn có cả bánh bao nhân thịt heo.

Bánh bao đậu, bánh bao khoai, muốn loại nào có loại đó đây!

...

Ồi... Từ nhỏ vẫn cho rằng, thi vào đại học mới là cuộc thi quan trọng nhất mà đời người phải đối mặt, là bước ngoặt quan trọng nhất của đời người. Nhưng những lời này, hiển nhiên là không thích hợp cho tất cả mọi người.

Ví dụ như ta đây.

Bởi vì trong lòng ta hiểu rõ. Khi ta lựa chọn vào học ở Hoa Gia thì đồng thời, trường trung học và đại học cũng đã được quyết định. Mặc dù, thật ra là đại thần giúp ta quyết định...

Nhưng cũng không sao, học ở trường nào đối với ta mà nói, cho đến bây giờ cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Đại thần, chẳng phải có tên là Vương Đình Hiến sao. Lên trung học rồi ta mới phát hiện, các bạn học xung quanh ta bắt đầu có thói quen gọi đại thần là Vương đại tiên.

Ta nhìn ra được đại thần rất không thích, nhưng mọi người vẫn len lén gọi như vậy.

Sau ta lại biết được, ở Hương Cảng (Hồng Kông) có một Hoàng đại tiên* cầu được ước thấy, khiến cho vô số thiện nam tín nữ đổ xô đến quỳ bái ông.

Bởi vì có lúc đại thần làm cho ta mất hứng, nên ta cũng muốn khiến hắn phải mất hứng —— Vương đại tiên! Vương đại tiên! Này, anh còn nợ em hai năm tiền bánh bao đó nha!

Nhưng từ khi lên trung học, cuộc sống của chúng ta thuận buồm xuôi gió.

Sau đó lại có thêm một năm vui sướng. Ta và đại thần, lần thứ hai xa cách một năm trời.

Tiếp sau đó, vào học ở ngôi trường đại học mà đại thần đã chọn.

Ngày đầu tiên nhập học, ta đã gặp được tiêu yêu quái.

Đây đúng là duyên tiền định, chúng ta phải gặp nhau.

Ta không có cách nào hình dung được nỗi kích động trong lòng mình. Sự lo lắng rất khó hiểu kia, sau vài năm niên thiếu, đến hôm nay cũng đã trưởng thành.

Vẫn là đôi mắt hoa đào câu hồn như trước, mà điệu bộ cử chỉ lưu loát triền miên kia, vẫn tương tự như trong trí nhớ của ta, lại có một chút khác biệt.

Còn chưa hết kích động, không ngờ đại thần đã bất thành linh, thần không biết quỷ không hay, xuất hiện trước mặt ta. Hắn đón lấy hành lý trong tay ta, nhẹ nhàng nói: “Tiểu biến thái, trưởng thành rồi nhì...”

Lại đảo mắt qua vòng ngực của ta, có chút tiếc hận lắc nhẹ đầu, “Ban đầu nếu lời nói của anh có chút hữu ích thì em cũng không nên phản bội như vậy chứ.”

Gào khóc! Đúng là khơi dậy nỗi đau nhức, khổ sở nhất trong lòng ta mà!

Hắn từng nói, bộ ngực của ta có dây thì được hay không, còn phải chờ quan sát. Nhưng thế cục phát triển không mấy lạc quan.

Ta cũng không cần thận đá cho hấn một cước. Hấn nói: “Ôi, để anh nói lại.”

Nhưng tiếp theo lại cười cười, bỏ sung một câu, “Thật ra, viễn cảnh phát triển sau này cần phải kham ưu (lo lắng, chăm lo).”

Sau đó, bộ ngực của ta vẫn ưu (lo) cho đến giờ...

Ô ô, vì sao lại không phải là ưu của ưu tú cơ chứ!

Ta trộm liếc mắt nhìn đại thần, hấn làm sao biết được ta đang ở đây? Đừng nói với ta là hấn ở đây chờ ta nha. Ta không tin, đánh chết cũng không tin.

Hại ta trong lòng quần quýt không yên. Thật ra bây giờ, chuyện mà ta muốn làm nhất, chính là phải đi làm quen với tiểu yêu quái.

Được rồi, hấn không còn nhỏ nữa, vậy phải đổi tên thành yêu quái đại nhân!

Ta không yên lòng đi theo phía sau đại thần, nhưng vẫn luôn quay đầu ra sau nhìn dáo dác. Xung quanh hấn liên tục vang lên tiếng than sợ hãi, ánh mắt kinh diễm không dứt.

Má ơi, đây chính là người chồng mà con đã thiết tha mơ ước bấy lâu! Trêu hoa ghẹo nguyệt, bất an vu thất! (chỉ đàn bà có chồng còn lẳng lơ, tìm đến người đàn ông khác)

Ta tin tưởng, ánh mắt ta bây giờ đích thị là ai oán, thân ái triền miên. Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất là ta nhìn người mà người lại không biết là ta đang nhìn người...

Sau đó, ta lại rơi vào trầm mặc.

Cách biệt bao nhiêu năm nay, vậy mà tâm tình ta vẫn trước sau như một – dâng trào...

Nói cách khác, có lẽ đây chính là một loại si tình không thể thay đổi cũng không chừng.

Ta cười cười.

Ta cuối cùng vẫn làm theo thói quen giả ngu. Kề trước người sau, vẫn cứ sống khoa trương: Lời nói khoa trương, động tác khoa trương, biểu tình khoa trương.

Nhưng thật ra, đối với tất cả các loại khoa trương thì tuổi tác của ta là... khoa trương nhất.

Ta trưởng thành rồi, đến khi trên bánh kem phải cắm nhiều hơn chục cây nến thì mẹ ta bắt đầu có thói quen chỉ thấp một ngọn nến duy nhất. Bởi vậy, cũng làm cho ta quên mất tiêu tuổi tác của mình.

Mấy năm nay, cũng không bị người nào hỏi han đến.

Nhưng vào thời gian bị đại thần lợi dụng, ta cũng đồng thời mượn danh nghĩa của hấn, quét dọn một ít đào hoa của mình.

Ba chữ Vương Đình Hiên kia, quả là rất có cao độ, có lúc, thậm chí còn phải ngưỡng mộ nữa.

Vì vậy, ta độc thân cho đến nay.

Nói trở lại, thật đúng là lúc nhìn thấy yêu quái đại nhân, ta có cảm giác tim đập rất nhanh.

Loại xúc động này, ta không muốn bỏ qua.

Ấu cũng là!

Lập tức phân chân tinh thần, hôm nào phải lập một đền thờ trình tiết cho mình mới được!

Bỗng nghe thấy một âm thanh, “Hắn đẹp trai không?”

“Ừm, đẹp.” Ta gật đầu, tùm tùm cười.

“Hơn cả anh?”

“Hừ.” Khóe miệng khinh thường vung lên, hừ một tiếng. Ta nhướn hàng lông mi gầy, khóe mắt nhẹ xéch lên. Sau đó rung đùi đắc ý, tiện thể quay đầu lại liếc mắt nhìn xem kẻ nào lại không biết tự lượng sức mình như vậy ——

Mắt thấy đại thần vân đạm phong khinh xoa môi, dáng tươi cười ấm áp mà ôn hòa.

...

Ồi chao! Đại thần, ngài đã thành thần thăng tiên rồi mà còn muốn so đo tương mạo với yêu quái sao? Tục! Quá tục!

Nhưng lúc này, ta vẫn đang phe phẩy đầu, cái cổ lệch sang một bên, ánh mắt khinh bỉ...

...

Ánh mắt ta dường như cương cứng, duy trì góc độ khinh bỉ lớn nhất...

Á, đại thần, ngài hiểu lầm rồi.

Không phải ta đang khinh bỉ ngài. Có cho ta lá gan to bằng trời ta cũng không dám!

Ngài phải tin tưởng ta, đây tuyệt đối chỉ là một loại cách điệu của ánh mắt sùng bái...

“Ấy dza!” Vì vậy, ta liền thuận thế kêu lên một tiếng, một tay đâm vào sau gáy, trùng to mắt, “Không xong rồi!”

Đại thần bất động thanh sắc, nhìn ta bằng nửa con mắt.

“Chuột rút!” Ta ra sức tỏ ra mệt nhọc, “Cổ bị chuột rút!”

“...” Đại thần nhếch môi, “Chuột rút lợi hại thế sao.” Như cười như không. “Làm tổn thương luôn thần kinh thị giác của em rồi à.”

“...” Ánh mắt ta rất chân thành, im lặng là vàng, đồng thời cười nịnh nọt.

Thật ra cứ như vậy mà đối với hắn thôi, tuyệt không cần cố sức, cũng không cần phải hao tổn tâm tư.

Nhưng không biết đại thần có đúng là đã giả ngu với ta hay không, chỉ thấy hắn cười cười, “Được rồi, em vừa mới ‘hú’ là có ý gì?”

“Say nắng!”

“Bị chuột rút thì cứ xoa bóp là được rồi...” Hắn lại hí mắt.

“Chuyện đó...” Đầu tiên ta cười cười, quyết định thật nhanh, nghiêm túc điều chỉnh khuôn mặt “Hết rồi”. Sau đó nhẹ nhàng bẻ xoay cổ. Mười ngón tay giao nhau bẻ đốt tay lên xuống, hít thở sâu ——

“Hừ hừ.” Ta hoàn toàn trở về động tác cùng thần tình lúc nãy, sau đó dựng thẳng ngón tay cái, chỉ ra phía sau, nheo một mắt lại, khinh thường nói, “Với dáng dấp của hắn, làm sao so nổi

với sư huynh ngài? Em ghét nhất là nhìn thấy mấy người như hấn, ánh mắt quá câu hồn, sống mũi quá thẳng, cái miệng quá căng...”

“Vậy sao?” Một giọng nói hơi khàn khàn, mang theo âm nam trung đầy từ tính tiêu hồn, đột nhiên cắt ngang lời ta.

Con bà nó, không thấy ta đang bận lừa đại thần sao!

Nhưng vừa quay đầu lại ——

Ta lại quýnh.

Là yêu quái đại nhân...

Khụ, hấn nghe được bao nhiêu rồi?

Nhưng mà đường nhìn của hấn vẫn chưa rơi trên người ta, mà cực kỳ tùy ý, nhìn đại thần bằng nửa con mắt.

Trong khoảng khắc, tia lửa canxi cácbua bắn ra, keng keng rung động.

Hai người, một lãnh đạm tự nhiên, một lười nhác tùy ý, nhưng khí áp giữa hai người đều tự động hình thành, vừa vặn kẹp ta vào giữa.

Bầu không khí rất ngưng trọng, rất khẩn trương. Còn ta...

Tự dung hưng phấn!

Có cãi nhau không? Có đánh nhau không?

Chỉ thấy đại thần nhẹ nhàng cười, hơi gật đầu, chân mày khẽ nhướng, tỏ vẻ muốn bắt chuyện.

Mà tiểu yêu quái cảm thấy không thú vị bĩu môi, sau đó nhẹ nhàng nhíu mi, thân nhiên liếc một cái, ra vẻ hiểu biết.

Trong lúc hai người có qua có lại, ta nhìn mà nhiệt huyết dâng trào.

Chỉ là trước đây vóc dáng tiểu yêu quái chẳng cao hơn ta bao nhiêu, nhưng bây giờ lại chênh lệch quá sức tưởng tượng.

Cự ly này cùng cấp với độ cao mà ta thường phải ngược lên để nhìn đại thần.

Rất tốt, thói quen từ nay về sau sẽ không lo bị sái cổ.

Nhìn ánh mắt hấn nhìn đại thần, xem ra là chỗ quen biết. Hơn nữa hiện tại bộ dáng nhẹ nhàng thanh thoi này, chẳng giống đám sinh viên mới lặn lội đường xa, mệt đến không chịu nổi như chúng ta chút nào.

Cho nên ta to gan đưa ra phán định, tùm tùm cười chào hỏi một câu: “Chào sư huynh!”

Hấn khẽ liếc mắt nhìn ta một cái, cũng không phản đối cách xưng hô của ta.

Cũng chẳng có mấy hứng thú với ta, sau đó nhẹ nhàng nhăn nhó vùng xung quanh lông mày, chậm rãi ngáp một cái.

Một tầng hơi nước mờ mờ bao phủ hai tròng mắt hấn, rục rịch phát sáng...

Lấp lánh lấp lánh...

Đây chính là sinh vật lấp lánh trong truyền thuyết a!

Hàng nút áo trên của hắn vẫn để hở như trước. Ta có thể thấy rõ hàng xương quai xanh trơn bóng, cùng với trái cấm nhẹ nhàng trượt lên trượt xuống của hắn... (ực ực, chảy máu cam mất!)

Ta cười tủm tủm hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh (tên họ) của sư huynh?”

“Tiểu biến thái.” Đại thần gọi một tiếng, kêu đến là nhu tình, mềm mại đến nỗi lông tơ của ta dựng đứng cả lên.

Ta quay đầu lại cười hùa: “Dạ?”

Hắn nhìn ta với ánh mắt đặc biệt thân thiết. “Anh đã nhờ bạn học giúp em xếp hàng đăng ký, mau qua đó đi.”

“...” Thế nhưng... Ta tủi thân, còn chưa hỏi được họ tên của hắn mà..

“Nhanh lên.” Đại thần vẫn duy trì nụ cười ấm áp như làn gió mùa xuân.

Lòng ta không cam, tình ta không nguyện hoạt động chân, quay đầu lại trộm liếc nhìn tiểu yêu quái.

Cánh tay đại thần duỗi ra, đột nhiên ôm lấy vai ta, rất có ham muốn chiếm hữu. Sau đó hắn nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười với tiểu yêu quái: “Bọn tớ đi trước nha, Nghiêm Tử Tụng.”

Nghiêm Tử Tụng!

Rốt cuộc ta cũng đã biết được tên hắn!

Chỉ thấy hắn gãi gãi đầu, vẻ mặt không thêm để ý.

Cũng không có đáp lời, chỉ là đột nhiên liếc mắt ngắm nhìn ta, vừa vặn nhìn thấy nụ cười tươi sáng để lộ cả hai hàm răng ngọc của ta.

Hắn liền thoáng quan sát ta một phen, không ngờ chỉ một khắc sau, nghe thấy hắn khinh thường, hừ một tiếng đầy mỉa mai, “Tiểu biến thái?”

Tiếp đó, lắc lư lắc lư, lướt qua ta cùng đại thần.

Dưới chân, vẫn là đôi dép lê cũ kỹ tàn tạ.

Ghi chú:

Hoàng đại tiên – Wong Tai Sin là một vị thần của Trung Quốc, phổ biến ở Kim Hoa và Hồng Kông với sức mạnh chữa bệnh. Tên thật là Wong Cho Ping, sinh ở tỉnh Chiết Giang. Wong Cho Ping xuất thân nghèo khổ, năm tám tuổi đã phải đi chăn cừu. Năm ông mười lăm tuổi, sau khi gặp được một vị thần tiên trên ngọn núi Hoàng Thông ở quê nhà, ông đã đi theo đạo giáo. Truyền thuyết kể rằng, bốn mươi năm sau ông đã thành tiên. Về sau, Wong Tai Sin được gọi là Hoàng Thông đại tiên, hay Hoàng đại tiên theo tên ngọn núi mà ông ẩn cư.

Đền Wong Tai Sin còn được đặt cho một trong 18 quận của Hồng Kông

Hàng ngày, người dân Hồng Kông đổ xô đến ngôi đền Wong Tai Sin để cầu cho sức khỏe và thịnh vượng

Chương 10: Lằn đầu thân mật

Mãi đến khi tiểu yêu quá đi xa, ta mới lưu luyến thu hồi tầm mắt. Ngay lập tức cảm giác được có một nguồn nhiệt từ bờ vai truyền đến.

Á, tay của đại thần vẫn còn khoát trên vai ta...

Nhưng đúng vào lúc ta muốn phản kháng thì hắn đột nhiên nâng tay lên, hơi hơi thấp đầu nghiêng qua. Dĩ nhiên là dùng một loại tư thế cực kỳ ám muội kẹp vai ta vào giữa hai cánh tay hắn.

Hô hấp của hắn rất gần, còn nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai ta, quyết tâm ám muội đến cùng.

Ánh mắt của hắn lúc này, tựa như một con mèo vừa bắt được một con chuột nhưng lại không thấy đói, thả ra thì tiếc, ăn lại sợ no chết.

Đơn giản mà nói, hắn chỉ lấy vai ta ra làm trò giải khuây lúc buồn chán mà thôi.

Không sai, đại thần không cho phép người khác khi dễ ta, nhưng chỉ bởi vì, khi dễ ta là đặc quyền của hắn.

Hắn đích xác cũng ngầm đồng ý cho ta quang minh chính đại dùng danh nghĩa của hắn để ra ngoài giả danh lừa bịp. Ta lại rất giỏi, rất biết cách phát phơ lá cờ “Vương đại tiên”. Nhưng vừa đến lượt hắn có việc, lại trực tiếp lấy ta ra làm lá chắn.

Nhưng nếu tỉ mỉ ngẫm lại, đại thần thật ra cũng rất tinh mắt. Tương Tiểu Mạn – bức tường phòng cháy này, vừa an toàn chu đáo lại vừa có lợi ích thực tế!

Đương nhiên rồi đại thần, ngài cứ việc dùng miễn phí đi!

...

Điểm thú vị nhất ở đại thần, chính là nói dối y như thật.

Lừa gạt người – đó chỉ là làm theo nề nếp mà thôi.

Ta tin tưởng, chỉ cần đại thần nói hắn là nữ thì cho dù đại thần có để lộ “Tiểu tiểu thần” mà chạy ra đường, người ta cũng chỉ làm như không thấy, sau đó nói: Đó là cái đuôi hồ ly tinh suy thoái mà thành, phòng chừng cũng sắp đắc đạo thành tiên rồi.

Còn nhớ năm đó ta mới vừa thi đậu vào Thành Cao, bên cạnh đại thần đột nhiên xuất hiện một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc.

Nào là môi đỏ mọng, ánh mắt quyến rũ, nào là thân thể thon thả, mềm mại dịu dàng... mà còn có cả một mái tóc dài suôn mượt. Nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Ta vừa nhìn thấy hai người bọn họ quả là trời sinh một đôi, thật sự cũng mừng thay cho đại thần.

Nhưng cũng tại bản thân ta ngốc, bệnh biến thái ngày trước lại tái phát không kiềm chế được, chạy đi kể khổ với mấy vị sư huynh trước đây học chung lớp với đại thần.

Sau đó còn quay mặt về phía bóng lưng đại thần đang chìm trong ánh hoàng hôn, móc khăn tay ra chấm nước mắt.

Còn làm ra vẻ tiêu tụy khôn khổ.

Nghĩ thầm, thế nào cũng khiến cho kết cục của lời đồn đãi có một dấu chấm than hoàn mỹ!

Kết quả, không cần thận biến nó thành dấu phẩy. Mọi người thấy ta không đẹp bằng tiểu mỹ nhân, liền nhận định ta là kẻ yếu. Hơn nữa, các sư huynh còn đòi ủng hộ, nói sẽ giúp ta lấy lại công đạo.

Đòi công đạo...

Toát mồ hôi – Ta vừa lau nước mắt vừa hát lên bài hát “Thành toàn” của Lưu Nhược Anh, đồng thời cân nhắc xem nên đắp nặn một hình tượng bị chồng ruồng bỏ kinh điển như thế nào.

Kết quả, đại thần đường đường chính chính đứng ở phía sau, cười khẽ hỏi: “Tương Hiểu Mạn, đi ăn không?”

Liền nhìn thấy tiểu mỹ nhân đang dịu dàng mỉm cười với ta.

Bà mẹ nó, lễ phép thật!

Luồng chính khí này, hình như đã khiến cho cảm phần ngập lòng bị thiếu đi vài phần chính nghĩa.

Sau đó, nhờ có cơ duyên xảo hợp, ta được chứng kiến bản lĩnh lừa gạt của đại thần –

Kha Kha, sau đây là câu chuyện tình yêu do bạn Tương Hiểu Mạn xem lén kể lại, mọi người hãy vỗ tay hoan nghênh!

Khuôn mặt mồm mỉm của tiểu mỹ nhân e thẹn ửng hồng, “Hiên, anh... có yêu em không?”

Đại thần háp háy mí mắt, nhàn nhạt cười khẽ, “Yêu.”

Tiểu mỹ nhân cảm động rơi lệ, thấu tận trời xanh, “Yêu nhiều không?”

Đại thần khẽ cong khoe miệng, nhẹ nhếch hàng mi, “Sơn vô lăng, thiên địa hợp, nãi cảm cùng quân tuyệt*.”

Tiểu mỹ nhân hờn dỗi: “Anh chẳng có thành ý chút nào!”

Đại thần nhẹ nhàng ‘Ủm’ một tiếng...

...

À, trước hết chỉ kể lại đến đây thôi. Bởi vì lúc đại thần khẽ gạt đầu đột nhiên lại đánh mắt về phía ta, hình như đã phát hiện ra ta rồi. Ta sợ đại thần trách ta quấy rầy nhã hứng của hắn nên đành nhanh chóng phui phui mờ mờ, chuồn mất.

Kể từ sau lần đó ta kết luận, đại thần mồm mép rất lợi hại, chuyên đi lừa bịp người khác trong lòng bàn tay.

Nhưng tình yêu của đại thần, được chia đều cho chúng sinh.

Hắn đã từng nói với ta, thiên trường địa cửu cũng có lúc tận, chỉ có tưởng niệm là vô tận.

Bởi vậy, hắn để lại phần tưởng niệm cho tiểu mỹ nhân, còn mình thì thư thái cất bước ra đi.

Hiện tại, gã con trai có thể ứng phó như thường, chu toàn mọi việc trong khi các cô gái chết đi sống lại đã cất bước ra đi lúc hắn đang khoát tay lên vai ta.

Mà vấn đề then chốt chính là, kẻ cả trọng lượng hành lý của ta.

Ta nghĩ thầm, thôi bỏ đi, biết đâu bị ngoại lực đè áp như vậy, bộ ngực xinh xắn lạnh lợi của ta sẽ bởi vậy mà quật khởi, sau đó phát triển một cách hài hòa!

Haiz, lúc ta lý giải được cách định nghĩa hai chữ ‘Hài hòa’ thì nhà ta sớm đã không còn bán bánh bao nữa rồi!

Kỳ thật đại thần không hù ta, thật đúng là có sư huynh giúp ta xếp hàng. Từ việc đăng ký đến đóng học phí, rồi nhận chìa khóa quay về ký túc xá, ta chỉ một đường chen ngang. Có thể nói là thuận gió lại xuôi dòng.

Nhìn ánh mắt của mấy cô bé đang nhìn ta kìa... Thật sự là nhiệt tình như lửa a.

Ta quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ, hiên ngang lẫm liệt thư thái bước lên đầu hàng, sau đó cười tủm tỉm chào hỏi với các sư huynh đã giúp ta xếp hàng.

Thành thật mà nói, có thể quen biết Vương Đình Hiên, quả là may mắn của ta.

Ta cũng không phải là hạng người không biết cảm ơn, nhưng có đôi khi ta cũng không biết mình có thể giúp gì được cho hắn nữa.

Một lúc sau đại thần có điện thoại, âm thanh đầu dây bên kia quá lớn, nghe ra là một giọng nữ.

Đại thần nhẹ nhàng trả lời. Trong lời nói, nghe không thấy một chút xã giao lấy lệ nào. Sau đó cười cười nói: “Em chờ một chút.” Quay đầu lại nhìn ta nói, hẹn ta tối nay ăn cơm, muốn dẫn ta đi gặp một người.

Ta nghĩ thầm, có thể là bạn gái mới của hắn. Nói thật, đại thần đối với ta, cũng chưa từng chân thành như thế.

Chỉ là, ta lại không ghen tị chút nào. Quả nhiên a, ta cười cười, ta cùng hắn, không phải quan hệ yêu đương.

Tự nhiên gật đầu nói phải.

Ký túc xá của chúng ta ở lầu sáu, cũng không có thang máy!!!

Ta học lịch sử.

Lúc điền nguyện vọng, mẹ ta nói học y tốt, cha ta lại nói không tốt, chẳng may ta lấy ruột người về làm nhân bánh bao, vậy thì bánh bao nhà ta làm sao bán được nữa.

Cha ta nói, vậy thì học luật đi. Mẹ ta lại nói không được, nếu ta làm luật sư, phỏng chừng mỗi ngày đều phải ra tòa, mỗi ngày đều phải làm bị cáo.

Sau đó mẹ ta lại nói, làm phóng viên học truyền thông đi. Cha ta nói thôi đừng, khẳng định ta sẽ luôn xuất hiện trên bản tin.

Cha ta còn nói, hay là làm giáo viên vậy?

Hai người cùng lúc trầm mặc, nhìn ta nói: “Sau này mày có sinh con thì cứ đưa đến đây, chúng tao nuôi miễn phí giúp cho!”

...

Cứ như vậy, các hạng mục đều bị loại trừ, chỉ còn lại mỗi lịch sử.

Nói thẳng học lịch sử rất tốt. Lịch sử đứng ở đằng kia, cho dù ta có muốn làm xằng làm bậy thì cũng sẽ không cải biến được gì.

Nhún vai, cha mẹ ta có lẽ không hề nghĩ tới, đầu năm nay còn có một danh từ, gọi là xuyên qua!

Học tốt lịch sử, có xuyên qua cũng không sợ!

Đại thần giúp ta mang hành lý lên ký túc xá, rồi nói có việc phải đi trước.

Rất cục cũng thoát khỏi hấn, liền bắt đầu thu dọn đồ đạc. Ta vừa thu dọn vừa hưng phấn. Đây là lần đầu tiên ta được ở riêng, trong lòng có một loại cảm giác chờ mong khó hiểu. Cứ nghĩ mãi, không biết ta sẽ gặp được những ai, xảy ra chuyện gì...

Đồ đạc của ta không nhiều lắm, dọn xong rồi mà bạn cùng phòng vẫn chưa đến. Có lẽ còn đang xếp hàng đăng ký!!!

Buồn chán muốn chết, liền cầm lấy bóp tiền đi xuống lầu, quyết định ra sân trường shopping.

Cách ký túc xá không xa có một cửa hiệu cắt tóc.

Ta vừa nhìn thấy nó đã quyết định, phải tạo dựng cho mình một hình tượng hoàn toàn mới mẻ.

Ta cầm tờ hai trăm ném lên bàn trang điểm rồi thả mình xuống chiếc ghế dựa: “Chủ tiệm! Cho tôi một kiểu tóc giật gân! Càng bạo càng tốt!”

Nhân viên cửa hàng nho nhã lễ độ, khom người chào hỏi: “Chào bạn, chỉ có điều, kiểu tóc giật gân phải tốn ba trăm. Khách mới nên được giảm tám mươi lăm, bỏ số lẻ, vừa vặn hai trăm.”

Ăn cướp a, nhà ta bán được bao nhiêu cái bánh bao!

Vì vậy, một lúc lâu sau...

Nhìn lên tấm gương ——

Ặc!

Ta vô cùng kích động, tiền công rất đáng!

Ta hiện tại, nhìn thế nào cũng ra tờ hai trăm!

...

Ta ở trước gương kiễ chân làm dáng, rồi lại thỏa mãn đá lông nheo với người trong gương một cái. Hứng chí bùng bùng, đi ra ngoài.

Không đi không biết, vừa đi liền gào khóc.

Đúng tuyệt đối hai trăm phần trăm! So với lúc sánh vai đi cùng đại thần, còn phong cách hơn nhiều.

Hiệu quả, còn chấn động hơn cả trong tưởng tượng của ta nữa!

A, đây chính là biến thái đang “Bạo phát”!

Ta từ nhỏ đã thích chọc người ta phát điên

Không luống cuống, không sợ hãi.

Sau lại nghe người ta nói, người nào càng sợ cô đơn, càng thích đi đến chỗ đông người.

Nhưng ta vẫn luôn nghĩ, mình tuyệt đối không hề cô đơn.

Thế sự thường sẽ là như thế này, người muốn gặp, luôn sẽ xuất hiện vào những lúc lơ đãng.

Sau khi ngồi hai tiếng đồng hồ trong cửa hiệu cắt tóc, ta đi ra, không ngờ lại có thể gặp được Nghiêm Tử Tụng. Bóng lưng anh tuần kia, không ngờ hôm nay lại quen thuộc đến nỗi không gì quen thuộc hơn.

Có phải chúng ta luôn có một loại cảm giác, rõ ràng là hai người xa lạ, nhưng cứ như đã gặp gỡ ở đâu rồi.

Hôm nay, hần bước đi thông thả chậm rãi, rõ ràng là một kẻ nhàn tản tự đắc.

Con người mà, luôn muốn sống một cách kiêu ngạo!

Vì vậy ta cười cười, quyết định sẽ làm một cử chỉ kinh hãi thế tục với yêu quái đại nhân.

Buổi sáng có mặt đại thần, chưa kịp biểu hiện gì hết trơn!

Tiếp theo, cắn nhẹ môi dưới, khoe miệng mỉm cười, làm động tác chuẩn bị xuất phát.

Đang định chạy đến phía trước —— Đột nhiên mái tóc xoã tung của ta bị nắm lại, tiếp theo nghe được thanh âm của Quách Tiểu Bảo, tùy thời tùy chỗ đều mang theo một ít tự phụ, xen lẫn một ít hưng phấn.

Hần nói: “Tóc giả của cậu nhìn giống thật ghê! Mua ở đâu vậy?”

Đau đầu đau...

Đầu ta hơi ngửa ra sau. Nghiêm Tử Tụng đâu, anh hùng mau tới cứu mỹ nhân đi!

Ặc, ta quên mất Quách Tiểu Bảo cũng thi đậu trường này. Mà cũng phải thôi, trường đại học trọng điểm của quốc gia mà, kẻ nào có chút bản lĩnh mà lại không muốn nhảy vào?

Tròng mắt ta – xoay tròn, cười cười, quay về với con người chính nghĩa không bằng vui vẻ chút đi! Vì vậy, hô vang: “Cứu mạng a! Ăn cướp a!”

Lúc đó đã khiến cho Quách Tiểu Bảo... mê muội.

Cảm giác hần hơi gấp gáp, tay chân quỳnh lên. Không những không buông tóc ta ra, mà còn giơ tay kia lên bịt miệng ta lại: “Cậu đừng ồn ào, tôi là Quách Tiểu Bảo đây!”

Ta kéo tay Quách Tiểu Bảo xuống, sau đó tiếp tục ồn ào: “Ăn cướp a, sàm sỡ a!”

Tieten thể ra sức đi lên phía trước, lôi cả Quách Tiểu Bảo đi theo.

Ừm, không sai, cách Nghiêm Tử Tụng chỉ có hơn mười thước!

Nghiêm Tử Tụng hiển nhiên cũng chú ý tới ta rồi, nhưng lại chỉ là cái liếc mắt lướt qua, không hề để tâm. Không biết có nhận ra ta hay không mà xoay cả người lại, chậm rãi đứng xem.

Nhưng chẳng có một cử chỉ anh dũng nào cả.

Nhưng thật ra, trong sân trường lại có rất nhiều hán tử huyết khí phương cương (sức lực dồi dào), đã có sư huynh tốt bụng, nhiệt tình vọt lên hỏi chuyện.

Còn có người bắt đầu muốn tách chúng ta ra.

Quách Tiểu Bảo vốn không thích ai đụng vào người mình. Hôm nay lại là một ngày oi bức. Có vài sư huynh giúp tân sinh viên mang hành lý, người đầm đìa mồ hôi. Hiện giờ bị họ vây chung quanh, sắc mặt của hắn đã khó coi đến cực điểm.

Hơn nữa, ta vẫn giữ ý chí kiên định, tiến lên phía trước.

Hắn cau mày né tránh những bàn tay đầy mồ hôi của các sư huynh, cũng thả ta ra. Đầu tiên là mím chặt môi, sau đó rộng to hơn: “Tương Hiểu Mạn, có chuyện gì xảy ra với cậu vậy!”

Lần này, ta bất ngờ giành được tự do.

Ta lao ra khỏi đám đông rậm rạp, sau đó gặp một người thì hất một người, gặp một đôi thì đánh văng một đôi, một đường cuộn cuộn.

Mọi người mở mắt trừng trừng nhìn ta.

Ta chạy thẳng một mạch đến chỗ Nghiêm Tử Tụng. Hắn hiển nhiên cũng không dự liệu trước, cho nên không hề nhúc nhích.

Mất thấy chỉ còn cách hắn chưa đầy hai thước, ta đặc biệt dùng tình cảm mãnh liệt rống lên một câu: “Cứu —— mạng!”

Sau đó gắt gao, gắt gao ôm trầm lấy hắn!

Có bao nhiêu phần cảm xúc đều dồn hết vào lần này. Coi như cũng đã ôm được đối tượng mà ta đã tương tư đơn phương bấy lâu rồi ~

Càng nghĩ, tâm tình càng dâng trào — không gì sánh nổi!

Trên người hắn không có mùi khó chịu, rõ ràng là sinh viên năm hai lại giống hệt đại thần, đều là những kẻ lười biếng một cách quang minh chính đại.

Con gái như ta, cũng quả là mặt dày a!

Chẳng biết xấu hổ, nhưng lực đạo ta dùng để ôm hắn lại không hề giảm xuống. Ta nghĩ, chỉ có ca khúc đó mới có thể biểu đạt được cảm xúc của ta lúc này ——

...

Hoa tình nở

Nở rạng rỡ

Tình ý này vĩnh viễn vô hạn

...

Không ngờ từ lồng ngực hắn hừ ra một tiếng, đặt lòng bàn tay lên trán ta, trực tiếp đẩy đầu ta ra sau.

Tay ta vẫn vòng quanh hông hắn, chậm rãi thể hiện tư thế – nắm chặt thắt lưng.

Ta cười cười, cùng hắn giằng co.

Không buông, đánh chết cũng không buông!

Ai ngờ, hắn lại thò tay kia ra sau lưng, nắm chặt lấy cổ tay ta, cực kỳ mạnh mẽ giật ta ra.

Vì muốn cân bằng, ta đành phải lui hai bước. Rốt cục cũng phải tách khỏi thân hình ấm áp của hắn.

Nghe được giọng nói cực kỳ mát kiên nhẫn của hắn: “Cút qua một bên!” Tiếp theo, xoay người một cách cực kỳ cá tính, hiển nhiên không muốn tiếp tục dây dưa với ta nữa.

À, cũng không thích được người khác yêu thương nhưng nhớ sao!

Có cá tính, ta thích.

Đành vậy! Chuyện đã phát triển đến bước này, ta chỉ đành nắm chặt hai tay, ngọt ngào thân mật hô một câu: “Nghiem ca ca ~”

Mọi người cười ngất.

Nghiem Tử Tụng vẫn tùy tính như trước, thông thả bước đi, có tai như điếc.

Ta cũng không thèm để ý, vẫy tay thật mạnh, “Anh đi thông thả nha ~”

Ôi, ít nhất cũng sẽ có ấn tượng trực quan đối với ta chứ nhỉ!

Ta cười ngọt ngào.

Sau đó ta mới nhớ tới Quách Tiểu Bảo. Ta nhìn về mặt cứng ngắc của mọi người phía sau, cười ngọt. Sau đó gãi gãi mái tóc rậm rạp rồi bù đặc biệt phong tình của mình, đột nhiên giả ra vẻ mặt kinh ngạc, “Ây dza, chẳng phải là Quách Tiểu Bảo đây sao?”

Khẳng định là người nào người nấy mặt đầy hắc tuyến.

Chỉ nghe thấy giọng nói đặc biệt trấn định của Quách Tiểu Bảo: “Ngài nhận lầm người rồi, tôi chỉ là kẻ cướp.”

Ghi chú:

() Trích trong bài thơ: Thượng da (khuyết danh)*

Thượng da,

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lăng,

Giang thủy vi kiệt,

Đông lôi chấn chấn

*Hạ vũ tuyết,
Thiên địa hợp,
Nãi cảm dĩ quân tuyết.
Dịch:
Hỡi trời,
Thiếp nguyện cùng chàng gặp gỡ,
Mãi mãi chẳng phân ly.
Bao giờ sông cạn núi mòn
Mùa đông sấm dậy, Mùa hè tuyết rơi
Bao giờ trời đất hợp rồi
Thì thiếp mới chịu cùng chàng phân ly.*

Chương 11: Cuộc chiến giữa nữ anh hùng và nữ thiên sứ

Tuy rằng Nghiêm Tử Tụng đã đi xa nhưng cũng không thể phủ nhận, sự xuất hiện của hắn đã khiến cho ta sung sướng hơn rất nhiều. Ta xoay người, tiến lên ôm lấy vai Quách Tiểu Bảo, nói. “Ha ha, Tiểu Bảo, cậu thật là hài hước!”

Tiểu Bảo quả là một con người rất đơn thuần, bởi vì hắn luôn sống trong thế giới của mình.

Rất nhiều người không hiểu hắn cũng biết hắn rất khó đoán. Chỉ là, trên đời thật sự có hoa thủy tiên, nở rộ trong nước, tỏa ra hương thơm ngan ngát, tự tiêu khiển tự vui!

Quách Tiểu Bảo tất nhiên là muốn đẩy ta ra.

Ta liền nắm chặt lấy cánh tay hắn, cười hì hì nói: “Tiểu Bảo, đi dạo sân trường với tôi đi.”

Tiểu Bảo cũng rất tốt, hắn rất ít khi cự tuyệt ta. Hắn cũng đã ít nhiều quen thuộc với hành vi của ta, thở ra một hơi, lườm ta thiếu chút mắt trắng dã. Sau đó rút tay ra, vượt qua mặt ta đi về phía trước. Vẫn là một đường thẳng tắp như cũ.

Hiển nhiên muốn dùng hành động thực tế cho thấy, hắn bằng lòng cùng ta dạo quanh sân trường.

Nhưng mà Tiểu Bảo à, người ở lại có phải vì muốn tìm hiểu xem cái tên ‘Nghiêm ca ca’ kia là ai hay không đây.

Nhớ hồi đó hắn bị ta chủ động “theo đuổi” mà thành, cho nên khó tránh nảy sinh tâm lý so sánh.

Này, đồng chí Tiểu Bảo, ta thật sự rất hiểu ngươi.

Suốt đường đi, ta cứ vui sướng mãi, cười hí hí không ngừng.

Mái tóc rậm rạp rồi bù cũng theo đó mà rung lên, rung lên.

Quả nhiên, Quách Tiểu Bảo có thể chịu đựng thử thách bị mọi người liên tiếp xăm xoi nhưng lại không thể chịu nổi tò mò dày vò, rốt cục nhú mày, quay đầu lại nhìn ta hỏi: “Người đó là ai vậy?”

Ta hé miệng cười trộm, nghĩ thầm: Ta sẽ không nói cho người biết đâu, cho người tò mò chết luôn. Vì vậy xấu hổ lắc đầu, không nói lời nào.

“...” Quách Tiểu Bảo nhìn ta chằm chằm thật lâu, đột nhiên búng tay vào ót ta một cái. “Con gái con đưa lại tùy tiện ôm ấp một người xa lạ, cậu không sợ mất mặt à.”

Ôi, quả nhiên, đúng là cái đồ lạc hậu!

Ta mờ ám nhún vai, cũng hờn dỗi. “Tiểu Bảo, người ta là Nghiêm ca ca, không phải người xa lạ ~”

“Cậu bệnh à?” Ta nhìn thấy mặt Quách Tiểu Bảo đen lại. “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn giả bộ ngây thơ.”

Ta mỉm cười hạnh phúc. “Người ta nói, người đang yêu là người không có lý trí.” Có lẽ bây giờ, ta thật sự đang yêu.

“Lý trí?!” Quách Tiểu Bảo xì một tiếng. “Cậu xác định cậu nhận thức được trò chơi này?”

“Điều đó đương nhiên!” Như sấm bên tai! Chỉ là thiếu mất cơ hội được đối mặt!

“Đợi một chút...” Quách Tiểu Bảo đột nhiên lại thốt ra một câu, cười cười ra vẻ bắt được sai phạm, “Cậu nói, đang yêu?”

“Ừm.”

“Với tên vừa này?”

“Ừm!” Ta gật gật đầu.

“...” Quách Tiểu Bảo nhìn chằm chằm vào ta. Nhiều lần muốn nói lại thôi, không phát ra lời nào. Cuối cùng, hấn chân chờ một hồi mới hỏi. “Vậy sư huynh nhà cậu thì sao?”

Đại thần?

Ta hí hóp mắt. Quả nhiên, ngay cả Tiểu Bảo cũng xem chúng ta là một đôi sao?

“Sáng nay anh ấy có việc nên đi trước rồi. Cậu có chuyện tìm anh ấy sao?” Ôi, tiếp tục giả ngu.

“...” Quách Tiểu Bảo lại nhìn ta, đột nhiên thở dài. “Cậu tự mình lo liệu đi.”

Ta cười, không nói.

Quách Tiểu Bảo lại đi ở phía trước, ta nhìn theo bóng lưng hắn, nghĩ rằng: Có đúng là đại thần thích ta không?

Có trời mới biết.

Người đó đối với ta vẫn luôn mập mờ không rõ. Nhưng nói thật ra, ta nghĩ hắn mập mờ như vậy cũng là một loại thói quen cho phép, hắn đã quen chọc ghẹo ta rồi.

Á, bây giờ ta đang đóng vai biến thái mà! Vì vậy, ta đau nhức sửa lại tâm tư, cười tủm tỉm xông lên vỗ vai Quách Tiểu Bảo. “Người anh em, cậu lớn rồi, sao lại sợ nói đến mấy chuyện yêu đương này quá vậy. Tiểu Bảo, cậu cũng nên tìm ai đó mà hẹn hò đi!”

Quách Tiểu Bảo liếc mắt lườm ta một cái. Đang muốn giáo huấn ta thì có một chiếc xe hơi chạy qua, khiến cho ánh mắt hắn không tự giác bay tới hình ảnh của mình trên thân xe. Mãi cho đến khi chiếc xe kia ngêngh ngang rồi đi, thật lâu sau hắn mới trở về trạng thái ban đầu, cong môi cười. Giống như vừa hiểu ra được điều gì, gọi ta một tiếng. “Tương Hiểu Mạn...”

“Có!” Ta đứng nghiêm chờ đợi.

Hắn dừng một chút, “Kỳ thật, ban đầu cậu chăm trụng tôi cũng vì khuôn mặt này của tôi đúng không...”

Trên cơ bản, khuôn mặt chỉ là ngòi nổ, nguyên nhân chính yếu là bởi vì tính tự kỷ của người thôi.

Nhưng mà ta cực kỳ phối hợp, chờ hắn tiếp tục lên tiếng.

“Cho nên mới nói, ông trời thật không công bằng. Ông ta đem tất cả những gì tốt đẹp nhất tặng hết cho tôi. Tôi biết mình chính là lễ vật trời ban tốt nhất.”

Ta vừa nghe liền kích động. “Phải đó, tôi thích nhất là cảm giác vui sướng lúc được mở quà!” Cười hì hì bổ sung một câu. “Cho dù món quà đó không phải của mình!”

Khuôn mặt Quách Tiểu Bảo co quắp, nhìn ta. “Nếu sau này tôi mà được làm đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc...” Hắn hút không khí, “Đề nghị đầu tiên, chính là bóp chết cậu mà không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

“Cách suy nghĩ của tôi không giống cậu.” Không thèm để ý chút nào đến lời hắn vừa nói, mỉm cười nhìn về phương xa, bắt chước hắn ước mơ về một tương lai tốt đẹp. “Suy nghĩ của tôi lại khá là đơn giản, chỉ muốn thành lập một công ty Nguồn nhân lực biến thái.”

“...”

Lúc tạm biệt, Quách Tiểu Bảo còn nghiêm túc nói thêm một câu. “Bộ tóc giả này, đẹp thì có đẹp đấy nhưng đem đội lên đầu cậu, thật sự là quá sỉ nhục nó.”

Đúng ha, ta nhớ lại lúc nãy hắn có nắm tóc ta!

Vì thế, ta cười càng thêm sáng lạn. “Vậy cũng không sao, khuôn mặt và đầu óc của cậu, chẳng phải cũng đang sỉ nhục lẫn nhau sao?”

**

Bởi vì còn chưa tới giờ ăn tối nên ta đành phải vác mớ tóc rối, bò về ký túc xá chờ đến giờ cơm.

Đột nhiên nghe thấy tiếng tranh chấp không ai nhường ai từ trong phòng của ta truyền ra. Ta ngẩng đầu nhìn lên bảng số phòng. Sau khi đã xác định đây đúng là phòng của mình, ta hưng phấn hứng thú, kích động đi vào phòng nhìn xem.

Một bạn nữ mặc áo thun ba lỗ màu trắng, quần soóc ngắn màu hồng bó sát lấy cặp mông nở nang rắn chắc, bộ ngực vươn ra hừng vĩ đồ sộ nhưng khuôn mặt trông rất ngây thơ. Khi nói chuyện, đôi lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện.

Ta vừa trông thấy liền rút ra kết luận, đây chính là người có thân hình ma quỷ khuôn mặt thiên sứ – vũ khí bí mật sát trai một cách vô hình vô bóng trong truyền thuyết!

Ta tấm tắc, chép chép miệng.

Còn có một bạn nữ khác nữa... Hừm, sợ dĩ có thể xác định được bạn ấy là nữ, chỉ bởi vì ta đang ở ký túc xá nữ...

Người này mặc T-shirt màu đen, quần jean màu xanh đen. Khuôn mặt gầy gò xương xẩu, mắt ung mày kiểng, khí khái anh hùng lồng lộng, manly hết sức.

Lúc này, hai người đều muốn chỗ nằm ở gần cửa sổ, hiển nhiên vẫn còn đang tranh chấp không ngớt.

“Tôi chọn chỗ đó trước cậu nha!” Nữ thiên sứ ăn nói ngang ngược, kiên trì đến chết cũng không nhường.

“Cái gì, hành lý của tôi đặt lên giường trước.” Giọng nữ đầy nam tính hơi có vẻ trầm thấp, cũng không chịu thua kém.

“Cậu từ phía sau đột nhiên ném balô lên, tôi không tố cáo cậu có ý đánh người đã là nể mặt cậu lắm rồi.”

“Tới trước thì được. Có bản lĩnh, thì cậu đến mà đoạt!” Nữ anh hùng ước chừng cao đến một mét bảy lăm, nghênh cổ nhìn từ trên xuống.

Nữ thiên sứ tức giận đến mức hai tay nắm chặt, tòa núi đôi phập phồng hết sức sinh động.

Rất rõ ràng... Đây đã không còn đơn thuần là tranh giành giường ngủ nữa.

Ta đưa mắt ngắm nghía có giường đó.

Ôi, làm sao bây giờ ~

Trông thấy bọn họ tranh giành hăng say quá, hại ta đột nhiên cũng cảm thấy hình như chỗ đó so với chỗ ta đã chọn, tốt hơn rất nhiều...

Cũng bắt đầu rục rịch...

Lúc này, một giọng nói rụt rè nhút nhát lặng lẽ vang lên bên tai ta, “Cái đó...”

Nương theo âm thanh nhìn lại, ta trông thấy một nữ sinh vóc người cực kỳ thấp bé. Trên mắt là đôi tròng kính gọng đen dày cộm như cái ván giường. Giọng nói nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

Ta nghiêng người qua, “Sao?”

Ánh mắt của Nữ cận thị tự nhiên rơi xuống kiểu tóc của ta, từ phía sau đôi tròng kính cận, ánh mắt truyền ra vài phần cảm thán, sau đó ra hiệu bảo ta cúi người lại gần.

Đội ta ghé lại gần, cô ta liếc mắt nhìn ta, rồi nhanh chóng bỏ qua những suy nghĩ không cần thiết, nhìn qua bên kia cất giọng cực kỳ nhẹ nhàng: “Bọn họ đang cãi nhau à?”

“... Cậu bị cận thị hả?!”

“Ừm.” Cô ta đẩy đẩy mắt kính, ngại ngùng bặm bặm môi, nhẹ nhàng gật đầu, hình như đang cảm ơn ta đã quan tâm đến cô.

Hiểu làm mất rồi!

Ta buồn bực, đáng lẽ phải nói câu mù à mới đúng...

“Làm sao bây giờ?” Nữ cận thị lại hỏi ta, rõ ràng không có kinh nghiệm về mặt này, hơi có vẻ khẩn trương.

“Không sao đâu.” Ta cười cười. “Cậu đẩy tôi một cái đi.”

Hai người kia vẫn đang còn tranh cãi ầm ĩ, không hề phân tán một chút chú ý nào sang bên này.

“...” Cô ta rõ ràng còn đang chần chờ, “Sao phải làm vậy?”

“Mình có biện pháp khiến các bạn ấy chấp dứt việc cãi cọ này!” Ta cười tủm tỉm nhìn cô ta. Nhìn vào mắt ta đây này, chân thành biết bao!

“Được, được rồi...”

Ừm, ta vừa lòng gật đầu, “Tốt lắm, chờ mình đếm...” Một... hai... ba...

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên bị người ta hung hăng cổ sức mà đẩy từ phía sau.

Vì vậy, trong tình huống ta không hề chuẩn bị, ta bị đẩy mạnh ra khỏi vị trí.

Giờ khắc này, ta quỳnh rồi. Ta rõ ràng không có nói thêm định ngữ “Cổ sức” mà.

Sau đó theo quán tính, ta đột nhiên ngã về phía trước. Tiếp theo, một màn kịch tính đã xảy ra...

Đầu tiên, chân bị vướng vào đồng hành lý chẳng biết của ai đang để dưới đất. Để bảo trì thăng bằng, ta lão đảo vung vẩy hai tay, không ngờ lại quơ trúng một cái hộp da. Hộp da chẳng hiểu sao lại rất trơn trượt, rất hiển nhiên, ta lại lão đảo ngã ra sau.

Nữ cận thị có lẽ cũng tự biết mình đã dùng quá sức, lại thấy ta không ổn liền đi lên đỡ ta. Sau đó, cô ta đi quá nhanh, trái lại còn bị vấp phải cái ghế gỗ, bổ nhào vào bàn học.

Trên bàn học có đặt một chậu nước, hình như do chính cô ta chuẩn bị để lau bàn.

Toàn bộ trút ào xuống, xối cả lên người cô ta.

Còn ta, trong quá trình lão đảo về phía sau, tình thế cấp bách liền túm lấy cánh cửa tủ đang để mở, muốn ổn định lại...

Trên nóc tủ vốn để sẵn một chồng chăn bông. Không ngờ tủ không được chắc, ta chỉ mới dùng có chút xú lực mà chồng chăn bông ấy đã thuận thế lắt lư rồi đột nhiên từ trên nóc tủ đổ ập xuống.

Đổ ngay xuống chỗ hai người kia đang đứng, vừa vắn rớt trúng đầu Nữ anh hùng đang bất ngờ, không kịp né tránh.

Khổ nỗi, Nữ anh hùng lại quá cao, đồng chăn bông rơi khỏi đầu cô lại bắn tiếp qua đầu Nữ thiên sứ.

Toàn bộ quá trình xảy ra vô cùng liên mạch lưu loát. Cả đám đều ngã nhào. Về phần ta, trong bi kịch này, ta bất hạnh bị đập trúng cái trán, trầy da chảy máu.

Ta không kịp kêu lên đau đớn đã biết tận dụng thời cơ!

Vội vàng ui da ui da vài tiếng, sau đó lão đảo vọt đến cái giường đang trong tình trạng tranh chấp. Việc này không thể chậm trễ! Lại gấp gấp dùng tay lau qua vết thương, bôi máu lên thành giường. Sau đó ôm mặt kêu la: “Ui da ~ làm sao bây giờ, mình làm dơ giường rồi!”

Tiếp theo đó, giữa lúc bầu không khí đang âm ỉ bỗng nhiên trở nên vắng lặng, ta nhìn Nữ anh hùng và Nữ thiên sứ đều bị chặn bông đập trúng khiến đầu óc choáng váng, hùng hồn la lên: “Không sao! Cứ để mình dùng cho!”

Không hiểu à? Cuộc sống mà, hay lăn qua lăn lại vậy đó!

Mấy trò khôi hài này, hiển nhiên là ta thành thạo nhất.

Cuộc nổi loạn của đồ đạc đã kết thúc, sau khi nâng Nữ anh hùng và Nữ thiên sứ dậy rồi để bọn họ mạnh ai nấy ngồi xuống ghế, ta lập tức chạy đến bàn học nhặt mắt kính cho Nữ cận thị. Ta dùng khăn lau chùi sạch sẽ rồi đeo giúp cho cô ta, phát hiện mặt mũi cô ta cũng coi như thanh tú dễ nhìn.

Tiếp theo ta hắng giọng một cái, mỉm cười ngọt ngào, tình cảm đặc biệt mãnh liệt bắt đầu phát biểu cảm nghĩ. Quyết định dùng tài hùng biện để lại chút ấn tượng trực quan trong lòng các bạn.

“Chúng ta được tạo thành từ các tinh trùng cùng tế bào trứng khác nhau, chui ra từ các cơ thể mẹ khác nhau, đến từ các địa phương khác nhau! Nhưng chúng ta gặp nhau tại đây, trong cái mớ hỗn độn này, rất rõ ràng tất cả đều do ý trời đã định!”

Ta ngẩng cao đầu, vuốt ngược mái tóc rậm rạp rồi cười. “Tôi là Trương Hiểu Mạn! Nhà tôi mở cửa hàng bánh bao, bán bánh bao xá xíu, bánh bao hạt sen, bánh bao dưa chua, bánh bao cải trắng, bánh bao rau hẹ, bánh bao đậu đỏ, ngoại trừ tiểu long bao (một loại bánh bao nhỏ nhân thịt chứa nước trái cây của Thượng Hải) giống mấy chỗ khác ra thì loại nào cũng có. Còn cậu?” Câu cuối là nói với Nữ anh hùng, ta cười hì hì nhìn cô ta.

“Nhà tôi không bán bánh bao.” Cô ta thẳng thắn trả lời. Sau đó liếc nhìn thiên sứ nữ, hiển nhiên vẫn còn có chút khó chịu, nhưng do dự một lát lại nói tiếp. “Tôi tên là Thẩm Lôi, bình thường mọi người hay gọi tôi là Lôi Chấn Tử.”

“Mình... mình là Tiểu Lâm.” Nữ cận thị rất tự giác, tiếp lời.

Cuối cùng, mấy người chúng ta đều nhìn về phía Nữ thiên sứ.

Ta nhìn ra được, thật ra cô ta rất không tình nguyện nhưng dù sao cũng ở cùng ký túc xá, cô ta cũng không tiện bộc lộ, đành phải nói cho có lệ: “Tôi hả, Lưu Mật Mật.” Lại hít sâu một hơi, giọng nói có vẻ dịu lại, ra vẻ chuyên nghiệp: “Nhưng bạn bè vẫn hay gọi tôi là Tiểu Mễ ~ “

Cái gì? Lưu Mật Mật, Tiểu Meo... Meo?

Hừm, ta đột nhiên căm giận, thân hình của cô ta như vậy mà chỉ có thể gọi là mèo con?

Vậy chẳng lẽ phải gọi ta là hòn sỏi?

Lệ rơi...

Nhưng mà, ta lơ đãng liếc mắt qua Lôi Chấn Tử, toàn bộ nỗi căm giận trong lòng đều bị down xuống. Còn sót lại, chẳng qua chỉ là sự đồng tình vô hạn.

Trên thế giới này, quả nhiên không có nhỏ nhất, chỉ có nhỏ hơn!

Cô ta, có thể nói là, nhỏ bé như hạt bụi.

Ta rất đồng tình, vô cùng đau xót cho tương lai của ‘ấy ấy’ của cô ta – xuân phong vô lực.

Vừa nghĩ như thế, ta lại cảm thấy rất đặc ý, cảm thấy ‘ấy ấy’ của ta, cũng được tính là có phúc đấy chứ!

...

Bất luận thế nào, cũng coi như mọi người đã quen biết nhau. Sau đó bưng bưng hứng khởi, bắt đầu chuyển đồ đạc đến giường mới.

Cảm thấy tự hào vô cùng, quả nhiên là tình thương cùng chí số thông minh của ta cũng không tệ, còn ngăn cản được cả một trận thế chiến bùng nổ!

Điện thoại ký túc xá đột nhiên vang lên.

Ta đứng lên bắt máy, khụ, không ngờ lại là đại thần...

Gọi đi ăn.

Tên này... Mạnh thật!

Bởi vì, chính ta còn không biết rằng ký túc xá của chúng ta có điện thoại!

Vừa bị kích động một chút lại cảm thấy cái trán đau đau, mới nhớ đến ta đang bị thương.

Ôi, thế này làm sao đi gặp thần?

Chương 12: Lần thứ hai thân mật

Gác máy xong, ta quay đầu lại nhìn. Đại khái là ba người kia cũng đã thu dọn xong xuôi.

Lôi Chấn Tử đang nằm ngửa trên giường, đột nhiên ngồi bật dậy, gây chấn động đến nỗi quyển sách ‘Lịch sử Trung Quốc tổng quát’ trên tay của Tiểu Lâm đang ở tầng dưới phải run lên kịch liệt.

Nhưng Tiểu Lâm vẫn không hề động dậy, đôi mắt nương theo tần suất rung động mà đảo qua đảo lại, vẫn đọc được như thường.

Thảo nào người ta luôn nói, ai ai cũng đều có sở trường của riêng mình. Trình độ cận thị của Tiểu Lâm cũng không có ai có thể bì kịp!

Tiểu Mễ ở tầng phía trên ta. Lúc này, cô nàng đang vắt vẻo đôi chân ngọc ra ngoài, đung đưa nhịp nhàng, trong tay cầm điện thoại đang kể khổ kể oán với ai đó. Thỉnh thoảng lại phát biểu vài câu đại loại như ‘Cô ta thật đáng ghét, nãy giờ cứ một mực quấy rầy mình.’

Sau đó, đột nhiên Lôi Chấn Tử bạo phát – tập thể dục. Thân trên cứ nằm xuống rồi lại cong mình ngồi dậy, kết hợp nhịp nhàng với tiếng hô lớn:

“Bốn mươi sáu!”

“Bốn mươi bảy!”

“Bốn mươi tám!”

“...”

“...”

Tiểu Mễ nheo mắt lại, sau đó cũng trả thù bằng cách nói rất lớn tiếng: “Minh nói là, hôm nay mình đụng phải cực phẩm! Một người đặc biệt đáng ghét!”

“Năm mươi một!”

“Bộ dạng chẳng giống con gái chút nào!”

“Năm mươi... hai!” Hình như đã có chút cật lực.

“Thế nào là ‘Chẳng giống con gái’ hả?” Âm lượng của Tiểu Mễ lại tăng lên một quãng tám. “Chính là cái kiểu ‘Nhà vệ sinh nữ, miễn vào’ đó!”

“Năm mươi... ba!”

Lôi Chấn Tử đột nhiên ngồi thẳng dậy, thở hổn hển. Sau đó cũng lấy điện thoại ra, không cần bấm số đã trực tiếp xì một tiếng, “Này! là cậu phải không, tôi kể cho cậu nghe nha, hôm nay tôi gặp được một người, còn tưởng là nhìn thấy poster phim cấp ba Nhật Bản nữa chứ!”

Tiểu Mễ hít sâu, “Không ngờ cô ta còn dám xem phim cấp ba nữa chứ!”

Ồ, ta cũng muốn xem, nhưng khổ nỗi không có cơ hội.

“Poster thế nào hả? Chính là cái loại ‘ngực chà bá mà óc cà na’, đầu óc bã đậu đó!”

“Cậu chờ một chút...” Tiểu Mễ giận dữ, khói bốc lên tận trời, “Cô nói ai đó?”

“Kẻ nào ồn ào thì nói kẻ đó!”

Wow! Ta thật là tội nghiệp, sự tồn tại của ta bây giờ thật là thấp kém!

Hơn nữa, cũng không thể nào cứ để bọn họ chế tạo tạp âm mãi như thế được.

Cơ bản là không hề chần chờ, ta vọt tới chỗ nằm của hai người đó. Vừa đứng vững liền móc ra chiếc điện thoại di động mẹ ta mới mua cho, tùy ý nhấn một dãy số điện thoại.

Kết nối thật nề!

Sau khi nghe được âm thanh từ đầu dây bên kia, ta đặc biệt lớn tiếng gọi ‘Này!’ một cái, sau đó nhấn nút bật loa ngoài, tươi cười: “Chào bạn, tôi tìm Bất Tồn Tại (Không Tồn Tại)! ”

“Mai giá nhân (không có người này).” Đầu dây bên kia có vẻ lễ phép.

Ngược lại, Tiểu Mễ và Lôi Chấn Tử lại yên lặng hẳn đi, đồng loạt nhìn vào chiếc điện thoại trong tay ta.

“Cái gì? Mai Giá Nhân?” Ta vô cùng kinh ngạc, “Không thể nào là Mai Giá Nhân, rõ ràng tôi đang gọi cho Bất Tồn Tại mà!”

“...” Đầu dây bên kia im lặng một cách quỷ dị, lát sau mới hỏi: “Cô là ai?”

“Tôi là Hác Biến Thái!”

“...” Răng rắc.

Tút tut tut...

Ta còn chưa kịp buồn bực, một lát sau điện thoại di động trong tay ta lại rung lên. Ta miễn cưỡng nhấn vào nút nghe. Đầu bên kia mở đầu bằng một câu thô tục, tiếp theo rống lên: “Biến thái chết tiệt!”

Răng rắc.

Tút tut tut...

Ta nhìn ba người kia đã chìm vào trầm mặc, đưa tay sờ sờ mái tóc xoã tung mềm yếu, cười hề hề. “Ha ha a, cái chú này hung dữ quá ha~”

Sau đó phút chốc ngưng cười, ra vẻ bình tĩnh, mở miệng. “Thật sự làm mình sợ muốn chết.”

“Mai Giá Nhân...” Ta buông tay lắc đầu, “Bất Tồn Tại...” Thở dài, sau đó mỉm cười ngọt ngào. “Tôi đi ăn đây!”

Ôi, quả nhiên, ta chỉ ưa thích bầu không khí an tĩnh mà quỷ dị này thôi.

Sau đó, điện thoại di động lại rung lên, ta thuận tay nhấn nút nghe.

Nhưng không ngờ lại truyền đến giọng nói hiền hòa của đại thần, “Còn chưa xuống à?” Hình như trong nháy mắt lại trông thấy khóe miệng hấn cong lên, “Anh đang ở trước ký túc xá rồi nè, xuống mau đi. Anh chờ em.”

“Xin chào quý khách,” Ta nghe thấy mình lên tiếng, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không có ai nghe máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Sau đó ta tắt máy, nhìn thấy trên bàn Tiểu Mễ có một cái khăn lụa liền túm lấy, cầm trong tay vẫy vẫy Tiểu Mễ, cười cười, “Giang hồ cấp cứu, cho mình mượn khăn tay dùng một lát nha! Cảm ơn!”

Sau đó dùng nó để buộc miệng vết thương, ặc!

Hùng hồn hy sinh đi!

Ra đến cửa phòng, nắng chiều đã phủ một vòng tà dương.

Ồ, đã là chạng vạng rồi.

Đi xuống lầu, ta thò đầu ra khỏi cổng ký túc xá. Sau đó liếc nhìn bốn phía, quyết định trước tiên thăm dò xem đại thần đang ở đâu.

Nhưng mà, hà tất phải thăm dò? Ta tin tưởng, giữa một đám sinh vật qua lại, cơ bản là chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể trông thấy hấn đầu tiên.

Nhất là giữa đám sinh vật giống cái.

Hắn đang đưa lưng về phía ký túc xá, đối diện với một lòng đỏ trứng gà (mặt trời).

Hoàng hôn chiếu những tia nắng đỏ hồng lên người hắn, tạo thành hình ảnh tựa như một vị thần vĩ đại. Cái bóng cũng bị kéo ra thật dài, cũng kéo dài cái tư thế oai hùng của hắn.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy tấm lưng kia hầu như cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng mà thanh nhã của hắn – Thanh thanh nhã nhã.

Thân thiết nhưng xa cách.

Ta nhún nhún vai, nhảy hai ba bước đã đến chỗ hắn, phô bày dáng vẻ tươi cười tiêu chuẩn nhất.

Một... hai... ba... bốn năm sáu bảy tám, tám cái răng nhất loạt chỉnh tề.

“Su huynh!” Ta gọi hắn.

Hắn nhẹ nhàng xoay người.

Ánh nắng hoàng hôn từ phía sau lưng hắn chiếu lại, chỉ trong tích tắc đã khiến ta hoa cả mắt, ngẩng đầu nhìn hắn. Quả nhiên vẫn là dáng vẻ tươi cười thường ngày.

Mà còn là vô cùng thân thiết.

Khoảng cách gần hơn.

Ồi...

Đại thần đẹp trai quá!

Lại rất tốt!

Ta tiếp tục cười, “Ăn tối cái gì anh đều trả tiền hết sao?”

Nhưng tiếp theo, hắn vừa nhìn thấy tạo hình mới của ta liền giật mình, sau đó từ từ, từ từ nheo mắt lại.

Trừ lần đó ra, khuôn mặt vẫn luôn duy trì biểu tình ban đầu, ngay cả khóe miệng cũng duy trì một góc độ như nhau. Nếu có khác biệt, giới lăm cũng chỉ có 0.01 centimet. Ồi, nằm trong dự liệu cả thôi, đại thần luôn luôn rất – rất điềm tĩnh.

Ngẫm lại, ta quen biết hắn lâu như vậy, chưa từng được trông thấy bộ dáng thất kinh của hắn.

Sau đó suy nghĩ một chút. Heiz... Thờ dài – Với óc tưởng tượng phong phú của ta, vậy mà không ngờ cũng không tưởng tượng ra được.

Đại thần nhẹ nhàng liếc ta. “Em thấy thỏa mãn lắm à?”

Ta tự hào nâng mớ tóc xoã tung lên, cười hắc hắc.

Đột nhiên đại thần ý cười càng đậm, “Em đã xuống cấp đến nỗi phải dùng đến hình dáng bên ngoài để chứng minh mình không giống người thường sao?”

“...” Ồ...

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng lắc đầu. “Xem ra, đã nhiều năm rồi nhưng em vẫn chưa thật sự thông suốt, có thể là...” Hắn lại nhìn ta, “Anh đã đặt kỳ vọng ở em quá cao.”

Hắn liếc xuống đầu của ta, nói: “Kiểu tóc này, thoát nhìn giống như không ốm mà rên.”

Uh oh...

“Tôi nay vốn định giới thiệu một thành viên cho em làm quen.” Hắn lại đứng đưng như trước, “À, ý anh là, năm đó vừa vào đại học, anh đã thành lập một câu lạc bộ.” Lại cười cười, “Vốn định giao cho em quản lý...”

“...”

“Nhưng bây giờ...” Hắn từ từ nói xong lại cười cười, sau đó lại liếc nhìn kiểu tóc của ta.
“Anh hơi do dự...”

Ta quýnh lên. Đại thần, người nhìn thấy không vừa mắt kiểu tóc của ta thì cứ nói thẳng ra là được rồi, cần gì phải quanh co lòng vòng như thế?

Nhưng mà, không phải là đại thần vẫn còn nhớ rõ chuyện Câu lạc bộ Biến thái đấy chứ...

Thế nào, thì ra hắn không cảm thấy đấy chỉ là giấc mộng của những đứa trẻ vô tri?!

Ta cười cười. Nhưng mà đại thần à, cách nhìn của ta và người không giống nhau. Bây giờ mọi chuyện đều đã kết thúc rồi.

Trên thực tế, ta thích những điều mới mẻ. Kiểu tóc mới, hoàn cảnh mới... đều khiến cho ta cảm thấy rất khoái trá.

Nhưng mà, kiểu tóc này, hình như đại thần không thích lắm.

Được rồi, ta thỏa hiệp.

Ta ra vẻ đáng thương, ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt đầm lệ. “Su huynh...” Do dự mãi, cuối cùng cũng khẽ khàng cắn môi mở miệng “Tiền bánh bao hai năm qua... Anh có thể đưa trước cho em hai trăm rưỡi được không?”

“Không được.” Không ngờ đại thần chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, làm như biết rõ mục đích việc ta đòi tiền hắn vậy. Hắn nói: “Con người, phải học được cách vì những lỗi lầm mình đã làm...” Hắn híp nửa mắt, “Mà chịu trách nhiệm.”

...

Hừ, thật nhỏ mọn.

Nhưng không sao, bốn cô nương ngoài sinh hoạt phí, còn có một khoản dự trữ không nhỏ. Yêu cầu của ta về vật chất cũng không cao, không ăn vật không ham chơi. Cho nên từ trung học cho tới nay, tính cả tiền tiêu vật lẫn tiền mừng tuổi, đều để dành nhét ống hết.

Đại thần cũng nghiêm túc lại, nói tới nay bộ dáng của ta người không phải người, sau đó để ta giải quyết vấn đề tướng mạo trước.

Kết quả, ta chạy thực mạng đến tiệm cắt tóc.

Hôm nay là tuần thứ sáu, là tuần bắt đầu khóa huấn luyện quân sự. Cũng may, thời gian huấn luyện quân sự của trường chúng ta cũng không dài như mấy trường khác, chỉ nửa tháng thôi.

Nam sinh, tất cả đều được yêu cầu để tóc húi cua, nhưng đối với nữ sinh coi như thoải mái, chỉ cần cột lại gọn gàng, cột thành đuôi ngựa hay đuôi con gì đó là được.

Ngắm lại, vẫn là đại thần mưu tính sâu xa. Với kiểu tóc này của ta, nếu muốn nhét cả vào mũ, quả thực là rất khó khăn!

Lúc sáng đến đây, công việc làm ăn cũng có vẻ thanh nhàn, nhưng bây giờ đến đã thấy bên trong có đầy người ngồi.

Ta nghĩ thầm, hay là để sáng mai quay lại vậy. Vừa định đi ra ngoài – không biết có phải do trời định trước hay không – trong lúc lơ đãng, ta lại thoáng nhìn thấy đôi mắt câu hồn mà ta luôn nằm mơ được thấy kia.

Ôi, là Nghiêm Tử Tụng!

Nhìn thấy hắn tùy ý ngồi trên ghế sô pha gỗ, trong tay cầm một quyển tạp chí. Ở góc nhìn của ta chỉ thấy được đôi mắt hoa đào luôn khiến người khác phải choáng váng của hắn đang nhẹ nhàng di động trên trang sách. Khóe mắt hơi hơi ửng hồng, yêu khí lưu chuyển, dị thường say lòng người.

Hắn đang ngồi bắt chéo hai chân. Chiếc dép lê trên chân trái nương theo động tác của hắn mà nhịp nhàng đung đưa.

Nam sinh thường xuyên mang dép lê thì ở đầu ngón chân thông thường đều rất bản, nếu không cũng sẽ bị vặn vẹo thành dị dạng. Nhưng ngay cả ngón chân của hắn cũng hoàn mỹ đến dị thường, móng chân gọn gàng chỉnh tề. Chỉ trong nháy mắt, ta cảm thấy đôi dép lê trên chân hắn chắc hẳn phải rất hạnh phúc.

Ta gạt tất cả những người vây quanh để đi đến bên cạnh hắn, nhưng vẫn chưa làm cho hắn chú ý.

Vừa nghĩ tới chuyện mới mấy giờ đồng hồ trước ta còn cùng hắn tiếp xúc thân mật, khóe miệng lại không kiềm được, cười vung lên.

Ta thích vầng trán tùy ý của hắn. Đó là một loại thông dong chân chính.

Điểm đó cùng đại thần có phần bất đồng. Đại thần bề ngoài tuy rằng bình thân dịu dàng, nhưng kì thực lại là một gã rất nghiêm cẩn. Mọi việc đều chiếu theo mục tiêu định trước mà từng bước thực hiện.

Nói theo kiểu tự kỷ một chút, có lẽ ta chính là điều bất ngờ ngoài ý muốn nhất trong cuộc đời của đại thần. Cho nên, ta mới có thể có được vinh hạnh đó, lọt vào mắt xanh của hắn.

Nhìn thấy nhân viên trong tiệm rõ ràng là không đủ, cũng may cắt kiểu húi cua cho con trai cũng khá đơn giản. Trong tiệm cắt tóc, chỉ cần người nào có chút kinh nghiệm, cầm cái tông đơ lên vung một đường là xong: Hoa rơi rụng rở, vô cùng hoành tráng.

Ta nghĩ thầm, dù sao Nghiêm Tử Tụng cũng là sư huynh, sẽ không tới mức nước chảy bèo trôi đến đây cắt tóc quy y đâu nhỉ. Bèn gọt giữa trau chuốt câu từ chuẩn bị chào hỏi. Đang còn trau chuốt chuẩn bị, đột nhiên thoáng nhìn thấy một vòi nước rảnh rang. Trong nháy mắt đã có quyết định, bèn vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười. “Quý khách, xin hỏi anh có cần gội đầu không?”

Hắn từ sau quyển tạp chí ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, có một loại tàn mạn lười biếng, nhưng đôi mắt khẽ nheo lại, rồi lại mở ra xinh đẹp, khiến cho trái tim ta cứ lẩn qua lẩn lại, bấn loạn muốn chết.

Hắn vừa liếc nhìn ta một cái lại cúi đầu xuống, lười biếng lật một trang sách. “Tùy...”

Hình như hoàn toàn không nhận ra ta, cũng chẳng biểu thị bất cứ thái độ gì đối với lời chào ‘Quý khách’. Đáng vẻ hoàn toàn lơ đãng.

Thế nhưng...

Rất bá đạo! Ta thích!

Vì vậy, ta xích lại gần, cười hì hì. “Vậy quý khách chờ một chút nha.”

Bởi vì, chưa từng nhìn thấy heo cũng đã ném qua thịt. Ta tìm trong tiệm cắt tóc các loại công cụ, thí dụ như khăn mặt, dầu gội, và một chai nước khoáng. Sau đó, bắt đầu âu yếm gội đầu cho Yêu quái đại nhân.

Nhân viên làm trong tiệm cắt tóc cũng không ngăn cản ta, hoặc có lẽ, căn bản là không phát hiện ra ta.

Nhưng thật ra, hai bên trái phải đều có năm ba người cũng đang ngồi đợi, một số cảm thấy bất mãn nói mình tới trước. Ta cũng làm như không nghe thấy.

Ta nhẹ nhàng xịt nước lên đầu hắn cho ướt tóc, sau đó xoa dầu gội lên, bắt đầu gội một cách nhẹ nhàng. Ta gội đặc biệt tỉ mỉ, không dám dùng lực quá mạnh cũng không dám không dùng sức. Khéo léo đến mức hắn buông quyển tạp chí trên tay xuống, tựa nửa người trên ghế sofa. Chỗ tựa lưng của sofa cũng không cao, còn chưa tới vai hắn.

Một lát lại nghe được giọng nói mang theo từ tính của hắn, “Có phải tôi đã từng gặp cô?”

“Ừm.”

“Ồ...” Hắn nhắm mắt lại, không nói tiếp nữa.

Ồi, không nhìn thấy được khuôn mặt hắn...

Ta dứt khoát đảo đến trước mặt hắn, đứng đối diện với hắn tiếp tục vân vân. Tiếp theo ở khoảng cách gần, đánh giá khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của hắn. Ngay cả khi đầu đầy bột trắng cũng có một loại mỹ cảm đặc thù —— Chỉ tiếc, đôi mắt ta thích nhất lại đang nhắm chặt.

Nhìn xuống chút nữa, wow... Người nói xem, nếu ta ngồi lên đùi hắn thì tư thế đó có tà ác lắm không nhỉ?!!

Chỉ có điều, tư thế gội đầu của ta bây giờ cũng đã khiến xung quanh sản sinh một loại yên tĩnh quen thuộc rồi.

Một lát sau Yêu quái đại nhân cũng mở mắt ra.

Nhìn ta chằm chằm.

Ta chớp chớp mắt, chỉ thấy một giọt xà phòng từ trên trán hắn nhẹ nhàng trượt xuống, tạo ra một đường cong đặc biệt mê người...

Ta dùng phần mu bàn tay coi như sạch sẽ, cẩn thận tỉ mỉ lau đi, sau đó cười cười.

Chỉ thấy con người nửa mộng lung nửa suy nghĩ của hắn nhìn ta chăm chăm, sau đó nghiêng thân trên đến gần ta hơn, tựa hồ đang quan sát ta.

Chỉ trong nháy mắt, đột nhiên ta nhận ra điều gì, thốt lên một câu. “Quý khách, anh cận thị à?” Chẳng lẽ hắn bị cận mà không chịu đeo kính? Nếu như ngay cả hình dáng con người cũng không nhìn rõ, vậy lúc này hắn lật tạp chí, rốt cuộc là xem cái gì?

Nhưng mà hắn lại khôi phục tư thế ban đầu, hỏi một đằng, trả lời một nẻo. “Giọng nói của cô, hình như tôi có chút ấn tượng.”

“À...” Ta vui vẻ, “Vậy có phải là đặc biệt dễ nghe, đặc biệt êm tai, đặc biệt...”

“Cô là ai vậy?!” Lời nói của ta đột nhiên bị cắt đứt. Quay đầu lại nhìn, nhân viên cửa hàng đang kinh ngạc nhìn ta.

Kinh ngạc? Bởi vì tay ta đầy xà phòng sao?

Nhưng Yêu quái đại nhân vẫn miễn cưỡng nói tiếp. “Còn nhớ sáng nay cô đã nói cái gì đó.” Tiếp theo, hắn không coi ai ra gì, tiếp tục dựa người trên ghế sofa, còn nhẹ nhàng gấp một cái. “Tay nghề cũng không tệ lắm, tiếp tục đi.”

Chương 13: Giai điệu dưới vực sâu không đáy

Vừa nghe hắn nói xong, ta liền biết rằng Nghiêm Tử Tụng cũng không phải vật trong ao, bèn hé miệng cười cười sau đó hí ha hí hửng sát lại gần.

Cười đến cảnh xuân đầy mặt.

Nhân viên cửa hàng kia vốn đang muốn nói gì đó nhưng có vài tân sinh viên chờ lâu quá, nổi giận thúc giục hắn đôi câu, mà đoán chừng đây cũng là lần đầu hắn trông thấy một người không phải nhân viên cửa hàng lại đi gọi đầu cho khách, một lúc cũng chẳng biết nên phản ứng thế nào, bèn buông một câu: “Thôi bỏ đi, gọi nhanh lên nha!”

Không giải quyết được gì!

Ta liền lon ton chạy ra phía sau Nghiêm Tử Tụng. Không phải nói chứ tóc hắn sao mà đen quá thể, lại còn vừa mềm vừa mỏng. Ngón tay xuyên qua mái tóc hắn, cảm giác rất sung sướng, rất vui vẻ.

Xả nước cho hắn xong, lại cầm một chiếc khăn mặt giúp hắn lau tóc thật nhẹ nhàng. Sau đó lại nhin không được lau luôn mặt cho hắn, trông thấy tóc mái của hắn quá dài, che lấp gần nửa chân mày. Lúc sau, có lẽ hắn cảm nhận được đường nhìn nóng rực của ta, bèn chậm rãi mở mắt ra...

Đó là một ánh mắt ẩn chứa mê ly, như say như không. Lần thứ hai ta bị điện giật! Đúng thật là, người gì mà lúc nào cũng phóng điện được ha!

Thần thái đặc biệt này chất chứa trong hai tròng mắt của hắn, chỉ riêng hắn mới có.

Ta nhìn chăm chú – mê mẩn...

Nhưng chỉ một khắc sau, hắn đột nhiên đẩy tay ta ra, lôi tuột chiếc khăn xuống. Hiển nhiên cũng không thèm ngó ngang đến ta, đứng lên. Sau đó tùy tiện xoa xoa tóc, nhìn ta bằng nửa con mắt, “Tính tiền đi.”

Ta cười, “Cho anh thiếu đó!” Nói không chừng sau này sẽ là người một nhà. Đến lúc đó, bánh bao nhà em cũng cho anh hết, ăn đến chết cũng không lấy tiền!

Ôi, nếu như tình yêu là một cuộc chiến, xem ra ta đã thất bại thảm hại.

Mối tình này có nhật nguyệt chứng giám, đủ để rung chuyển đất trời!

Nghiêm Tử Tụng cũng không tỏ vẻ dị nghị, lướt qua mọi người rồi đi ra cửa.

Ta kiên quyết ném đại khăn mặt đi, đuổi theo.

Lúc đó, trời đã tối rồi. Nhưng trên bầu trời vẫn còn lưu lại một chút ánh sáng mờ hồ như khói. Có lẽ là do hai bên đường đã bật đèn cả rồi. Sân trường cũng không bởi vậy mà lảng xuống, tiếng huyền não vẫn còn ồn ào như trước.

Hắn bỏ hai tay vào túi, phóng khoáng mà hào hiệp, còn có một thái độ rất ngang tàng – đi nghênh ngang giữa đường.

Ánh sáng vàng của những ngọn đèn đường gián đoạn đứt quãng, khiến cho những chuyển động của hắn cũng trở thành một quá trình biến hóa rõ – mờ – rõ – mờ. Cái bóng vì thế mà biến ảo, lúc dài lúc ngắn.

Ta sải bước nhanh chóng đuổi theo phía sau, hạnh phúc dẫm chân lên cái bóng của hắn, khe khẽ lầm nhảm một bài hát quen thuộc.

Chẳng lâu sau, hắn đột nhiên mở miệng: “Không được hát bài này, đổi đi.”

Ta chưng hửng, không ngờ hắn lại nghe ra được giai điệu ta đang hát. Có lúc chính ta cũng không biết mình đang hát bài gì nữa mà. Quái thật!

Liên nhắc chân từ từ chạy lên sóng vai với hắn, “Đổi bài nào? Cần phục vụ ca hát sao?”

“Tùy.”

Ta bèn sung sướng hát lên. Người đi đường ai ai cũng nhìn chúng ta, thế nhưng Yêu quái đại nhân lại làm như không thấy. Có thể là... bởi vì bị cận thị, nên không thấy rõ?!

Cũng không biết đã đi bao lâu, đột nhiên hắn dừng lại trước cửa một dãy nhà trọ, sau đó liếc mắt nhìn ta, “Được rồi, tôi đến nơi rồi, cô rút đi.”

Xem ra hắn đã quen dùng từ ‘rút’ rồi. Ta không thích chút nào, nhưng vẫn cười nói: “Nghiêm Tử Tụng, anh đưa em về đi.”

Hiển nhiên là hắn cũng không thấy bất ngờ khi ta biết được cả tên cả họ của hắn mà chỉ nhìn ta. Từ đôi môi mỏng gợn lên một điệu cười nhạt, mang theo một loại khinh khỉnh, kéo dài khoảng cách giữa ta và hắn. Sau đó xoay người, không thèm có phản ứng gì với đề nghị của ta.

Ta nhún nhún vai, “Thôi được rồi. Nghiêm Tử Tụng, anh hãy nghe cho rõ đây, em sẽ là...” là gì đây nhỉ? Người con gái mà anh không thể thiếu được trong cuộc đời này? Người con gái anh vừa yêu vừa hận? Yêu đến mức không thể buông tay?

“Không cần nói.” Hấn nhẹ nhàng quay đầu lại, tùy ý khoát tay chặn lại, cắt ngang lời ta bằng một tiếng hừ nhẹ, “Sẽ là... Tiểu biến thái?”

Ôi chao?!!

Sau đó, hấn lặp lại y trang những lời lúc sáng ta đã nói để xoa dịu đại thần. “Chẳng phải cô ghét nhất là nhìn thấy mấy người cao ráo như tôi sao, ánh mắt quá câu hồn, sống mũi quá thẳng, cái miệng quá căng...”

Mồ hôi tuôi ra xối xả như thác nước. Hóa ra, hấn còn nhớ rõ giọng nói của ta là vì chuyện này...

Chuyện ta và hấn ôm nhau thân mật, hấn có nhớ không?

Khụ!

Ta hắng giọng, híp mắt cười. Dứt khoát tạo cho hấn ấn tượng sâu sắc, liền khoa trương mở miệng. “Nghiêm Tử Tụng, anh đáng ghét quá đi! Anh biết rõ tất cả những gì khiến em...” xấu hổ một chút, “Thần hồn điên đảo ~”

Hấn lơ đãng hừ một tiếng, tiếp tục bước lên cầu thang.

“Này! Nghiêm Tử Tụng, anh có thiếu tình thương của mẹ không?”

Trầm mặc.

“Đêm dài cô đơn trống rỗng, anh có thích nói chuyện với ai đó không?”

Trầm mặc.

“Thôi được rồi!” Ta thỏa hiệp, quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Anh nói cho em biết, đây là đâu đi!”

Mồ hôi xối xả...

Ta chỉ sợ tìm không ra đường quay về ký túc xá.

Nhưng Yêu quái đại nhân vẫn như cũ, ném bóng lưng về phía ta.

Bán cao! Vẫn là rất mê người ha!

Lúc chạy lại chỗ tiệm cắt tóc thì đã khuya, cắt và uốn cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hôm nay ta đã có mái tóc cắt ngắn chỉnh tề, canh suông mì sợi. Thoạt nhìn có vẻ trẻ hơn tuổi.

Ngoại hình của ta không dám nói là đẹp, nhưng khuôn mặt nhìn xa cũng không đến nỗi, nhìn gần cũng không thành vấn đề. Miêu tả về ta hả, đại khái là xinh đẹp thì thiếu nhưng thanh tú thì có thừa. Ha ha

Mong rằng đôi mắt cận thị Nghiêm Tử Tụng sẽ sản sinh mỹ cảm, thấy thuận mắt một chút!

Quay về phòng, phát hiện trên giường có đặt một bộ quần trang. Sau đó Tiểu Mễ và Lôi Chân tử mỗi người ôm một thùng nước, đứng chắn ở cửa toilet, không ai nhường ai.

“Cô có ý gì đây? Tôi tắm xong rồi cô tắm!”

“Câu này tôi nói mới đúng đó!”

Ai u! Lại bắt đầu ầm ĩ!

...

...

Tiểu Lâm Tử đột nhiên tiến lại gần, đẩy đẩy mắt kính để nhìn ta cho rõ. Có lẽ không thích ứng nổi với kiểu tóc mới của ta, thật lâu sau mới thốt ra một câu. “Tiểu... Mạn?”

“Ừm!” Ta cười cười, sau đó không để lãng phí thời gian, nhanh chóng lấy quần áo và đồ dùng đi tắm, sau đó chạy ra ban công lấy thùng nước và khăn mặt. Xong xuôi, cuối cùng đưa cả cho Tiểu Lâm, len lén nói nhỏ vào tai cô ta, “Đợi lát nữa nghe được ám hiệu của mình thì đưa nó cho mình nha!”

“Nước sôi, nước sôi ~” Ta cười hì hì chen vào giữa hai người kia, “Cần xả những gì đã thu nạp gấp, tránh qua một chút đi.” Sau đó chen vào toilet, “Rầm” một tiếng đóng cửa.

Vậy mới nói, con người có ba chuyện không thể nhịn được, chính là đại tiện, tiểu tiện và đánh rắm!

Ta cũng thật sự bị tắc nghẹn đã lâu.

Hô ~ thoải mái quá!

Chỉ có điều, hôm nay đúng là ngày xui xẻo của ta. Ta đang ngồi chồm hồm giải quyết công việc, đột nhiên điện thoại di động lại reo lên.

Rõ ràng không đặt chế độ rung, ta còn cảm thấy nhạc chờ rất hay nữa —— kết quả, lúc ta tìm được di động thì đột nhiên ‘bùm’ một tiếng.

Di động của ta còn chưa kịp hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp sáng lạn của nó, liền lao đầu vào vòng tay ôm ấp của cái hố không đáy thần bí mà dơ bẩn kia.

Ngay cả tiếng chuông vui của nó hiện giờ nghe cũng rầu rĩ hẳn, làm cho người ta...

Rất khó chịu.

Đầu tiên, ta rặn mạnh hơn một chút. Ta rất thích ngồi chồm hồm nhìn bồn cầu. Ta hưởng thụ một ít khoái cảm sau khi giải quyết, đương nhiên, ngoại trừ cái mùi...

Tiếp theo, ta đứng phắt lên, buộc lại dây lưng, thở dài. Sau đó mở cửa.

Không nghĩ tới Tiểu Me cùng Lôi Chấn Tử vẫn còn giăng co bên ngoài.

Nhưng bây giờ ta đang rất u buồn.

Lôi Chấn Tử trông thấy vẻ mặt của ta, đột nhiên dò xét hỏi một câu.

“Cậu... bị táo bón à?”

Ô ô... Ta lắc đầu.

Tiểu Mễ trừng mắt liếc cô ta một cái.

“Cô thật là ngu ngốc! Cậu ấy bây giờ rõ ràng trông như bị tiêu chảy!”

Ta nấc lên một tiếng, gục vào lòng Tiểu Mễ.

Vừa gục vào, ta lại càng thêm u buồn. Ngực cô ta vừa mềm vừa co dãn, hàng thật giá thật già trẻ không gát...

“Heiz...” Hai mắt rung rung. “Bồn cầu nó...” Đã là ghen ngào khôn kể.

“Làm sao vậy!”

“Làm sao vậy?”

Tiểu Lâm cũng ôm thùng nước của ta vọt lên.

“Sao, chuyện gì vậy?”

“Bồn cầu nó...” Ta hút khí. “Nó... Nuốt chừng một miếng, ăn hết rất nhiều bánh bao của nhà mình rồi...”

Đồ chó sói độc ác!

Lòng muông dạ thú, sẽ bị trời tru đất diệt a!

Oa! Vừa rồi tên chết tiệt nào gọi điện thoại cho ta!

Nghĩ tới nghĩ lui, ta mới chỉ báo số điện thoại cho một người, có lẽ phải nói là một pho tượng thần...

A, là hấn!!

“Bánh bao?” Tiểu Mễ hơi rút ra, “Vậy thì có sao! Ta có ăn bào ngư thì cũng bị bồn cầu tiêu hóa thôi. Đây vốn là chức trách của nó mà.”

“...” Ách, đúng vậy... Híc, điện thoại di động, người thật đáng thương! “Nó nhất định sẽ bị bào ngư của nhà cậu kỳ thị!” Bởi vì người vĩnh viễn không có khả năng trở thành vật bị tiêu hóa!

“Nó?” Lôi Chấn Tử buồn bực. “Nó, là cái gì?”

Nhưng đúng lúc này, vật ở trong cái hồ lại bất ngờ reo lên một tiếng chuông bị méo mó một cách kỳ dị.

Ta cảm thấy thế giới này thật kỳ diệu, sinh mạng của di động cũng có thể ngoan cường đến vậy.

Nhưng bất luận như thế nào, ta quyết định, không thể thấy chết mà không cứu được. Ta đeo bao tay vào, nhảy ra nấp điện khí, sau đó trở lại toilet.

Lôi Chấn Tử kinh ngạc mà nhìn tay ta đang đặt trên mặt bồn cầu “Cậu tính làm gì vậy?”

Ta đã nghĩ thông rồi, cho nên rất bình tĩnh. “Phải cho nó chết được toàn thân.”

“Cậu đúng là biến thái!” Tiểu Mễ chịu không nổi, la lên.

“Cái đó...” Tiểu Lâm Tử ghé vào một bên. “Có cái đó kìa, có cần phải xả nước đi trước không?”

...

“Hay là nghĩ cách lấy lên đi.” Lôi Chấn Tử lúc này lại quả đoán đưa ra kết luận.

Tiểu Mễ nhìn ta, “Đây là trách nhiệm của cậu mà.”

Ta nhún vai. “Vì di động mà thò tay vào cái lỗ đó hả?” Ta lắc đầu. “Loại hành vi này rất không sáng sủa.”

Tiểu Lâm đặc biệt phối hợp với ta. “Ừm, bất luận là kiểu tóc hay cách nói chuyện, Tiểu Mạn đều rất có sáng ý.”

Wow, Tiểu Lâm Tử người rất hiểu ta nha...

“Nếu không, mình đi tìm bạn trai của mình đến giúp vậy.” Nói xong, Tiểu Mễ vừa bịt mũi vừa rút người lại, cách đưa tay phẩy phẩy mũi cũng đặc biệt phong tình

“Mễ Mễ, thì ra bạn trai cậu là chuyên gia hút hàm cầu!” Ta cảm khái!

Lôi Chấn Tử nở nụ cười.

Mặt Tiểu Mễ hơi đỏ lên, cũng sáng giọng. “Cái gì chứ, chỉ là, bạn trai của mình cái gì cũng biết thôi.”

Một lát sau, Tiểu Lâm Tử lại nói. “Chúng ta mượn cái gấp than gấp lên là được rồi.”

“Đó là cái gì?” Tiểu Meo buồn bực.

“Mễ Mễ, bộ nhà cậu chưa từng đốt lò than hả!” Lôi Chấn Tử hừ. “Cái đó mà cũng không biết.”

Thấy bầu không khí hài hòa khi cả phòng chúng ta đều vây tụ trong một cái toilet nhỏ nhỏ này, ta đột nhiên nghĩ: Di động ơi di động, người chết có ý nghĩa!

Không lâu sau, điện thoại ký túc xá lại vang lên.

Ta ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó chạy đến bắt máy. Không đợi đối phương mở miệng, ta lao đầu vào nói luôn. “Vương Đình Hiên!”

Đầu bên kia rõ ràng hơi chùng hững

“Ngày mai anh không đóng gói di động của anh đưa qua cho em, em không để yên cho anh đâu!”

Con bà nó chứ, lão hồ không phát uy, người tưởng ta là hellokitty à!

Chương 14: Cố ý gặp gỡ ngẫu nhiên

Rống xong, ta tự hào ba giây, bắt đầu tưởng tượng ra biểu tình kinh ngạc kinh hoàng kinh khủng của đại thần. Sau đó, ta trầm mặc ba giây, khuôn mặt trước sau như một luôn luôn mỉm cười của đại thần đã định hình thành công rồi. Cho dù ta có tưởng tượng ra bất cứ biểu tình của ‘Con người’ nào để áp đặt cho hắn, cũng đều là một loại khinh nhờn.

Nhưng cứ liên tục duy trì sự trầm mặc cũng khiến cho bầu không khí hai đầu điện thoại đều trở nên có chút quái dị.

Thậm chí ta còn cảm nhận được cả tiếng hô hấp rất nhỏ của đại thần ở đầu dây bên kia.

Thật là kỳ quái! Rõ ràng hắn còn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng ta đã khẳng định chắc chắn, người ở đầu dây bên kia chính là hắn.

Quay về với chính nghĩa, điện thoại di động của ta bị rơi vào hố phân, dù thế nào thì hấn cũng phải lãnh trách nhiệm chính!

Nhưng mà...

Được rồi, thật ra là ta bị ép buộc. Bởi vì nếu ta tha thứ cho ngài thì di động nhà ta sẽ không tha thứ cho ta! Nhất định là ngài không đành lòng nhìn thấy ta bị một cái di động dính đầy phân lấy mạng đâu ha...

Nhưng cho đến bây giờ, đại thần vẫn không nói lời nào, ít nhiều cũng khiến lòng ta không thể nhin được nữa. Vừa định thêm thắt vài điểm, đột nhiên nghe được hấn ở đầu dây bên kia cười khẽ, “Đừng để anh đoán trúng nha, em mới từ trong toilet ra hả?”

“...” Ta rất quýnh.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia truyền đến một trận cười ngặt nghẽo.

Oa! Đại thần, ta bị nguoi làm cho tức nghẹn họng rồi, nghẹn chết mất thôi!

“Làm rơi vào đó rồi à?” Hấn cực kỳ nhẹ giọng, vừa cố gắng nén cười.

“...” Ta hít sâu một hơi, “Thực tiễn chứng minh, điện thoại di động bị chết chìm cũng đâu có gì đáng then! Bởi vì, toàn bộ gia tộc nhà chúng nó đều không biết bơi!”

Nhưng đại thần không nghe ta nói, hôm nay hấn làm như đã bị điểm huyết cười rồi hay sao ấy, cười mãi không ngừng. E rằng hấn có thể cười đến sáng mai luôn.

Trong lòng ta ngổn ngang trăm mối. Vì sao trong khi di động nhà ta còn đang phải chịu khổ chịu sở mà ta lại phải đi làm trò cho hấn cười thế này? “Em nói lại, di động của em thật ra là bị đại tiện làm nghẹn chết!”

“Phốc ——” Tiểu Mễ văng.

Đại thần tiếp tục cười. Đường như ta có thể nhìn thấy chân mày hấn đang giãn ra vì cười. Đột nhiên hấn lại thốt lên một câu, “Em thật sự rất đáng yêu.” Sau đó lại vì ta mà miễn cưỡng sửa lại: “Ý anh là, em thật sự rất biến thái...”

“Đình Hiên...” Mơ hồ nghe được đầu dây bên kia có tiếng nói kinh ngạc, “Có chuyện gì mà cậu cười dữ vậy?”

“Không có gì.” Đại thần đã ngưng cười một chút, nói với người đó: “Thực tiễn chứng minh, sau này phải cấm bạn gái cầm điện thoại di động vào WC.”

“Dục ~” nghe thấy bên kia vang lên những tiếng ồn ào hưng phấn, “Đình Hiên, hóa ra cậu thật sự có bạn gái ha?!”

Nhưng đại thần không trả lời tên kia mà quay lại nói chuyện với ta. Giọng nói đã khôi phục trạng thái bình thường, mỉm cười bình tĩnh kể chuyện. “Tuần trước, cô bạn gái của Tiểu Điền ở cùng phòng với anh cũng làm rơi điện thoại di động vào hầm cầu. Nhưng cũng chỉ đành coi như xui xẻo thôi, dính phải vật bài tiết rồi. Sau đó, Tiểu Điền bị ép buộc phải trao đổi điện thoại. Cho nên, cậu ấy đã trù ẻo rằng bọn anh ai cũng đều phải trải qua kiếp nạn này. Tiểu Mạn, em có biết anh đã nói thế nào không?”

“Cái đó...” Đại não của ta trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh, không thể để hấn nói ra.

Nhưng không kịp nữa rồi, giọng nói nhẹ nhàng của đại thần đã vang lên, “Anh nói rằng, anh sẽ mua cho bạn gái anh cái mới...”

Lại nghe hần thoáng dừng rồi nhẹ nhàng hỏi, “Có cần anh mua cho em điện thoại mới không, Tương Hiểu Mạn?”

...

Im lặng mất một giây, “Không cần.” Đó là phản ứng đáp trả cực nhanh, sau đó đỉnh đặc mỉm cười, “Em sẽ quay lại vớt lên thử xem, không chừng còn có thể dùng được.”

Đại thần.

Đại thần.

Đại thần...

Người dọa được ta rồi đó.

Suy nghĩ một chút, ta lại thấy mình còn chưa nói xong, “Còn nữa,” Vì vậy bổ sung cho hoàn chỉnh, bí mật kèm theo một chút ảo não. “Phải rồi sư huynh, em mới thay đổi kiểu tóc. Ồ, đoán chừng cũng tựa tựa như kiểu không ốm mà rên. Heiz, với năng lực của em, e rằng câu lạc bộ kia em cũng quản lý không xong. Cho nên...” Ta tận lực dồn tiếng hận vào giọng nói: “Anh mời cao thủ khác đi.”

Nói xong ta dừng lại một chút.

Khụ, lời cự tuyệt của ta hẳn là rất rõ ràng ha. Đại thần, hẳn là ngài nghe xong sẽ hiểu...

Hơn nữa, chẳng phải chỉ là một câu lạc bộ thôi sao, chờ mấy tháng nữa ta thăm dò hoàn cảnh xong xuôi sẽ thành lập một câu lạc bộ riêng, mời các bạn cùng phòng cùng gia nhập là được rồi!

“...” Đại thần đã im lặng.

Được rồi, ta đành phải thừa nhận. Ta thật sự không có cảm giác với người.

Ôi, bầu không khí này thật quá ngột ngạt. Chịu hết nổi rồi, “Cái gì?” Ta đột nhiên để ông nghe ra xa, nói từ ngoài vọng vào, “Sắp xong rồi!” Sau đó lại nói, “Sư huynh, em cúp máy đây, bạn cùng phòng của em đang chờ điện thoại, bye!” Cụp một tiếng dập điện thoại xuống.

Ta muốn tưởng tượng ra các loại biểu tình có thể có của đại thần ở đầu dây bên kia, nhưng không có kết quả.

Quay đầu lại nhìn mấy người trong phòng. Chẳng lâu sau Tiểu Mễ đã mở miệng nói chuyện, cô ấy vô cùng kinh ngạc hỏi ta một câu: “Vừa rồi bạn nói chuyện với Vương Đình Hiên, là sư huynh năm hai của trường chúng ta sao?”

Ta gật gật đầu, nghĩ thầm, đại thần sẽ không làm ra chuyện gì xấu đâu chứ.

Chỉ thấy Tiểu Mễ phụng phịu bung mặt, “Gào khóc, chẳng lẽ cậu là cô bạn gái tin đồn của Vương học trưởng đó sao?”

Ai cơ?!

Mễ Mễ, chẳng phải người chỉ là tân sinh viên thôi sao?

Vì sao ngay cả người cũng nghe nói đến tin đồn này?

Còn nữa, vì sao lên đại học rồi, ta vẫn còn là bạn gái tin đồn của đại thần chứ? Ta vẫn còn độc thân mà! Độc thân ời là độc thân, gào khóc!

Ôi... Chỉ vì kiểu tóc của ta mà bữa tối nay bị đổi thành mì gói.

Nhưng bây giờ ta lại phát hiện, một tô mì gói, căn bản là ăn không đủ no!

Cho nên ta thu dọn xong liền cười cười nói: “Các bạn cùng phòng thân mến, bây giờ chúng ta ra ngoài ăn khuya đi? Tôi mời!”

Con bà nó chứ, ta xem tiền tài như cỏ rác!

Bụi về bụi, đất về đất.

Cho nên, điện thoại ời điện thoại, người chính là phân, người chính là bùn!

Cuối tuần đại thần cũng không tới tìm ta. Ta lại có cảm giác tức giận. Dù sao đại thần cũng không giống với các nam sinh khác. Ứng phó với hắn rất hao tổn tinh thần. Chỉ có thể tôn kính, không thể gần gũi.

Một cái điện thoại di động mà đòi đòi lấy một người bạn gái. Chuyện làm ăn khôn khéo như vậy cũng chỉ có đại thần mới nghĩ ra. Ta ngẫm nghĩ, thật sự phải chúc phúc cho cô bạn gái tương lai của hắn rồi.

Về phần chuyện tối qua hắn nói, ta coi như chưa từng nghe thấy là được.

Nói thật ra, bản lĩnh giả ngu của đại thần phải nói là hạng nhất. Về điểm ấy thì đoán chừng ta không thể bằng hắn được.

Còn về vấn đề điện thoại, xả nước một cái, nó đã thoát khỏi tầm kiểm soát của ta rồi. Mà cũng có sao đâu, mua lại cái khác là được rồi. Tiền tiết kiệm ta vẫn còn. Chăm chỉ học tốt học kỳ này, ta sẽ có thể nhận được học bổng, hoặc tìm một công việc để làm thêm cũng được, ta còn chưa chết đói nổi đâu.

Hơn nữa người ta thường nói, có tài thì sẽ tránh được tai họa, có lẽ ta sẽ vượt qua khó khăn này cũng nên.

Trên thực tế, ta cũng được tính là may mắn. Tiểu Mễ có một chiếc điện thoại cũ, vốn đang tính vứt đi rồi. Vừa lúc ta gặp nạn nên ném qua cho ta sai. Không sao, coi như ta mượn dùng trước vậy. Hơn nữa, ta cũng không có ai để cho số điện thoại.

Nhưng có một số điện thoại của một người ta rất muốn biết. Không sai, chính là số của Nghiêm Tử Tụng.

Ta quan sát thấy ánh nắng mặt trời tươi sáng, thời tiết trong lành, cảm thấy không nên lãng phí.

Tối qua đi theo tên yêu quái Nghiêm Tử Tụng kia đến Hắc Phong Động trở về, còn nhớ là đi không bao xa thì thoáng nhìn thấy một cái hồ nhỏ bên đường.

Lúc đó tối mù mù chẳng nhìn rõ lắm, nhưng bây giờ nghĩ thế nào cũng thấy nó giống một thánh địa hẹn hò.

Nhất thời nổi hứng, dứt khoát mang theo một cái túi nhựa đến cái hồ ở khu Đông của trường để câu cá vàng.

Ta ở trên bờ bẻ một cành liễu nhỏ, sau đó ngồi nửa giờ bên bờ hồ, trầm nghĩ: Đám cá vàng ở đây thật quá vô lễ, đáng về ta ngồi ở đây nhìn thế nào cũng giống một tiểu mỹ nhân ngư nha, chúng không chào đón thì thôi, lại còn nhổ nước bọt.

Nhưng mà thôi, ta cảm thấy mình rất giống Khương thái công (Khương Tử Nha trong Bảng Phong Thần).

Không mỗi câu cá, yêu quái mắc câu.

Hình dung như vậy có thể nói là “Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn” (*), liền ngồi thẳng lên, tạo thành một tư thế oai hùng chấn hưng.

Bên hồ nước gió thổi mát lạnh, hơn nữa trên đầu còn có bóng râm ngăn trở ánh mặt trời, rất là dễ chịu.

Lại nói, sở dĩ Tiểu Mễ biết được nhiều chuyện như vậy, bởi vì người bạn trai kia của nàng, trùng hợp làm sao, cũng là sinh viên năm hai.

Cho nên a, mặc dù Tiểu Mễ lúc thi đã cố gắng hết sức, nhưng nàng cũng chỉ vừa vặn đạt đủ điểm chuẩn. Sau đó bởi vì chuyện liên quan đến điểm số, nàng chưa kịp nói câu nào đã bị quảng đến khoa lịch sử của ta.

Thật ra ta nghĩ, với tư sắc của Tiểu Mễ, vị trí hoa khôi hẳn là sẽ không thể nhường cho ai được rồi.

Nhưng lại nghe Tiểu Lâm nói, năm nay khoa lịch sử giống như cây khô gặp mùa xuân. Có người nói lớp bên cạnh còn có đến mấy mỹ nữ đặc sắc. Nhất là cái người có tên là Trần Hữu Dung đó, hôm qua vừa xuất hiện đã làm toàn trường náo động. Nghe nói hậu viên hội cũng đang khẩn trương chuẩn bị.

Chưa nhìn thấy mặt thì không thể đánh giá được. Nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, chính là địa vị của Tiểu Mễ có khả năng đang bị uy hiếp.

Bởi vì hữu dung nãi đại: hữu dung (có sắc), nãi đại (ngực lớn).

Ngồi suốt cả buổi trưa, ta bèn vỗ vỗ mông đứng lên, quyết định đi kiếm chút gì ăn trước đã.

Nhưng mà, ông trời rủ lòng thương, ta quả nhiên vẫn may mắn hơn Khương thái công. Quay đầu lại thoáng nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, không biết từ khi nào đã đứng ở bãi cỏ cách đó không xa, sau đó ném mấy thứ gì đó xuống mặt hồ.

Gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc đen mềm mượt của hắn, tạo nên một thứ cảm giác phiêu dật.

Thật ra duyên phận, ba phần là do trời định, bảy phần còn lại là nhờ vào cố gắng.

Tối qua ta đã hỏi thăm Tiểu Mễ rồi. Nàng nói hàng ngày vào giờ trưa, Nghiêm học trưởng đều tới đây cho cá vàng ăn.

Lần này gặp nhau ở đây, chính là duyên phận, thật sự là duyên phận!

Nghiêm Tử Tụng, hóa ra anh rất có tấm lòng nhân hậu ha!

Sau đó, hình như hắn nhìn thấy ta.

Xoay người, chậm rãi dạo bước lại gần ta.

Tim ta đập thình thịch, rất là hưng phấn. Nói thật ra, ta cũng không biết vì cái gì, cứ nhìn thấy hắn là ta lại hưng phấn một cách khó hiểu, cứ bất giác muốn cười hoài.

Ta nghĩ thầm, dù sao ta cũng mang tiếng ác rồi. Bèn dứt khoát, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, xông lên ôm hắn. (!!!)

Nhưng không ngờ giờ trò ăn cướp trước mặt ta. Chỉ thấy hai tiểu cô nương đột nhiên không biết từ đâu nhảy tới, sôi nổi đón đầu trước, mỗi người một câu: “Tử Tụng, sao trùng hợp vậy!”

Nghiêm Tử Tụng lơ đãng, chỉ liếc các nàng một cái, cũng không đáp lời, lập tức đi thẳng đến chỗ ta.

Thật ra hôm qua ta đã đoán đúng rồi, hắn bị cận thị.

Người nào thường xuyên đeo mắt kính, lâu dần khi bỏ kính ra hai mắt sẽ hơi đại đại, viền mắt cũng sẽ hơi lõm vào một chút.

Nhưng mà hắn lại không hay đeo kính. Nghe Tiểu Mễ nói, Nghiêm Tử Tụng mà đeo kính thì đầu sẽ bị choáng váng, đó là chuyện mà toàn bộ vũ trụ đều biết.

Bởi vậy, rốt cuộc ta cũng đã hiểu, vì sao đáy mắt hắn luôn luôn có một loại thần thái mê ly khác thường đó.

Tiểu Mễ nói, ánh mắt của Nghiêm Tử Tụng rất thần kỳ. Nếu có mười cô gái đứng trước mặt hắn, hắn nhìn qua một cái, mỗi cô đều sẽ có cảm giác như hắn đang nhìn mình.

Nhưng trên thực tế, hắn lại chẳng hề nhìn thấy ai cả.

Cho nên a, ta đang suy nghĩ xem mình có nên nói lại hay không, phải nói là thật ra, Nghiêm Tử Tụng đang đi đến một nơi mà trùng hợp ta lại đang đứng đó.

Chỉ có điều, hắn rõ ràng dừng lại trước mặt ta.

Ta cười tươi như hoa, hai mắt chớp lia chớp lịa.

Chỉ thấy hắn sờ sờ cằm, nhìn càn liểu trong tay ta, chậm rãi nói: “Cô đang câu cá à?”

Ta cười sáng lạn. “Anh cũng muốn thử sao? Không thành vấn đề, em dạy anh nha!”

Nhưng hắn lại đột nhiên nheo mắt chỉ vào xung quanh, “Trên tấm bảng kia viết là ‘Cắm câu cá’.”

Tiếp đó lại hí hí mắt, hỏi. “Có phải tôi đã từng gặp cô rồi không?”

Ta nhìn theo hướng hắn vừa chỉ. Thấy rõ rồi chứ, trên tấm bảng đó viết: “Thùng rác”!!!

Ghi chú:

() Là câu thơ của Kinh Kha đã làm trước khi lên đường thích sát Tần Thủy Hoàng bên bờ sông Dịch (biên giới nước Triệu):*

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Dịch:

Gió đều hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về.

Chương 15: Nơi nào cũng có đại thần

Nhìn cái thùng rác kia, ta đoán chừng Nghiêm Tử Tụng nhìn thấy mặt ai cũng đều giống như bánh mì.

Cho nên câu nói “Có phải tôi đã từng gặp cô không” đã thể hiện sâu sắc sự mưu tính sâu xa của hắn.

Chỉ một câu nói mà có thể áp dụng cho tất cả mọi người!

Nghĩ vậy ta liền nhếch miệng cười, thật tài hoa!

Lại thấy khí huyết dâng trào. Nhìn quanh mình thấy liễu rủ bên cầu, trời xanh nước biếc, còn có một bãi cỏ xanh tươi, suy nghĩ xem tiếp theo ta nên làm thế nào mới có thể khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Ồ, nghĩ thế nào cũng thấy cảnh hô hấp nhân tạo là tuyệt mỹ nhất!

Ta vô cùng e thẹn liếc mắt nhìn đôi môi mỏng của hắn. Ôi! Trau chuốt kịch bản...

Nhưng nghĩ lại, thị lực của Yêu quái đại nhân không tốt, nếu ta nhảy cầu mà lỡ xui hắn lại đi cứu lên một đồng rong rêu rác rưởi thì đúng mất nhiều hơn được. Cho nên ta liền ưỡn ngực, quyết định viết lên một câu chuyện tình yêu lãng mạn tươi đẹp nhất, huy hoàng nhất, truyền kỳ nhất và cũng khó tưởng tượng nhất từ trước đến nay.

Câu chuyện bắt đầu trong một ngày mưa gió bão bùng, sấm chớp ầm ầm.

Nội dung chính bắt đầu từ khi ta đập Yêu quái đại nhân xuống nước ——

“Nghiêm Tử Tụng!” Ta đột nhiên chỉ sang bên cạnh, “Anh nhìn xem, có cái gì kia!”

Hai tiểu cô nương vốn đang đứng bên cạnh, đồng loạt quay phắt đầu lại nhìn.

Chỉ là...

Nghiêm Tử Tụng lại không chút nhúc nhích.

Hắn chỉ liếc nhìn ta, liếc nhìn ta bằng nửa con mắt, ánh mắt hơi trào phúng.

Ta kinh ngạc sợ hãi——

Ngươi thật sự hồ hững đến vậy sao!

Sau đó hiểu ra ——

Thật ra, hấn là cái gì người cũng đều không nhìn rõ! (cho nên mới dứt khoát không thèm nhìn)

Được rồi, là lỗi của ta. Vì vậy, ta tiến lên đứng ở trước mặt hấn.

Nhìn nhau không nói năng gì.

Hấn cao xấp xỉ đại thần. Ta đột nhiên mỉm cười ngọt ngào, không nói hai lời, nắm tay lại hung hăng gõ ngay vào trán hấn!

“A ——” Hai tiểu cô nương không tìm thấy gì, đang buồn bực quay đầu lại thì vừa khéo nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, đưa tay lên áp hai bên má, thét lên chói tai.

Đó là tiếng thét ả chứa thâm ý khiến người nghe cảm thấy đau thương.

Nhưng Yêu quái đại nhân của chúng ta thì...

Khụ, đoán chừng phản ứng hơi chậm...

Ta đã cố tình thừa lúc hấn không đề phòng mà lập tức ra tay. Ngón tay ta rõ ràng còn cảm thấy hơi đau vì đã dùng sức quá độ.

Hấn hấn sẽ phải gào khóc kêu đau.

Sau đó ta sẽ thừa dịp hấn chưa chuẩn bị, đột nhiên ra tay đẩy.

Hấn ngã vào hồ nước.

Ta làm mỹ nhân cứu anh hùng.

Sau đó...

Hô hấp hô hấp...

Nhưng mà không ngờ hấn vẫn không hề nhúc nhích, cứ như vậy tiếp tục liếc nửa con mắt nhìn ta...

Ta cam đoan, hấn thật sự đang liếc ta!

Mặc dù không phải là ả tình đưa tình.

Đôi mắt xinh đẹp của hấn kia rốt cục bắt đầu chậm rãi nói lên những biến hóa trong tình cảm của hấn.

Không biết vì sao ta lại cảm thấy tình cảnh này rất có ý vị. Nhếch miệng cười. Rống! Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng!

Đó là nhảy tại chỗ lấy đà, phút chốc hung hăng đập mạnh xuống bàn chân hấn.

Trên cơ bản là toàn bộ trọng lực cơ thể đều tập trung lên chân hấn...

Mẫu chốt là...

Bán cao! Ta quên mất tiêu, chân hấn chỉ mang dép lê!!

Hai tiểu cô nương kêu gào tại chỗ.

“Tử Tụng, anh không sao chứ?”

“Anh không sao chứ? Tử Tụng!”

...

Ai u uy, Yêu quái đại nhân của ta ~

Gạt lệ, ta cũng đau lòng, nhưng tất cả đều chỉ vì tương lai tốt đẹp của chúng ta thôi mà. Vì sao ngươi vẫn vững như Thái Sơn vậy hả? !!

Hắn hẳn là phải bưng chân nhảy dựng lên.

Ta thừa dịp hắn không xong, đột nhiên ra tay đẩy.

Hắn ngã vào hồ nước.

Ta mỹ nhân cứu anh hùng.

Sau đó...

Hô hấp hô hấp...

Thế nhưng...

Ngươi cứ đứng trơ trơ ra đó, ta làm sao mà đẩy ngươi xuống nước được chứ!

Lại thất bại...

Chỉ thấy hắn rốt cục có phản ứng, chậm rãi giơ cánh tay lên. Ngay khi ta tưởng hắn sẽ cho ta một chuồng bắn ra xa thì hắn chỉ túm lấy sau áo ta, kéo ta ra sau.

Sau đó, ta đứng cách xa hắn một khoảng.

Sau một khắc, hắn nhăn trán nhíu mày, từ từ nhấc cái chân bị đạp lên. Sau đó nhện nhàng đi đi đầu ngón chân xuống bãi cỏ. Đầu thoáng quay sang một bên, chậm rãi thở hắt ra một hơi.

Rất rõ ràng là đang muốn giảm bớt cơn đau mà ta đã gây ra cho hắn.

Sau đó mới quay đầu lại trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng nghiêng lợi. “Chết tiệt, như vậy rất đau!”

Trông thấy biểu tình không rõ là đang tức giận hay đau đớn của hắn, ta rất không phúc hậu, mỉm cười.

Sau đó hình như hắn cảm thấy làm như vậy không có lực sát thương, lại tựa hồ là muốn nhìn cho rõ mặt ta, bất ngờ túm lấy gáy áo ta kéo sát lại gần hắn vài phân.

Một khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ liền vì vậy mà phóng đại ở trước mắt ta.

Ta còn chưa kịp thưởng thức đã nghe thấy trong âm điệu của hắn thoáng có chút biến hóa, “Tôi tuyệt đối đã từng gặp cô!”

Gào khóc, thật thông minh a Nghiêm Tử Tụng. Ta híp mắt cười, làm ra một hành động biến thái nhất trong cuộc đời của mình: Hai tay bất ngờ nhân tiện đập nhẹ lên hai vai hắn, chủ động tiến lên trước, kiễng chân, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán hắn.

Hô hấp của hắn, ta đều có thể cảm nhận được.

Làm xong, ta cũng chẳng hiểu tại sao mình lại cảm thấy thẹn thùng, nhưng vẫn cứ cười cười nhìn hắn một cái. Sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ lên má trái của hắn. Ôi, chính là làn da màu lúa mạch mà ta thích nhất!

Thật ra, ta vẫn cứ muốn đẩy hấn xuống hồ.

Cái hồ này vừa nhìn cũng đủ biết, ta đoán nó sâu cũng chỉ nửa thước là cùng, không thể chết được. Quan trọng là, dù sao ta vẫn muốn kiểm tra nhân phẩm của người kia một chút, chí ít cũng sẽ không thể đánh nữ sinh chứ nhỉ, miễn cho đến lúc đó đánh không thắng ta lại phải chạy.

Nhún nhún vai, nhưng sau khi ta làm hai việc kia xong, hấn không túm áo mà ném ta xuống nước, ta nghĩ hấn cũng không phải là gã tồi.

Liên dứt khoát nhìn hấn, chớp mắt lia lịa, ân hừ! Kế hoạch hô hấp nhân tạo à, đợi sau này ta bố trí hoàn mỹ rồi ngươi hãy ngóc đầu trở lại đi nha!

Nghiêm Tử Tụng bởi vì ta vừa hôn vừa vỗ má, còn đang giật mình đứng ngây tại chỗ, chưa kịp hoàn hồn.

Trái lại, hai tiểu cô nương kia lại rất phối hợp, thét lên chói tai.

Bị ta nhanh chân đến trước cướp đoạt rồi đúng không. Hừ, đáng đời!

Ha ha ha ha...

Ta cười hì hì rời khỏi cánh tay của Nghiêm Tử Tụng, sau đó bắt đầu chạy bộ

...

Bạch bạch bạch...

Ôi ha ha...

Ôi ha ha...

Ôi ha ha...

Bạch bạch...

Chỉ có điều, ngày mai phải học quân sự rồi. Ngẫm nghĩ một chút lại xoay người lại, giọng điệu khoa trương:

“Nếu muốn được em yêu!”

Lại phát phát tay, “Phải thủ thân như ngọc nhé!”

Lại híp mắt cười.

Quả nhiên duyên trời đã định. Nghiêm Tử Tụng hấn nhìn không rõ ta, cũng không thể đi đường vòng!

Nhún vai. Ông trời, ta đã hiểu lắm ngài, ngài quả nhiên vẫn là chỗ dựa vững chắc lớn nhất của ta!

Từ Bàn Ti động của Yêu quái Nghiêm Tử Tụng kia đến ký túc xá của ta khoảng chừng hai mươi phút. Sau tối hôm qua ta tự mình mày mò lục lọi, hiện giờ dù có che mắt ta lại, xoay tròn ta ba mươi vòng, ta vẫn có thể nhớ được từng gốc cây, ngọn cỏ ven đường.

Ánh mặt trời rất là sáng lạn. Dọc đường nghe thấy đám tân sinh viên oán giận: Sao lại phải phơi nắng a? Làm sao bây giờ a? Sao trời không đổ mưa a?!!

Sau đó ta lại vui vẻ, nửa tháng phơi nắng ngoài trời, cho dù không phải là cà phê Lam Sơn thì cũng thành than đá Tây Sơn chứ ha.

Heiz...

Thở dài, ta sẽ không may mắn như vậy đâu!

Ta phơi nắng thế nào cũng không thể đen được!

ㄣ (͡ ▽ ͡) ㄣ

Ăn cơm no, quay về ký túc xá. Mới vừa uống một hớp, ghế ngồi còn chưa ấm chỗ, đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một bạn nữ làm cho mọi người đều chú ý, ồn ào cả lên: “Không xong rồi, Thảm Lôi phòng các cậu đang đánh nhau với người ta ở dưới lầu kia!”

Tiểu Mễ nghe xong liền đập bàn đứng lên, cười đến xuân quang sáng lạn. “Trò vui như vậy? Mình phải đi xem mới được!”

Lôi Chấn Tử đánh nhau? Ồi, đúng là rất thú vị, ta cũng đi xem!

Kết quả cái gì gọi là đánh nhau với người ta, rõ ràng là quân tình báo cáo láo. Đây đúng ra phải nói là Lôi Chấn Tử đơn phương đánh người. Tay chân lưu loát, đánh cho người ta đứng cũng đứng không nổi.

Ta buồn bực, sao Lôi Chấn Tử không đi thi công an, lại chạy tới khoa lịch sử làm tướng quân cái gì chứ!

Nhưng mà Tiểu Mễ từ lúc bắt đầu nhìn thấy màn này, da đầu liền tê dại đến sưng sờ. Sưng sốt mất một lúc mới đột nhiên dùng khuỷu tay huých ta, cố gắng trấn định mở miệng, “Tiểu Mạn này, cậu nói xem thái độ trước đây của mình đối với Thảm Lôi có phải có chút đối chọi gay gắt không?”

“Đâu có!” Ta kiên định lắc đầu.

Khẳng định không chỉ là một chút!

Đội Lôi Chấn Tử ngoan độc đá người nọ một cước nữa, cô ta lại tiếp tục hỏi. “Cậu nói xem, một ngày nào đó Thảm Lôi có thể đánh mình không?”

Đúng ha!

“Cái này có khả năng.” Vì thế ta nhú mày lo lắng, vồ vồ cô ta, bắt đầu cố vấn. “Vậy cậu mua hai đôi giày chạy đua đi là được rồi.” Một đôi lấy ra luyện chạy, một đôi dùng khi chạy trốn. Cùng lắm ta sẽ làm người chấm điểm cho người, làm đội cổ động viên miễn phí cho người.

“Cậu...”

Ta vừa cười cười vừa giả vờ nghiêm túc. “Nếu thật sự không được thì cậu dùng ngực đẩy cậu ấy ra!” Khoảng cách đó hẳn là rất khả quan!

“Tiểu Mạn này...”

“Ừm?” Ta không chút để ý, Lôi Chấn Tử thật sự hạ thủ không lưu tình a.

“Mình thật sự rất muốn đánh cậu!”

Nói thì mau chứ khi đó thì chậm, đột nhiên có một người tiến lên kéo nam sinh bị Lôi Chấn Tử đánh trên mặt đất ra, sau đó đứng chắn giữa cậu ấy và nam sinh kia, nhú mày, “Tại sao cậu lại đánh người này?” Tiếp theo có chút hồ nghi, liếc mắt nhìn nam sinh mặt mày bầm tím dưới đất.

Ta cảm thấy cái liếc mắt ấy rất có ý nghĩa. Ý hấn muốn hỏi là nam sinh đang nằm dưới đất kia vì cái gì không phản kháng.

Chỉ thấy Lôi Chấn Tử đặc biệt thông dong hất đầu, lại đặc biệt anh tuấn tức giận phui phui quần áo, khoe miệng nhếch lên, cười nhạt. “Đáng đời! Ai kêu hấn dám giở trò lưu manh!”

Nam sinh bị đánh kia lúc này mới hơi lảo đảo đứng lên, sau đó quay mặt phun xuống đất, ra vẻ xui xẻo rống lên, “Mẹ nó, cô ta chẳng phải đàn bà!”

Lúc này nam sinh đến giải hòa vô cùng kinh ngạc, “Hoàng Vinh, không phải cậu lại bụng đói ăn quăng đấy chứ?”

Chờ một chút...

Hoàng Vinh? Chẳng lẽ đây là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công? Chẳng lẽ thế giới này lại nhỏ bé như vậy sao?

Ta phấn khởi.

“Kháo!” Lúc này Hoàng Vinh lại rống lên một tiếng. “Xui!” Tiếp theo trừng mắt nhìn Lôi Chấn Tử. “Mẹ nó, bạn tao cứ cược mày là nữ ... Kháo! Là nữ thì đừng có giả bộ thành nam!”

“Mày nói cái gì?”

Ta phút chốc vọt tới, hai tay đặt trước ngực Lôi Chấn Tử đang phập phồng kích động...

Ách, bi ai! Rất... Bi ai!

Gạt lệ, thảo nào người ta cứ hay nói Thiên Lôi Thiên Lôi, bởi vì bẩm sinh hay vì không cố gắng a!

Cảm giác này... Mồ hôi tuôn ra như thác, thật đúng là tra tấn tính xung động của nam nhân...

Ta quay đầu lại trừng mắt với Hoàng Vinh. “Sao cậu lại nói như vậy! Tiểu Lôi nhà chúng tôi sao lại không dùng được.” Cô ta không giả bộ cũng rất giống rồi có được hay không!

Ta cũng không quản nửa câu sau có ai nghe hay không, quay về với chính nghĩa, ta cau mày không ngừng cố gắng. “Lại nói, Hoàng Vinh, sao cậu lại có thể giở trò lưu manh với Tiểu Lôi của chúng tôi!” Lắc đầu thở dài, lời lẽ nghiêm khắc.

“Nhà cậu thì dài bao nhiêu chứ?!”

Bất chấp trên trán mọi người nổi hắc tuyến, ta làm rõ. “Tôi là nói Nghiêm Tử Tụng đấy? “

“...”

Ta quan sát phản ứng của hấn. Ừm, khẳng định hấn có quen biết Nghiêm Tử Tụng, không sai được.

Hoàng Vinh nhìn ta thật lâu, lát sau lại nghiêng đầu nhìn qua nam sinh đến hoà giải, hít vào một hơi, nhíu mày. “Cậu hỏi anh họ tôi sao?”

Sau đó sờ sờ cổ, lại chạm đến vết thương, nhăn nhó, “Sao tôi nghe cậu nói cứ thấy không tự nhiên thế nào ấy nhỉ?”

Ta cười thâm, vẫn giả vờ nghiêm túc nhìn mọi người. “Tất cả giải tán đi.” Sau đó đi đến chỗ Hoàng Vinh đang đứng, cười, “Xem ra tôi thật sự cần phải cùng cậu —— cẩn thận nói chuyện.”

Mà phía sau ta, vẫn như cũ, là một mảnh hoàn toàn yên tĩnh...

Tiếp theo, ta lặng lẽ tới gần Hoàng Vinh, mỉm cười quỷ dị. Khóe mắt nhìn lướt qua Thẩm Lôi, nói nhẹ, “Cậu muốn báo thù không? Tôi có thể giúp cậu ~”

Thông thường, con đường đi đến thành công luôn quanh co khó đi! Hoàng Vinh rút cuộc có thể là một bước ngoặt.

Hoàng Vinh cũng là một nam tử hán, không có cự tuyệt ta.

Chỉ có điều, hóa ra chỉ là ta đơn phương tình nguyện gọi người ta là Hoàng Vinh. Người ta tên thật là Dư Hoàng Nhung. Phòng chừng ta đã từng thấy cái tên này rồi, nhưng bởi vì tên viết và tên gọi hoàn toàn khác nhau nên cứ lật qua thôi chứ không hề lưu ý.

Anh em họ là cách hấn xưng hô với Nghiêm Tử Tụng. Hai người là anh em bà con.

Ta nhắc lại chuyện chìa khóa cửa hôm đó, hấn nói Nghiêm Tử Tụng từ nhỏ đã sống nhờ ở nhà hấn.

À, có lẽ bên trong còn có một câu chuyện khác...

“Cậu nhìn trúng Tử Tụng rồi à?” Chỉ thấy Dư Hoàng Nhung đột nhiên hừ một tiếng. “Lại thêm một nữ sinh theo đuổi hấn. Chỉ có điều...” Hấn liếc mắt ngắm nghĩa ta, “Cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào có thể làm cho Tử Tụng nhớ mặt được!”

Không nhớ được mặt?

“Hấn là một tên không có tính nhẫn nại lại chậm chạp, tôi khinh.” Hấn xoa nhẹ vết thương, “Cái người như con trai vừa nãy thật sự ở cùng ký túc xá với cậu à?”

“Ừm.” Ta cười ngọt ngào, gật đầu.

“Nhưng mà, cậu cũng chẳng khá hơn cô ta bao nhiêu.” Ánh mắt Hoàng Nhung nhìn ta thật không đáng gật bừa, ý nói ta vì yêu mà bán đứng bạn bè.

Ôi, ta không định dạy dỗ hấn. Thật ra ta chỉ cảm thấy sống trên đời, khắp nơi đều là niềm vui. Vừa rồi nhìn thấy cảnh hấn bị đánh cảm thấy thật sáng khoái, nói không chừng một cô gái ngực phẳng bạo lực, cũng có thể tìm thấy mùa xuân của mình.

Nhất cử lưỡng tiện, đúng vậy! Ta thích!

Ngày hôm sau là huấn luyện quân sự.

6 giờ rưỡi tập trung tại thao trường, ta mang theo mũ quân trang, đứng hiên ngang với một tình thần cực kỳ phấn chấn.

Khoa chúng ta một chuyên ngành có hai lớp. Lớp chúng ta có 44 người, một sĩ số rất hài hòa.

Mới hai giờ, đã muốn tuyên ra được đâu là hoa hậu đâu là cỏ dại.

Luận về ngoại hình, Tiểu Mễ thật sự không xinh đẹp bằng Hữu Dung tỷ.

Thẩm Lôi bị đánh rớt xuống hàng cỏ dại...

Nhưng ta tuyệt đối không kinh ngạc chút nào. Khoa lịch sử có rất nhiều nam sinh, ta đoán, có lẽ cửu trầu cũng không muốn ra mặt giúp bọn họ nói chuyện.

Nhân tâm bất cổ (Lòng người không còn như xưa)

Ta nghĩ, nói không chừng bọn hán trong lòng còn ôm hận, muốn đi đào bới phần mộ của cổ nhân.

Hơn chín giờ là thời gian giải lao.

Đột nhiên có một bóng người thon dài xinh đẹp chậm rãi đi vào dưới ánh mặt trời.

Toàn trường ồ lên.

Ta không nói gì.

Thật sự là trên đời, nơi nào cũng có đại thần...

Hôm nay hán đứng dưới ánh mặt trời, cười đến là ấm áp.

“Tôi là người thay mặt thầy chủ nhiệm khóa quân sự của khoa lịch sử các bạn. Tôi ở khoa pháp luật – Vương Đình Hiên.”

“Bây giờ có chút thời gian.” Hán cười cười. “Tạm thời đề cử một người đại diện đứng ra làm lớp trưởng của khóa huấn luyện quân sự này. Có chuyện gì tôi sẽ liên hệ với lớp trưởng của các bạn...”

Sau đó...

Hán nhìn về phía ta.

Chương 16: Phơi nắng càng thêm khỏe

Ánh mắt của Đại Thần thật sự không đơn giản, tinh chuẩn mà sắc bén.

Có lẽ rất nhiều người cho rằng ánh mắt sắc bén đó thật không thích hợp chút nào, bởi vì ánh mắt của Vương đại tiên từ trước đến giờ đều luôn ấm áp và ấm áp.

Nhưng chỉ có ta là hiểu rõ, cái liếc mắt của hán đã ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ. Hán đang dụ dàng nói cho ta biết: Tương Hiểu Mạn ơi, chờ em tự tiến cử đó.

Chuyện này trước đây thật sự chẳng là cái đinh gì, nhưng bây giờ lại là một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Ta nghĩ, đây chính là lúc để ta cự tuyệt hán.

Ta nhẹ nhàng liếc mắt nhìn qua Tiểu Lâm. Bạn ấy cao bằng ta, cho nên đứng ở bên cạnh ta.

Ta... Cho dù có lỗi thì ta cũng muốn làm thử một lần! Tiểu Lâm, chờ khi nào ta phát tài ta sẽ mua thuốc bổ cho người, mời người ăn vi cá! Sau đó len lén nhéo vào bắp đùi của cô ta một cái.

Không đợi cô ta kịp kêu lên, ta cực kỳ có kỹ xảo đá đầu gối vào cái bắp đùi vừa mới bị nhéo của cô ta. Cũng không cần dung hết sức, liền nghe được Tiểu Lâm rớt cuộc “Ui dza” một tiếng, đồng thời đôi chân mềm nhũn ra

Ta phút chốc nhảy đến đỡ lấy cô ta, nửa quỳ trên mặt đất, xoa xoa cái khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, sắc mặt vừa lo lắng vừa cảm kích nói: “Tiểu... Lâm! Cậu làm sao vậy?!”

Tiếp theo, cấp tốc bắt tay lên trán cô ta, “A? Nóng quá! Có phải cậu bị cảm nắng rồi không?”

“Tôi...” Tiểu Lâm oan ức nhìn ta, “Nếu không phải cậu ngáng tôi...”

“Hừ... Tiểu Lâm!” Ta ôm cổ, cắt đứt lời nói của cô ta, “Cậu không cần miễn cưỡng, bây giờ người nào bị cảm nắng thì phải được ưu tiên!”

Tiểu Lâm, xin cậu hãy tin rằng những việc làm của cậu hôm nay chính là vì thể hiện tinh thần chủ nghĩa nhân đạo – gốc rễ của niềm vui sướng!

Lúc này, Tiểu Mễ và Lôi Chấn Tử cũng lo lắng ngồi chồm hổm xuống bên cạnh, hỏi xem Tiểu Lâm có bị sao hay không.

Thủ túc tình thâm!

Ta cảm động rồi. Ngày thường oan gia đối đầu, không ngờ lại có thể hoàn toàn phối hợp với ta như vậy, thúc đẩy sự tình đi sâu vào phát triển. Tất nhiên sẽ không đành lòng khiến cho các bạn ấy phải thất vọng, thâm tình thốt lên một câu, “Tiểu Lâm! Bây giờ bạn cần phải nghỉ ngơi!”. Lại nói: “Đề mình đưa...”

“Mình đưa cậu đến phòng y tế!” Chỉ thấy vẻ mặt của Lôi Chấn Tử kiên nghị, nói hết những lời ta chưa kịp nói xong.

Không để cho bất cứ ai có thời gian kịp phản ứng, Lôi Chấn Tử đột nhiên bế xốc Tiểu Lâm đứng lên, tư thế vô cùng anh dũng không gì sánh được.

Ánh mặt trời chiếu xuống bộ quân trang màu lục rạng rỡ phát sang. Ngôi sao năm cánh trên mũ quân nhân cũng lờ lờ chiếu sang!

...

“...” Ta rớt cuộc cũng cảm nhận được rồi. Thường ngày, đến tốt cùng là ta đã mang đến cho người khác cảm giác cùng một lúc bị thị giác và cảm quan đả kích là như thế nào.

Ta...

Thực quýnh...

Mắt thấy hai người kia sẽ xông ra khỏi lớp lớp vòng vây, chạy về phía phòng Y tế——

“Hay!” Ta phát ra từ lồng ngực một tiếng rống đáng sợ.

Liên quyết định thật nhanh chóng đứng lên, lạch bạch lạch bạch vỗ tay vang dội.

“Thật tốt quá!” Ta lau mồ hôi hột vương nơi khóe mắt, cảm động vạn phần vỗ tay. “Các đồng chí! Các chiến hữu!”

Tiếp đó, nhìn bốn mươi ba khuôn mặt mờ mịt trước mắt, liếc qua Đại Thần không nói được một lời, phát biểu. “Chẳng lẽ không phải chúng ta đang một mực mong chờ một vị lớp trưởng như vậy hay sao?”

Ta chậm rãi hít một hơi.

“Người như vậy, vào lúc bạn bè gặp phải khó khăn đã dũng cảm đứng ra, thậm chí không để ý chính mình vừa phải trải qua ba giờ huấn luyện khó khăn gian khổ, thà rằng tiêu hao thể lực của mình cũng phải bế bạn ấy đi!”

Ta bí tráng nói tiếp, “Đấy chính là bạn học Thẩm Lôi của chúng ta!”

Ta đến gần bên người nàng, cất giọng ôn nhu. “Đúng vậy, là bạn học Thẩm Lôi của chúng ta! Nàng dùng hành động cụ thể của mình để cho thấy rằng, một vị trưởng lớp cần nhất là vô tri, cùng kích động! Ách...” Ta cười cười, nói lưu loát, nhanh chóng nghiêm mặt bổ sung. “Cần nhất là lương tri cùng hành động!”

“Bạn ấy! Thẩm Lôi! Chính là người mà chúng ta đang mong chờ!”

“Mọi người có gì phản nản về vị lớp trưởng như vậy hay không?” Ta kiên định lắc đầu. “Sẽ —— không!”

Ta khụt khịt cái mũi bởi vì cảm động mà hơi cay cay.

“Mọi người vỗ tay đi nào!”

Sau đó ta lại tiếp tục đi đầu vỗ tay!

Ba ba ba!

Ba ba ba!

“...”

“...”

Mọi người nhìn nhau không nói năng gì...

Ta tin chắc rằng có đôi lúc, im lặng chính là sự đồng ý lớn nhất!

Ba ba ba!

Đại Thần, ngài liền tiếp nhận đi!

Cả lớp không ai phát biểu gì cả, chỉ là trầm mặc kéo dài.

Sau đó, Tiểu Lâm đỏ mặt nói cô ta không sao, Thẩm Lôi chậm rãi đặt cô ta xuống.

Ánh mắt quỳnh quỳnh nhìn ta.

Một lúc sau, chỉ thấy Đại Thần rất bình tĩnh cùng ta vỗ tay, nhẹ nhàng phối hợp nói. “Tôi tán thành.”

“Nhưng mà...”

Ta biết trước hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy mà. Chỉ thấy hắn vừa cười cười vừa đi đến.
“Tôi cảm thấy không khí trong lớp của các bạn không được sinh động lắm, thật ra cần phải...”

“Bíp ——”

Đột nhiên một hồi còi dài vang lên, cắt đứt lời nói của Đại Thần.

Huấn luyện viên của chúng ta cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần sau một tràng thao thao bất tuyệt của ta.

“Bíp! Bíp!” Lại hai hồi còi ngắn. “Tập hợp!”

May quá!

Ta dùng vận tốc ánh sáng chạy đến vị trí của mình trong đội ngũ.

Tiểu Lâm đẩy gọng kính, liếc mắt nhìn xung quanh ta, bữu môi có chút oan ức, mở miệng.
“Tiểu Mạn, cậu nhéo chân tôi đau quá.”

Bởi vì ta tạm thời tránh được ngũ chỉ sơn của Đại Thần nên tâm tình vui sướng, còn chưa tập hợp xong đã nhảy cẫng lên ôm lấy Tiểu Lâm, còn lén trộm sờ soạng phần eo thon của cô ta một cái.

“Tiểu Lâm, cảm ơn cậu! Tôi có thành quả cũng sẽ không quên cậu đâu!”

“...”

Nhưng Đại Thần chỉ cười cười không nói, lưng tựa vào bên dưới một bóng cây ẩm áp.

Khoảng cách rất gần.

Xem chúng ta bị thao luyện, không đúng, bị ăn thịt.

Ta tinh tế nhận ra, các bạn nữ xung quanh rõ ràng đều vì Đại Thần mà phân tâm.

Tiếp theo, một chuyện kỳ diệu đã xảy ra.

Chỗ lớp chúng ta học quân sự là sân bóng rổ, nhìn thẳng ra dãy phòng học. Ngay chỗ khúc quanh của dãy phòng học, đột nhiên có một bóng người thon dài đi vào tầm mắt của chúng ta.

Dãy phòng học ngăn trở ánh mặt trời, phủ bóng râm mát. Nhưng mặc dù hơi u tối, âm thanh lộp xộp lộp xộp rất có tiết tấu của đôi chân dép lê kia vẫn thoáng mang đến cho lòng người một ít ấm áp.

Và đôi mắt lóe sáng trong vùng âm u kia, vẫn câu dẫn hồn người như vậy...

A a, Nghiêm Tử Tụng cũng đến sao!

Ta hé miệng cười trộm, cảm thấy trường hợp này thật ứng với câu: vô xảo bất thành thư (không trùng hợp thì không thành truyện).

Khóe mắt thoáng liếc thấy tầm mắt của rất nhiều người không tự chủ được, bắt đầu bay đến chỗ Yêu quái đại nhân.

Rống! Không hổ là Yêu quái đại nhân nhà ta, quá đẹp!

Lúc này, Đại Thần đột nhiên từ dưới bóng cây đi tới, còn đặc biệt không cẩn thận cùng ta bốn mắt giao tiếp.

Ngay sau đó, hần buông tha cho ta, xoay người, chậm rãi tới gần Nghiêm Tử Tụng.

Ồi chao? Song hùng giao chiến!

Ta kích động, chỉ muốn chạy như bay đến tuyến đầu để tập trung cập nhật tình hình chiến đấu.

Đúng lúc này...

“Em kia!”

Chỉ thấy huấn luyện viên đột nhiên rống lên.

Ta nhìn chung quanh, liếc trộm ánh mắt của thầy. Oái, hình như là đang trừng ta.

“Có cái gì hay mà nhìn!” Thầy lại rống lớn.

Ừm, tiếng rống của thầy có chút tắc nghẽn, hay là cổ họng bị làm sao rồi.

“Báo cáo!” Ta đứng thẳng tắp, sau đó ngẩng nhìn đôi mắt huấn luyện viên vẫn chưa thấy hạ xuống, thanh âm to rõ. “Vì chưa từng thấy huấn luyện viên nào đẹp trai như thầy!”

“Ồ... à!” Nghe xong lời này, huấn luyện viên của ta mát dạ.

Thầy tự đứng tách ra thử xem, sống mũi anh tuấn, làn da ngăm đen lại thêm cái mũi đầy thịt, thoạt nhìn có vẻ thật thà phúc hậu lại dễ bị lừa. Chỉ thấy thầy lườm ta một cái rồi đột nhiên nhẹ nhàng cười cười. Giữa lúc ta cho rằng đã lừa được thầy rồi, thầy phúc chốc lại nghiêm nét mặt, đột nhiên hô lớn: “Toàn thể nghe lệnh!”

“Nghỉ!”

“Nghiêm!”

“Đăng sau —— Quay!”

Vừa mới xoay người lại, toàn bộ khuôn mặt non mềm của chúng ta đều được tiếp xúc thân mật với ánh nắng chói chang dữ dội.

Sau đó, huấn luyện viên của chúng ta nhanh như sao xẹt đi lên trước đội ngũ, giọng hô kiên định: “Nhìn bên phải —— Nhìn!”

Tiếp đó, như phun pháo châu: “Nhìn đằng trước!”

“Nghỉ!”

Thầy ưỡn ngực. “Nghiêm!”

Tiếp theo, trên khuôn mặt có vẻ đôn hậu lại cong lên một nụ cười tà ác, “Có nhiều ánh nắng như vậy, cho các em nhìn rõ một chút!”

Đứng nghiêm...

Đứng nghiêm nhìn thẳng mặt trời...

Tất cả các bạn cùng lớp đều tức giận mà không dám nói gì...

...

...

Có lẽ cũng đặc biệt hận ta.

Ta... Ta chịu không nổi sự khiển trách của lương tâm.

Ta hôn mê!

Ta ngắm chuẩn vị trí của Tiểu Lâm, tư thế đặc biệt tự nhiên, đặc biệt tao nhã mà ngã xuống.

Quên đi, ta còn đang mong chờ cánh tay vạm vỡ và mạnh mẽ của Lôi Chấn Tử!

Thời khắc của ta sắp đến rồi!

Quay về với chính nghĩa, ta khẽ chau mày, đôi môi khe khẽ run lên, đôi mắt nhắm chặt – đánh chết không nhìn biểu tình của huấn luyện viên chúng ta.

Ai... Ta thầm thở dài, mới bao lâu không vận động, thân mình sao gầy yếu như vậy nhỉ?

Có câu, thân thể khỏe mạnh là tiền lực cách mạng lớn nhất, Ừm... Trải qua một phen suy nghĩ cặn kẽ, xem ra sau này ta càng phải siêng năng chạy – đuổi theo Nghiêm Tử Tụng mới được.

Giọng nói ần ần của huấn luyện viên chúng ta từ không trung truyền đến. “Ai đó đỡ em ấy ra chỗ đất trống kia ngồi đi.”

Ta nghĩ, thầy đang nhắm mắt làm ngơ, hỏi ai có thể đá ta ra ngoài được không.

Nhưng mà, cho dù có nghe được câu này, khoe miệng ta cũng chẳng cong lên chút nào, ngay cả nhịp tim cũng vẫn bình ổn như thường, cho thấy tâm lý của ta vốn có tổ chất vững vàng vượt trội!

Thật ra, ta chỉ vì không muốn bỏ qua trò hay thôi!

Nhưng thể sự thường không như ý muốn. Lúc này ta lại nghe được một âm thanh vang lên: “Đề em đỡ bạn ấy.”

“...” Mí mắt ta run run.

Nhìn xuyên qua rèm mắt —— ác, ánh mặt trời thật chói mắt! Nhắm lại, nhắm lại.

“Còn đi được không?” Nghe được giọng hần thân thiết hỏi han.

Ôi...

Đại Thần a, ta chỉ là tầng lớp cỏ dại, căn bản không cần người phải lo lắng. Người mau mau cùng Nghiêm Tử Tụng đại chiến ba trăm hiệp đi. Cùng lắm, sau này ta không bám theo ngài nữa, có được không?

Đoán chừng là thấy ta không trả lời, ngay lập tức ta cảm giác thân thể mình bay lên giữa khoảng không. Không ngờ, thật sự bị bế lên.

Ta xin thề là ta có từ chối, nhưng đôi cánh tay đang ôm lấy ta lại có sức mặt kinh người, căn bản là ta không thể nào giãy giụa.

Roi vào đường cùng, ta chỉ có thể ở giữa những tiếng kinh hô của các bạn cùng lớp, ở trước mắt bao người, bị bắt cóc.

Ta nghĩ thầm, Đại Thần quả nhiên cũng không phải là miệng hùm gan thỏ ha!

Trọng lượng của ta như vậy mà không ngờ cũng không thể đè bẹp được hắn...

Vì sao lại không thể đè bẹp được hắn cơ chứ!

Hắn ôm ta đi rất ung dung thong thả. Trong lòng ta lại nghĩ, nếu đổi lại là Nghiêm Tử Tụng thì sao?

Ta vẫn còn đang cố suy đoán những lời hai người bọn họ từng nói, những hoạt động từng trải qua thì nghe thấy Đại Thần nhàn nhạt mở miệng: “Muốn biết ư?”

Không hổ là Đại Thần. “Nói đi, em nghe.” Ta thâm nhảm tính góc độ Đại Thần có thể che nắng cho ta, liền yên tâm mở mắt, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Em đoán xem.” Hắn nhếch miệng cười.

Đại Thần, người chính là một pho tượng thần tà ác, tà ác đến mức bạo đãng!

Lại nhìn qua thấy Nghiêm Tử Tụng đã đi mất rồi, ta thấy mình nên trở lại học tiếp thì hơn, liền giấy dựa muốn xuống.

Nhưng hắn vẫn ẩm ta, tiếp tục đi tới, ước chừng đã rời khỏi phạm vi quan sát của huấn luyện viên chúng ta rồi. Lại nghĩ, cô nam quả nữ cùng nhau biến mất sẽ xảy ra biết bao chuyện xấu, biết bao tình huống rất không thích hợp a, gào khóc!

Mắt thấy đã đi vòng qua khúc quanh của dãy phòng học.

“Mạn (Chậm = Đợi đã).” Giọng nói của Nghiêm Tử Tụng giống như tiếng trời đột nhiên vang lên bên cạnh.

Vừa quay đầu lại, không ngờ hắn đã hai tay nhét túi, đứng đó từ bao giờ.

Mạn? Chẳng lẽ...

Là Mạn trong Tương Hiếu Mạn?

Miệng ta toét ra tới mang tai, cười khanh khách hô gọi: “Nghiêm Tử Tụng!”

Tiếng hô gọi còn chưa khiến hắn phản ứng thì cánh tay của Đại Thần đã xiết chặt thêm vài phần.

Đại khái là vài giây sau Nghiêm Tử Tụng mới nhú mào, tầm mắt rơi xuống chỗ ta cùng Đại Thần, híp nửa mắt, tựa hồ là thấy không rõ lắm. Tiếp theo, từ từ đi đến.

Đại Thần lúc này mới đặt ta xuống, sau đó lại là nhếch miệng lên cười. Sau đó khoác tay lên vai ta, nhìn Nghiêm Tử Tụng, đột nhiên cười nhẹ rồi mở miệng: “Người này có hứng thú với cậu đó... Nói đi, có muốn tiếp nhận hay không?”

“...” Đại Thần!

Xem giọng điệu của hắn, làm như chắc chắn rằng Nghiêm Tử Tụng sẽ không đáp ứng vậy.

Hừm, Nghiêm Tử Tụng, người đừng để Đại Thần xem thường! Nếu người tiếp nhận ta, ta sẽ mời người ăn bánh bao!

Nghiêm Tử Tụng nghe được giọng nói của ta, rõ ràng hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục đi thẳng tới gần.

Tiếp đó, cùng Đại Thần nhìn nhau. Cũng không biết hắn có nhìn thấy rõ hay không, dù sao cũng nhúu mày nheo mắt, sau đó lại nhìn ta, hỏi: “Cô có biết nấu cơm không?”

Chưa trả lời, đã cảm giác được tay Đại Thần đang đặt ở trên vai ta lại ép xuống thêm vài phần lực.

Khụ khụ, để ta suy nghĩ một chút. Thật ra bánh bao cũng có thể ăn thay cơm!

“Em —— “

“Tiểu biến thái ~” Đột nhiên Đại Thần gọi ta, đặc biệt nhu tình.

Nghiêm Tử Tụng nghe xong, đột nhiên trong chớp mắt, nói tiếp. “Vậy ——“

“Vậy là cậu tiếp nhận sao?” Trong lời nói của Đại Thần, rõ ràng thành phần khiêu khích chiếm đa số!

Yêu quái đại nhân cũng nhìn ta, vẻ mặt có điểm kỳ quái. “Tôi nhớ ra cô là ai rồi.”

Chương 17: Trái tim ta tan nát

“Tiểu – biến – thái...”

Yêu Quái đại nhân từ tốn nhại theo cách xưng hô của Đại Thần, sau đó đứng yên tại chỗ hai giây – Đoán chừng là chỉ nghe giọng nói thôi thì vẫn không dám chắc 100%, vì thế dứt hai tay vào túi, nghiêng người về phía trước vài phần —— cho đến khi hắn nhìn thấy rõ mặt ta.

Ta có cảm giác, chỉ trong nháy mắt đôi mắt hắn đã ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Mắt thấy hắn chậm rãi trở về tư thế cũ, tựa hồ đã tìm được đáp án chính xác. Chẳng lâu sau, ta nhận thấy hắn hơi há mồm, rốt cuộc cũng nỗ lực dành cho ta một câu trả lời.

Ta nở một nụ cười hoàn mỹ, mặc dù hắn nhìn không thấy.

“Ba chữ.” Hắn chậm rãi mở miệng, chậm rãi hít vào, tiếng nói đầy mị lực như trước nhưng cũng chứa đầy kịch độc.

Khụ! Để có được ba chữ ấy, ta đã làm một việc được cho là quyết đoán nhất cuộc đời này ——

Cố gắng thoát khỏi Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của Đại Thần, sau đó bưng kín miệng Đại Thần lại.

Được rồi, Yêu quái đại nhân! Mọi sự đã được chuẩn bị, người nói đi!

Ta nguyện ý?

Ta yêu nàng?

Ta cưới nàng?

“Tôi...” Giọng nói phẳng lặng không gợn sóng của hắn bỗng có thêm vài phần cường điệu, “Cực tuyệt.”

Mặc dù ở trong dự liệu, nhưng vẫn phải xin phép cho ta mất tinh thần ba giây.

Có ai mua không, ta chỉ còn lại một trái tim vỡ nát!

Sau đó tự đáy lòng lại thầm khen ngợi định lực của Nghiêm Tử Tụng, quả nhiên không bị sắc đẹp chói lóa của ta mê hoặc.

Lại nghe thấy hắn bổ sung giải thích, giọng điệu lại thêm thêm vài gợn sóng: “Ai cũng có thể, cô thì không.”

Trên tay ta căn bản là đã cảm nhận được khoe miệng của Đại Thần đang cong tớn lên. Liếc mắt một cái, sự bất định vừa rồi đã được hắn che dấu rất khá, bây giờ lại hoa hoa lệ lệ biến thành chắc chắn.

Nhưng lại cố ý làm ra vẻ ta đây không thèm đếm xỉa đến.

“Nghiêm Tử Tụng.” Ta uất ức, “Anh có thể cực tuyệt, nhưng cũng đâu cần phải nói thêm nữa câu đầu.” Cái gì gọi là ai cũng có thể...

Hắn hừ nhẹ.

Quên đi. Ta vẫn quyết định tha thứ cho hắn, nhún vai. “Thật ra, chỉ là anh không phát hiện ra em rất tốt.”

Chỉ trong nháy mắt, ta có cảm giác cả hai đều trầm mặc.

Ách, không nhận ra bảo vật sao?!!

Nghiêm Tử Tụng liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói, “Thị lực của tôi không tốt.” Cho nên hắn nói không thể phát hiện ra?

Nhưng hắn hiển nhiên chẳng thèm để ý đến nữa, trực tiếp xoay người, lại mở miệng. “Cút hết cả đi.”

Từ “Cút hết” này cho thấy ta không hề đoán sai, đối với Đại Thần hắn cũng dùng chữ “Cút”?!

Lúc này Đại Thần đột nhiên kéo tay ta xuống, nắm chặt trong tay hắn, sau đó cười cười. “Lựa chọn chính xác.”

Lựa chọn chính xác?

Ta ra sức rút tay về, ta mới không cần cùng Đại Thần “cút”.

“Vương Đình Hiên.” Nghiêm Tử Tụng đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại, hơi hơi quay mặt lại, trong sự lười nhác còn có vài phần tùy ý. “Chuyện phòng làm việc đó, chúng ta...” Khoe miệng đột nhiên cong lên, đáy mắt đậm thêm vài phần tự tin. “Dựa vào bản lĩnh.”

“Hoan nghênh.”

Ai?!

“Phòng làm việc cái gì?” Ta chớp mắt mấy cái, biểu hiện đầy đủ lòng hiếu kỳ của ta.

“Không phải chuyện của cô.”

“Không liên quan đến em.”

Người trước là Yêu quái đại nhân, sau là Đại Thần...

Bọn hắn thậm chí không thèm nhìn ta lấy một cái.

Ồ ô, ta muốn thoát ỷ!

Mắt thấy Nghiêm Tử Tụng lại một lần nữa bỏ đi, không đợi Đại Thần mở miệng, ta giành nói trước, “Sao sư huynh biết em thích Nghiêm Tử Tụng vậy?” Sau đó vỗ vai hắn, mỉm cười sáng lạn. “Cảm ơn sư huynh đã quan tâm!”

Ồi, tiếp tục đi học quân sự vậy!

Cha ta nói, nếu trong tay có một miếng thịt heo thì phải lập tức giơ tay chém xuống, không được nung tay!

Thật sự, Đại Thần cố ý hẹn Yêu quái đại nhân đến đây chờ ta đó, lộ trình của người ta rõ ràng không phải là hướng này mà.

“...” Đại Thần hơi giật mình, chậm rãi nhìn ta. “Vốn cũng không xác định lắm...” Lại cong môi lên, “Nhưng vừa rồi đã có được đáp án.”

Ta nâng mắt nhìn vào mắt hắn, nhìn thấy hai tròng mắt hắn chiếu ra ánh sáng rực rỡ đầy cơ trí. Ta chớp máy môi, đột nhiên mở miệng hỏi. “Sư huynh, có thật là anh thích em không?”

Hắn lại trầm mặc, chỉ nhìn ta, cười cười. “Anh có yêu em không?”

Hắn tiếp tục mỉm cười.

Ta cũng cười. “Anh có quyết tâm theo đuổi em không?”

Hắn nhẹ nhàng chớp chớp đôi mắt.

Ta nhìn ánh mắt kia, muốn tìm kiếm trong đó một tình yêu cháy bỏng. Nhưng thật đáng tiếc, ta không tìm thấy.

Thật ra hắn cũng không yêu ta mà.

Có thể là thích.

Người lạnh lùng lại rất bình tĩnh như hắn, thậm chí còn là một người vô cùng thông minh lạnh lợi, sẽ luôn nhìn mọi người với đôi mắt nhìn thấu tất cả, nhìn thế giới với đôi mắt thờ ơ lạnh nhạt, lại vô cùng sắc bén.

Vì vậy, ta đã mang đến cho hắn cảm giác mới mẻ, có cả hứng thú nữa.

Bao nhiêu năm nay, ta vẫn luôn luôn như thế

Đối với hắn, ta nghĩ, ta chỉ là một người khiến hắn không cảm thấy nặng nề mà thôi.

Người như hắn, cũng không hiểu được tình yêu là cái gì.

Nhưng mà...

Bởi vì là thích nên cũng chỉ có quyền tương ứng với thích, cho nên hắn không hờn giận.

Còn về tình yêu của ta, có lẽ hình ảnh thân nhiên đi trong cơn mưa xối xả ngày đó đã để lại trong ta ấn tượng quá sâu sắc.

Nhưng có thể, nó cũng không phải là tình yêu.

Chẳng qua chỉ là mỗi khi nhớ lại cảnh tượng đó, vẫn vô cùng kinh ngạc.

Thiên đồ hồng nhan (trời ghen tỵ với người đẹp).

Nam nhân có sắc đẹp cỡ đó, quả nhiên sẽ bị sét đánh.

Bởi vậy, đến khi ta sống được một trăm tuổi, chỉ cần ở bên cạnh hắn chờ đợi, xác suất bị sét đánh chết sẽ tăng lên thật lớn. (Ồ ô, Tương Hiểu Mạn luôn muốn mình sẽ có một kết thúc ác liệt nhất: bị sét đánh chết.)

Thật ra ta cũng hơi cố chấp, thế cho nên vài năm sau đột nhiên gặp lại, vẫn khiến cho tất cả cảm quan trước kia đều sống lại như mới.

Ta thích hắn bước đi luôn có tiết tấu xoạch xoạch rõ ràng mà chậm rãi.

Thích hắn rõ ràng cái gì đều thấy không rõ, nhưng cứ cho người khác một cảm giác cái gì cũng trong tầm mắt.

Thích cái nhúu mày chậm nửa nhịp của hắn.

Thích sự xuất hiện luôn luôn bất ngờ của hắn.

Chỉ cần nhìn thấy hắn là ta lại muốn mỉm cười.

Hứng thú mà hắn tạo cho ta chỉ ít thì cũng mạnh mẽ hơn so với rất nhiều thứ khác, có lẽ sẽ phát triển trở thành tình yêu cũng nên.

Ta nghĩ, nếu không ném thử thì vĩnh viễn cũng không biết được đáp án.

Hơn nữa, cảm giác trêu chọc Nghiêm Tử Tụng – rất thích.

Trong nháy mắt, ta đột nhiên có phần hiểu được tâm tình của Vương Đình Hiên. Vù vù... Quả nhiên ta cũng không phải là thứ gì tốt.

Nghe thấy Đại Thần đột nhiên mở miệng. “Em đang nghĩ gì thế?”

Kéo ta trở về hiện tại.

Ta nhún nhún vai, quyết định làm người không cần phải quá thông minh như thế, cười cười: “Sư huynh, chẳng phải anh là người lãnh đạo vĩ đại và mạnh mẽ của tổ chức chúng ta sao?” Cho nên tâm tư mới biến thái không thể nào đoán biết được.

Tồn rất nhiều tinh thần a ~

“Nhưng thật ra, thiếu em thì quân ta cũng mất đi sức mạnh đầy đủ.” Hắn đột nhiên nhếch nhếch môi, tiếp theo lấy ra cái gì đó nhét vào cái túi nhỏ trước ngực áo ta.

“Yết giá hai ngàn rưỡi, trừ tiền bánh bao ra, còn lại tính vào tiền công của em.” rồi cười. “Từ từ trả.”

Gào khóc! Đại Thần, ngón tay thon dài thanh khiết như ngọc của ngươi thiếu chút nữa đã đụng tới vị trí mẫn cảm của ta rồi!

Ta len lén trừng mắt lườm hắn, biết hiện tại không cần phải dây dưa với hắn, nếu không, chỉ có thể trở thành lý do để hắn không chịu buông tay.

Ta thở dài, nghĩ thâm, dù sao đời người khó đoán, thôi thì đành nước lên thì đất chặn, bình đến tướng ngăn!

Vì thế vỗ vỗ ngực – lúc này đã tăng trưởng thêm một chút, quyết định phải xông. “Đi, sư huynh, sau này em sẽ đi theo anh!”

Hơn nữa, hiểm khi lương tâm của sư huynh cắn rứt, chịu trả lại tiền nợ.

Nhưng, ngẫm nghĩ đến giá cả, chân mày của Đại Thần chưa từng nhíu lại đến một cái. Khụ! Hẳn không phải là công tử có tiền, ăn chơi trác táng đấy chứ.

A, nhân sinh đắc ý tu tẩn hoan, mặc sử kim tôn không đổi nguyệt.

Thơ hay! Thơ hay!

(Đời người đắc ý cần vui vẻ, chớ khiến chén rượu không thể đổi trắng” _ là một câu trong thơ Lý Bạch, ý nghĩa là khi nào có rượu khi ấy say, không cần cô phụ mỹ tửu cùng mỹ cảnh (ánh trăng). Lý Bạch ngâm câu này lúc nửa say nửa tỉnh. Thực ra, “đắc ý” ở đây chính là “thất ý”, chỉ nỗi khổ của những người có tài nhưng không được trọng dụng)

Trước khi về đơn vị, ta còn lôi cái vật đang nằm trong túi ra kiểm tra, quả nhiên là điện thoại di động. Không ngờ lại còn giống như đực cái trước kia của ta.

Hai ngàn rưỡi...

Đại Thần, giỏi thật ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Lúc đó, người quen bán lại cho ta, chỉ có một ngàn tám...

Tuy rằng hiện tại nó đã muốn hóa thành một bãi X thủy chảy ra biển đông.

Vì thế, ta quơ quơ trước mặt hắn. “Cái này cứ tính vào tiền lương dự chi em làm công cho anh đi nha. Mà lấy đâu ra cái điện thoại di động giống cái cũ của em quá vậy?” Miễn là tự dung đi đội vương miện danh hiệu bạn gái trong truyền thuyết của người nào đó.

Hắn nhìn ta, qua một lúc mới mở miệng. “Phương tiện liên lạc mà thôi, tiện cho em,” Hắn nhếch môi. “Tùy kêu tùy đến.”

Ặc ặc, Đại Thần a Đại Thần, ta hận ngươi, hận này kéo dài đến vô – vô – vô tận!

Nhưng... cũng được. Ta nhét nó vào túi quần, chuẩn bị sáng mai đưa nó đến chào cha mẹ ta. Đối với nó mà nói, thế nào cũng được coi là mỹ nhân cổ điển dục tiêu hồn ~

Bán cao! Ta đột nhiên lại nhớ tới, sắp đến sinh nhật của Đại Thần rồi ...

Bởi vậy giá tiền quà sinh nhật của hắn tự dưng được định vị bay lên n điểm. Nghĩ mới thấy, chiêu này của Đại Thần thật là ác độc!

Học theo, phải học theo!

Buổi tối, huấn luyện quân sự xong trở về ký túc xá, theo lý đều phải mệt mỏi tê liệt. Kết quả: có ba kẻ nhanh chóng bao vây lấy ta.

Chỉ thấy Lôi Chấn Tử nghiêng người tựa vào thang sắt, vội vàng rửa sạch một quả táo rồi cắn hai miếng.

Còn ta ngồi ở trên giường, tay Tiểu Mễ vói lên lan can, quyết lấy thịt dè người ngăn không cho ta qua. Trước mắt là một đôi ba đào ngực tuôn.

Tiểu Lâm Tử xoa xoa chỗ chân bị nhéo, xách ghế đến ngồi ở một bên, nâng kính.

“Được rồi, thành thật khai báo đi!” Tiểu Mễ bức cung.

Ta chớp mắt mấy cái, cười cười. “Giữa ta và hắn, giống như băng vệ sinh còn trắng.”

“Xạo ke!” Lôi Chấn Tử cắn táo rột rột, nhai nhai, “Băng vệ sinh có màu xanh mà!” Về mặt quyết không bỏ qua.

Tiểu Mễ liếc mắt nhìn cậu ta, quán tính cho phép, ngữ điệu trào phúng. “Hóa ra cậu cũng cần dùng đến cái đó.”

“Phi!” Lôi Chấn Tử đứng thẳng. “Bà đây lưu lượng rất lớn! Bà đây là con gái nha!” Vừa cảm giận vừa làm văng ra một miếng táo vụn. “Còn tốt hơn cậu, chất bổ não đều bị bộ ngực của cậu hấp thu hết rồi!”

Ta ngất, khó trách sao ngực ta không lớn, đại não lại phát đạt như vậy... Thì ra là chất bổ ngực đều đã bị đại não của ta hấp thu hết rồi...

“Cậu!” Tiểu Mễ ưỡn ngực lên. “Chiều cao của cậu lại tỷ lệ nghịch với đại não!”

Mắt thấy bộ dáng của Lôi Chấn Tử đã cuộn cuộn như mây đen áp núi, đại khái mới nhớ lại cậu ấy có thể đánh thật, đột nhiên trừng mắt nhìn ta, di chuyển hỏa lực. “Xét về tư thế Vương học trường ẩm cậu! Rõ ràng là vô cùng thân mật! Hơn nữa, trước đó còn có tin đồn, còn không phải là sự thật sao!”

Sau đó hừ một tiếng. “Bỏn tiểu thư dù sao cũng là danh hoa có chủ rồi, không thèm tranh của cậu!”

Ta hí mắt cười, ngay lập tức phản công Tiểu Mễ, hỏi. “Danh hoa có chủ —— hắc hắc, chủ của cậu đã hái hoa chưa? Chẳng phải cậu là Lưu Mật Mật sao? Mật...” Trùng trùng mắt nhìn. “Có nhiều hay không?”

Trong nháy mắt, Tiểu Mễ ghen đến đỏ mặt.

“Con bà nó chứ!” Lôi Chấn Tử hung hăng cắn táo, “Tiểu Lâm! Cậu là nhi đồng không nên nghe, đi tắm đi!”

Tiểu Lâm Tử cũng đỏ hồng mặt, đột nhiên bẽn lẽn một chút. “Thật ra, tớ hiểu mà.” Sau đó cậu ta ho nhẹ. “Tớ đọc nhiều sách, có xem lướt qua...” Lại dừng một chút. “Màu sắc... Cũng rất đầy đủ...”

Thảo nào Tiểu Lâm đối với vẻ mặt thường thường không đổi sắc của ta, hơi cảm thấy khó chịu.

Lôi Chấn Tử lắc đầu. “Chân nhân bất lộ tướng.”

Tiểu Lâm không để ý, trung nét mặt chờ mong qua nhìn Tiểu Mễ. “Tớ... Thật sự rất tò mò...”

Tiểu Mễ đột nhiên tránh xa ta ra, hờn dỗi. “Cái gì chứ! Mấy chuyện loại này... Đương nhiên phải chờ đến sau khi kết hôn.”

Bạo ngược trần vật!

Ta lập tức oán giận, đập bàn đứng lên. “Chẳng lẽ, cậu định để bộ ngực khủng trời ban trở thành vật triển lãm thôi sao!”

“Tương Hiểu Mạn!”

“Bộ ngực là triển lãm.” Lôi Chấn Tử lạnh lùng nói tiếp. “Đại não là mô hình.”

“Cậu mới là mô hình! Cậu có một mô hình nguyên tử tiểu kim cương!”

Tiểu Lâm đỏ mặt, đẩy đẩy gọng kính. “Đừng, đừng cãi ...” Sau đó vẻ mặt lo lắng. “Các cậu không nghĩ đến chuyện... Có lẽ là, nhà trai... năng lực có vấn đề...”

Tiểu Mễ đập mạnh xuống ván giường của ta, bạo phát, “Tớ phải bóp chết các cậu!”

Ấu da!

Chạy đi hồi thanh xuân!

Trong lúc hỗn loạn, ta trộm nhéo vật triển lãm của Tiểu Mễ một cái, trộm sờ cây nắm nhỏ của Tiểu Lâm một chút. Tuy rằng không có hứng thú với nguyên tử tiểu kim cương, nhưng cũng cảm thấy ba người này quả đúng là những thành phần quan trọng cấu thành hiệp hội biến thái của ta sau này!

Trước khi đi ngủ, điện thoại di động vang lên, trên màn hình hiện một chữ “Ta”.

Gặp ma rồi! Không phải là di động trước kia của ta tá thi hoàn hồn đấy chứ.

Bắt máy lên, nghe được Đại Thần hồ hững giải đáp nghi ngờ của ta, hần nói. “Là ‘Ta’.” (tiếng Hoa cũng giống tiếng anh, chỉ có 3 ngôi, ta – ngươi – hần, thật ra Đại Thần nói “Là anh”)

“Su huynh.” Ta lập tức tỉnh ngủ, vẫn cố ý ngáp một cái thật to, “Phụ nữ cần phải bảo đảm thời gian ngủ đầy đủ, có chuyện gì sao?:

“Không có gì.” Hần đáp nhẹ, sau đó nói. “Ngủ ngon.”

“...Ngủ ngon.”

Tút tut tut...

Đại Thần thật nhàm chán.

Ta nhún nhún vai, phát hiện bây giờ ta có hai số điện thoại.

Quay đầu lại, Tiểu Lâm ở giường bên kia đang kinh ngạc nhìn ta. “Điện thoại di động của cậu không phải đã bị rút... đến phương trời nào đó rồi sao?”

Ta nhú mào, vẻ mặt nghi hoặc. “Đâu có đâu!”

“Không thể nào! Mới hôm trước mà...”

“Cậu nhớ nhầm rồi.” Ta nhún nhún vai. “Hôm trước bị rút chỉ là cái sạc pin thôi.” Chớp mắt mấy cái, cười.

Gào khóc! Biểu tình buồn bực của Tiểu Lâm thật đáng yêu quá đi!

Huấn luyện quân sự mệt chết đi được, còn mệt hơn cả công việc làm thợ mộc của cha ta ngày trước nữa.

Ta hiếm khi phải đổ mồ hôi nhiều như thế này, cũng đành phải làm theo câu châm ngôn cuộc sống: hiên ngang lắm liệt, chân nặng hơn chì, sống sót qua đợt huấn luyện quân sự này.

Có câu là thiên sinh lệ chất nan thoát trí (Không nên bỏ phí vẻ đẹp trời sinh), phát hiện, ta quả nhiên chính là bạch ngọc trong truyền thuyết!

Vì thế, ta tiếp tục đảm nhiệm chức đại ngôn viên cho tiệm bánh bao của nhà ta.

Thơm ngào ngạt, trắng nõn nà.

Đại Thần sợ vất vả, ngày hôm sau liền biến mất không còn hình bóng.

Cùng ngày, một sư huynh cứng đầu cứng cổ đến lớp chúng ta nói, hẳn mới là đại diện cho thầy chủ nhiệm của lớp chúng ta, bởi vì ngày đầu tiên có việc bận không đến được, nên mới nhờ người ngoài giúp đỡ.

Nói xong, còn ám muội liếc mắt nhìn ta một cái, quang minh chính đại nói. “Bạn Tương Hiểu Mạn, chắc hẳn là cậu có số điện thoại của Vương học trưởng đúng không. Khi nào rảnh có thể liên hệ được rồi.”

Mồ hôi tuôn ra như thác. Chuyện này... Quả thật là dù ta có nhảy vào bồn cầu cũng rửa không sạch!

Dù sao thì nửa tháng qua, kế hoạch truy yêu tạm thời bị mắc cạn.

Đại Thần cũng không đến tìm ta, phỏng chừng cũng biết ta mệt nhọc, không rảnh tiếp hấn.

Hai ngày sau khi kết thúc đợt huấn luyện, chủ nhật Đại Thần nhắc lại chuyện cũ, nói muốn dẫn ta đi gặp một người.

Phỏng chừng chính là cô gái trong điện thoại hôm đó.

Kết quả, ta đúng hẹn tìm đến quán cà phê Điểm Hẹn. Vừa vào cửa đã thoáng nhìn thấy Yêu quái đại nhân đang ngồi ở bàn số 22, bên cạnh là một cô gái!

Ta trông thấy cô ta cũng rất xinh đẹp. Khụ, tình địch?

Chương 18: **Nhật ký chuyện tình của Tiểu Mạn**

Nói thật nha, hai người ngồi chung cái bàn đó cũng rất tạo cảm giác hình tượng. Ta nhìn ngó xung quanh, phát hiện Đại Thần còn chưa tới.

Nghĩ thầm, dù sao thì Nghiêm Tử Tụng cũng nhìn không thấy, vì vậy liền quang minh chính đại đi qua trước mặt hấn. Hấn quả nhiên chỉ chuyên tâm ăn món gì đó, nửa cúi đầu, vẫn chưa phân nửa điểm chú ý cho ta.

Còn cô gái ngồi bên cạnh hấn vẫn nhiệt tình nói cái gì đó, nhưng trước sau vẫn không hề nhận được câu trả lời nào.

Ta liền ngồi vào bàn số 23. Vị trí này vừa vặn có thể thường thức khuôn mặt nhìn nghiêng của hấn.

Cảnh đẹp trước mắt, tâm tình phấn khởi.

Phục vụ đi tới hỏi ta có cần dùng gì không, ta cầm thực đơn, nói: “Chờ chút.”

Nhưng đúng vào lúc này, Nghiêm Tử Tụng đột nhiên ngẩng đầu. Chỉ trong nháy mắt, ta đã cho rằng lỗ tai hắn đang run lên giống như tai động vật. Sau đó, hắn liếc nhìn về phía ta.

Ta thoải mái nhếch miệng cười với hắn, còn vẫy vẫy tay.

Nhưng hắn chỉ nheo nheo mắt lại, rất rõ ràng là không nhìn rõ được mặt mũi của ta. Ánh mắt dừng lại chỉ trong chốc lát rồi lại quay đầu, tiếp tục ăn.

Cô gái ngồi bên cạnh hỏi: “Sao vậy?” Sau đó cũng quay đầu tìm kiếm xung quanh.

Tất nhiên ta không dự định để ý đến cô, mà chậm rãi tiếp tục cầm thực đơn, gọi món bánh ga-tô phô mai.

Chẳng lâu sau, cửa quán cà phê đột nhiên bị đẩy bật ra.

Căn phòng vốn thuộc hệ sắc thái mờ tối đột nhiên bị ánh nắng mặt trời ngoài cửa chiếu rọi, hấp dẫn tầm nhìn của mọi người.

Một cô gái mặc chiếc váy màu đỏ thẫm xuất hiện trước cửa, tựa hồ như đang tìm kiếm ai đó. Mái tóc màu nâu trầm được uốn kiểu lượn sóng. Rõ ràng phục sức của cô ta rất trang nhã, nhưng màu son môi đỏ thẫm thì lại chẳng chịu phối hợp với chúng chút nào, chỉ có điều, không hiểu sao lại phù hợp với cô ta một cách bất ngờ – tạo nên một cá tính mãnh liệt.

Quyến rũ, thành thực, lại còn có vẻ giỏi giang.

Nói thật nha, ta còn chưa thấy ai có thể hợp với màu đỏ giống như cô gái đó.

Đúng là tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân a!

Quay đầu lại thoáng nhìn, không hổ là Yêu quái, gặp không sợ hãi, thậm chí cũng chẳng thềm ngẩng đầu.

Ta len lén nghĩ, cứ chỉ vừa rời của hắn, có đúng là đã nhận ra giọng nói của ta rồi không?

Mơ hồ phát hiện ra người trong quán cà phê lại tiếp tục ồn ào xáo động một lần nữa.

Lần thứ hai ngẩng đầu, Đại Thần chậm rãi đến gần bên cạnh cô gái áo đỏ, đứng lại.

Sau đó, cô gái áo đỏ buông cánh tay đang giữ cửa ra, trả lại cảnh mờ tối cho không gian của quán.

Sau đó, cô ấy đi nhanh như sao sẹt, thẳng đến chỗ ta ngồi.

Chỉ sau một khắc, cái eo thon nhỏ của cô ta đã đứng trước mặt ta rồi. Cong miệng mỉm cười, dáng vẻ tươi cười đó chỉ trong nháy mắt đã tạo cho ta cảm giác quen thuộc. Sau đó, ta nghe thấy cô ta mở miệng, giọng nói sang sảng và chắc chắn, “Tương! Hiểu! Mạn!”

Oái, ta lục soát trong kho ký ức của mình nhưng vẫn không thể tìm ra tư liệu của cô ta.

Nhưng vẫn cấp tốc nhẹ nhàng đứng dậy, khẽ gật đầu chào hỏi cho phải phép, mỉm cười đáp trả: “Xin chào người xa lạ.”

Sau đó nhìn qua tứ phía gật đầu mỉm cười, ý bảo mọi người cứ việc an tâm.

Thoáng liếc khoé mắt sắc qua nhìn Nghiêm Tử Tụng lần nữa. Hắn hơi nhú mày, lẳng lặng ngồi yên tại chỗ, phỏng chừng đã biết cái tên mà cô gái áo đỏ vừa gọi chính là ta, sau đó rút tờ khăn giấy ra nhẹ nhàng lau khoé miệng, trực tiếp nói với cô gái ngồi bên cạnh hắn một câu, ngắn gọn mà đầy uy lực, “No rồi, đi.”

Đúng lúc này, Đại Thần đi thẳng về phía trước.

Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra rất nhanh, phục vụ đã bung chiếc bánh ga-tô đi ra, chuẩn bị chỉ trong chốc lát nữa sẽ đặt bánh ga-tô xuống trước mặt ta.

Bánh ga-tô, Đại Thần, cô gái áo đỏ, Yêu Quái Đại Nhân...

Ta cấp tốc quét mắt nhìn một lượt, phân tích tình huống hiện tại: Đại Thần cùng cô gái áo đỏ đích thực là cùng nhau đến, Nghiêm Tử Tụng chuẩn bị rời khỏi, quả ô mai trên chiếc bánh ga-tô thoát hình rất tươi ngon...

Ồ, ta nhớ là đồng chí Hoàng Vinh từng nói, Nghiêm Tử Tụng rất khó liên hệ được khuôn mặt của ai đó với tên của họ.

Chỉ trong phút chốc, ta bất ngờ đứng dậy, hô to một tiếng: “Nghiêm Tử Tụng!”

Tất cả mọi người trong quán cà phê đồng loạt dời mắt về bên này.

Ta đoạt lấy chiếc bánh ga-tô trong tay phục vụ, vọt đến trước mặt Nghiêm Tử Tụng, nắm lấy tay trái của hắn, động tác nhanh gọn đặt bánh ga-tô vào trong tay hắn, mỉm cười ngọt ngào: “Cái này, anh cứ mang theo đi đường mà ăn.”

Sau đó tiện thể nhớ kỹ ta luôn!

“...” Nghiêm Tử Tụng chậm rãi đưa mắt nhìn chiếc bánh ga-tô trong tay, thậm chí ta còn có cảm giác huyết thái dương của hắn hình như đang co giật.

Nhưng có lẽ trước khi phát hỏa hắn còn cần có một quá trình để xác định. Vì vậy, lại thấy hắn nghiêng thân về phía trước, nghiêng đến gần ta —— mãi cho đến khi hắn nhìn thấy rõ khuôn mặt của ta, nghe răng ra nói: “Quả nhiên là...”

Ta trực tiếp nhón lấy một quả ô mai trên mặt bánh nhét vào miệng hắn, ngăn không cho hắn nói tiếp. Sau đó tiện thể quẹt phần kem dính trên ngón tay lên má trái của hắn, tạo thành một đường kem dài.

Nhằm tạo cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Bất ngờ phát hiện, vẻ mặt ngơ ngác ngu ngơ của hắn lúc này thật sự rất mê người, cười cười, dứt khoát quẹt tiếp một đường bánh kem lên giữa trán hắn ——

Thật sự là yêu nghiệt cộng với màu bánh kem, vô cùng đáng yêu và đầy mị hoặc.

Lúc này mới hiền hòa khả ái nhìn cô gái bên cạnh hắn, mỉm cười ngọt ngào nói. “Vây đi thong thả nhé, không tiễn!”

“...” Nghiêm Tử Tụng trầm mặc mấy giây, sau đó hắn nhú chặt chân mày, bất ngờ chậm rãi tuồn quả ô mai đang ngậm vào miệng, tinh tế nhấm nháp. Ăn xong mới nhếch đôi môi mỏng lên, mở miệng. “Trương...”

Ta cầm cái đĩa ở phía sau hấn đẩy đẩy, tiếp tục cười nói, “Được rồi mà, đừng chậm trễ nữa, đi đi!”

Nghẹn đi, nghẹn một chút liền khắc sâu vào ký ức.

Chỉ thấy yêu quái đại nhân bất thành linh giống như báo thù vậy, dùng tay phải quyết kem, bôi trên mặt ta, một nét hai nét.

Chưa đủ, ba nét bốn nét.

Tiếp đó lại dính chút mứt ô mai điểm trên trán ta. Xong xuôi, hấn đột nhiên ý thức được hành vi của mình, có chút chán nản rống lên: “Chết tiệt!” Lúc này mới giật lấy cái đĩa ta đang cầm rồi up luôn cái bánh kem vào đó.

Nghiến răng nghiến lợi nói. “Tương Hiểu Mạn!”

Ồ, phát âm rất chuẩn nha, ta cười cười nghĩ.

“Sau này cô đừng có mà xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“Có gì khác nhau đâu ~” Ta cười cười, không thèm để ý. “Dù sao thì anh cũng có nhìn rõ đâu!” Lợi dụng cơ hội, thoải mái vỗ vỗ bờ vai hấn an ủi.

“...”

Ô ô, hấn bị ngộp rồi.

“Này bạn...” Phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh không mấy hài hòa.

Lại nghe được cô gái áo đỏ đỉnh đạc nói một câu: “Tiểu Hiên! Người mà Tương Hiểu Mạn thích, hình như không phải là cậu!”

Âm thanh kia vì thế lại thay đổi đối tượng “Này bạn...”

Đại Thân lẳng lẳng đứng đó, một lúc mới nói tiếp. “Cạnh tranh thúc đẩy tiến bộ, tăng thêm lạc thú.”

Yêu quái đại nhân không có lòng dạ nào để ý đến tiến triển câu chuyện ở bên kia, tiếp tục trừng mắt nói với ta. “Cô, cút đi!”

“Này, bạn...” Tàn suất âm thanh bên cạnh đã ở sát biên giới của sự bạo phát.

“Ôi chào! Chẳng phải là anh phải đi rồi sao?” Ta cười híp mắt – cho nên, người cút đi không phải là ta. “Nhớ rõ, không cần nhớ đến em!”

“Không sai, quả nhiên có điểm ý tứ.” âm lượng của cô gái áo đỏ cũng không nhỏ, tiếp tục câu chuyện của mình.

“Cô ta là ai?!” Nữ sinh bên cạnh Yêu quái đại nhân rốt cục nhận không được, mở miệng.

Bởi vì cái gọi là ba người đàn bà một con vịt, trong nhất thời, quán cà phê giống hệt như một cái chợ.

Khung cảnh phi thường ồn ào.

“A ——!!” Phục vụ ôm đầu thét dài, rút cục bùng nổ.

Ta đang nghĩ có cần cho hắn đi khám bác sĩ hay không, lại thấy hắn run rẩy chỉ tay vào mấy người chúng ta.

“Anh!”

“Anh!”

“Cô!”

“Cô!”

“Và cô nữa!”

“Nghĩ bán rồi, ra ngoài hết đi!”

Ta nhún nhún vai, đang muốn rời đi, lại nghe thấy phục vụ rống tiếp một câu: “Chờ một chút!” Hắn hít sâu vào một hơi, “Trả tiền trước!”

“Trả tiền?” Thoáng thấy cô gái áo đỏ đột nhiên cười cười, sau đó cúi đầu tìm bóp của mình, “Qua đây, qua đây ~ tôi trả, tôi có tiền!”

Ta không nghĩ tới cô gái áo đỏ thật sự giúp ta thanh toán, thuận tiện cũng thanh toán cả phần ăn của Yêu quái đại nhân luôn.

Còn đặc biệt dừng cảm hào hiệp nói một câu. “Khỏi thôi.”

Nhìn cái ví tiền dày cộm, đột nhiên hiểu ra thâm ý trong cách ăn mặc này của cô ta —— để cho người ta đổ mắt ~

Trong lúc lực chú ý của ta bị phân tán trên người cô gái áo đỏ, Yêu quái đại nhân đột nhiên gào lên với nữ sinh bên cạnh hắn, vô cùng mất kiên nhẫn. “Cút.”

Sau đó chứng kiến toàn bộ quá trình một bé gái rơi lệ đầy mặt.

Nhún vai, năng lực chịu đựng đã kích quá thấp. Không phải ta tự kiêu, nhưng ta thấy, thật sự ta không phải là một điểm nằm trên trục hoành.

Da mặt hay máu thịt của ta đều được đúc thành tường đồng vách sắt!

Trường Thành vạn lý mãi không đổ...

Hoàng Hà ngàn dặm nước vẫn trôi!

Thoáng thấy yêu quái đại nhân quả thật không thèm để ý đến những ánh mắt chỉ trích xung quanh, cũng lười xử lý những đường kem trắng cùng mứt ô mai đỏ trên mặt, cứ như vậy lạch xoạch lạch xoạch đi ra ngoài.

Xuyên qua cửa kính màu cà phê để nhìn theo bóng lưng hắn dần đi xa, ta suy nghĩ: Nếu bây giờ là mùa đông, hình ảnh đôi dép lê thư thả đi trên tuyết của hắn sẽ bị thương đến cỡ nào a!

Ôi, hắn là ta sẽ đợi được đến ngày đó.

Quay đầu lại, cô gái áo đỏ đột nhiên khoác tay ta, sau đó cũng quệt một chút kem chết lên chóp mũi ta, cười cười, kéo ta đi ra ngoài.

Vừa đi vừa nói chuyện. “Tương Hiểu Mạn, chị thích em, em làm em dâu của chị nha!”

“Mẹ em nói ~” Ta cấp tốc phản ứng, vô tội chớp mắt, nghĩ thầm: Em dâu? Sau đó nhếch miệng cười, “Cần phải dừng cảm nói không với người lạ!”

Chị ta cũng rất sáng khoái. “Không sao, đợi em gả về rồi, hai ta chẳng phải là thân thuộc rồi sao?”

Cái này người không biết đâu, ta nhún vai. “Muốn hấp chín bánh bao, cần phải có một quá trình tích lũy.”

Ta thậm chí còn không biết tên của chị ta nữa.

Nhưng người xem, dáng vẻ của chúng ta giống người xa lạ sao?

Ra khỏi quán cà phê, Đại Thần vẫn luôn theo đuôi phía sau. Chúng ta đi đến một cái đình nghỉ mát ở phía bắc trường học, cô gái áo đỏ đột nhiên kéo ta vào trong, ngồi xuống. Lại nghe thấy chị ta tiếp tục ồn ào. “Lại đây lại đây! Tương Hiểu Mạn, làm quen chút nha, đây là em trai của chị, Vương Đình Hiên.” Sau đó vỗ vỗ Đại Thần. “Tiểu Hiên, đây là Tương Hiểu Mạn.”

Rồi mỉm cười với ta. “Còn chị, chị là chị gái của người này. Chị tên là Vương Đình Đình, ha ha...” Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, “Tiểu Mạn, gia đình chị có tiền, em mà gả vào nhà chị, chị cam đoan em sẽ được ngồi mát ăn bát vàng, đeo vàng mang bạc, còn cho em cả chuỗi trân châu đeo trên cổ, lại khuyến mãi cho em một chiếc nhẫn kim cương bự chẳng luôn!”

“Vậy không được!” Ta trực tiếp cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Em và mẹ đã ký hợp đồng dài hạn.” Ta cười cười. “Chỉ được tay trái một cái bánh bao, tay phải một cái thái bao, trên cổ đeo cái lồng hấp, đi khắp phố rao hàng!”

“Ha ha!” Vương Đình Đình cười, đột nhiên nhéo nhéo mặt ta, quay đầu lại trừng mắt lườm Đại Thần. “Tiểu Hiên, em giấu điểm!”

Cảm giác câu tiếp theo chính là: có đồ chơi vui như vậy lại không sớm lấy ra nữa...

“Nghe nói...” Vương Đình Đình đột nhiên cười cười. “Tiểu Mạn em thích quản lý tên Yêu nghiệt mắt mù kia?”

Ta liếc trộm Đại Thần, sau đó then thùng gật gật đầu.

“Em không biết sao?” Chị ta chột kinh ngạc.

Bây giờ mới dám xác định 100% chị ta là chị em ruột của Đại Thần, cho nên vừa mới trông thấy nụ cười của chị là ta đã có cảm giác thân quen.

Chị nói tiếp. “Với hắn thì ai cũng có thể nha!”

Ta nhẹ nhàng lấy mu bàn tay chùi kem trên chóp mũi, thời tiết oi bức thật lợi hại khó chịu biết bao, xong mới nhìn chị với vẻ mặt vô tội, “Em biết a!” Chớp mắt. “Riêng em thì không được.”

Ô ô... Hiện tại người ta rất tò mò, vì sao chỉ riêng ta là không thể.

“Tiểu biến thái ~” Đại Thần ám muội mà có thâm ý gọi to. Ta run lên, ngẩng đầu thoáng nhìn nụ cười tươi rói mà thâm sâu của Đại Thần, “Bây giờ anh đã chắc chắn anh có quyết tâm theo đuổi em rồi.”

Khí thế nhất minh kinh nhân (một tiếng khiến ai nấy đều kinh ngạc).

Hiện trường trầm mặc ba giây.

“Hắc, tiểu tử!” Vương Đình Đình bỗng nhiên bật cười, phá vỡ trầm mặc. “Em đã lớn như vậy, nhưng hôm nay là xuất sắc nhất đó!”

Đại Thần mỉm cười. “Quá khen.” Rồi ném đầu mắt về phía ta.

Ta liếc mắt nhìn hắn, cười cười nói. “Khéo thế nhỉ?” Tạm dừng nửa giây mới nói tiếp. “Em cũng đã quyết tâm trở thành bạn gái của Nghiêm Tử Tụng!”

Sau khi thắng trận tuyệt vọng, ta đột nhiên ý thức được: Kỳ thật, Đại Thần không thể khiêu khích. Ôi, lại tiếp tục tưởng tượng, nếu có thể đấu với Đại Thần, cũng coi như là vinh hạnh của ta.

Ý cười trên khóe miệng của hắn trái lại còn vì lời nói của ta mà càng thêm sâu sắc, vẻ mặt bí hiểm, nhìn không ra là đang suy nghĩ cái gì.

“Cô bé ngoan!” Vương Đình Đình đột nhiên đập một phát vào vai ta, kéo tầm mắt ta về.

Chị cười tươi rói, hai hàm răng trắng sáng đến chói mắt. “Dám từ chối tiểu bảo bối của nhà chị, chị có lời khen ngợi dũng khí của em!” Ngay sau đó lại lắc lắc đầu nói. “Nhưng chị vô cùng không tiếp thu nổi hành vi của em!”

Chỉ thấy chị quay đầu lại trao đổi ánh mắt đầy ẩn ý với Đại Thần, rồi nghiêm túc nói. “Thất bại thì đừng về nhà gặp chị nữa!”

Đại Thần đáp nhẹ, nhếch môi. “Bây giờ có nên trả cho em một chút không gian riêng tư hay không?”

“Ồ...” Chị ta suy nghĩ một chút, búng tay ‘tách’ một cái, “Có đạo lý!” Rồi sáng khoái đứng dậy, phui phui váy đỏ. “Vậy, chúc em nước chảy thành sông, mau chóng hấp chín bánh bao, đừng để mất mặt!”

Nói xong lại cúi đầu nhìn ta. “Em dâu tương lai, cửa hàng bánh bao của nhà em ở đâu? Có giao hàng không?”

Hả, không ngờ chị ấy còn biết nhà ta bán bánh bao...

Ta cảm thấy lời nói của chị kỳ thật còn có ý đồ khác nữa, lại nghe chị nói tiếp, “Không giao hàng cũng không sao! Về nhà chị sẽ kêu toàn bộ công nhân viên chức trong công ty của ba chị đến nhà em mua bánh bao!”

Ta trừng mắt nhìn, nghe ra vấn đề trong bốn chữ em dâu tương lai. Cảm thấy không nên chỉ vì bán được bánh bao mà phải bán cả thân mình, vì vậy cười cười, một câu hai ý nghĩa, “Chị Đình, mỗi cái bánh bao đều sẽ gặp được người mà số mệnh đã sắp đặt sẵn cho nó, em thấy, cứ thuận theo tự nhiên vẫn hơn!”

Thế gian trăm việc, tiểu bảo tử cũng có đại học vấn.

Có người được ăn bánh bao đậu, nhưng lại chỉ thích ăn bánh bao thường.

Có người ăn xong bánh bao hấp rồi, thấy cũng ngon, nhưng vẫn muốn ném thử bánh bao chiên, trong túi lại không có tiền, mua không nổi.

Có người mua nổi, vì thế lần lượt ăn hết cái này lại ăn đến cái khác, thậm chí cắn một lúc hai cái.

Có người ăn bánh bao, cắn được hai miếng đã ném đi.

Còn có người, cảm thấy bánh bao trong tay người khác trông ngon hơn của mình.

...

Còn về phần bánh bao, có cái được làm từ bột mì xốp dẻo, có cái lại cứng hơn, có tươi ngon, cũng có qua đêm. Nguyên liệu làm bánh bao có thể mỗi hàng mỗi khác, mà cho dù có giống thì phân lượng cũng có khác biệt.

Nhưng chung quy lại thì vẫn là bánh bao, phần lớn đều hi vọng được người nào đó đủ tiền mua về, không có miệng thôi, không chua miệng, hơn nữa biết thưởng thức nó, chậm rãi nhấm nháp nó.

Cho dù nó có kém cỏi, chỉ là một cái màn thầu (bánh bao bột không có nhân) thì vẫn luôn hy vọng được ai đó cắn xé, nuốt vào bụng.

Ta nhìn xa trông rộng, nếu ta là bánh bao, ta muốn mình được đem đi ném chó!

Ít nhất cũng được chết oanh oanh liệt liệt!

Lúc Vương Đình Đình rời đi còn nhéo má ta mấy cái, lời nói đặc hữu quanh co lòng vòng, “Thật ra, nhân loại mỗi ngày đều đang phải chống chọi với tự nhiên.”

Thật ra ý chị muốn nói, chị cũng không muốn thuận theo tự nhiên, vẫn kiên trì muốn đến nhà ta mua bánh bao.

Đình tỷ quả nhiên có tiền...

Chị mới ra khỏi đình, Đại Thần đột nhiên rút từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay, đưa cho ta, sau đó so đo ‘Dấu yêu’ mà Yêu quái đại nhân đã để lại trên mặt ta. Hắn mở miệng nói: “Tự lau, hay là để anh giúp em?”

Lại nói, kỳ thật Đại Thần rất thích ra đề lựa chọn cho người khác. Hắn chính là điển hình của chòm sao Thiên Xứng, so sánh tất cả mọi thứ một cách tinh vi.

Ta tiếp nhận khăn tay, nói. “Để em tự lau.”

Nhưng thật ra, ta không muốn dùng khăn tay...

Ta vẫn luôn cảm thấy khăn tay tạo cho người ta cảm giác... Ồ, khăn tay trắng nõn gì đó, mang theo mùi thơm thoang thoang gì đó a, dù sao thì bất cứ cái gì nếu đã bị người khác dùng qua rồi, trong lòng ta đều có ám ảnh.

Nhưng ngẫm lại, nếu Đại Thần rút từ trong túi quần ra gói khăn giấy thì cảm giác cũng rất tàn. Vì thế ta cũng không suy nghĩ nhiều nữa, vươn tay ra lấy khăn rồi cuộn tròn nó trong bàn tay,

sau đó dùng mu bàn tay lau mặt. Buồn bực nghĩ thầm, Đại Thần cứ nói mời cơm, kết quả một bữa chẳng thấy...

Hắn đem cử chỉ của ta thu vào tầm mắt, sau đó đến gần bên cạnh ta, ngồi ở chỗ lúc này Đình tử đã ngồi.

Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, hắn vừa ngồi xuống, ta lập tức cảm thấy không gian bỗng nhiên nhỏ hẹp hơn rất nhiều.

Nghe thấy hắn lại nói tiếp. “Có muốn biết kế hoạch đầu tiên của anh không?”

Ta quay đầu nhìn hắn. Hắn ngồi bên cạnh ta, cảm giác đặc biệt cao lớn. Ngay cả hô hấp cũng rất gần, hơn nữa ánh mắt của hắn lấp lánh nhìn ta, khiến ta rất có cảm giác áp bách...

Nơi đây không nên ở lâu.

Ta liền hí mắt giả cười. “Vậy sư huynh có muốn biết hiện tại em đang dự tính gì không?”

Khuỷu tay hắn gác lên rào chắn sau lưng ta, sau đó vuốt vuốt mấy sợi tóc của ta, chậm rãi mở miệng. “Nói nghe thử đi...”

Ta dù bận vẫn ung dung, gầy gầy mấy sợi tóc trên trán ——

Chạy ra ngoài nhanh như tên bắn, ném ra hai chữ nhanh như gió bão:

“Trốn! Chạy!”

Hừ hừ, ta cũng không tin vào tiết trời oi bức thế này mà người dám cùng ta chơi trò thỏ và rùa thì chạy!

Tuy vậy, trong lòng ta vẫn nghĩ, có nên quay đầu lại ném cho hắn một nụ cười nhất tiểu bách mị sinh hay không. Kết quả lại là đầu ta biến sắc dục mắt hờn ——

Không ngờ hắn lại có thể bám gót theo đuôi, hơn nữa còn làm theo động tác mẫu, tư thế rất chuẩn...

Ta hoàn toàn quýnh rồi, ô ô, Đại Thần, ngài biết rõ ta chạy không lại người mà...

Chờ đến khi ta thở hổn hển dừng lại, cúi gập nửa người mà thở dốc, Đại Thần nhẹ nhàng hô hấp, cơ bản là hô hấp hết như lúc bình thường, sau đó lững thững lại gần, ném ra một câu.

“Anh đã nói rồi mà, đã quyết tâm theo đuổi em đến cùng.”

“Anh...” Ta thở không ra hơi, nói không ra tiếng.

“Đi ăn thôi.”

Ta liền ngó nghiêng xem xét chỗ mình đang đứng ——

Ô ô... Ta là đồ ngốc mà, mấy quán ăn nhỏ và vừa đều nằm ở hướng khác....

Ngày đó Đại Thần mời ta ăn đồ uống lạnh, ngồi ở trong phòng Vip, máy điều hòa tạt thẳng vào người khiến cho xung quanh ta đều lạnh buốt.

Nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ hàn huyên đủ mọi chuyện trên đời từ thượng vàng hạ cám. Tất cả những chuyện phiếm ta kể ra hắn đều làm như hiểu được hết.

Ăn xong còn đưa ta về đến tận ký túc xá.

Chương 19:

Đi học hết tuần này, tuần sau chính là lễ quốc khánh, được nghỉ bảy ngày.

Quên nói, đại học Z ở ngay thành phố, muốn về đến cửa hàng bánh bao của nhà ta chỉ cần đi hết hai chuyến xe buýt, cho dù tính cả thời gian chờ xe thì cũng chỉ mất hai tiếng đồng hồ thôi. Cho nên hôm khai giảng, cha mẹ ta cũng không thèm tới giúp ta đăng ký, đúng là máu lạnh.

Bởi vì trường trung học của ta được xưng tụng là trường hạng nhất hạng nhì trong thành phố, cho nên ở trường Z được lại rất nhiều bạn học cũ, đương nhiên cũng kể cả Quách Tiểu Bảo nữa.

Trong phòng, ta và Tiểu Lâm ở thành phố, Tiểu Mễ cùng Lôi Chấn Tử ở nông thôn, nhưng bây giờ đã có đường cao tốc tốc hành, nghe nói đi cũng không đến hai giờ đồng hồ. Thật là bất bình, cái đó và thời gian ta về nhà có cái gì khác nhau?

Chỉ có điều, nghe Tiểu Mễ nói, hình như cậu ấy đã quyết định cùng cái người rất có khả năng là bạn trai của cậu ấy đi Lệ Giang chơi.

Nói thật, ta cảm thấy được bọn họ rất ngốc. Lệ Giang bình thường đi du lịch còn có thể nhìn ngắm núi xanh nước biếc, nhưng vào mấy ngày lễ vàng này, đến đó chẳng khác gì bỏ tiền ra ngắm người!

Cần gì chứ?

Hà tất phải... ~ \ (' _ ') /

Nghe nói đến ngày đó Đại Thần sẽ tới đón ta.

Nhưng ta trốn hai tiết, lén đi trước.

Trước tiên là chạy đến ký túc xá của Nghiêm Tử Tụng. Hỏi thăm mới phát hiện sáng nay bọn hắn không có lớp, chiều hôm qua đã đi trước rồi.

Không sao! Duyên phận là gì chứ, chính là sau vô số lần đi lướt qua nhau sẽ là một lần không hẹn mà gặp.

Cho nên đến khi gặp gỡ, chúng ta mới có thể cảm khái duyên phận, chẳng phải sẽ không còn bất ngờ nữa sao!

Về đến nhà, cha mẹ ta đang trong cơn kích động, chẳng thèm quan tâm đến số bánh bao ế đã kéo ta vào bắt chuyện.

Nghe nói Hác Hảo ca ca hàng xóm cuối cùng cũng kết hôn, hiện giờ cũng đã tân gia, không còn ở cách vách nhà chúng ta nữa.

Chuyện kể rằng, ngày ta còn bé có nhiệt tình yêu thích tìm tòi học hỏi nghiên cứu khoa học, lúc rảnh rỗi phải đi xoa bóp tiểu kê kê của tiểu đệ đệ con dì hàng xóm. Nghe nói dì hàng xóm chịu không nổi, mới dọn nhà đi nơi khác.

Cha ta lúc đó cầm roi mây đuổi đánh ta chạy hết ba con phố, đánh gãy cả roi mây mà ta cũng không khóc.

Ngày hôm sau, ta vác thân thể xanh tím chạy đi học. Ta nói với các bạn trong lớp là do cha ta đánh. Ta nói, một người biến thái muốn trưởng thành, trước hết phải chịu được khổ ải tâm chí, lao nhọc gân cốt.

Còn chuyện Hắc Hảo ca ca có lần đi theo ta cầu hôn, hắn nói: “Tiểu Mạn, lớn lên gả cho anh Hảo được không?”

Ặc, hắn rõ ràng là một củ cải chẳng rõ tốt xấu. Bạn gái của hắn rất nhiều, thấp cao gầy béo thứ gì cũng có, ngoại trừ xinh đẹp.

Nhưng thật ra Hảo ca ca cũng rất vĩ đại. Trong lúc mỹ nam sinh sôi như trăm hoa đua nở, chỉ có mình hắn kiên trì đứng ở cương vị phân trâu.

Thật đúng là chuyện xưa như làn khói, chớp mắt ta đã trưởng thành, cha mẹ ta cũng đã kết hôn tròn hai mươi năm.

Ở giữa khu phố có một gia đình khai trương cửa tiệm chụp ảnh nghệ thuật giảm giá 5%, bọn họ dự định hai ngày nữa sẽ đến chụp lại một bộ ảnh cưới.

Lại nói, sinh nhật của ta đúng vào mùng một tháng tư. Khi ta sinh ra mới bắt đầu cải cách, ngày Cá Tháng Tư vẫn chưa được phổ biến. Sau này mẹ ta biết rồi bà mới nói: bà khinh, nếu thật có ngày Cá tháng Tư, vậy thì sinh ta ra chính là ông trời đã đùa giỡn với bà rồi.

Chuyện đùa này mở đầu rất thú vị, kết thúc lại quá đau xót, bởi vì dù sao nó cũng đã thành sự thật.

Hắc, mẹ ta thật hài hước!

Quốc khánh ở nhà cũng không có việc gì làm, đang muốn chuẩn bị một món quà kỷ niệm ngày cưới của bọn họ. Kỷ niệm 20 năm kết hôn là đám cưới sứ. Ta liền chạy đến khu mua sắm lớn nhất nằm ở quảng trường trung tâm, cân nhắc mua một bộ bánh bao bằng sứ để tặng cho bọn họ.

Trên đường phố rất ồn ào, nói trắng ra chính là người chen chúc người.

Khu mua sắm ở quảng trường trung tâm hai ngày nay cho dựng một sân khấu, mấy cô người mẫu đứng trên đó nhảy những điệu múa nóng bỏng.

Ta cứ nhắm chỗ nào vắng người thì chạy đến, nóng chết người đi được.

Sau đó, ta đã nói là duyên phận rồi mà, đông người như vậy, ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng.

Đột nhiên rất khớp với câu: lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát.

Thực tế là có rất nhiều người đang trộm nhìn hắn, đáng tiếc, trong mắt hắn lại chẳng có người nào.

Cách ăn mặc của hắn hôm nay cũng không khác ngày thường là mấy, chỉ là không có mang dép lê. Nhưng hôm nay ta quyết định tha thứ cho hắn, tránh cho những ngón chân xinh đẹp của hắn bị giẫm đạp đến hoàn toàn thay đổi.

Ta đi theo hắn, giữ khoảng cách không xa không gần, hưởng thụ loại khoái cảm theo dõi.
Hắn hiển nhiên cũng không hề phát hiện ra ta.

Một lát sau hắn bước vào thang máy ngắm cảnh.

Có rất nhiều người cũng vào thang máy, ta vội vội vàng vàng chen vào đi theo, sau đó đứng ở phía trước hắn.

Người đi vào càng lúc càng nhiều, ngao mạn dồn hắn vào trong, mãi cho đến khi hắn bị ép vào tận bên trong cùng.

Trong không gian không lớn không nhỏ rộn ràng nhốn nháo ấy, tất cả mọi người đều không còn tâm trạng để ngắm cảnh.

Ta quay đầu lại liếc nhìn hắn. Đầu hắn hơi nghiêng qua, nhìn ra ngoài lớp thủy tinh trong suốt. Ta biết hắn đang như đi vào cõi thần tiên, bởi vì rõ ràng là hắn chẳng nhìn rõ được gì.

Không ngờ đột nhiên từ chỗ yêu quái đại nhân truyền đến một tiếng động khả nghi...

Tiếng đánh rầm?

“...”

Ta hoa hoa lệ lệ bị đánh rớt! Quá kích thích!

Không gian chung quanh vốn âm ỉ nhốn nháo, lúc này lại đột nhiên yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Giờ này khắc này, ta rốt cục cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân(1)! (Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền khiến mọi người kinh ngạc)

Đây không phải cái rầm của một người bình thường, nó là một cái rầm ngưng tụ yêu khí!

Kèm theo là một mùi hương bốc lên khiến mọi người đều... ngộp thở.

Thật sự là X đến nỗi làm cho người khác quỳnh quỳnh quỳnh...

Ta ngưng thở, nghĩ thầm không ổn rồi, phải giúp Yêu quái đại nhân giấu nhem mới được

Không ngờ ——

Tầm mắt của Nghiêm Tử Tụng dừng lại trên người của ta, sau đó chậm rãi giơ ngón trỏ lên che mũi, thoáng lui về sau một bước.

Chỉ là động tác cực kỳ nhỏ nhưng còn khủng bố hơn cả việc trực tiếp tố cáo. Đoàn người bất ngờ cực kỳ nhanh chóng dồn nhau vẽ thành một vòng tròn hoàn mỹ.

Mà ta, chính là tâm...

Chờ đến khi ta kịp phản ứng, ánh mắt chỉ trích của toàn bộ thế giới đều đã đặt trên người ta.

“A!” Ta nhận không được kêu một tiếng.

Đại nhân!

Ta bị oan!

Còn oan hơn cả Đậu Nga (2) nữa!

Dựa theo kinh nghiệm, ta đánh rầm rõ ràng đều không mùi không tiếng!

Sau đó ta trừng mắt nhìn Yêu quái đại nhân, hấn rất yên lặng, duy trì động tác cũ...

Không phải ta!

Ta khoát khoát tay với đoàn người

Không ai tin.

Ô ô... Thật sự không phải ta đâu mà!

Ta mắt lệ rung rung, tìm kiếm nhân chứng nhìn thấy tận mắt. Một thằng bé khoảng bốn tuổi nhìn ta, ta nhìn nó, dùng ánh mắt để cổ vũ nó, đồng thời tìm kiếm sự thật chân chính!

Không ngờ thằng bé lại ôm đùi mẹ, chỉ vào người ta mà nói: “Mẹ ơi, thú quá, chị ấy thú quá!”

A!!!

Ta oan được giống như tháng sáu tuyết rơi, thiên lý đóng băng, vạn lý tuyết rơi ~

Sau đó đình một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Toàn bộ mọi người bỏ chạy.

Có lẽ cũng chỉ có cái rắm của Yêu quái đại nhân mới có hiệu ứng lớn đến như vậy...

Nhưng hấn ở lại.

Đình một tiếng, thang máy đóng lại. Ta quay qua nhìn hấn, không ngờ hấn lại có thể cong cong chân mày, cười trộm!

Nét tươi cười của hấn, giống như hoa đỗ quyên nở bừng giữa xuân, bất ngờ làm hại trái tim non nớt của ta loạn nhịp.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi hương khó chịu, lòng ta vô cùng phức tạp...

Ta thật sự gặp quỷ rồi, trong hoàn cảnh này còn cảm thấy hấn đáng yêu...

Không lâu sau thang máy dừng lại, hấn ngẩng đầu hí nửa mắt liếc nhìn ra ngoài thang máy. Ta đang muốn đi ra ngoài thì “Tương Hiểu Mạn.” Gọi đúng tên ta, còn rất chuẩn xác nữa. Ta liền “Ồ” một tiếng.

Thấy hấn tạm dừng một lát, rồi mỉm cười nói. “Cực khổ rồi...”

Ta sừng sốt đứng yên tại chỗ, quên cả chuyện mình phải đi ra ngoài.

Ta không nghe lắm chứ, hấn nói, Tương Hiểu Mạn, cực khổ rồi?

Đình một tiếng cửa thang máy lại đóng vào lần nữa. Có lẽ từ bên ngoài nhìn vào, ta rõ ràng là đang bị vây khốn trong căn phòng chứa đầy độc khí.

Tốc độ của thang máy ngắm cảnh tuy nói so với thang máy bình thường có chậm hơn một chút, nhưng lên đến tầng cao nhất cũng không mất bao nhiêu thời gian. Chỉ là ta nghĩ, thang máy cũng rất vất vả, hết chạy thẳng lên trời rồi lại trở xuống đất, cho nên quyết định, trong điều kiện khó khăn gian khổ thế nào thì vẫn phải tiếp tục hăng hái chiến đấu!

Nhưng mà, thù này không báo cho thật phẫn khích thì ta sẽ rất có lỗi với bản thân. Gào khóc, Nghiêm Tử Tụng, người chờ xem!

Hắn dừng ở tầng một, ta cũng bay ra theo, dính liền như keo, Ánh mắt đạt tiêu chuẩn thị lực năm sao giống như ra đũa, bắt đầu bắn phá lực tìm trong đám người. Không ngờ... Nghiêm Tử Tụng lại đang ở ngay bên cạnh chờ đợi một thang máy ngấm cảnh khác. (?!)

A a, hắn vẫn tiếp tục muốn đi lên nữa, vậy mà hắn lại dám bỏ rơi ta, để cho ta tự đứng khai trí nhận nhiều độc khí.

Vì thế, trước tiên, ta có chút buồn bực đá vào gót giày của hắn.

Hắn vẫn phản ứng không nhanh, dừng một chút rồi mới từ từ xoay người. Nhưng hắn giống như cảm nhận được điều gì, động tác tốc hành nghiêng thân về phía trước —— híp mắt nhìn ta. Tiếp theo, hắn là đang nhớ lại chuyện vừa rồi, khoe môi bắt ngờ cong lên trộm cười.

Đồ xấu xa! Đầu sỏ gây chuyện mà còn dám tự do càn rỡ như thế.

Ôi... Nhưng nói thật, ta thương hắn đã lâu, nhưng cơ bản là chưa từng được thấy vẻ tươi cười của hắn. Cho dù là có, hơn phân nửa cũng là trào phúng. Cho nên, nét tươi cười như vậy thật ra có chút xa lạ, nhưng cũng mê người đến rồi tỉnh rồi mù.

Chân mày của hắn cong cong, không biết vì sao còn có loại mộng lung như kiêu đang ngấm hoa trong sương mờ, mang theo vài phần xinh đẹp.

Đàn ông mà có bộ dáng này thì yêu nghiệt phải biết, hết lần này đến lần khác tính cách đều quái dị như vậy.

Ta lại đá vào bắp chân hắn, hắn làm như không có việc gì, quay đầu lại tiếp tục chờ thang máy. Chân mày nhiều ít vẫn mang theo ý cười

Thay vì gọi đó là ý cười, nói có vài phần đắc ý thì đúng hơn.

Cũng đúng, ta đoán có lẽ hắn đời này vẫn chưa từng phản ứng nhanh lẹ giống vừa rồi vậy!

Làm ta trở tay không kịp!

Ngay cả biểu diễn kỹ xảo cũng dày công tôi luyện ha!

Quả nhiên tiềm lực con người là không có cực hạn.

“Anh đi đâu vậy?” Ta đi tới gần hắn, đứng ở ngay phía sau hắn.

Hắn dừng một chút. “Đây là tầng mấy?”

Ta liếc mắt nhìn bảng chỉ dẫn. “Sáu.”

“Không phải lầu này.”

“...”

Đây tuyệt đối là vô nghĩa. Ta trừng hắn liếc mắt một cái, giả cười. “Không phải lầu này thì này giờ anh đứng ở trước thang máy làm gì?”

Hắn chậm rãi nhú mày. “Cô không biết là...” Sau đó quay đầu lại liếc ta một cái. “Vừa rồi trong thang máy rất thoải sao?”

Ta cam đoan, ta nghe ra trong lời nói của hắn còn thật sự...

Oa oa! Cẩn người! Cẩn chết người!

“Ồ...” Hấn lại nhớ ra cái gì đó, khe khẽ chau mày. “Tương Hiểu Mạn, vì sao cô cứ xuất hiện trước mặt tôi vậy?”

Thấy bây giờ hấn gọi tên ta nhiều lần rất trôi chảy, nghĩ cũng thấy vui vui. Mím chặt môi, ai oán. “Còn không phải là vì gánh tội thay cho anh sao.”

Nói chuyện với hấn, dù sao vẫn cần chờ đợi một thời gian để hấn phản ứng. Nghe thấy hấn thản nhiên nói. “Vừa rồi là ngoài ý muốn.”

“Đình!” Thang máy cuối cùng đã tới.

“Có thể do tràng vị không được thoải mái.” Hấn bình thản nói xong, liền bước tới, ta đương nhiên bám theo.

Không ngờ hấn đột nhiên xoay người, duỗi thẳng cánh tay đặt lên trán ta, ngăn không cho ta đi tới. Như đã suy nghĩ cẩn kẽ, liền chậm rãi mở miệng. “Cô chờ chuyển sau đi.”

“Vì sao!”

“Có lẽ tôi sẽ lại...” Chân hấn để ở cửa thang máy. “Dù sao mấy chuyện ngoài ý muốn này... Rất khó nói...”

Coi thường một đám người đang chờ thang máy ở phía sau.

“Không sao, chịu đựng cái rắm, gió êm sóng lặng!” Hơn nữa, đi một ngày đằng học một sàng khôn. Ta mà còn bị người vu oan giá họa thành công thì ba chữ Tương Hiểu Mạn liền đảo ngược!

Ta dùng chân hung hăng đạp hấn một cước, sau đó lui về sau từng bước rời khỏi sự ngăn cản của hấn, nhanh như chớp chạy vọt vào thang máy.

Hắc hắc! Ta nhìn hấn, mỉm cười đắc ý.

Không ngờ, liền có vài người nữa bước vào thang máy, họ chen lấn rồi đẩy ta sát vào trong cùng.

Mà khi cửa thang máy khép lại, ta nhìn thấy đôi chân dài của Nghiêm Tử Tụng nhấc lên —— bước ra ngoài.

o(´ □ `)o

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nghe được một giọng nói non nớt quen thuộc, hơn nữa còn có chút vội vàng.

“Mẹ, mẹ ơi! Nhìn nè!”

“Là cái chị thú vị hoắc hồi nãy!!!”

Ta liền cúi đầu nhìn, thẳng nhóc lúc nãy, đang dùng ngón tay chỉ lên ta ——

“Ha ha a.” Ta cười đến xuân phong sáng lạn. “Ui chu choa! Cậu bé này xinh xắn quá đi à ~”

Tới đúng lúc, hãy xem mảnh hồ long cốt trảo của ta đây!

Không sao! Cả tòa trung tâm thương mại cũng chỉ có bảy tầng thôi mà, ta lên tầng trên ôm cây đợi thỏ!

Tầng thứ bảy của trung tâm thương mại là khu trò chơi điện tử thật lớn. Trong đó có rất nhiều máy trò chơi như là máy nhảy audition, máy đua xe địa hình, máy chơi bóng rổ.

Còn có một bộ mô hình xe lửa.

Quái lạ! Yêu quái đại nhân không phải tính lên đây chơi trò chơi chứ.

Quả nhiên trời không phụ người có lòng, một lúc sau liền trông thấy hắc tử từ cửa thang máy chậm rãi đi ra.

Đột nhiên nghe được một thanh âm.

“Xông lên!”

Ngay phía sau Yêu quái đại nhân là một đám nhóc ranh lao ra. Hang ổ trong thang máy này, trừ hắc tử ra, còn lại là một đám không ai cao hơn một thước rưỡi, càng làm tăng thêm vẻ khôi ngô hoành tráng của hắc tử.

Ta nhảy một bước xông lên trước, vỗ mạnh vào vai hắc tử, sau đó vui tươi hơn hỏ vọt tới trước mặt hắc tử nói. “Nghiem Tử Tụng!” Trưng ra vẻ mặt kinh ngạc, lắc đầu cảm thán. “Ài da, duyên phận a! Ta lại gặp nhau!”

Hắc tử liếc ta một cái. “Tránh qua một bên.”

Phản ứng kịp thời ghê ta. Ta nhún nhún vai, tiếp tục lảm nhảm. “Nghiem Tử Tụng, vừa rồi sao anh lại nhận ra em?”

“...”

Hắc tử nhìn ta, trong giọng điệu mang theo ba phần không cho là đúng, bảy phần rõ ràng. “Chỉ có giọng nói của cô, trong chán nản luôn mang theo hưng phấn.”

Sau đó hắc tử đứng lại, cuối cùng để cho ta nghe ra được bên trong có vài phần tình ý sâu xa. “Cút đi cút đi.”

Dĩ nhiên là ta không nghe theo, vẫn sóng vai đi theo bên cạnh hắc tử, lơ đãng hỏi. “Nghiem Tử Tụng, vì sao ai cũng có thể, chỉ có em là không được?”

Hắc tử tiếp tục đi tới, không để ý ta.

“Anh tới đây làm gì?”

Hắc tử đột nhiên mở miệng. “Máy giờ rồi?”

Ta nhìn đồng hồ. “Ồ, 11 giờ.”

Sau đó chớp mắt mấy cái nhìn hắc tử.

“Nghiem Tử Tụng, anh muốn mời em đi ăn trưa ư?”

“Vẫn còn thời gian.” Hắc tử nói một câu, lại đứng lại, chỉ chỉ cách đó không xa máy game Nhai Phách (đây là game chiến đấu đánh nhau, có 1 game tên là Nhai Đầu Phách Vương (Bá vương hệ phổ hay Street Fighter)). “Cô có biết chơi trò đó hay không?”

Ta nhìn thoáng qua, sau đó nhìn phía hắc tử. “Không biết.”

“Ừm.” Hấn gật đầu. “Tôi với cô cùng chơi một ván, nếu cô thua, tự động biến ngay.”

“Nhưng em sẽ không ~” Ta uể oải nghiêng mặt.

Nhưng Yêu quái đại nhân đã đi đến quầy đổi tiền rồi.

Ô ô...

Ta là nói thật, Nhai Phách, ta thật sự sẽ không, sẽ không thất bại!

Ta cùng hấn chọn xong máy liền ngồi xuống, đối máy.

Có nhiều người, mấy thằng nhóc không có tiền chơi cũng bu lại xem.

Nghiêng người nhìn xuyên qua khe hở để tiếp tục ngắm hấn. Phát hiện, hấn bất ngờ lấy từ trong túi quần ra một cái mắt kính viền đen, sau đó đeo lên.

Ách...

Sau đó hấn cũng khẽ nghiêng thân, ánh mắt chỉ thoáng nhìn xuống sống mũi, rõ ràng là tư thế đeo kính đọc sách, có một loại mùi vị yêu nghiệt... Không ngờ cũng rất xinh đẹp.

Nhưng không hiểu hấn có nhận ra mình đang ở trong tầm ngắm của ta hay không, ánh mắt lại tăng thêm vài phần chuyên chú.

Hấn có vẻ ứng phó, mở miệng. “Bắt đầu đi.”

“Dạ”

Ta chơi Nhai Phách luôn luôn sẵn sàng, so sánh kinh điển.

Ba động quyền!

“Hadoken! Hadoken!” (Một thế công trong Street Fighter,)

Khiêu khích khiêu khích.

Toàn phong cước!

“Zanku Hadoken!”

Khiêu khích khiêu khích.

Thăng Long quyền!

“Shoyuken!”

Sau đó ta vừa giả như rất chán nản la to

“Ui cha.”

“Cấm đánh.”

“Em thật sự không biết.”

“Sợ quá.”

Vừa thuận thực không lưu tình chút nào, hung hăng tiến công, đánh cho hấn không kịp phản công.

Tầm tặc, thực tiết hận!

Mấy thằng nhóc chẳng biết gì kia, lúc đầu vây quanh Nghiêm Tử Tụng hưng phấn hô. “Đánh! Đánh!” Kết quả đều quần đến bên cạnh ta, tiếp theo vỗ tay khen hay.

Ta tiếp tục nhìn xuyên qua khe hẹp để ngắm hấn, cảm giác ánh mắt hấn có vài phần khó có thể tin, còn có vài phần bị đá kích đến mức oán hận, cũng trong lúc đó – nhất thời trầm mặc không nói.

Ta biết trong lòng hấn độc thoại: Vì sao!! Vì sao lại như vậy!!

“Ai nha Nghiêm Tử Tụng.” Ta giơ hai tay lên che mặt, cười. “Không phải là anh cố ý đẩy chứ, cố ý giữ em ở bên cạnh anh?”

“...” Hấn dừng một chút. “Chờ một chút...”

Chỉ thấy hấn tháo kính xuống, dùng ngón giữa và ngón cái day day huyết thái dương, khuỷu tay gồi lên bảng điều khiển, hơi hơi nhíu mày, bộ dáng vừa trầm tư, vừa lặng lẽ mở miệng. “Đầu tôi hơi choáng...”

A a, lấp lánh lấp lánh..

Tur thể quá đẹp!

Hấn lại đeo kính vào, tiếp đó lại đi ra quầy đổi tiền.

“Tiếp đi!”

Ta khiếp sợ. “A? Nữa hả?”

Ồi... Người muốn bắt ta thua ư, không thể nào...

ㄣ (͡ _ ͡) ㄣ

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Toàn bộ nhân vật đều đã được Nghiêm Tử Tụng thử qua, nhưng hấn vẫn không chịu từ bỏ.

Không ngờ đột nhiên có một tiếng rống kinh thiên động địa từ phía sau truyền đến. “Nghiêm Tử Tụng!”

Hết cách, bây giờ đối với cái tên này ta rất là miễn cảm, lập tức theo phản xạ có điều kiện quay đầu lại nhìn ——

Một ông chú mặt trắng, mặc trang phục màu trắng giản dị đang nghiêng răng nghiêng lợi, một bộ dục hỏa thiêu đốt... í lộn, lửa giận ngút trời.

Sau đó, ông nắm chặt nắm tay, tiếp tục rống. “Cậu không nhìn xem hiện tại đã mấy giờ rồi à!”

Ta nghĩ thầm, không phải Yêu quái đại nhân đã đốt nhà người ta đây chứ.

Tay ta bị một đầu ngón tay be bé chọt chọt, kèm theo là một tiếng gọi rất gấp gáp và nhiệt thành. “Chị ơi, chị ơi...”

Nhưng đã quá muộn, phía đối diện đã vang lên một tiếng hét kinh hãi. “Yeah! Thắng rồi!!”

Ta hoàn hồn, giọng nói này quen quá, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chỉ thấy Nghiêm Tử Tung phút chốc đứng lên, chậm rãi đảo qua người chú kia, từ trên cao nhìn xuống ta, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích. Sau đó ngón tay chỉ thẳng về phía ta. “Cô! Cút đi!”

Bộ dáng quả là sáng lạn tuyệt vời.

Bên cạnh, một nhóc gầy ốm đang ôm ngực, lắc đầu thờ dài.

Bên cạnh, một nhóc béo mập chán nản, gãi gãi đầu.

“Vốn sẽ không thua đâu!”

Bên cạnh, một nhóc lùn tin buông tay.

“Cho nên mẹ em nói, không thể ôm một lúc hai việc.”

Ta kịp phản ứng, nhìn thấy Ken đã ngã xuống, hai tay che mặt gào thét. “Oh! No! Ken!”
(Ken là 1 nhân vật trong game)

Sau bao nhiêu năm mới hợp tác chiến đấu, không ngờ ta lại giết chết người rồi!

Một ngày nào đó khi ta xuống đến tuổi vàng, chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Sau đó ông chú mặt trắng cất bước vọt tới bên người Yêu quái đại nhân, kéo hẳn đi. “Trở về sẽ tính sổ với cậu!”

Ghi chú:

1) Bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Xuất xứ: trong “Sử ký hoạt kê liệt truyện” của Tây Hán - Tư Mã thiên: “Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.”

Cổ sự: Tề Uy vương sa vào tửu sắc, ba năm không để ý tới triều chính, quốc nội hỗn loạn bất kham. Tài tử Thuần Vu Khôn biết Tề Uy vương thích chơi đoán chữ, lúc yết kiến nói rằng: Trong vương cung có một con chim ba năm rồi chưa cất tiếng. Tề Uy vương nói: “Thử điều bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên; bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân.” (Con chim ấy không bay thì thôi, bay rồi thì vút tận trời xanh, không hót thì thôi, hót lên liền làm người kinh ngạc)

Từ nay về sau Tề Uy vương cần vụ triều chính, chăm lo việc nước, quốc uy đại chấn

2) Nỗi oan Đậu Nga: là một vở kịch nổi tiếng, được xếp vào một trong mười đại bi kịch của Trung Quốc. Chuyện kể về con gái của một nhà Nho nghèo Đậu Thiên Chương tên là Đậu Nga. Từ nhỏ đã được bán vào nhà Thái lão bà làm con dâu, sau khi kết hôn thì phu quân qua đời, từ đó sống cùng phụng dưỡng mẹ chồng, sớm tối có nhau. Trong vùng có tên lưu manh Trương Lư Nhi muốn chiếm đoạt Đậu Nga bèn nghĩ cách vu oan Đậu Nga bỏ thuốc độc giết chết mẹ chồng để uy hiếp nàng, chẳng may giết nhầm cha hẳn. Trương Lư Nhi vu cáo do Đậu Nga giết hại. Quan phủ dùng hình phạt lấy cung Thái lão bà, Đậu Nga vì bảo vệ mẹ chồng đành phải nhận tội và bị xử trảm. Trước khi bị hành hình tại pháp trường, giữa tiết hè tháng sáu nàng đã chỉ lên trời thề rằng: “Ngay khi máu đổ đầu rơi, xin cho có tuyết, hạn hán ba

năm, nếu đúng có oan, lập tức linh nghiệm”. Quả nhiên, sau khi Đậu Nga bị xử trảm, trời bỗng nhiên đổ tuyết ngay giữa mùa hè tháng sáu. Ba năm sau, cha nàng Đậu Thiên Chương đi sứ ngang qua Sở Châu, lật lại án cũ, làm rõ trắng đen.

Chương 20:

Lão dám muốn tính sổ với Yêu quái đại nhân nhà ta!

Gào khóc, thời khắc máu chót, ta sao có thể bỏ qua?

Ta tạo hình thành tư thế lô – cốt, thân thể hơi nghiêng, phồng ngực rống to: “Chờ một chút.”

Sau đó vọt đến trước mặt ông chú mặt trắng cùng Yêu quái đại nhân, đoạt cánh tay Nghiêm Tử Tụng ra khỏi gọng kiềm của ông chú đó, kéo hắn về phía ta. Sau đó chen vào giữa hai người, vừa ưỡn ngực vừa ngẩng cao đầu, hùng hổ –

Chỉ thấy hai hàng lông mày của ông chú mặt trắng nhăn tít như muốn dính chặt lại với nhau. Ông ta còn hung hăng quay đầu lại, trừng mắt nhìn ta...

Oái ~

Ta thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng trưng ra một nụ cười vô tội. Sau đó nghiêm trang đứng thẳng rồi gập người 45° cúi chào, hiền hòa nói: “Cháu chào chú ~”

Ta quả thật là người yêu thích hòa bình nhất!

Ngẩng đầu liên tiếp tục duy trì dáng vẻ tươi cười, “Dạ? Hai người tính đi đâu vậy ạ?” Thấy ông chú mặt trắng có vẻ bất ngờ, nụ cười của ta lại càng thêm sáng lạn rạng rỡ: “Cháu có thể đi cùng được không?”

Còn chưa nghe được câu trả lời của ông chú mặt trắng thì gương mặt ta đột nhiên bị một bàn tay to dày nhẹ nhàng phủ lấy, cổ sức quét mặt ta sang một bên.

Giằng co một hồi, ta phát hiện sức lực của ta không thể chống nổi với hắn, vì vậy cũng đành đầu hàng, chỉ dán má vào mu bàn tay hắn cọ cọ, ăn vụng hai miếng đậu hũ của hắn rồi mới quay đầu nhìn lại.

Lúc này, Nghiêm Tử Tụng đã tháo mắt kính xuống, chậm rãi nhú mày, “Cô đừng có lộn xộn...”

Hắn còn chưa nói xong, ống tay áo sơ mi cộc tay của hắn đã bị ông chú mặt trắng túm lấy, lần thứ hai lôi hắn đi.

Nghe tiếng ông chú ồn ào, sắc mùi thuốc súng: “Còn ở đó mà vớ va vớ vầy, toàn bộ thế giới chỉ còn đợi mỗi một mình cậu thôi đó!”

Cho dù ở trong tình huống thế này, Nghiêm Tử Tụng vẫn y như trước, cảm giác như hắn chẳng hề hoảng hốt hay rối loạn gì cả.

Bởi vì nét mặt của hắn căn bản là không thể khấn trương được, cũng không hề cảm thấy hổ thẹn khi ‘Toàn bộ thế giới chỉ còn đợi mỗi một mình hắn’, cho nên dù bước chân của hắn có thoáng đi nhanh một chút, cũng là do ông chú mặt trắng lôi kéo quá gấp gáp mà thôi.

Cho nên, ta có cảm giác, hành vi khiêu khích ta ở trước máy chơi game vừa rồi của Nghiêm Tử Tụng, từ lâu đã như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Ta nhanh chân bước đến bên cạnh ông chú mặt trắng, quyết định làm một cuộc điều tra đơn giản trước. Vì vậy, tươi cười hỏi: “Chú ơi, chú họ gì ạ?”

“...” Dừng lại, rõ ràng ứng phó, “Bạch.”

Tả thực a! – Ta cảm thán.

“Không có gì thì đừng cản trở tốn thời gian.” Tốc độ âm thanh phối hợp với bước chân của chú, vô cùng nhanh.

“Chào chú Bạch! Cháu là Trương Hiểu Mạn, là bạn gái thân mật của Nghiêm Tử Tụng. Xin hỏi bây giờ hai người muốn đi đâu ~ làm gì vậy ạ?”

“...” Dừng lại, trả lời nhất gừng, “Đánh nhau!”

“Xin hỏi, là đơn đả độc đấu hay đánh hội đồng vậy ạ?”

“...” Dừng lại, nhú mày, “Khác nhau sao?”

“Có chứ ạ.” Ta bảo trì tốc độ phát thanh, “Đơn đả độc đấu thì chỉ có một người đang chờ hấn, còn đánh hội đồng thì hà tất phải chờ hấn?”

“...”

“Cô cút đi!” Nghiêm Tử Tụng đột nhiên cắt đứt cuộc phỏng vấn của ta.

“Tôi tán thành...” Ông chú mặt trắng dĩ nhiên vẫn vừa nói vừa bước đi, sau đó nhìn ta, bước chân thoáng khựng lại, trong giọng nói có vài phần ngập ngừng, “Còn nữa, tôi không phải là chú...”

“Vậy...” ta chân chờ, “Cô?”

Ông chú mặt trắng trừng đôi mắt trắng dã, liếc mắt nhìn lại giống như một miếng da bánh trung thu, dừng bước, “Tôi làm em trai của cô còn được nữa là!”

“Ha ha ha ha...” Tuy rằng chẳng có gì đáng cười, nhưng ta vẫn phối hợp ôm bụng cười to, cố sức vỗ vai chú Bạch tán thán, “Chú thật là hài hước quá đi!”

Đầu tiên hấn trừng mắt nhìn ta, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi mới có mười chín tuổi thôi!”

“Oái...” Ý cười trong mắt ta lập tức tiêu tan, thiếu chút nữa đã bị nước bọt làm cho nghẹn chết –

Mười chín tuổi?!

...

Ta nhìn nhìn mặt hấn, nghiêm trang, “Chú sinh ngày 29 tháng 2 hả?”

“Cái gì?” Hấn nghe không hiểu.

Ta nheo mắt, bộ dáng này hấn là bốn năm mới sinh nhật một lần... đúng không.

Khu trò chơi đông nhất của tầng bảy nằm tương đối độc lập, gần như tách biệt với những nơi khác. Người đến chơi game cũng tương đối lớn tuổi hơn.

Bên đó bày mấy bộ máy chơi game nhập vai lớn. Đại bộ phận đều dùng bộ điều khiển bằng tay để nhập vai nhân vật trong game mà đánh nhau kịch liệt. Trước các máy game có một hàng ghế gỗ. Bên kia là màn hình thật lớn, trình chiếu những hình ảnh của game.

Sau đó chú Bạch... chú em họ Bạch túm lấy vai của Nghiêm Tử Tụng rồi vừa ấn hắn ngồi vào vị trí chính giữa, vừa ồn ào nói: “Nhường chỗ đi, nhường chỗ đi!” Ngay sau đó, chú em ném cho hắn một bộ tay cầm.

Một người vừa nhai kẹo cao su chớp chớp vừa thổi phù phù bộp bộp, oán giận, “Đại Đông đã đợi lâu lắm rồi! Bây giờ cậu mới đến!”

Ta đảo mắt nhìn quanh đám người. Ồ, Đại Đông, hắn là nói về cái người kia, thoát nhìn giống như một.

Quả nhiên là đến chơi game, thảo nào Nghiêm Tử Tụng còn mang cả mắt kính theo nữa, tuy rằng chỉ nhét trong túi quần.

Nghiêm Tử Tụng nhìn bộ điều khiển trong tay, đột nhiên quay đầu tìm kiếm xung quanh.

Ta nhanh chóng nhảy ra trước mặt hắn, cười: “Tìm em hả?”

Hắn không hé răng, đột nhiên ra vẻ như đang đắm chiêu suy nghĩ một lúc rồi hỏi ta: “Cô có biết chơi cái trò này không?”

Ta nhìn màn hình LCD trước mặt, nhún vai: “Không biết.”

Hắn vừa dừng một chút, quả thật ném bộ điều khiển cho ta, chậm rãi nói: “Lên đi.”

“Ặc! Nghiêm Tử Tụng, không phải cậu chứ! Đưa một đứa con gái ra đánh thay sao!” Đại Đông kia oán giận.

Nghiêm Tử Tụng chậm rãi tăng hắng một tiếng, hai tròng mắt vẫn mông lung như trước, cũng không biết có phải khinh bỉ đối phương hay không, chỉ nghe thấy hắn nói: “Cậu thắng được cô ta đi rồi nói.”

Ta nhìn màn hình lớn, cũng là trò chơi đánh nhau kịch liệt, cảm thấy đây hắn là phần thắng cấp của trò Street Fighter.

Chú em họ Bạch lo lắng nhìn ta, có lẽ nội tâm đang độc thoại: Cô có được không đó!

Ta đã nói rồi mà ~

Ta không biết.

Ta

Không

Biết.

Street Fighter thắng cấp lên đến màn hình cảm ứng luôn rồi, ta còn xưng bá thế nào được nữa

ヽ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Chỉ có điều, nhìn Nghiêm Tử Tụng tha thiết muốn thắng quá, ta đành phải tận lực thôi!

Nhưng ta còn đang thăm dò các loại phím chiêu thức, đã bị đánh bại...

Tên Đại Đông kia liền rống lên: “Ặc! Nghiêm Tử Tụng, đem một đũa chíp hôi ra thi đấu, cậu khinh người quá đó!”

Nghiêm Tử Tụng đột nhiên lấy mắt kính ra, thần không biết quỷ không hay giắt lên sống mũi. Đường viền khuôn mặt có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết.

Khán giả đứng xung quanh muốn nói lại thôi. Ngay cả chú em họ Bạch, quả thật giống như không tìm phổi chất chưa thiên ngôn vạn ngữ: “Nghiêm...”

“Mạn... (chờ chút)” Chỉ thấy Nghiêm Tử Tụng dừng một chút, chậm rãi tháo mắt kính xuống, dùng ngón trỏ và ngón tay cái nhẹ nhàng day dè huyết thái dương. Khuỷu tay treo trên cao, hơi nhíu mày. Vừa ra vẻ trầm tư, vừa lảng lảng mở miệng: “Đầu tôi còn đang choáng...”

Một lát sau, hắn mới chậm rãi nhìn về phía ta, phun ra một câu, trong giọng nói có một loại áp lực sâu sắc: “Cô nói cô không biết...”

Buông tay, “Thì đó, em không biết mà ~”

“Lúc này cô cũng nói là cô không biết...”

“Lúc này, đầu tiên em nói là ‘Không’, sau đó nói với anh là em ‘Biết’...” Chớp mắt vô tội mấy cái. Người nhìn đi, người thành thật như ta thế này, có phải đã tuyệt chủng hết rồi không.

“Tương Hiểu Mạn.” Nghiêm Tử Tụng chậm rãi hít một hơi, nhưng có lẽ vì phải lấy đại cuộc làm trọng, hắn mở miệng nói: “Cô, cút sang một bên cho tôi.

“Ồ.” Ta thoái vị.

Sau đó, hắn lại đeo mắt kính lên, hết sức chuyên chú PK với Đại Đông.

Lần này ta rất ngoan, không hề quấy rầy bọn họ, hơn nữa còn chăm chú theo dõi cách ẩn phím thao tác của Nghiêm Tử Tụng, lải nhải ghi nhớ. Cũng chẳng có gì khó, chỉ cần biết cách thao tác, ta sẽ làm được!

Đúng vào lúc này, nhân vật to con lực lưỡng của Đại Đông, hung hăng đánh cho nhân vật cơ bắp của Nghiêm Tử Tụng một quyền.

Ai u uy a!

Ta thật đau lòng thay cho Nghiêm Tử Tụng.

Chẳng những lượng máu bị hạ đáng kể, không phải ta nói xui... mà nhìn toàn cục, hắn còn có vẻ bị vây trong thế hạ phong.

Tuy bề ngoài của Đại Đông có vẻ kênh cang nhưng kỹ thuật của hắn cũng có thể bù đắp những chỗ thiếu hụt của vẻ bề ngoài.

Nhưng mà, cái kiểu luôn chậm rì rì của Nghiêm Tử Tụng, cho dù bị đánh cho té ngã nhiều lần cũng chỉ khiến hắn hơi nhần nhần mặt, nhíu nhíu mày, giọng điệu có hơi không kiên nhẫn một chút mà thôi. Ngay cả khi bị ta khiêu khích như vậy mà cũng tức đến nổi mắt hết không chế.

Hắc hắc, muốn nhìn thấy dáng vẻ mất hết không chế của hắn không?

...

Ta len lén giờ tay lên.

“Này!” Chú em họ Bạch đột nhiên nhìn ta đầy cảnh giác, “Sao tôi cứ thấy vẻ mặt của cô bây giờ tà ác thế nào ấy nhỉ?”

“Hả?” Ta giả ngu, “Tôi đang cười rõ tươi thế này cơ mà...”

Chớp mắt nhìn hấn: Biến thái à ~

Tối nay ánh sao xán lạn!

Tất cả đều trong dự định!

Vì vậy, ngay khi nhân vật của Nghiêm Tử bị đá trúng một cước gần như trí mạng, ta cười khế, tiến lên, hai tay nhanh như chớp tháo mắt kính của hấn xuống –

“Tương Hiểu Mạn!” Nghiêm Tử Tụng quả nhiên phản ứng linh mẫn, rống lên một tiếng rung trời!

Sau đó, hấn đứng lên xoay người lại, muốn trừng mắt nhìn ta. Nhưng bởi vì thị lực có vấn đề nên chỉ có thể nheo nheo con mắt, tận lực điều tiết để nhìn cho rõ mặt ta – Có lẽ muốn nhìn cho rõ ràng xem kẻ nào dám làm cho hấn bốc hỏa.

Ây dza, biểu tình còn chưa đủ, còn chưa đủ yêu!

Ta cười cười, kêu lên một tiếng kinh ngạc “Ây dza ~” rồi nhẹ nhàng chậm rãi phà một làn hơi lên hai tròng kính, dùng góc áo nhẹ nhàng lau đi lau lại một chút. Sau đó vô tội nhìn sang quần chúng khán giả đang há hốc mồm kinh ngạc, nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Hình như bên trên có bụi...”

Người ta cũng chỉ lo lắng người không nhìn thấy rõ thôi mà...

Hơn nữa, dựa vào cái gì muốn Yêu quái đại nhân nhà ta bại trận trước cái tên Đại Đông đó chứ!

Chờ Nghiêm Tử Tụng bước vào con đường diệt vong tất yếu rồi, ta không thèm nhìn đến ai, nhanh chóng đón nhận bộ điều khiển của hấn, cười cười: “Không sao, em sẽ báo thù cho anh!”

Sau đó tùy tiện bước qua ngòi vào chỗ của game thủ, hùng hổ: “Anh!” Ngón tay chỉ thẳng vào Đại Đông, “Nếu là đàn ông thì chơi một ván!” Tiếp đó tươi cười đến mức mặt mày rạng rỡ “Ai thua thì phải leo ba tầng lầu!” Suy nghĩ một chút, giờ lên hai ngón tay, hiên ngang nói tiếp: “Hai mươi lần!”

Quay đầu lại giúp Nghiêm Tử Tụng đeo lại mắt kính, ở trước mặt hấn mỉm cười ngọt ngào, chớp chớp mắt: “Thấy rõ rồi chứ, em mà thắng, anh phải theo em đi đồ sủ đó.”

Gào khóc, nếu như ta và hấn cùng nhau đi chọn mua quà tặng kỷ niệm ngày kết hôn cho cha mẹ ta, nhất định sẽ vô cùng – đặc biệt – có ý nghĩa!

Giúp Đại Đông giảm béo, cảm giác thật là sướng!

Chú em họ Bạch hưng phần thấy rõ, có lẽ là vì đã hoàn thành nhiệm vụ giám sát ~

Ta happy theo Yêu quái đại nhân... sai rồi, là hấn theo ta đi mua đồ sứ.

Không ngờ, rõ ràng nhìn thấy một đôi nam nữ từ đằng trước đi tới, nhưng vừa xoay người lại, đã không kịp...

Nam chính là đại thần, ta quen, nhưng nữ chính thì chưa từng gặp qua, phong thái nhã nhặn, ngũ quan thanh tú, đặc biệt là khí chất rất sạch sẽ.

Ặc, Đại thần, hấn rút cuộc từ bỏ một cây (chính là ta đây) để đi tìm khu rừng của hấn rồi sao?

Phiên ngoại 1: Tình yêu là gì?

Ngày đó, thầy giáo đưa cho tôi ba tờ đáp án, bảo hãy mang đi tuyên truyền trong ban một chút. Thầy nói mấy đáp án này khá mới mẻ, chắc chắn sẽ nhận được nhiều lời bình luận. Sau đó giống như đang kể chuyện phiếm, thuận miệng nói: “Con bé này từ khi nhập học đến giờ thành tích cũng khá, nhưng nghe nói hồ sơ ở bên chủ nhiệm lớp lại phê là ‘Không đáng nhận xét’, thật đúng là một quái tài (thiên tài kỳ quái) a!”

Tôi mở ra xem, một tờ tô đen toàn bộ đáp án, một tờ đạt điểm tuyệt đối, tờ còn lại đáp án được tô theo hình trái tim đầy dụng ý.

Là một cô bé sao? Cũng thật kiêu ngạo. Chỉ có điều, người cổ quái đều thích như vậy, cũng chẳng có gì lạ. Lại thuận tiện đưa mắt nhìn xem họ tên, trong ô đề tên viết ba chữ – Trương Hiểu Mạn.

Đúng là nét chữ rất tinh tế.

Thuở nhỏ lúc đi học luyện chữ, giáo viên có dạy, nét chữ nét người.

Nếu là một người qua loa, nhất định không thể viết chữ đẹp được.

Nhìn ba nét chữ xinh đẹp uyển chuyển kia, không hiểu sao, tôi đột nhiên muốn làm quen với cô bé này. Trực giác nói cho tôi biết, cô bé này, cử chỉ có thể khoa trương nhưng nhất định là một viên ngọc tinh tế.

Nhưng còn chưa bắt đầu hỏi thăm đã nghe nói cô ta đang đuổi theo một nam sinh năm nhất, chạy vòng khắp trường.

Nam sinh năm nhất đó tôi cũng có nghe nói tới. Trong ban chủ tịch hội có người từng hỏi qua ý kiến tôi, hỏi xem nên đặc biệt chiều mộ hấn như thế nào. Còn nói, nam sinh đó rất cứng đầu, thế nào cũng không chịu đồng ý.

Sau đó, tôi cũng từng nhìn thấy Quách Tiểu Bảo. Thái độ của hấn đối với mọi người có chút tự phụ, thậm chí có vài phần không coi ai ra gì. Thế nhưng cô gái này, thật sự lại có thể khiến hấn co cẳng bỏ chạy.

Tôi nghĩ, tôi không thể bỏ qua cô ta.

Tôi nói với cô ta, “Tôi là Vương Đình Hiên, muốn làm quen với bạn, quan sát đã lâu.”

Bình thường nữ sinh nhìn thấy tôi đều sẽ cúi đầu, có phần e lệ. Nhưng tôi cũng chưa bao giờ chủ động kết bạn với nữ sinh, cho nên tôi nghĩ, có lẽ cô ta sẽ có điểm kinh ngạc, hoặc là trong mắt có phần cảnh giác hoặc phòng bị. Hơn nữa, bốn chữ cuối cùng chắc hẳn đã dọa cô ta sợ.

Nhưng cô ta hoàn toàn không sợ, cũng không hề nghi ngờ dụng tâm của tôi.

Thậm chí tuyệt đối cũng không hề tò mò vì sao tôi lại chủ động tìm đến cô ta. Cô ta chỉ mỉm cười ngọt ngào, liên tục gật đầu. Câu đầu tiên nói với tôi lại là: “Đi, chúng ta cùng đi tìm Quách Tiểu Bảo!”

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được thế giới này thật rộng lớn.

Sau đó tôi cũng đi.

Tôi liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra bộ dáng co quắp cùng bài xích của nam sinh kia. Khí tức cường liệt như vậy, thế nhưng cô gái này lại hoàn toàn xem nhẹ. Mãi cho đến khi cái người được gọi là Quách Tiểu Bảo kia không nhin nổi nữa, vắt chân lên cổ chạy mất dép, cô ta mới nghiêm mặt mà nói một câu: My god!

Phản ứng thật kì quái.

Tôi trấn an: “Không sao, có lẽ hẳn đã bị sự chủ động của em hù dọa rồi.” Sau đó mỉm cười, đi vào chủ đề chính, “Xem ra, em lại không bị sự chủ động của tôi hù dọa.” Thật rất muốn biết, rốt cuộc thì cô ta cảm thấy thế nào về tôi.

Nhưng cô ta lại hoàn toàn không thêm đề ý, cúi đầu nói đó là sai lầm của cô ta, nói nam sinh kia càng ngày càng giống người bình thường. Quay đầu lại, không ngờ còn vạ phần chăm chú cảm khái nói một câu: “Làm kẻ biến thái như chúng ta, thật không dễ dàng gì.”

Tôi nở nụ cười.

Tôi đột nhiên ý thức được, cô gái này thực sự đem biến thái trở thành mục tiêu phấn đấu. Trong lúc nhất thời cũng không thể ngừng được ý cười. Hơn nữa, thật không còn lời nào để nói, chỉ mới gặp cô ta có một lần, tự đáy lòng liền nghĩ cô bé này thật đáng yêu.

Giống con lợn rừng con tôi bắt được hồi ở nhà bà ngoại: Kiêu ngạo, cuồng vọng, vô pháp vô thiên, còn có điểm ngốc nghếch nữa.

Cô ta mời tôi gia nhập.

Cơ bản là không cần suy nghĩ nhiều, tôi đã nói đồng ý.

Sau đó, tôi luôn dẫn cô ta theo bên người, còn để cô ta tham gia vào hội học sinh.

Tôi chỉ có thể nói là, năng lực công tác của cô ta làm cho tôi vui mừng lẫn kinh ngạc quá đỗi.

Bất luận là giao việc gì cho cô ta, cô ta đều có thể xử lí đâu vào đấy vừa nhanh chóng vừa gọn gàng. Cho dù tôi đã cố ý gây khó dễ, cũng không làm khó nổi cô ta. Nhưng điều khiến tôi bất ngờ nhất là, cô ta không hề có một câu oán hận, thậm chí còn rất thích thú.

Làm như không phải tôi lừa cô ta vào hội học sinh, mà là cô ta chủ động tranh thủ vậy.

Tương Hiếu Mạn.

Cô gái này, thật sự rất có cá tính.

Không bao lâu sau, trong trường bắt đầu lan truyền tin đồn, cô ta và Quách Tiểu Bảo chia tay, cùng tôi tiến tới.

Đối với mấy loại tin đồn này, thông thường tôi đều bỏ mặc. Cho tới bây giờ, tôi đối xử với các nữ sinh đều bình đẳng như nhau, mấy tin đồn xung quanh cũng vì thế mà tự sụp đổ. Nhưng mãi cho đến một ngày, có một nữ sinh đến vận hỏi tôi về tin đồn đó, tôi đột nhiên ý thức được, kỳ thực như vậy cũng không sai. Sau đó, không ngờ tôi lại chờ mong phản ứng của cô ta.

Tôi phỏng đoán rất nhiều. Sau đó tôi nghĩ, nếu là tôi thì cứ coi như không có gì là được rồi.

Quả nhiên, phản ứng của cô ta cũng không mãnh liệt, cứ phó thác tất cả cho tôi. Tôi nghĩ, bởi vì cô ta chẳng hề suy nghĩ gì đến nó.

Tuy rằng cô ta luôn nhìn tôi nịnh nọt, giống như muốn lấy lòng tôi nhưng kỳ thật tôi biết, tất cả cùng lắm cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Cô ta nói, không chừng tôi và cô ta đều giống nhau, có thói quen để cho trái tim cô độc, nhưng chúng tôi không cô đơn.

Cô đơn và cô độc, là hai chuyện khác nhau.

Tôi và cô ta, đều thường xuyên vào những lúc không cô đơn, hưởng thụ sự cô độc một mình.

Ánh mắt cô ta nhìn tôi có lúc rất tự do, thật không yên lòng.

Tôi nhớ rõ ngày đó, tôi nói cô ta hãy phát biểu cảm nghĩ. Không ngờ cô ta lại làm trò trước mặt một đám học sinh ưu tú, sử dụng cách nói khoa trương lẫn ngôn ngữ tay chân để nói rằng: Phải vì tuổi thanh xuân mà viết nên một trang huy hoàng sáng lạn. Có thể ngồi ở Hoa Gia, tất cả đều có chút tài năng, mà những người có mặt lúc đó đều là những tinh anh đã được trải qua tinh chọn tể tuyển. Sự khoa trương không gây chán cùng biểu tình vừa phải của cô ta, nếu không tính đến tình huống lúc đó, có thể nói là vô cùng ngây thơ trong sáng.

Tôi không thể ngăn nổi ý cười nở ra từ tận nội tâm.

Hơn nữa, tôi thật sự cảm thấy, cô ta mười phần thì chín phần chính là cố ý. Tuy rằng bề ngoài cô ta lúc nào cũng tỏ ra là một cô gái ngây thơ vô tội, luôn chớp chớp đôi con ngươi đen bóng kia (Thành thật mà nói, tôi tin tưởng không ai có thể nhẫn tâm nổi giận với một khuôn mặt như vậy), đôi mắt của cô ta quá mức trong trẻo, thuần túy không có tạp chất, rõ ràng bộ dáng đó rất vô tội, nhưng tôi vẫn không nhịn được, muốn bóp chết cô ta.

Một cô gái như vậy, đã mang đến cho cuộc sống nhất thành bất biến của tôi rất nhiều lạc thú.

Thế hệ như tôi, bị gọi là tài phiệt đời thứ hai (*con của tài phiệt), từ lúc nhỏ đã phải tiếp thu rất nhiều giáo dục. Mấy người bạn thời thơ ấu đều đã được đưa ra nước ngoài. Nhưng cha tôi lại là một người Trung Quốc rất truyền thống, chán ghét người nước ngoài gì đó. Khi Vương Đình Đình lên một tuổi, chị ấy cũng đã có vòng luẩn quẩn của riêng mình, thản nhiên tự đắc trong cái thế giới của mình.

Cho nên tôi, có khi cũng sẽ cô đơn.

Bởi vậy, chỉ có trêu chọc cô ta tôi mới có thể giải buồn.

Tôi còn nhớ cái ngày giông tố ấy. Trước khi ra ngoài, mẹ đã dặn tôi nên mang theo mấy cây dù, còn nói là trời sắp mưa rồi, tôi nên chiếu cố các bạn học khác nữa. Mẹ vẫn luôn nhiệt tình như vậy, Vương Đình Đình có lẽ cũng được di truyền từ bà.

Nhưng cuối cùng tôi cũng chỉ mang theo một cây dù. Nhưng lời nói đó của mẹ lại khiến tôi nhớ đến cô ta. Sau đó tôi đi tìm cô ta, cô bạn ngồi cùng bàn với cô ta miêu tả sinh động như thật, kể lại chuyện cô ta đã có biểu hiện đặc sắc như thế nào trong tiết dự giảng.

Tôi cười, cô ta quả nhiên là tai nạn thể chất.

Tôi liền giúp cô ta một tay. Nhưng sau đó lại nhìn thấy biểu tình của cô ta, giống như thật sự vừa làm được một chuyện tốt vậy, hoàn toàn không có ý tứ cố gắng, luôn luôn ra vẻ như không thể tránh được.

Sau đó tôi nói, chờ tôi tan học.

Cô ta cười cười, không cự tuyệt cũng không đáp ứng.

Tôi biết, cô ta kỳ thật cũng không thích cùng người khác thân mật quá mức. Quen lâu sẽ biết, cô ta luôn duy trì khoảng cách với mọi người.

Hôm đó, đến chiều thì hết mưa. Cô ta cũng không chờ tôi.

Tài xế đến đón tôi lúc năm giờ. Trời đã tạnh rồi, bắt đầu mưa to. Tài xế lái xe rất chậm. Tôi nắm trong tay cây dù dầm nước mưa, lại suy nghĩ không biết cô ta có bị ướt hay không.

Mấy ngày sau đó cô ta cũng không đến trường. Hỏi thăm mới biết, cô ta bị tai nạn giao thông. Lý do là tại cô ta tự nhiên lao ra đường.

Cơn mưa xối xả, phương tiện lưu thông trên đường sẽ ít đi, hơn nữa cũng không có ai dám đi quá nhanh. Vậy mà cô ta vẫn có thể bị xe tông vào, thật không biết đầu óc cô ta được cấu tạo bằng cái gì nữa.

Tôi liền bớt chút thời gian đến bệnh viện thăm cô ta.

Đó cũng là lần đầu tiên, tôi không thấy mình hiện diện trong mắt cô ta. Tôi biết, cô ta nhìn tôi, nhưng đầu óc lại đặt ở đâu khác.

Tôi có chút hờn giận, cố ý đùa giỡn cô ta. Bình thường nữ sinh đến độ tuổi này đều dễ ôm ấp tình cảm, cũng rất dễ bị trêu chọc đến đỏ mặt tía tai.

Nhưng cô ta lại rất trấn định. Hôm đó, cô ta còn chăm chú hỏi tôi một vấn đề, “Nếu bị sét đánh trúng thì sẽ như thế nào?”

Ý cô ta muốn hỏi tôi, có bị kinh hoàng hay không.

Tôi biết trong lòng cô ta đã có đáp án rồi, con người rạng rỡ tỏa sáng, lại có một vẻ vui sướng như vừa mới phát hiện ra đồ chơi mới.

Ngày đó tôi viết lên cái chân thạch cao của cô ta mấy chữ: ‘Waiting for you’. Thật ra ý nguyện ban đầu cũng chỉ muốn cô ta nhanh chóng khỏe lại, nhưng ở hoàn cảnh lúc đó, cũng bao gồm cả ý muốn chọc ghẹo cô ta.

Cô ta mím mím môi, rất oan ức.

Có khi tôi thật sự không hiểu nổi cô ta. Vì sao diễn cảm của cô ta không phải thẹn thùng, không phải buồn bực, không phải xấu hổ, mà là oan ức? Bởi vì tôi viết chữ quá lớn, làm cho cô ta không có chỗ để viết sao?

...

Sau đó cô ta lại đi tìm Hoàng Vinh. Tôi nghĩ, người cô ta tìm nhất định là Dư Hoàng Nhung. Người muốn tìm tới Dư Hoàng Nhung này, phần lớn đều vì muốn tìm Nghiêm Tử Tụng.

Tên đó là bạn học chung thời tiểu học của tôi, khuôn mặt rất yêu nghiệt.

Trường tiểu học của tôi chính là trường tiểu học tư nhân nằm trong khu biệt thự chúng tôi ở. Học sinh cũng không nhiều, nhưng giáo viên đều là tốt nhất.

Tên đó từ nhỏ đã thế, chẳng cự tuyệt ai bao giờ. Hồi ấy trong lớp cũng có mấy bạn nữ thích khuôn mặt của hắn, mua đồ ăn cho hắn. Hắn đều ăn hết, nhưng chưa một lần gọi tên của bất cứ ai.

Hắn bị cận thị bẩm sinh, nhưng cứ đeo mắt kính là bị choáng đầu. Lúc hắn đi học, bao giờ cũng dắt trên cổ áo một cái mắt kính, sau đó ngồi ở cuối lớp đọc sách. Trong lớp cũng có vài người không thích hắn, nói chỉ số thông minh của tên này có vấn đề. Nhưng thành tích thi cử của hắn thật ra cũng không tệ lắm.

Nhưng không bao lâu sau, hắn liền ra sức học hành. Sau lại nghe người mẹ nhiệt tình của tôi kể lại, mẹ hắn mưu toan tài sản của ba hắn, còn bức ba hắn phải tự sát mà chết.

Cũng không ngờ rằng, trong lúc hoàn cảnh gia đình lục đục như vậy mà Nghiêm Tử Tụng mỗi ngày vẫn đến trường đều đặn. Biểu tình cũng hết sức bình tĩnh, bộ dáng không thấy khổ sở chút nào.

Đó là lần đầu tiên tôi phải dùng từ quý dị để hình dung một người.

Sau đó lên phổ thông, tôi lại lần nữa gặp Nghiêm Tử Tụng. Bây giờ hắn đến để tìm Dư Hoàng Nhung. Dư Hoàng Nhung là anh em họ với hắn, nghe nói bọn hắn ở chung.

Nhưng dù Nghiêm Tử Tụng đã từng trải qua những chuyện gì, đều chẳng có gì liên quan đến tôi. Tôi cũng không thèm để ý.

Chỉ có điều, mặc kệ tiểu biến thái muốn tìm Hoàng Nhung hay là tìm Nghiêm Tử Tụng, tôi nghĩ đều không cần thiết, dù thế nào cũng phải ngăn cản.

Thời điểm rời khỏi Hoa Gia, tôi đột nhiên có chút không nỡ buông tay. Có lẽ tôi luyện tiếu thú vui này.

Sau đó tôi chỉ nói rằng tôi sẽ “waiting for you”, cô ta liền hiểu ngay. Tiếp theo trái lại còn ngoan ngoãn tiếp tục làm sư muội của tôi.

Thực ra, cô ta cũng không phải dễ dàng thỏa hiệp như vẻ bề ngoài. Cô ta chỉ thỏa hiệp với những chuyện mà cô ta không thèm để ý đến mà thôi.

Ngày học sinh mới tới báo danh, cô ta nhìn thấy tôi, cũng rất hưng phấn.

Cô ta hỏi tôi có rung động với ai, hay trong lòng có đối tượng nào chưa.

Đã từng có một lần, tôi cho rằng cô ta thử tôi.

Trước kia, các nữ sinh luôn luôn thử lòng tôi bằng tất cả các kiểu khác nhau. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện, cô ta không phải như vậy. Cô ta thật sự muốn hỏi tôi đã có người yêu hay chưa. Ngay vào khoảnh khắc đó tôi đã biết, trong mắt cô ta, tôi thật sự chỉ là sư huynh mà thôi.

Vậy còn tôi thì sao? Nhất thời tôi cũng không có đáp án. Tôi chỉ cảm thấy, giữ cô ta ở lại bên cạnh là một chuyện vô cùng thú vị.

Hơn nữa cô ta rất thông minh, dễ dàng hiểu được tôi đang nói cái gì, hiểu tôi muốn cái gì, hiểu được tôi đang làm cái gì. Ở cùng với một người thông minh, là một chuyện rất nhẹ nhàng, rất khoái trá.

Lại không bao lâu sau, có một cô gái tương đối hoàn mỹ về mọi mặt biểu lộ tâm ý với tôi, nói cô ta yêu tôi.

Tôi đồng ý luôn.

Bởi vì tôi đột nhiên muốn biết, cái gì gọi là yêu.

Nhưng tôi phát hiện, ở cùng với cô bạn đó cực kì không thú vị. Cô ta theo đúng quy củ cạnh giữ bên cạnh tôi, hết thầy đều lấy tôi làm trọng, hết thầy đều thuận theo ý của tôi.

Thật ra Trương Hiểu Mạn cũng rất nghe lời tôi, nhưng tại sao, luôn khiến cho tôi cảm giác được, một sự bất đồng lớn đến như vậy?

Sau đó có một ngày, cô bạn kia hỏi tôi, tôi có yêu cô ta không.

Tôi nói, yêu.

Cái từ này, thế nhưng lại thật dễ dàng nói ra khỏi miệng, kể cả khi không mang theo một chút cảm tình nào.

Sau đó tôi lơ đãng đảo mắt nhìn thấy Trương Hiểu Mạn đang ẩn nấp ở gần đó. Cô ta đang tò mò mở to hai mắt, không có lấy một chút dấu vết ghen tuông.

Điều này làm cho tôi đột nhiên có chút mất hứng.

Mẹ từng nói, yêu là phải nỗ lực.

Vương Đình Đình lại nói, yêu là tìm đập nhanh.

Yêu là bảo vệ.

Yêu là phải giữ lấy.

Nhưng bất kì một cảm giác nào, cô ta đối với tôi, đều không có.

Tôi chỉ là sư huynh của cô ta.

Sự ngạo mạn của bản thân khiến cho tôi giảm bớt số lần gặp cô ta, chỉ là ngẫu nhiên hứng lên mới đi gặp một lần. Sau lại tiếp tục giao việc của bản thân cho cô ta xử lý, tùy ý sai sử cô ta.

Tôi vẫn chưa hiểu được, vì sao cô ta luôn lãnh nhận tất cả.

Cô ta, đến tận cùng, đang suy nghĩ cái gì vậy?

Cô nhóc này, luôn thích làm mưa làm gió.

Cô ta hy vọng thiên hạ không được yên ổn.

Đầu óc cô ta đều chứa một thứ gì đó cổ quái đáng ngạc nhiên.

Lời nói của cô ta luôn không có logic.

Cô ta luôn khiến người khác không thể dễ bụng, lại càng không thể tức giận.

Thì vào đại học.

Sau đó lại là một năm chia lìa.

Tôi thử không liên hệ với cô ta nữa.

Vậy là cả một năm trời, thật sự không có liên lạc gì.

Tôi tiếp tục ném thử tình yêu

Số lần không nhiều lắm, cũng đủ để chán ghét.

Ngày tháng buồn chán đến cực độ.

Sau đó tôi nói, thật ra tôi đã có người yêu, tôi đang đợi cô ấy.

Thật sự.

Waiting for you...

Không khéo không thành truyện, Nghiêm Tử Tụng cũng đến đại học Z.

Ngày đó chúng tôi ở nhà ăn không hên mà gặp.

Hàng ngày, nhà ăn chỉ cung ứng một số lượng canh nhất định. Hôm đó chỉ còn lại một phần canh cuối cùng, tôi cùng hắn đồng thời nhìn trúng.

Sau đó, có một bạn học ở phía sau gọi tên tôi.

Nghiêm Tử Tụng đứng yên tại chỗ thật lâu, nói: “Vương Đình Hiên.”

Xem ra hắn vẫn còn nhớ tôi.

Sau đó hắn còn nói, “Ồ, lúc cậu còn bé luôn ném đi tất cả những thứ được tặng.”

Bấy giờ tôi mới nhớ, lúc tôi học tiểu học, cũng có mấy bạn nữ mua thứ này thứ nọ cho tôi, tôi đều vứt qua một bên.

Chỉ là mấy cái thứ đó, thậm chí còn có cái được làm bằng thủ công, làm sao có thể bỏ vào miệng được.

Tôi lại nhớ, hồi đó hắn còn nói với tôi, hắn nói: “Cậu thật lãng phí.”

Chén canh đó tôi cũng không hẳn là không có không được, nhưng tôi lại không muốn cho hắn.

Cho nên chúng tôi liên giằng co. Không ai nhường ai.

Sau đó Nghiêm Tử Tụng có chút mất kiên nhẫn, hắn hỏi: “Còn canh không?”

Nói: “Canh nào cũng được.”

Ồ, thật sự là một tên khiến cho lòng người bất mãn.

Tôi chiếm được chén canh đó xong, đem đi đổ hết.

Rốt cục đến khi nào Tương Hiểu Mạn mới tới đây?

Tôi đã có chút mất kiên nhẫn rồi.

Các lớp khóa trên khai giảng tương đối sớm hơn. Khoa Luật chúng tôi cùng sinh viên khoa Quản Trị tranh nhau một phòng làm việc. Lúc đó, học viện nói, nội bộ tự giải quyết với nhau đi.

Bọn họ tìm tôi ra mặt, vừa vặn đụng phải mỹ nam của khoa Quản Trị.

Nghiêm Tử Tụng nói: “Phòng làm việc chỉ có một gian thôi sao?”

Sau đó nói: “Vầy không thể nhường cho mấy người được.”

Lại giảng co.

Lúc tân sinh viên khai giảng, mọi việc đều trở nên bề bộn. Bọn bạn tôi đột nhiên lại ồn ào khiêu khích: “Đình Hiên, không phải cậu nói có bạn gái sao? Mang đến đây cho anh em nhìn một cái a!”

Bọn họ cứ nghĩ rằng tôi chỉ muốn mượn có thôi, càng không tin tưởng tôi.

Trong khoa chúng tôi, tôi cũng có chút danh tiếng. Cho nên bọn họ đều gọi Tương Hiểu Mạn là: cô bạn gái trong truyền thuyết.

Tôi cũng không nói cho bọn họ biết tên cô ta.

Nhưng nói thật, tôi cảm thấy cách gọi đó cũng không tệ lắm.

Nếu Tương Hiểu Mạn là bạn gái của tôi, tôi nghĩ, ít nhất sẽ không làm cho tôi cảm thấy không thú vị.

Ngày đó tôi nổi lên ý nghĩ như vậy, sau đó liền chờ cô ta đến.

Tôi biết hôm đó là ngày khai giảng của cô ta. Cô ta luôn có thói quen nước đến chân mới nhảy, nhất định đồng hồ chưa reo sẽ chưa ra ngoài.

Nhưng tôi cũng không để ý đến thời gian, dù sao chỉ muốn đợi đến khi nào được thì thôi.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên tôi đã nhìn thấy cô ta rồi. Vừa nhìn thấy dáng dấp nhẹ nhàng khoan khoái ấy, tinh thần lập tức dâng cao như trước.

Cô ta là một cô bé dễ dàng hấp dẫn ánh nhìn của người khác. Bộ dáng cũng không có gì thay đổi so với hình ảnh trong trí nhớ của tôi. Tôi mới đột nhiên ý thức được, kỳ thật bấy lâu nay tôi vẫn luôn nhớ cô ta.

Nhưng người mà Tương Hiểu Mạn nhìn thấy đầu tiên...

Lại không phải là tôi, người đang đứng ở ngay cổng trường chờ cô ta,

Mà là một kẻ tùy ý đi ngang qua ——

Nghiêm Tử Tụng.

Tôi lại một lần nữa có một cảm giác sai lầm.

Tôi hỏi, “Hắn đẹp trai lắm sao?”

Cô ta nói “Đẹp a”, không hề che giấu sự tán thưởng của cô ta.

Trong lòng tôi đột nhiên có điểm chua xót. Từ nhỏ cũng có rất nhiều người nói rằng ngoại hình của tôi rất khá. Nhưng trong mắt cô ta, chưa bao giờ từng có cái kiểu tán thưởng gần như yêu thích ấy. Cho nên, tôi nửa thật nửa giả nói rằng, thần kinh thị giác của cô ta chắc đã bị tổn thương rồi.

Lời nói khoa trương của cô ta, ngay chính bản thân cô ta cũng biết là nói dối. Sau đó, Nghiêm Tử Tụng đến chen lời.

Sau đó, cô bé này, không ngờ lại dám kêu lên: “Chào sư huynh!”

...

Cô ta gọi to tên tôi, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nếm qua tình cảm mãnh liệt như vậy.

Một nỗi bất an khó hiểu đột nhiên bao trùm lấy tôi. Sau đó tôi nghĩ, ít nhất thì tôi cũng đã nói cho Nghiêm Tử Tụng biết, người đó, là người của tôi.

Hắn là vì liên quan tới vụ tranh chấp phòng làm việc, hắn cũng có phản ứng không tốt với cô ta. Tôi nhìn cô ta, phát hiện cô ta lại không thèm để ý đến điều này, thậm chí còn vui mừng. Thậm chí tôi còn nhìn thấy sâu trong ánh mắt của cô ta là một nỗi vui mừng khôn xiết, tựa như xa cách chín năm bấy giờ mới được gặp lại.

Trước đây cô ta đã từng gặp Nghiêm Tử Tụng rồi sao?

Hay là vào thời gian đó, cô ta tìm Hoàng Nhung, thật sự chính là vì hắn?

Sau đó Vương Đình Đình gọi điện thoại cho tôi. Chị ấy đã đến thư viện trường đại học Z. Chị ấy nghe nói người bạn gái trong truyền thuyết của tôi hôm nay đã đến, la hét đòi gặp mặt.

Tôi cảm thấy lời đề nghị này cũng không tệ, liền đồng ý.

Nhưng khi cô ta đến gặp tôi, đột nhiên lại uốn cái đầu xù lên như một đũa ngọc. Nụ cười khúc khích mới nhìn còn thấy ngơ ngác, nhưng liếc mắt nhìn lại có vẻ như đang khi dễ người ta. Tôi không thích.

Cô ta vẫn như trước, muốn thỏa hiệp. Đối với những chuyện cô ta không thèm để ý, cô ta đều sẽ thỏa hiệp, không cần bất cứ một lý do gì.

Đến tối, cái đũa ngọc này lại bắt điện thoại của tôi với giọng nói đầy vẻ tức giận. Giọng nói ủy khuất xen lẫn kiêu ngạo ấy lại làm cho tôi không nén được ý cười.

Sau đó tôi mang theo vài phần vui đùa, nửa thật nửa giả hỏi cô ta có muốn làm bạn gái của tôi không.

Cô ta cự tuyệt.

Tôi không nghĩ tới, so với tưởng tượng, trong lòng lại cảm thấy...

Mất mát.

Ngày hôm sau tôi lại gọi điện thoại tìm cô ta. Bạn cùng phòng nói, cô ta đi câu cá vàng rồi.

Nghe thật vớ vẩn, cũng không phải là chuyện cô ta thích làm.

Thậm chí tôi hoài nghi, chắc là cô ta đi tìm Nghiêm Tử Tụng.

Tôi bắt đầu đứng ngồi không yên. Cô ta tích cực hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Thời gian học quân sự, tôi lại đụng phải Nghiêm Tử Tụng.

Tôi bảo hắn đợi một chút, tôi có chuyện này muốn hỏi hắn.

Vốn định kiếm cách để Trương Hiểu Mạn ra ngoài, cô nhóc đó không ngờ lại dám giả bộ ngã xuống, bất tỉnh. Tôi ẵm cô ta lên, trọng lượng của cô ta đối với tôi mà nói, quá dễ dàng.

Sau đó tôi hỏi, “Nghiêm Tử Tụng, người này có hứng thú với cậu. Nói đi, cậu có tiếp nhận hay không?”

Nghiêm Tử Tụng mà tôi quen biết, hắn sẽ không chịu tiếp nhận bất luận kẻ nào.

Bởi vì nếu tiếp nhận, tương đương với việc trở thành sở hữu của một cá nhân. Như vậy, những thứ mà hắn nhận được, sẽ giảm bớt.

Cho nên với ai cũng vậy, hắn đều có thể, nhưng đồng thời, cũng đều không thể.

Nhưng mà hắn lại hỏi cô ta: “Cô có biết nấu ăn không?”

Vào lúc tôi cho rằng quan niệm của hắn đã thay đổi theo năm tháng, hắn lại đột nhiên nói với Trương Hiểu Mạn: “Tôi biết cô là ai rồi.”

Những lời này, có thể cô ta cũng không hiểu được tầm quan trọng của nó.

Nhưng tôi biết, đối với Nghiêm Tử Tụng, đây chính là một ngoại lệ.

Tất cả tình yêu, đều được bắt đầu bằng những ngoại lệ.

Tôi lại cảm thấy bất an, nhưng cũng không cho phép mình làm gì. Nhưng mà Nghiêm Tử Tụng, cuối cùng vẫn cự tuyệt cô ta.

Nghiêm Tử Tụng nói, “Ai cũng có thể, cô thì không.”

Hắn sẽ nói “Không được.” Hoặc nói “Ai cũng có thể.”

Nhưng “Ai cũng có thể, cô thì không”, những lời này đối với Trương Hiểu Mạn mà nói, chính là một ngoại lệ. Tôi đột nhiên cảm thấy, sự tình bắt đầu có chút vượt ra khỏi dự kiến của bản thân.

Hôm đó Trương Hiểu Mạn còn hỏi tôi ba vấn đề.

Anh có thích em không?

Anh có yêu em không?

Anh có quyết tâm sẽ theo đuổi em đến cùng hay không?

Tôi phát hiện, cô ta có vẻ như chẳng quan tâm đến cái gì, nhưng thật ra lại để tâm đến tất cả.

Không ngờ cô ta dám hỏi ngược lại tôi.

Tôi có thích cô ta không?

Ừm.

Yêu cô ta không?

...

Có quyết tâm theo đuổi cô ta đến cùng không?

...

Tôi còn không biết cái gì là tình yêu.

Nhưng tôi phát hiện, chữ yêu này khác xa so với những gì tôi đã từng nghĩ, thật khó nói ra lời.

Tôi không muốn nói dối cô ta.

Tôi nghĩ, ít nhất tôi sẽ, sẽ yêu em.

Chương 21: Bình phong

Yêu quái đại nhân đương nhiên không hề để ý gì tiếp tục đi tới, vẫn dáng vẻ chẳng coi ai ra gì trước sau như một.

Ta cũng chần chờ một chút, bởi vì Đại thần hình như vừa liếc mắt nhìn thấy ta, nhưng bây giờ lại chẳng hề nhìn ta. Vì vậy, ta cứ băn khoăn mãi không biết có nên chào hỏi hay không, dù sao cũng đã quen biết lâu rồi.

Lại nghĩ quân tử bình đẳng, cho nên liền ưỡn ngực, chuẩn bị gọi một tiếng ‘sư huynh’. Nào ngờ cô gái bên cạnh Đại Thần lại lên tiếng trước ta, còn kèm theo một nụ cười vô cùng thanh nhã: “Nghiêm Tử Tụng.”

Ồ, hình như có quen Yêu quái đại nhân. Vì vậy, hẩn thoáng dừng lại, nghiêng trán sang một bên liếc nhìn người trước mặt như đang suy nghĩ xem đó là ai. Nhưng không hề xuất hiện cử chỉ nghiêng người về phía trước tìm tòi nghiên cứu.

Theo tiếng gọi của cô ta, Đại Thần đưa đường nhìn ôn nhu duy trì nhiệt độ ổn định ở 37 độ, rút cuộc quán triệt dừng lại trên người ta. Hại ta trong nháy mắt tỉnh táo hoàn toàn, nhanh chóng cười tươi như hoa, chân chó: “Chào sư huynh!”

Cô gái kia có vẻ rất kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Quen nhau à?” Lại nhìn qua Yêu quái đại nhân nói: “Bạn gái của cậu?”

Lời nói thật là đẹp lòng mát dạ! Ha ha... Nhưng không khí dường như đang ngưng trệ nửa phần, sau đó nghe được hai giọng nói đồng thời đáp lại:

“Không thể nào.”

“Không phải.”

Tiếng nói vừa dứt, Đại Thần liếc mắt nhìn ta cười cười, tựa hồ nhân câu trả lời vô cùng tuyệt tình của Yêu quái đại nhân mà dùng ánh mắt khiêu khích ta.

Cô gái nghiêng đầu nhìn sang Đại Thần, sau đó dùng ánh mắt tràn ngập nghi hoặc bắt đầu quan sát đánh giá ta. Cô ta nói: “Đình Hiên, không định giới thiệu sao?”

“Vương Đình Hiên?” Yêu Quái đại nhân hừ một tiếng, đoán chừng lúc này mới biết đối phương là ai. Sau đó không muốn dây dưa với bọn họ, chân dài vừa động, không ngờ cũng không thềm chờ ta, đi thẳng một nước.

Tên Vô Lại!

Ta mỉm cười nhìn Đại thần nịnh nọt, “Su huynh! Tội em đi trước nhé!”

Nhưng Đại thần đột nhiên bước lên mấy bước khóa chặt lối đi. Cả thân hình cao lớn ngáng trước mặt ta, nhàn nhạt mở miệng: “Điện thoại tắt máy?”

“Á! Tắt máy?” Ta trừng mắt to giả ngu, chớp chớp, sau đó ra vẻ chắc chắn. “Hắn là nó bị hết pin rồi! Em về nhà sẽ sạc pin ngay!” Nhưng ta khẳng định là ta không mang cục sạc về! Sau đó âm thầm gạt đầu bật hơi trong lồng ngực: Tính canh ta hả, thật hồ đồ ~

“Có cục sạc không?” Đại Thần vừa liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, một lời nói toạc ra.

Dáng người cao lớn của Đại Thần đã chặn đứng tầm nhìn của ta, nghiêng người qua mới thấy được đôi chân của Yêu quái đại nhân vẫn đang đi về phía trước, không hề đợi ta. Mà người trong trung tâm thương mại càng lúc càng đông, sợ rằng cứ tiếp tục đứng đây thì hắn sẽ biến mất vào đám đông mất thôi... Nhưng Đại Thần vẫn còn ở đây... Phiền muộn thu tầm mắt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Đại Thần, “Đợi về nhà đã.” Đáng tiếc, nhún nhún vai, lắc đầu thờ dãi: Heiz, thật đáng buồn.

Sau đó, ta nhìn sang cô gái bên cạnh, len lén hỏi nhỏ: “Bạn gái anh hả?”

Không ngờ hắn cười khê, gập cong người để kê sát vào bên ta: “Em đoán xem...”

Ta đoán? Hắc, vậy –

Ngay sau đó, cánh tay hắn đột nhiên nắm vai ta, cổ sức kéo ta đứng sát vào lồng ngực hắn, cùng ta đồng thời hướng mặt về phía nữ sinh kia. Sau đó, mặt không đỏ, hô hấp vẫn đều đều, cười nhẹ tuyên bố: “Được rồi, giới thiệu một chút. Đây chính là nguyên nhân khiến anh phải phụ lòng các cô gái khác.”

“...” Cô gái kia chưng hửng, dáng tươi cười đột nhiên cứng ngắc lại, tựa hồ như hoàn toàn không tìm lại được giọng nói của mình.

“Nhưng...” Những lời này thật sự đả kích ta rồi. Không ngờ Đại Thần lại không để lại dấu vết nhẹ tay đè lên gáy ta, dùng lực đủ để ta không thể nào tránh ra được, cũng vừa vặn ngăn không cho ta mở miệng. Sau đó, giọng nói ôn nhuận mà đúng trọng tâm của hắn tiếp tục vang lên: “Cho nên, xin lỗi.”

Đại Thần lại lấy ta ra làm bình phong rồi...

Lại nghĩ không biết Nghiêm Tử Tụng có quay đầu lại xem náo nhiệt hay không... Gào khóc, người nói xem, bây giờ ta mà đánh rắm được thì tốt biết mấy a. Đáng tiếc, cái này cũng không phải năng lực chủ quan của ta có thể không chế được.

Người thấy hơi thở nhàn nhạt tràn ngập trên người hắn. Trước đây, cho dù trời có nóng bức đông đúc cỡ nào, cơ thể hắn cũng chưa từng có mùi mồ hôi hay dính nhớp. Cho tới bây giờ lúc nào cũng giữ cho cơ thể sáng khoái sạch sẽ. Thật ra, hương vị này đối với ta rất quen thuộc, bởi vì ta đã quen biết hắn nhiều năm rồi. Nhưng chỉ trong giờ khắc này, ta đột nhiên có

cảm giác bài xích. Nói thật ta cũng không thích lắm cái kiểu cường thế của hắn, làm như ta là vật sở hữu của hắn không bằng...

Trung tâm thương mại rất đông đúc, người qua qua lại lại, bên tai nghe được hàng đồng tiếng ồn ào ầm ĩ... Tất cả điều này trước kia đều khiến ta hưng phấn, dâng trào, bây giờ lại làm ta cảm thấy khó chịu.

Thật ra, ta thích đám đông, thích tranh cãi ầm ĩ, thích lối sống khoa trương, cảm thấy càng loạn càng vui. Nhưng lớn dần theo năm tháng, mẹ ta càng ngày càng nhắc đi nhắc lại bên tai, nói con đã trưởng thành rồi, đừng cứ điên điên khùng khùng mãi như thế, nói con phải chú ý một chút, đừng có nghe tay này lọt sang tai kia nữa.

Ta cũng đã cho rằng những gì ta nghe được từ tai này đều chạy qua tai kia đi ra mất tiêu. Nhưng gần đây công năng bài tiết của tai không được tốt, những lời nói đó không ngờ lại chưa từng đi ra ngoài.

Ta còn nhớ mẹ ta nói: “Khi còn nhỏ người ta cũng đã nói con bướng bỉnh rồi, nhưng miễn cưỡng còn khen con một câu dễ thương. Nhưng bây giờ đã lớn tướng rồi, đừng có như ngày xưa bất cứ cái gì cũng không cần chịu trách nhiệm nữa. Chúng ta cũng đã hết trách nhiệm giám hộ con rồi.”

Bà nói: “Tiểu Mạn, con đã lớn rồi, phải khôn lên một chút.”

Bà còn nói: “Tiểu Mạn, con cần phải biết cân nhắc.”

Vì vậy ta phát hiện, ta thật sự bắt đầu biết cân nhắc. Ta đau lòng phát hiện, con đường từ từ phát triển lên biến thái của ta đã bắt đầu xuống dốc không phanh. Hiện trường thi công biến thái cũng xuất hiện rất nhiều vết lún. Bây giờ, ta tuyệt đối đang phải đối mặt với thung lũng cuộc đời. Ta đang suy nghĩ, có đúng là sau đó, ta không thể gượng dậy nổi hay không...

Heiz, ta bị thương, ta thâm thâm, ta nghèo túng...

Cuối cùng ta nghĩ, ta đang nỗ lực chứng minh cái gì. Chứng minh con người có thể sống phóng túng cả đời, thông dong cả đời sao? Nhưng thật ra, cuộc sống của chúng ta có gì khác với người bình thường? Sinh ra học đi học nói, sau đó học tiểu học, học trung học rồi lên đại học. Các loại số liệu đều cho thấy, ta chính là hàng nhái kém chất lượng trong truyền thuyết.

Nhận thức này khiến ta có chút uể oải. Ta phải tiết hận!

“Ấy dza!” Vì vậy, kích phát tiềm lực, đẩy Đại Thần ra, “Con chuột, con chuột!” rồi giẫm đạp lung tung lên đôi giày của Đại Thần. Tiếp theo, ta quay đầu lại đối mặt với hắn, nhìn hắn. Không sai! Đã bao nhiêu năm rồi mà ta vẫn không có chút tiến bộ nào! Nhưng ta tin tưởng sức lực của ta hoàn toàn đối lập với khi còn bé. Hắn nhất định sẽ rất đau...

Thật không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn nữa. Ta quay đầu lại nhìn sang cô gái kia, suy nghĩ một chút rồi cười cười, “Anh ấy muốn nói anh ấy không thích cô, muốn cự tuyệt cô.” Sau đó ta lại suy nghĩ một chút, “Nhưng tôi nghĩ, không sao đâu, đừng cảm phiền lên đi, không nên vì một câu nói mà từ bỏ!”

Sau đó ta quay đầu lại nhìn Đại Thần, dừng một chút rồi nói tiếp, “Ngày đó anh chỉ mới trả lời em câu hỏi thứ ba, nói anh sẽ theo đuổi em. Thế nhưng, anh còn chưa trả lời, anh có yêu em không.”

Ta nói rất thản nhiên. Nhưng màn trình diễn máu chó vừa rồi, tiết mục máu chó vừa rồi đã hấp dẫn sự tò mò của mọi người, chỉ thiếu điều không có vây quanh mà xem thôi. Nhưng ta làm lơ, bởi vì mùi máu chó hoàn toàn không thể đã động được hấn.

Vấn đề này phải hỏi đến cùng. Bởi vì ta còn nhớ rõ ngày đó ta nhìn lên lúc Đại Thần nói lời yêu với cô gái kia, diễn cảm của hấn, nhặt nhẹo mà xa cách.

Nhưng ta thừa nhận, hấn đối với ta khác hấn người thường. Từ đầu đến cuối, hấn luôn dùng những lời lẽ quanh co lòng vòng để nhấn nhủ cho ta biết ý tứ chân chính của hấn, chứ chưa bao giờ thật sự nói dối ta. Bởi vì với một người hiểu rõ nói dối cũng chẳng có ý nghĩa gì, hấn tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện như vậy.

Cho nên, khi ta hỏi điều này lần đầu tiên, hấn chỉ mỉm cười, bảo trì trầm mặc.

Trầm mặc là bởi vì, hấn cũng chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng khi hấn trả lời cho ta câu hỏi thứ ba, ta biết, hấn đã có đáp án của hai câu hỏi trước...

Quả nhiên, hấn nhặt nhẹo mỉm cười, nói: “Sẽ yêu.”

Sẽ yêu, sẽ yêu em ư. Hấn đã nói như thế đấy.

Thế nhưng vì sao tim của ta không đập nhanh, không cảm động. Ta nghĩ ta chưa từng coi hấn là đối tượng yêu đương. Làm bạn thì được, thậm chí là bạn bè thân mật cũng không có vấn đề gì. Nhưng làm người yêu, làm người để chung sống cả đời, sẽ mệt chết đi được.

“Heiz,” Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi. Thật ra, ta cũng là một kẻ bốc đồng. “Cho nên, sẽ, có nghĩa là rất có khả năng bị gạt bỏ đúng không?”

Hấn đột nhiên dừng một chút, sau đó nhìn cô gái kia, nho nhã lễ độ nói: “Xin lỗi, có thể ra trước quầy hàng kia chờ anh một chút được không?” Ý muốn nói cô ta tránh mặt đi một lát.

Thật ra nếu loại trừ sự phức tạp của hấn, hấn cũng là một người rất thân thiện hòa đồng. Ta đoán rằng bọn họ đã hẹn hôm nay gặp mặt, sau đó nhân dịp sự xuất hiện của ta mà thuận tiện từ chối. Nhưng căn cứ vào lễ phép, cũng đã định sẽ đưa cô ta về đến nhà... Không biết rằng làm vậy, trái lại còn tổn thương người ta hơn.

Cô gái kia nghe lời mà tránh đi. Chúng ta cũng rời khỏi khu trung tâm thương mại, đi đến một khoảng trống có bức tường dựng bằng thủy tinh.

Bởi vì khoảng sân bên dưới của trung tâm mua sắm có một hồ phun nước công nghệ cao, cứ theo thời gian mà biến hóa, phun ra những cột nước khác nhau. 12 giờ mới là thời gian bắt đầu biểu diễn. Cho nên bức tường bằng thủy tinh này thường là nơi dừng chân của những người muốn xem cột nước biểu diễn bên dưới.

Đại thần nhìn ta, duy trì nụ cười, “Thật ra trong chuyện này, em và thái độ của em đều khiến anh nghi hoặc.”

“Thế nhưng,” Giọng nói của hấn đột nhiên đẽ nặng, ánh mắt chăm chú khác thường, hoàn toàn không giống trước kia. “Chúng ta không nên bỏ qua bất cứ một khả năng nào. Bởi vì...” Vương tay xoa xoa đầu ta, trả lời câu hỏi đầu tiên của hôm đó, hấn nói: “Anh nghĩ là, anh thích em.”

“...” Ta thật sự đã dự đoán được hắn sẽ nói như vậy. Nói thật, ta cũng thích hắn, thế nhưng cũng hết cách. Ta nhìn thấy hắn cũng không hưng phấn như nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, cũng không cảm thấy chỉ trong nháy mắt tim đập nhanh hơn, hít thở không thông. Ta càng không muốn trêu đùa Đại Thần... Ta hít vào một hơi. Thật ra, ý tứ của ta đã được nhấn nhủ hết rồi. Ta cũng hiểu được, hắn đều nhận thấy cả. Sau đó, ta nhún vai: “Em nghĩ, đừng để cô ta chờ đợi quá lâu...”

Đại Thần nhàn nhạt nhìn ta, “Hắn thậm chí còn không nhìn thấy rõ em.” Sau đó lại nhếch miệng cười, “Anh đi đây, tối nay sẽ gọi điện thoại cho em.”

Ta cười cười. Từ bỏ đi, bởi vì nhà ta rất kỳ quái. Từ khi điện thoại riêng bị hư, cũng lười không chịu sửa. Dù sao ba mẹ ta cũng dùng di động hết rồi. Công năng của điện thoại di động hay điện thoại nhà đều giống nhau. Bình thường ngoài cửa hàng cũng có điện thoại, nhưng không có ai tìm ta.

Tạm biệt Đại Thần, ta đoán rằng Nghiêm Tử Tụng đã bỏ trốn mất dạng rồi, quyết định tự mình đi tìm mua đồ sứ. Nhưng vẫn men theo hướng hắn đã bỏ đi mà tiếp tục đi tới, lại phát hiện hắn như hạc giữa bầy gà, đứng tựa vào tay vịn của thang cuốn tự động ngay đầu tường thủy tinh. Dáng vẻ tùy ý, chỉ là hơi có chút mất kiên nhẫn, giống như... đang đợi ai đó?

Khụ, chờ ta sao?

Ta thật vô cùng bất ngờ, sau đó bay qua, trực tiếp đặt câu hỏi: “Nghiêm Tử Tụng, sao anh còn chưa đi?”

Hắn thông thả phản ứng, sau đó liếc mắt nhìn ta, nhúu mày. “Rốt cuộc chỗ nào mới bán đồ sứ?”

Sau đó đi về phía trước, bước xuống cầu thang cuốn tự động. Có lẽ là bởi vì không nhìn thấy rõ, cho nên thân thể hơi có chút bất ổn, nhưng bước chân vẫn duy trì vẻ nhàn tản trời sinh, giống như tập mãi đã thành thói quen rồi vậy.

Ta cười khúc khích, xông lên đứng ở bậc thang ngay sau lưng hắn, sau đó vỗ vỗ vai hắn.

Hắn chậm rãi quay đầu lại. Đứng ở bậc thang này hai ta miễn cưỡng đang nhìn thẳng vào nhau. Hai tay ta vẫn đang đặt trên vai hắn lại càng kéo sát vào, sau đó nói: “Thấy rõ rồi chứ, em phải chính thức theo đuổi anh!”

Thang cuốn tự động cũng không phải quá dài, mới đó đã hết. Chân hắn quả nhiên vấp phải lần phân cách giữa thang cuốn và mặt đất, cả người đột ngột chuyển tư thế, kêu lên ‘Ui da’ một tiếng. Sau đó, phải lảo đảo về phía trước vài bước mới có thể ổn định thân hình lại được.

Cảm giác thứ nhất, chân hắn gặp phải ngày tốt lành rồi.

Cảm giác thứ hai, hắn quả nhiên mưu tính sâu xa, không có đi dép.

Cảm giác thứ ba, sao hắn không tránh...

Hay là, tránh không được.

Yêu Quái đại nhân trả lời ta chỉ đúng ba chữ. Hắn rống, “Trương Hiểu Mạn!”

Tầm tắc, rõ ràng là không nhìn thấy đường...

Ta tin tưởng nha, chỉ cần nỗ lực một chút thôi, hấn sẽ nhanh chóng gọi được tên của ta, đáng đáp ơn tồn ba vòng như một của ta sẽ trở thành ký ức khắc sâu không thể xóa nhòa của hấn. Ấu da ~

Chỉ có điều, ta còn đang rất tò mò vì sao Nghiêm Tử Tụng lại chờ ta. Thái độ trước nay của hấn luôn không ngoài những câu “Cô cút đi”, “Cút ngay đi” “Cút”. Cho nên hành động của hấn lần này làm ta bất ngờ chẳng thua gì chuyện ta làm rơi điện thoại xuống bồn cầu, sau đó vọt lên phát hiện nó vẫn còn dùng được.

Ta bèn cười hì hì chạy lên, một tay nắm lấy cánh tay hấn, một tay quơ quơ trước mặt hấn, ngọt ngào gọi: “Đây, em ở đây này!”

“...” Hấn chậm rãi hít vào một hơi, giãy tay ta ra, “Vừa rồi không phải tôi gọi cô...”

“Anh nói dối, rõ ràng anh vừa gọi to Tương Hiểu Mạn mà!”

“Cô...” Hấn dừng một chút, hình như đang phải điều tiết hô hấp, “Cô không thấy tôi đang nổi nóng à?”

Ta lôi kéo hấn, vừa đi lên vừa giơ ba ngón tay ra trước mặt hấn, “Ở đây có mấy ngón tay?”

“Ba...” Sự thật chứng minh hấn có rất năng lực phản xạ có điều kiện.

“Ba?” Ta làm như vô cùng kinh ngạc.

Hấn chần chờ, nheo nheo mắt, “...Bốn?” Nhưng ngay sau đó, tựa hồ như hấn đã nhìn thấy rõ rồi, có lẽ cũng đã nhìn thấy rõ khuôn mặt cười cười của ta, lập tức phản ứng. Vẻ mặt chịu không nổi, đồng thời giơ tay đánh lên trán ta, “Tôi không phải người mù!”

“Cũng đâu có khác gì đâu!” Ta làm ngơ, thoải mái vỗ vỗ hấn, đi vào trọng tâm câu chuyện.

“Được rồi, Nghiêm Tử Tụng, anh chơi Street Hunter nhiều quá mà bị cận thị à?” Mê muội đến mức mất cả ý chí a!

“...” Hấn như vừa nhớ tới cái gì, nhú mày, “Rốt cuộc cô có biết chơi hay là không?”

“Không biết mà!”

Hấn lại trầm mặc, cảm ngộ được cái gì là hay hậu củ chặt mi, mở miệng nói: “Cô đây là... khâu thị tâm phi?”

“Hắc hắc, cái này gọi là ‘Giả tác chân thời, chân diệc giả. Vô vi hữu xứ, hữu hoàn vô’(Giả bảo là thật, thật cũng là giả. Không làm ra có, có rồi không – Trích trong Hồng Lô Mộng của Tào Tuyết Cần)” Ta reo lên, “A a!” Giống như nhìn thấy một món đồ nào đó đã ngưỡng mộ từ lâu, đột nhiên trở nên hưng phấn. Lôi kéo hấn phút chốc vọt đến một cửa hàng bán đồ gia dụng, chỉ vào một chiếc bình sứ phát tài, nho nhã lễ phép hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cái này bao nhiêu tiền?”

“...” Tiểu thư bán hàng không nói gì, chỉ nhìn ta, coi như trấn định trả lời, “Hàng không bán.”

“...” Lúc này Nghiêm Tử Tụng đang đứng yên tại chỗ, đột nhiên từ từ nghiêng thân về phía trước, mãi cho đến khi nhìn thấy rõ ràng hình dạng của chiếc bình sứ đó mới gật đầu, bình tĩnh như không nói một câu: “Hóa ra là hàng không bán.”

Hôm đó, sau một hồi lùng sục cuối cùng cũng mua được đồ sứ.

Tường Nghiêm Tử Tụng sẽ đưa ta về, không ngờ hắn chỉ nhíu mày nói: “Lúc cô thắng chỉ nói phải cùng cô đi mua đồ.” Sau đó nỗ lực phui phui cái mông, nghênh ngang bỏ đi.

Xong, thấy ta vẫn đi theo hắn, hắn tựa hồ có cảm ứng, quay đầu nhìn ta một chút, đột nhiên mở miệng, “Lần này khá xa.”

Ta nghe mà không hiểu gì cả.

Hắn liền quay đầu lại, tiếp tục bỏ đi, “Cô còn hát không?”

“Ừm?” Ta rốt cuộc ý thức được hắn nói ‘lần này’ nghĩa là gì. Ý hắn chỉ ‘lần trước’ là hôm từ cửa hiệu cắt tóc trở về, ta tiễn hắn về đến tận ký túc xá, còn vừa đi vừa hát.

Nghe thấy hắn nói: “Mua nước đi.”

Ta rốt cuộc hiểu ra, hắn dự định về nhà, mà lộ trình còn có vẻ rất xa, mục tiêu gian khổ. Ta rốt cuộc dừng lại, suy nghĩ xem mình có coi thường hắn hay không. Sau đó rùng rợn theo bóng lưng hắn, “Ba giờ chiều thứ năm, em sẽ ở trước cửa trường trung học Hoa Gia chờ anh ~ Không gặp không về!”

Nếu đã từng ở nơi phụ cận gặp được hắn, nhà của hắn chắc cũng ở cách đó không xa, đều thuộc phường Lào Cai!

Chỉ là, Nghiêm Tử Tụng không để ý đến ta, cũng chẳng đáp nửa lời.

Đến tối, ta dùng hai tay dâng lên đồ sứ, cha ta còn vui vẻ nói: “Cái cây cỏ này trông cũng không tệ lắm.”

Cây cỏ gì ở đây! Nó rõ ràng là cây tiên nhân cầu mà cha thích mê mà

*Tiên nhân cầu (nắm tay tiên) còn gọi là tiên nhân chuông (bàn tay tiên – xương rồng) là loại thực vật có thân hình cầu bầu dục, có các màu xanh, nâu, đỏ, vàng ... rất nhiều màu sắc đẹp. Tiên nhân cầu trông ngốc nghếch dễ thương, luôn khiến người ta yêu thích. Đến mùa xuân – thu còn nở ra hoa trắng, đỏ... nhiều màu sắc và kích cỡ khác nhau.

Ta đặt điện thoại di động mà Đại Thần đưa cho lên mặt bàn, cho cha mẹ ta xem.

Nhìn chiếc điện thoại, ta tỉ mỉ suy nghĩ một chút về những hàm nghĩa trong lời nói của hắn. Đột nhiên thấy hắn hình như có vẻ chăm chú hơn so với trong tưởng tượng của ta. Quyết định cho hắn hiểu rõ ta muốn cự tuyệt, cho nên dứt khoát đóng gói nó lại. Ôi, cứ trả lại cho hắn vậy...

Vậy còn quà sinh nhật của hắn? Khụ, vấn đề này, đến lúc đó rồi tính đi...

Ta nằm trên giường tiếp tục suy nghĩ. Phát hiện nhiều năm như vậy rồi mà hình như ta chưa từng chủ động gọi điện thoại cho hắn. Thật ra, ta rất miễn cảm với những con số. Trên cơ bản là chỉ cần xem qua số điện thoại nào đó một hai lần là không khó để ghi nhớ. Chỉ có điều, hắn chẳng thèm để ý đến, có việc là tự nhiên sẽ liên hệ với ta trước, ta cũng không cần để ở trong lòng.

Bây giờ nghĩ lại, tình huống này hình như không được bình thường. Trên thực tế, tuy rằng vẫn luôn học chung một trường, nhưng thời khóa biểu của chúng ta đều khác nhau. Tuy rằng hấn rất hăng hái trong việc trêu chọc ta, nhưng cũng không có nhiều biểu hiện quan tâm chăm sóc. Lại nói trước đây, khi bắt đầu có không ít những sinh vật giống cái ưu tú bày tỏ tình cảm với đại thần, ta cũng bắt đầu trở thành tâm bình phong vô cùng kiên cố của hấn... Ta đột nhiên ý thức được, đến tốt cùng thì hấn coi trọng ta ở điểm nào nhất? Hấn yêu thích ta ở điểm nào nhất? Khụ, vấn đề này rất phức tạp, quay đầu lại nghiên cứu sau vậy. Lại nhìn sang cuốn lịch trên tường, đoán xem ngày mùng 5 Nghiêm Tử Tụng rốt cuộc có thể đến chỗ hẹn hay không.

Ta chừa ra mấy ngày cho hấn giảm xóc, kỳ thật cũng muốn dành thời gian cho hấn suy nghĩ, nhớ nhung một chút. Ăn không đủ no tất nhiên sẽ cảm thấy thòm thèm hương vị.

Chỉ là không ngờ cũng là để lại vài ngày giảm xóc cho ta.

Đầu tiên là ngày mùng hai, bạn của cha ta đến vay tiền, cha đã cho mượn, có người nói con số không nhỏ. Mẹ ta, nói trắng ra là một người có chút lòng dạ hẹp hòi, tính tình cũng có chút nóng nảy, vốn đã dự định ngày mùng ba sẽ chụp một album ảnh cưới mới, cho nên cứ một mạch oán giận mắng cha ta vài câu. Cha ta đã từng là thợ mộc nhưng đâu phải là đầu gỗ. Mấy năm nay chung bánh bao cũng chung ra vài phần lửa khí, tất nhiên cũng đốp lại vài câu. Chuyện ban đầu vốn rất nhỏ, mẹ ta lại đột nhiên cầm cây tiên nhân cầu mà ta tặng cho cha ném qua, trúng ngay cái ót của cha.

Cái bình sứ loảng xoảng một tiếng, vỡ nát.

Ta không biết làm sao, cũng may không có chuyện lớn gì xảy ra. Cha ta chỉ đơn giản mất chút máu, ngồi trên sân thượng uống rượu giải sầu. Ta bèn bung qua cho mẹ ta chén nước để lấy lòng, bà lại rống lên: “Đã lớn như thế rồi, vậy mà một chút hiểu chuyện cũng không có!”

Lúc đó, viền mắt ta đã ghen đỏ, nhưng ta cố gắng không rơi nước mắt.

Đến ngày mùng bốn, buổi tối trời đổ mưa, khí trời ẩm ướt.

Tối đó ta đã có một giấc mộng dài. Trong mộng, ta từ con ruồi biến thành con ong mật, từ ong mật biến thành bọ rầy, rồi lại từ bọ rầy biến thành muỗi... ần núp sau một đám phân tử kinh khủng nhằm chinh phục địa cầu, nhưng lại luôn bị một đôi mắt lợi hại nhìn chằm chằm. Vì muốn trốn tránh truy sát, chỉ có thể bay tới bay lui trên nóc của ngôi nhà cao tám mươi tầng, bay tới bay lui, bay đến khi ta tỉnh mộng.

Sau khi tỉnh mộng lại phát hiện, toàn thân vô cùng mệt mỏi...

Trời thu oi bức, ông trời cho ta một cảm giác khóe không ra nước mắt. Nghĩ, không biết ông ta có bị vợ ném vỡ đầu hay không. Lại có một dự cảm, khả năng hôm nay có thể gặp được Nghiêm Tử Tụng là không lớn.

Chỉ là, ký ức đột nhiên trở lại cái ngày mưa hôm đó, hấn thông thả bước chậm chậm trong cơn mưa xối xả.

Mưa tháng mười có tính chất gián đoạn, không giống kiểu mưa bụi không dứt của tháng ba, cũng không phải là cảnh mưa to giàn giụa như tháng sáu, tháng bảy. Cơ bản là không cần phải cân nhắc gì, ông trời cứ thích chỗ nào thì đánh sấm xẹt điện xuống chỗ đó.

Hai giờ rưỡi ta đã ra khỏi cửa, đột nhiên không biết mình đi ra ngoài vì cái gì. Gió thổi nhiều, thời tiết se se lạnh, lúc ra khỏi nhà trời còn đổ mưa, ta cũng lười bung dù.

Ta ở huyện Lào Cai này cũng đã lâu, bình thường rất đông đúc, nhưng mấy ngày mưa dầm này thì ít náo nhiệt hơn. Đại khái là mọi người đều cần, nói vào những ngày mùng của tháng mười đừng nên ra khỏi nhà, ý là náo nhiệt quá, cứ ở nhà thì tốt hơn.

Hôm nay trường trung học đã bắt đầu học bù. Trường nào cũng có áp lực học tập, hướng chỉ đây lại là trường điểm. Bảo vệ công đã thay nhân sự, kỳ quái một điều, ta còn nhớ rõ một hai gương mặt mơ hồ.

Đối diện bên phải trường học là tiệm bán sách báo. Ta đứng chờ không bao lâu thì thấy ông già bán báo hình như đang ngoắc ngoắc ta. Lão quái đầu, quyết định không để ý đến lão.

Chẳng lâu sau, ông lão hình như nói gì đó một một cậu bé đang mua truyện tranh. Chỉ thấy cậu bé sôi nổi chạy đến chỗ ta, còn đưa cho ta hai tờ giấy, sau đó thuật lại: “Ông lão kia nói xem 1 trước, sau đó mới xem 2.”

Ta nhận lấy, quả nhiên có đánh số thứ tự. Tờ số 1 viết: “Tôi sẽ không đến.”

Tờ số 2 chỉ có đúng hai chữ: “Cút đi”

Chỉ trong chớp mắt, ta đột nhiên cảm thấy rất đả kích. Ô... hóa ra, trái tim ta cũng được làm bằng máu thịt.

Trời đột nhiên lại đổ mưa to, hại cái mũi ta ê ẩm. Thật ra ta cũng không sao, chỉ cảm thấy hơi lạnh.

Đứng lâu cũng mệt, ta ngồi chồm hổ xuống, nghĩ lại ta thật sự không hiểu chuyện. Nếu như biết bọn họ sẽ cãi nhau thì đã không mua cây tiên nhân cầu rồi. Kết quả, đập vỡ cả đầu cha ta. Thật ra, cha mẹ ta cãi nhau cũng chẳng phải là chuyện một hai ngày, ta tự nói với mình chẳng cần phải để bụng làm gì.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trước mặt ta đột nhiên xuất hiện một đôi chân to. Cách ăn mặc của hắn vẫn là trăm năm bất biến.

Sau đó nghe thấy giọng nói của hắn, giọng điệu có chút ác liệt: “Tôi đã nói sẽ không đến rồi mà!”

Nước mắt đột nhiên xoạch xoạch rơi xuống, trong nháy mắt đã chẳng còn nói gì được nữa.

Hắn đá nhẹ vào đôi giày của ta, thật ra dùng lực không nhiều, “Cút đi!”

Ta hấp hấp cái mũi, tiếng nói như phát ra từ cổ họng, “Nghiêm Tử Tụng...”

Hắn chần chờ một hồi, đại khái rốt cuộc nghe thấy có gì đó không đúng, sau đó cũng ngồi chồm hổ xuống. Hai mắt ta đầm lệ, trông thấy hình như hắn đang tìm góc độ để nhìn sát vào mặt ta. Hai tay có chút xấu hổ đặt trên đầu gối. Giọng nói cũng lộ ra vài phần không được tự nhiên, “Cô đợi tôi không được thì cũng đâu cần phải khóc...”

“Ô...” Ta gơ ông tay áo ẩm ướt lên lau nước mắt, “Anh... đến muộn...”

“...”

Ta không cách nào nhìn thấy được biểu tình của hắn lúc này, chỉ biết hắn đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía ta, vẫn có thể hình dung được hắn đang nhíu mày, “Lên đi!”

Ta nhần nhần cái mũi, ghé người vào tấm lưng dày rộng của hắn. Nước mắt càng không ngừng rơi xuống. Ta ghen ngào hỏi hắn: “Vì sao chỉ mình em không thể?”

Hắn dừng lại chỉ chốc lát, giọng điệu càng ác liệt: “Có một ông thầy bói đã nói, nếu tôi ở chung một chỗ với cô gái mà trong vòng ba lần gặp mặt có thể khiến tôi nhớ kỹ họ tên, đáng đáp và giọng nói của cô ta, tôi sẽ xui xẻo cả đời!”

“...Anh nhớ kỹ em rồi sao?”

“Gặp phải cô, tôi đúng là số con rệp.” Hắn ồn ào, “Phòng làm việc cũng bị cái tên Vương Đình Hiên kia cướp mất rồi! Cho nên mới nói, ai cũng có thể, riêng cô thì không!”

Đi hai bước, hắn thậm chí lại còn giải thích, “Tức là không được!”

Chương 22: Thâm nhập căn cứ địa

Nghe xong lời này, ta cũng buồn cười, nhếch miệng: “Nghiêm Tử Tụng, anh có lý tưởng nào đặc biệt muốn hoàn thành không?”

Hắn chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi lắc đầu, lại chần chờ một hồi rồi nói, “Tiền tài?” Trong giọng nói còn mang theo chút nghi vấn.

“Vậy anh có thử đoán xem lý tưởng của em là gì nào?”

Hắn trầm mặc một hồi, “Không đoán.”

“Vì sao?”

“Không có hứng thú.” Có lẽ vì trận mưa này khiến cho toàn thân hắn đều lười nhác, hắn cứ thế công ta chậm rãi đi trong mưa, tùy ý nói chuyện với ta.

Ta nhún nhún vai, lơ đãng, “Vì sao không có hứng thú?”

“Chúng ta khác nhau.”

“Khác thế nào?”

“...” Hắn dừng một chút, hơi nghiêng đầu suy nghĩ, “Cô đến từ một thế giới khác.”

Ta cười, “Lần đầu tiên có người nói như thế.” Lúc này cũng đã ngừng khóc. Những giọt mưa không lớn không nhỏ rơi xuống người, lẻ loi chảy xuống, se lạnh. Nhưng nằm ghé trên lưng hắn, hai tay quàng qua đầu vai hắn, toàn thân dán vào quần áo ẩm ướt cùng thân nhiệt ấm áp của hắn, đột nhiên có cảm giác kỳ lạ hại ta có chút xấu hổ....

Nhớ lại cho dù là khi còn bé, cũng bởi vì tính cách vô pháp vô thiên của ta mà cha ta cũng không biểu hiện quá thân thiết, thông thường là luôn nhíu mày tìm cách đả kích ta, bắt ta phải bình thường một chút.

Cho nên được hắn công đi như thế, đột nhiên có một cảm giác rất xa lạ, kiểu như máu dồn lên mặt, tim lâng lâng khó tả, khoe miệng cũng không tự giác mà ngoác ra.

Vậy mới nói, mấy ngày nay tâm tình của ta thật sự rất khác thường, phỏng chừng sớm phải thể nghiệm thời kỳ mãn kinh rồi. Tóm lại là mắc chứng u buồn trầm cảm, lại còn biến thiên

theo thời tiết nữa. Tâm tình đặc biệt rất dễ xúc động. Cha mẹ còn động tay động chân diễn xuất vai võ phụ, lại bị mẹ ta bất ngờ rống toáng lên. Trận thế đó đã hù ta không nhẹ.

Sau đó, đứng đợi hấn trước cổng trường, lúc nhận được tin là hấn sẽ không đến, ta bỗng nhiên lại muốn rơi nước mắt. Nhưng thật ra ta cũng không sầu não lắm đâu, chỉ là đột nhiên có một cảm giác rất mãnh liệt. Ngồi chồm hồm ở đó, hóa ra ta cũng có một khoảnh khắc như vậy, biết sợ một điều.

Mấy năm nay, ta chẳng có quan hệ thân thiết với một ai, kể cả Đại Thần, cũng chưa từng có ai thật sự nỗ lực chạm đến nội tâm của ta, ngay cả bản thân ta cũng không.

Ồ, không đi theo con đường tầm thường, đây chính là tôn chỉ của ta.

Ngẫm lại, hấn cũng không có chuyện gì. Hai ngày nay cha ta nói cái trán của ông cứ âm ỉ đau nhức ngứa ngứa. Thật ra, nói vậy chẳng qua là muốn mẹ ta đáp lại một câu. Mẹ ta đánh cha chỉ vì không được chụp lại ảnh cưới, trong lòng cũng thấy không được tự nhiên. Ta cá là bà đang hối hận muốn chết. Bây giờ ta đúc kết lại, then chốt của vấn đề có phải là mẹ ta chê ta tặng quà quá rẻ mạt hay không đây?

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, cái mũi đột nhiên ngứa ngứa, ngay sau đó ta rất có cảm tình, hắt xì một cái. Tiếp theo, ta chùi nhẹ cái mũi lên đầu vai hấn mấy cái, miễn cưỡng nói, “Thật ra, thầy tướng số nói em có số vượng phu vượng tử, vượng nhân vượng tài, tóm lại là vượng vượng!”

Hấn trầm mặc một lúc, “Liên quan quái gì đến tôi... Khoan đã,” Hấn đột nhiên ý thức được điều gì, đưa một tay lên sờ vai. Giọng nói thoáng có chút không khống chế được: “Cô vừa mới làm gì vậy?”

“Thì làm chuyện xấu đó,” Ta nhếch miệng cười, “Nói đi, thật sự là anh gặp phải em là số con rệp sao –?”

Vừa dứt lời, một chiếc xe hơi đời mới chạy xẹt qua. Đường phố Lào Cai tương đối tàn, dễ đọng nước lại còn đông đúc. Xe chạy tương đối gần đường dành cho người đi bộ. Chỉ thấy sầm lốp xe quay tròn bắn lên một loạt tia nước, vừa vặn bắn đầy lên ống quần hấn. Vì ta được hấn cõng trên lưng lại kịp thời co chân lên, may mắn tránh khỏi kiếp nạn.

Chỉ trong nháy mắt, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Trước khi hấn kịp mở miệng, ta cướp lời: “Rất rõ ràng, là anh phản ứng chậm.” Rõ ràng vẫn có thể tránh được mà! Hơn nữa, trời mưa, ống quần vốn đã ướt rồi, vấn đề không lớn.

Nhưng vừa nói dứt, một chiếc xe container gào thét chạy qua, vừa vặn xảy ra va chạm với tán cây ven đường –

Trong tiếng xào xạc tuôn rơi, nước mưa xoạch xoạch đổ ào xuống đầu.

Tiếp theo, một cành cây khô đột nhiên từ trên cây rơi xuống, cũng vừa vặn trúng ngay đầu hấn, tốc độ cực nhanh. Căn bản là ta không kịp ngăn cản, nhưng hấn là cũng có gây được một chút lực cản. Khụ, ta đã nói rồi mà, hôm nay ông trời bị vợ ném vỡ đầu...

Không hổ danh là Yêu quái đại nhân, vẫn có thể trấn định như trước. Chỉ thấy hắn từ từ vương tay, nhẹ nhàng lau nước mưa trên mặt. Bất động như núi, chậm rãi mở miệng lại là nghiêng răng gần từng chữ: “Tuyệt đối là vậy.”

Ta híp mắt cười, trộm nghĩ: Lần đầu tiên gặp hắn, đại thụ bên cạnh hắn bị sét đánh trúng, chẳng lẽ cũng bởi vì hắn gặp phải ta nên mắc số con rệp sao...

“Được rồi,” Hắn đi được hai bước đột nhiên dừng lại, “Vì sao tôi lại phải cõng cô?”

Đúng ha, vì sao? Ta nắm cằm, chăm chú tự hỏi vấn đề này, lập tức vui vẻ, “Em biết này, vì anh yêu thương!”

“...” Hắn ý thức được ta đã không còn khóc nữa, bèn giơ tay lên gỡ tay ta ra, “Xuống đi!”

Ta không thể trụ được, bắt đầu trượt xuống, đành phải thò chân đứng vững. Sau đó hắn xoay người đối mặt với ta, “Có thể biến.”

Ta nhìn hắn cười cười, bắt đầu nhướn mày, ánh mắt lim dim mơ màng, vẻ mặt choáng váng, nghiêng người ngã vào người hắn, “Ui da ~ e xỉu rồi!”

Hắn kiên định giơ tay bắt lấy trán ta, vừa đẩy ta ra khỏi cự ly gần, không có ta tiếp tục ăn đậu hũ của hắn vừa nghiêm mặt nhíu mày, khước miệng co rút, “Vừa rồi kỳ thật cô không khóc đúng không!”

“Không muốn nhắc đến nữa,” Ta mở mắt ra, nghiêm túc chăm chú, “Em đã xỉu rồi mà.” Ta cũng không tin một người mỗi ngày đều đến hồ nước cho cá vàng ăn lại có thể nhẫn tâm ‘thấy chết không cứu’.

“Cô...” Hắn hít vào một hơi, đoán chừng thật sự bị ta nhiều lần làm cho không biết nói gì, “Đừng ép tôi...” Hắn tăng thêm vài phần nghiêng răng nghiêng lợi, “Ép tôi đánh người...”

Ách...

“Ô hô!” Đúng lúc này, bên tai truyền đến một giọng nói có phần phấn khởi: “Tư thế gì thế này? Chẳng phải là liếc mắt đưa tình đấy sao?”

Nhìn lại, Dư Hoàng Nhung miễn cưỡng nheo mắt nhìn, sau đó liếc nhìn ta với vẻ suy nghĩ, lại nhìn qua Nghiêm Tử Tụng đầy hứng thú, “Hai giờ kém cậu đã ra ngoài đi mua nước tương, đi gần hai tiếng đồng hồ rồi còn chưa chịu về. Tôi đợi lâu đến nổi trứng luộc cũng đã nguội hết cả rồi!”

Sau đó đưa mắt ngó ta, khẽ hừ một tiếng, “Tôi nhận ra cô rồi, cô ở cùng phòng với cái tên bán nam bán nữ kia!” Lại quay đầu nhìn Nghiêm Tử Tụng, “Nghĩ không ra nha, anh họ, cậu thật sự đi hẹn hò hả!” Sau đó vươn tay đưa cho hắn một cái dù, “Uổng công tôi làm anh em của ngài, còn đích thân đi đưa dù cho ngài!”

Nghiêm Tử Tụng không tiếp, mà đẩy ta ra hắn, sau đó thối lui một chút, chậm rãi nhíu mày, “Tôi không có đi hẹn hò.” Vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dư Hoàng Nhung, “Tôi chỉ đi mua nước tương thôi.”

“Vậy tương đâu?”

“Trứng luộc xong chưa?”

“Nhảm nhí! Ăn rồi.”

“Cho nên, nước tương, tôi không mua.”

“...” Dư Hoàng Nhung trầm mặc mất một lúc, gật đầu, “Có đạo lý.” Sau đó ném cây dù qua chỗ Nghiêm Tử Tụng, “Vậy hai người cứ tiếp tục, tôi biến đây!”

Nghiêm Tử Tụng tiếp được, sau đó lại ném về phía ta.

Kết quả –

Hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo. Tên này mà đi lính, không khéo lại bắn trúng quân mình.

Đợi đến khi ta nhặt dù lên, hắn đã trực tiếp bỏ rơi ta, sải bước đi đến bên cạnh Dư Hoàng Nhung, thân thiết mở miệng: “Trong nồi còn trái trứng nào không?”

“Cậu còn chưa ăn sao?”

“Hai trái cậu đều ăn hết?” Yêu Quái đại nhân hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Nhảm nhí!”

“Vậy còn cái bẹ?”

“Hết từ hôm qua rồi.”

“Còn tương ớt Quế Lâm...” Hắn lại chần chờ, “Tôi nhớ rõ là...”

“Trước hôm khai giảng chỉ còn lại có một chút thôi. Hôm đó ăn bánh màn thầu, tôi lòi ra ăn hết rồi.”

“Chao...”

“Quá hạn.”

Nghiêm Tử Tụng rõ ràng có chút chán ghét, “Không thể ăn cơm trắng được.”

“Chờ một chút!” Ta càng nghe càng thấy hấp dẫn, bèn gọi bọn hắn lại. Đợi bọn hắn quay đầu lại rồi, liền trưng ra một nụ cười huy hoàng sáng lạn nhất. “Hay là, em...” Híp mắt, “Nấu cơm cho hai anh nha?”

“Cô biết làm cơm?” Dư Hoàng Nhung vô cùng hưng phấn.

“Đương nhiên!” Ta nói dối không chớp mắt.

Yêu quái đại nhân chậm rãi đút hai tay vào túi quần, hơi nhún vai, cau mày, giống như đang so sánh nặng nhẹ, “Vậy...” Sau đó còn chăm chú nhìn ta, “Nấu cơm xong thì biến đi.”

“Hất xì!” Ta nhăn nhăn mũi, cười, “Không thành vấn đề!”

“...”

Chỗ ở của Yêu quái đại nhân và Dư Hoàng Nhung quả thật khá xa. Là một căn nhà trệt nằm trong vùng giải phóng cũ. Chỉ có một phòng khách, phòng bếp thông với WC khiến ta lý giải thấu đáo thế nào là nhà chỉ có bốn bức tường. Liếc mắt nhìn lên tường còn thấy có một lỗ thùng. Thậm chí cả điện thoại cũng không có.

Trong phòng có một chiếc giường hai tầng, hai cái tủ quần áo, một cái quạt điện. Phòng khách bày một chiếc bàn cỡ trung và hai cái ghế. Không biết là đã được thu dọn rồi hay chẳng có gì để bày bừa mà trên bàn thấy trống trơn. Trong phòng mắc một sợi dây điện thông từ cửa sổ vào để treo vài món quần áo. Phiêu đang nhìn thấy mấy bộ đồ lót, trong đó còn có một cái màu đen bó sát người!

Ta thật muốn hỏi, ti vi đâu? Máy vi tính đâu? Sô pha đâu? Và cả điều khiển từ xa nữa, đâu rồi?

Chỉ có điều, ta không thể không nói. Hai tên con trai ở được như vậy cũng coi như rất ngăn nắp sạch sẽ. Không có bụi bặm cũng không bừa bãi. Liếc mắt xem qua một lượt, tuy rằng đơn sơ nhưng nhìn tủ quần áo, giường tầng kia cũng được sắp xếp rất gọn gang, sạch sẽ.

Thế như ngay cả tủ lạnh cũng không có...

“Thức ăn đâu?”

“Không phải đã nhận phụ trách nấu cơm sao?”

“...” Nhưng không bột đổ gột nên hồ, ngay cả ta cũng cảm thấy khó khăn.

Sau đó Nghiêm Tử Tụng xách cái quạt bàn đi ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ở đây không có máy sấy, cô cứ dùng quạt hong khô quần áo tóc tai trước đã.”

“Khụ!” Dư Hoàng Nhung tròn mắt, “Này anh, sẽ bệnh đó.”

“Tôi chưa từng bị bệnh.”

“Cậu là quái thú có được hay không! Khăn mặt đâu?”

“Đưa cho cậu?”

“...” Có lẽ vì trong nhà đột nhiên xuất hiện nữ sinh, Dư Hoàng Nhung có chút mất tự nhiên, “Nếu không, cậu đưa quần áo cho cô ta mượn đi?”

“Hôm trước cậu quên thu, tối hôm qua giặt rồi, vẫn còn đang phơi.” Sau đó hắn mới nhìn đến đồng hồ trên dây phơi. Hí mắt dừng một chút, hình như nhìn thấy gì đó, lẳng lặng cất bước qua, bất động thanh sắc vợ cả đám đồ lót đem đầu đi.

Ta cười cười: “Không sao, em biết đường rồi. Em về trước đây, tối đến sẽ mang thức ăn đến cho các anh.”

“Được.” Dư Hoàng Nhung nhún nhún vai, “Anh họ sẽ đưa cô về!”

“...” Nghiêm Tử Tụng nhíu mày, sau đó cũng đi ra ngoài.

Vừa hay trời cũng tạnh mưa, cảm giác như sáng hẳn ra. Ta đi theo hắn ra cửa, phát hiện, không ngờ hắn còn hỏi mượn hàng xóm một chiếc xe đạp giống loại xe đẹp cỡ bụi màu đen mà hồi nhỏ cha ta vẫn thường chạy, tục xưng là Hoàng Hà Mã. Không ngờ nó vẫn chưa tuyệt chủng... Trên cơ bản, với độ dài cái chân của ta thì dùng hy vọng chống chân tới.

“Nhớ nhìn đường đó!” Dư Hoàng Nhung tựa người vào cửa, vẫy vẫy tay.

Xe không có yên sau, vì vậy ta chỉ đành ngồi ở băng ngang, thử nghiệm tình cảnh hên hò yêu đương của mấy đại cô nương những năm tám mươi. Vô duyên vô cớ bỗng nhiên trở nên hưng phấn.

Ta trầm nghĩ, mình cũng to gan thật, biết thị lực của Nghiêm Tử Tụng không tốt mà ta còn dám ngồi xe cho hắn chờ đi. Có lẽ Liên hiệp quốc cũng phải trao cho ta giải thưởng ‘Không biết sợ là gì’.

Sau đó, hắn lái qua một con hẻm nhỏ, thông thả một mình độc hành trên đường. Rất trấn định mở miệng nói, “Được rồi, hình như phanh xe không tốt.”

“...”

“Nếu xảy ra chuyện gì, cô cứ việc nhảy xuống,” Còn thông thêm một câu, “Đừng làm phiền tôi.”

Chương 23: Nước Hoàng Hà vỡ đê

Ta cười hì hì, nói với Nghiêm Tử Tụng, “Nếu như xảy ra chuyện gì, em sẽ ôm anh cùng chết.”

Nghiêm Tử Tụng không phản ứng gì, cảm giác như hắn đang suy nghĩ. Hắn trầm mặc một hồi, “Tôi sẽ nhìn cẩn thận.” Một lát sau, hắn đột nhiên hỏi ta một vấn đề, “Cô chết đi, có ai đau lòng vì cô không?” Trong lời nói, đúng là có một loại chăm chú trước nay chưa từng có.

Ta ngược đầu nhìn lên, vừa vặn trong thấy hầu kết của hắn, lại nhìn lên cái cằm tròn bóng của hắn... Ta không nhìn tiếp lên được nữa, bởi vậy không thể nhìn thấy đôi mắt của hắn.

Ta cho rằng hắn đang hỏi, nếu như hắn chết đi, có người nào đau lòng vì hắn hay không. Thảo nào lúc hắn bị sét đánh, cũng chưa từng cảm thấy sợ! Nhưng trong khoảnh khắc này, ta lại không cười nổi nữa, cũng không thể tìm thấy giọng nói của mình.

Tuy mưa đã tạnh, nhưng người đi đường và xe cộ qua lại rất ít. Ít đến nỗi có cảm giác như toàn bộ con đường chỉ còn lại ta và hắn. Mà có lẽ, thậm chí không có ta.

Chỉ có một mình hắn, cô độc.

Ta thu hồi đường nhìn, quay người lại nhìn về phía trước.

Ta bắt đầu hiểu kỳ. Ở trong mắt Nghiêm Tử Tụng, thế giới mà hắn thấy rốt cuộc là như thế nào? Hoa cỏ mơ hồ, con đường mơ hồ, người cũng mơ hồ... Làm sao lại có ai cam tâm nhìn thấy một thế giới cái gì cũng không nhìn rõ như thế chứ...

Thật ra, ta không hiểu hắn, tuyệt đối không. Chỉ là dĩ nhiên, ta đã luyện tiếu rồi bỏ hắn, vô cùng hiểu kỳ.

Ta nhẹ nhàng đưa tay đặt lên mu bàn tay đang cầm lái của hắn, có thể còn chưa kịp suy nghĩ gì, đột nhiên chiếc xe lọt vào phần đường gập ghềnh lật tay lái – Bánh xe trong nháy mắt, chuyển hướng.

Ta nghĩ, lúc này nếu như Nghiêm Tử Tụng phản ứng chậm, chúng ta nhất định sẽ cùng nhau...

Ngã xuống...

Nhưng Nghiêm Tử Tụng đột nhiên cố sức khống chế tay lái. Xe hơi bắt ổn lão đảo một chút, rồi cũng tương đối bình ổn. Ngay sau đó, hắn vươn cánh tay trái thành hình từ phía sau ôm lấy

ra, áp ta vào trong lòng hắn, tựa hồ là ngăn cản không cho ta tiếp tục làm loạn. Hắn dùng tay phải cố sức bóp phanh, nghe ‘két...’ một tiếng vô cùng chói tay.

Lúc này hắn mới buông ta ra, xoay người nhảy xuống xe. Xe nhất thời mất đi trọng tâm, tự nhiên nghiêng ngã. Mắt thấy ta sắp sửa ngã sắp xuống đất, nhưng cánh tay hắn một lần nữa giữ ta lại. Ta bị kéo từ trên xe xuống, đổ ào vào lòng hắn.

Chiếc xe cứ thế đổ ầm xuống đất. Lúc nó tiếp đất còn yêu thương quẹt vào bắp chân ta một cái, đau đớn gần như chết lặng.

Khi hai chân ta đã đứng vững trên mặt đất, trong nháy mắt trái tim bắt đầu nhảy loạn điên cuồng...

Ôi... rất kích thích, cũng vô cùng hoảng sợ.

Nhịp tim còn chưa kịp trấn định, Nghiêm Tử Tụng đột nhiên không nói tiếng nào, buông ta ra, lại dùng một loại lực đạo không cho cự tuyệt, nắm chặt lấy cổ tay của ta rồi giật lại, giật ta qua bên cạnh. Sau đó hắn yên lặng tiến lên, khom lưng nâng chiếc xe đạp lên, lại không nói một lời nào dắt xe đi thẳng.

Từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn ta lấy một cái, dường như cũng dự định sẽ cứ trầm mặc như vậy mãi.

Ta cũng không nói gì, chỉ yên lặng đi theo sau, cách hắn khoảng ba bốn bước chân.

“Cút!” Hắn đột nhiên rống lên – Rất chăm chú, còn mang theo tức giận.

A a, quá bất ngờ, hại ta sợ đến mức trào cả nước mắt.

Lau nước mắt... Ta cười cười. Người ta nói con gái thuộc chòm sao song ngư rất giàu nước mắt, tình cảm phong phú, thích nhất là khóc lóc. Ta vẫn luôn cho rằng ta không phải là một cô gái song ngư điển hình, nhưng hình như giàu nước mắt thì đúng thật...

Ôi... Hình như ta không chịu nổi cảnh người khác phát hỏa với mình, nhận thức chăm chú thật sự phát hỏa.

Bà mẹ nó! Đây là lần đầu tiên hắn thật sự gào thét với ta rằng ta không hiểu chuyện. Đây cũng là lần đầu tiên ta bị té đau mà vừa không dám than vãn vừa hoảng sợ. Ta lớn đến vậy rồi, rất nhiều cái lần đầu tiên đều đã kính dâng cho hắn...

Được rồi...

Ngoại trừ bị hoảng sợ, còn có một chút khó chịu...

Kỳ thật ta biết mình có ưu thế về tướng mạo. Bộ dáng của ta, nếu dùng hai từ để nói thì chính là giả nhân giả nghĩa, ngụy trang rất thiện lương.

Từ nhỏ đến lớn, bất luận ta kiêu ngạo bao nhiêu cũng không có ai thật sự phát hỏa với ta, cũng rất ít có người thật sự ghét bỏ ta. Bọn họ đối đãi với ta, không thể tránh được, hoặc là bao dung, hoặc là bỏ qua.

Ta thích cảm giác này, ta thích người khác biết đến sự tồn tại của mình.

Nhưng vì sao, con người càng lớn lên thì khả năng bao dung người khác lại càng ngày càng ít đi?

A a! Ta biết rồi! Bởi vì ai cũng không có cái nghĩa vụ này!

Thế nhưng, Nghiêm Tử Tụng...

Ta lại lau nước mắt...

Anh cũng không được sao...

Mắt thấy Nghiêm Tử Tụng đột nhiên dừng bước, ta mới phát hiện thì ra ta vẫn còn đang theo hấn.

Hấn không xoay người lại cũng không phát hỏa nữa, chỉ là đứng ở nơi đó, đột nhiên cất giọng lạnh lùng, nhẹ nhàng buông một câu: “Cút.”

Cút.

Ôi, thật kích thích...

Ta bắt đầu cấp tốc ngửa mặt nhìn trời, mong muốn ngăn những giọt nước mắt đang lưng tròng quanh viền mắt có thể rơi xuống.

Lão tử ta nổi khở da thịt còn không sợ, từ nhỏ bị đánh ngã sấp ngã sửa cũng chưa từng nhỏ ra lấy một giọt nước mắt, chẳng lẽ lại sợ một từ ‘Cút’ của hấn sao!? Bây giờ ta đã làm được rồi. Bà mẹ nó, càng nhìn càng thấy giống một nữ diễn viên bi tình...

Ta hít thở sâu, muốn cho giọng nói nghe có vẻ hoạt bát hơn, “Anh biết rõ mình nhìn không rõ lắm còn cho em lên xe...” Đúng là không thể đề nén nổi nữa, khóc nức nở...

Ặc, không sao, có lẽ ta giả vờ thương cảm quá mức thuận lợi, riết rồi thành quen! Lại cảm thấy qua làn nước mắt nhạt nhòa, đã không thể nhìn rõ toàn bộ thế giới.

Vậy thì Nghiêm Tử Tụng, bây giờ em đã có thể cùng anh nhìn thấy chung một dạng thế giới rồi, có đúng không?

Hấn không lên tiếng. Thấy hấn không nói chuyện, ta đột nhiên hung hăng lau nước mắt, oán giận nói: “Em đã không hề chùn bước lên xe rồi, anh lại đột nhiên giả bộ vĩ đại!” Sau đó nhanh chóng xông lên, dùng ngón tay chỉ thẳng vào bộ ngực hấn, “Em lớn như vậy rồi, đối với cái chết, chỉ suy nghĩ qua một lần, muốn sống đến một trăm tuổi...” Ta cười qua lỗ mũi, lại nói tiếp, “Sống đến một trăm tuổi rồi bị sét đánh chết! Con bà nó, em còn muốn sống đến một trăm tuổi!”

Sau đó, ta hung hăng tiếp tục chọt ngực hấn, “Nhưng không ngờ tên tiểu tử anh lại dám lái xe một cách nguy hiểm như vậy!”

“Anh làm ngã chết em thì phải làm sao!! Cho dù không ngã chết em, té xuống cũng đề chết hoa hoa cỏ cỏ không phải sao!” Ta vừa nói vừa phát hiện trời lại đổ mưa. Mưa rơi tí tách tí tách. Ta tiếp tục vừa chọt ngực hấn vừa rống: “Đều tại anh hết!”

Còn đứng đó làm gì nữa! Bây giờ trời lại mưa nữa rồi. Thay được quần áo rồi trở về nấu cơm cho anh, vậy còn không phải lại mắc mưa nữa sao...”

Rất căm huyệt. Nghiêm Tử Tụng đột nhiên buông xe đạp ra, ôm lấy cổ ta.

Nước mắt ta rơi lã chã như Hoàng Hà vỡ đê, không cách nào ngăn lại được.

Ta mới phát hiện, Nghiêm Tử Tụng a, thì ra thật lâu, thật lâu trước đây, ta chỉ nghĩ, người thiếu niên đi trong cơn mưa xối xả kia, không nên tịch mịch như vậy... Chẳng lẽ nhìn thấy rõ thế giới này, cũng sẽ khiến anh cảm thấy choáng váng sao?

Khóc một hồi lâu, ta lại thút thít nói: “Hôm nay em... giống Mạnh Khương khóc cha quá. Bình thường em... không dễ khóc như vậy đâu. Anh đừng bị em hù dọa... ha!”

Nghiêm Tử Tụng tiếp tục duy trì trầm mặc. Một lát sau hần đột nhiên mở miệng nói: “Tương Hiểu Mạn.”

“Ừm?” Ta thút thít khụt khịt.

“Tương Hiểu Mạn.”

“Sao vậy?”

“Tương Hiểu Mạn...”

“...”

“Tương Hiểu Mạn.” Hần cứ gọi tên ta hết lần này đến lần khác, thật mềm nhẹ, bằng giọng nói trầm thấp và hơi khàn khàn của hần.

“Tương Hiểu Mạn.” Cuối cùng hần nói, “Tôi đưa cô về nhà nhé.”

Ta hung hăng lau nước mắt nước mũi vào áo hần, gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Không phanh lại.”

Hần nói, “Đi bộ đi.”

“Ừm.”

Lúc này, không đi xe đạp thì chỉ đành đi bộ thôi. Đi bộ tuy chậm nhưng an toàn!

Sau đó, hai chúng ta đi thẳng về nhà, ướt như chuột lột...

Trong lòng ta nghĩ ngay đến chuyện sẽ mượn đồ của cha cho hần mặc, không biết có thích hợp hay không a. Ày dza, hần sắp phải đến gặp vợ mẹ rồi.

Đột nhiên nghe thấy một âm thanh khả nghi –

Là tiếng sôi bụng ục ục ục cục...

Ôi, cũng may không phải là tiếng đánh rắm. Nếu không, tình huống lần này xung quanh không có ai, ta cũng không cần phải yểm hộ cho hần nữa. Thế nhưng, Yêu quái đại nhân đã đói bụng rồi sao ~

Ta nhăn nhó cái mũi. Rời khỏi vòng tay ôm của hần. Về nhà lấy đỡ vài cái bánh bao nhà cho hần ăn vậy.

Vừa trầm mặc một hồi, hần đột nhiên lại cúi người xuống, nghiêng thân về phía trước, cùng ta mắt đối mắt, mặt đối mặt.

Sau đó, hần chậm rãi giơ tay lên. Ngón trỏ khẽ thổi qua nước mắt trên khóe mắt ta, mở miệng nói: “Xin lỗi...”

“Tôi không ý thức được...” Hần an tĩnh mất một lúc.

Ý thức được cái gì? Ý thức được rằng mắt mù lái xe đạp rất nguy hiểm sao?

Đáy mắt hấn đột nhiên có một tia không được tự nhiên, khiến ta mê ly không ít, “Bởi vì tôi đã quen rồi, luôn luôn... một mình.”

Nước mắt lại tràn mi.

Ta nghĩ...

Không sao cả, sau này, anh đã có em...

Chương 24: Bạn gái tin đồn

Sự tình sau này, ta cùng Nghiêm Tử Tụng đem xe đạp về trước, bởi vì nó rất đáng thương. Lớn tuổi rồi, ngay cả cái khóa để làm bạn cũng không có.

Hoàng Nhung biểu lộ nhìn thấy hai chúng ta thì rất ngạc nhiên. Nói hai chúng ta đã đói bụng rồi mà còn tìm việc để làm. Ta cười, đối đáp lại hai câu. Về phần Nghiêm Tử Tụng, sau khi nói với ta câu đó xong liền hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Sau đó, ta nghĩ con đường phải đi vẫn còn rất xa, nói sẽ bắt xe buýt. Nghiêm Tử Tụng cũng không có ý kiến gì khác, cứ vậy đưa ta ra xe. Ta nghĩ, hấn cũng là người nói được thì làm được, cho nên chắc cũng sẽ đưa ta về đến nhà.

Trên xe rất ít người, nhưng máy điều hòa bật nhiệt độ rất thấp, lại thêm quần áo ướt sũng làm cho ta đột nhiên rùng mình một cái, nhất thời cảm thấy rất lạnh. Ta xoa xoa hai tay, sau đó tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống. Nhưng hấn lôi kéo bắt ta đứng lên, rồi đột nhiên mở miệng nói một câu: “Đổi đi, chỗ này máy điều hòa phá xuống rất lạnh.”

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, phát hiện năm sáu người khác trên xe cũng đang vụng trộm nhìn hấn. Những thứ xinh đẹp quả nhiên luôn khiến con người yêu thích. Đột nhiên có vài phần tự hào, cũng có vài phần ảm áp nữa.

Tìm một cái ghế đôi rồi cùng nhau ngồi xuống. Nghiêm Tử Tụng không để ý đến ta nữa, nhẹ nhàng dán cái trán lên cửa kính xe, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì không khí ẩm thấp, lại thêm sự chênh lệch nhiệt độ trong và ngoài xe, trên tấm kính thủy tinh bị phủ một màng sương trắng. Cả đôi mắt của hấn cũng có rất nhiều sương mù. Ta biết, có lẽ hấn đang suy tư chuyện gì đó, nhưng ta không hỏi. Hiện tại, với hấn mà nói, có lẽ ta chỉ là một người đột nhiên xâm nhập vào tầm mắt của hấn mà thôi. Sau đó, ta rụt vai, nghĩ nghĩ một hồi liền thoải mái ngả đầu, gối lên vai hấn.

Hấn hơi chựng lại một chút, nhưng không có hành động gì, cũng không hề mở miệng.

Ta nhắm mắt lại, sau đó hỏi: “Nghiêm Tử Tụng, bình thường anh có hay đón xe buýt không?”

Sau khi trầm mặc một khoảng thời gian đáng kể, mới nghe thấy giọng nói của hấn nhẹ nhàng vang lên: “Ít lắm, chỉ đi bộ.”

“Ồ, vậy anh có bị lạc đường không?”

Lại trầm mặc, sau đó đầu vai của hắn theo tiếng nói của hắn mà hơi hơi phập phồng, “Sẽ không.”

“Thật vậy sao?” Ta cười cười: “Vậy nếu em lạc đường, anh có đi tìm em không?”

Ngay sau đó, ta rõ ràng cảm nhận được sự chần chừ của hắn. Hắn đột nhiên di chuyển thân hình, nhẹ nhàng đẩy ta ra rồi nói: “Tôi không thấy rõ lắm...”

Sẽ không ư? Ta vẫn còn đang nhắm mắt, trong lòng thở dài. Cảm thấy hôm nay lực kháng đỡ kích thích sự bị giảm đi rất nhiều. Nhưng không sao, không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng. Hít vào một hơi, sau đó trả thù bằng cách dùng sức đung đầu vào vai hắn, “Không sao! Em sẽ không lạc đường đâu, sẽ luôn luôn đứng ở nơi mà anh có thể nhìn thấy được!”

Những người đón xe, thật ra cũng là như vậy đó. Mặc dù đứng chờ xe ở cùng một trạm, lên cùng một chuyến xe, chuyến xe này cũng có chung một điểm đến, nhưng chúng ta vẫn như trước, không bao giờ dám nói là chúng ta đi đến cùng một chỗ.

Bởi vì cái gọi là chung một điểm đến, thường thường là chỉ trạm dừng mà chúng ta lựa chọn sẽ xuống xe.

Cũng không có vấn đề gì, ta nghĩ, ít nhất thì bây giờ, nơi hắn và ta muốn đi, là cùng một chỗ.

Đến lúc đó ta sẽ tìm một ngày làm cho Nghiêm Tử Tụng và ta ngồi chung trên một chuyến xe buýt có lộ trình dài nhất. Từ khi bắt đầu lên xe ở cùng một chỗ, cho đến khi xuống xe cũng ở cùng một chỗ. Như vậy đền đáp lại, có lẽ sẽ mơ hồ cảm nhận được chúng ta bắt đầu có điểm chung...

Chỉ có điều, ta quả nhiên là tai nạn thể chất (sao chổi). Khụ, đại khái là xe buýt đang lúc chạy ngang qua một tuyến đường khá đông đúc, gặp phải một tình huống bất ngờ, tài xế hung hăng đạp phanh một cái. Theo quán tính, chúng ta tự động đều nghiêng người về phía trước, sau đó lại bắn mạnh ra phía sau. Ngay sau đó, phía trước chúng ta có một cô bạn mập mập, có lẽ vì sắp đến trạm dừng rồi nên đã đứng lên, giờ phút này đột nhiên ‘A’ một tiếng, thét lên chói tai...

Toàn bộ áo váy của cô ta bị vướng vào một vật gì đó. Chỉ nghe “te rẹt”, cô bạn béo núc ních ‘ầm’ một tiếng ngã xuống đất, phơi bày cái mông tròn vo.

“Oa...” Hai đứa bé ngồi ở hàng ghế bên phải ta đồng thời kêu lên đầy cảm thán.

“Ai ui!” Ông lão kêu đau phụ cho cô ta.

Cái ghế ngồi chéch bên trái có một người nãy giờ vẫn đang say ngủ, giờ phút này vẻ mặt kinh hoàng, hoàn toàn mờ mịt.

Bất thành linh bị ngoại lực cùng thị giác tác động mạnh mẽ khiến ta tỉnh táo hẳn, cảm thấy cô nàng béo ú kia có phong cách tiếp đất mang đầy tính nghệ thuật! Còn Nghiêm Tử Tụng, cái trán đang dán trên tấm kính rít lên một tiếng ma sát kỳ quái.

Một lúc lâu, cô nàng béo ú ra sức đứng lên. Phản ứng đầu tiên là nhanh chóng nhặt lấy phần váy bị xé rách, che phủ lên phần cơ thể đã bị phơi bày một cách nghiêm trọng. Sau đó ồn ào

nói “A a, không được nhìn, không được nhìn!” Sau đó nhìn quanh một lượt, đổi lại là bầu không khí yên lặng giả vờ giả vệt trong xe...

Nhưng mà, ánh mắt hung hăng nhỏ bé đó không sao ngăn cản được tinh thần ham học hỏi của đông đảo quần chúng. Mọi người vẫn tiếp tục dùng dư quang khóe mắt bắn phá không ngừng, mãi cho đến khi cô nàng xuống xe. Ta không phúc hậu chút nào, khóe miệng co rút. Quay đầu qua, lại phát hiện tầm mắt của Nghiêm Tử Tụng bất ngờ dừng lại ở chỗ cô nàng kia xuống xe. Ta không nhìn được, tò mò hỏi: “Anh nhìn thấy sao?”

“Ồ...” Hần tăng hăng, quay đầu lại nhìn cửa kính, “Thật...”

Oa oa, Yêu quái đại nhân, không phải ngài đói bụng đấy chứ...

Sau hôm đó ta liền bị cảm. Hơn nữa, hôm đó còn khóc rất nhiều rất nhiều, cho nên bị đau đầu, đau mắt, đau cổ họng. Mũi còn chảy nước không ngừng, đến mức chuyển sang nghẹt luôn. Nằm trên giường hai ngày, mẹ ta vẫn còn nói kháy ta. Nói mấy ngày nay ta ngủ một ngày một đêm, tiếng ngáy cuộn cuộn không dứt, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến thánh giác của bà.

Chắc chắn, mẹ ta quả nhiên lấy chuyện đã kích người khác làm lạc thú của bản thân. Sao không biết ngấm lại, vì phòng của ta quá cũ rồi, hiệu quả cách âm không tốt, lúc phòng ngủ của bọn họ (nằm sát vách với phòng ta) phát ra những tiếng ừ a a, ta ở trong phòng ngay cả đánh rắm cũng phải nín không dám đánh! Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn ta đều là bé khỏe tiêu chuẩn, bọn họ cũng giảm bớt được không ít tiền thuốc men. Bao nhiêu ủy khuất dâng trào, chép chép miệng, dùng ánh mắt coi khinh nghìn lực sĩ...

Nhưng ngấm lại thấy cũng phải. Cha mẹ ta đơn giản chỉ trách ta lớn rồi mà tự dưng còn để mình ướt trở về, hại bản thân bị cảm. Cái này gọi là tự làm bậy, không thể sống. Tiếp theo mẹ vừa nấu cơm vừa làm bộ như vô tình hỏi: “Con gái à, cái cậu hôm bữa đưa con về nhà là ai vậy?” Xong rồi còn sợ ta không chịu nói, thông thêm một câu: “Dáng vẻ rất yêu nghiệt!”

Mẹ ta cho rằng, phàm là con trai mà có ngoại hình đẹp hơn cả con gái, chính là một loại yêu nghiệt tà ác. Chắc chắn, hôm đó rõ ràng người cứ nhìn chằm chằm vào mặt con trai người ta, không phải cũng là bà đó sao!

Nhưng ngay cả ta cũng không thể ngờ được, Nghiêm Tử Tụng lại hòa hợp với tiệm bánh bao nhà ta như vậy – Hần chỉ mới đứng ở cửa tiệm cầm cái bánh bao cắn hai miếng, kết quả, người qua đường tò mò không biết bánh bao nhà ai mà trông ngon lành quá thể. Chiều hôm đó bất ngờ bán thêm được một khối lượng lớn!

So với thời kỳ ta làm đại diện quảng cáo quả nhiên có một khoảng cách rất lớn. Yêu quái đại nhân vừa mới nâng bánh bao lên, toàn bộ không gian đã tràn ngập nhiệt tình yêu thương đối với bánh bao, ăn vào liền cảm nhận được hương vị của bánh! Không sai không sai, sau này nếu chúng ta kết thành vợ chồng rồi, vậy chẳng phải là thiên hạ vô địch sao!

Nghiêm Tử Tụng ăn xong còn lấy một bịch lớn mang về. Lúc ra về tựa hồ cũng có chút suy nghĩ, nhăn mặt nói: “Nấu cơm làm gì, không cần nữa.” Sau đó nhìn trời, “No rồi...”

Nhìn theo bóng dáng hần rời đi, ta nghĩ, thành thật cũng là một loại ưu điểm...

Kế tiếp, ta nằm trên giường bắt đầu suy ngẫm lại. Vì sao hôm đó đầu óc giống như bị nước mưa làm hồng rồi thì phải, bị virus thao túng, hệ thống nước mắt cứ mờ van cho chảy mãi không ngừng. Sau đó, ta cảm chén cháo mẹ ta nấu cho mà ngăn người. Bán cao! Có lẽ so với trong tưởng tượng, ta càng thích Nghiêm Tử Tụng hơn!

Ồ, ta lại phân tích thêm một chút trạng thái tinh thần hiện giờ của mình. Không ngờ kết quả lại là, hơn phân nửa đã bị Nghiêm Tử Tụng chiếm cứ. Chứ không phải giống như câu nói kia – Yêu, không cần tìm ra lý do hợp lý; Không yêu, hạ bút thành văn có đến ngàn vạn lý do.

Thích và yêu, ít nhất cũng sống chung trong cộng đồng tình cảm.

Nhưng ta lại nghĩ, ta bắt đầu có chút không thỏa mãn, muốn được đáp lại. Nhưng cũng dự đoán trước được, chưa đến ngày vào học trở lại, hắn cũng chưa xuất hiện...

Kỳ nghỉ lễ quốc khánh của ta cũng đã chấm dứt trong đợt bệnh cảm mạo. Ta xoa xoa cái mũi, lấy theo hai bao giấy vệ sinh lớn, đi nhờ xe trở về trường học.

Sau khi về trường, Tiểu Mễ cũng rất mệt, du lịch xong còn về nhà một chuyến, lĩnh nhận laptop. Trong máy tính chứa đầy hình ảnh người bạn trai thân mật ‘Rất có khả năng’ của cô ta.

Ta ngẫm ngía. Ngoại hình cũng không có gì trở ngại, ít nhất cũng đẹp trai hơn đám nam sinh trong khoa Lịch Sử. Vừa nhìn còn có thể quật khởi được cảm xúc ‘kinh diễm’ nữa. Chỉ có điều, so với Yêu quái đại nhân nhà ta thì còn kém rất xa. Nhưng vì bệnh cảm bắt đầu dãn dần, nên cũng không có hứng thú trêu chọc. Đang nằm trên giường chán đến mức ngây ngốc, chẳng bao lâu sau Tiểu Mễ đột nhiên mở miệng, “Bạn gái tin đồn...” Rồi bỗng nhiên ồn ào: “Tiểu Mạn, cậu lên diễn đàn của trường nè!”

Ta nhào qua xem, quỳnh...

Không ngờ lại là bức ảnh chụp hôm tập huấn quân sự, Đại thần bế ta... Bởi vì được chụp từ di động, khoảng cách cũng hơi xa, cho nên mặt ta bị chụp theo phái trừu tượng, mang theo vẻ đẹp朦胧 lung, nhưng tương đối vẫn có thể nhận ra được Đại thần. Có lẽ vì ngoại hình của hắn có tính khái niệm, đặc thù rõ ràng.

Bên cạnh còn ghi rõ tư liệu tổng quát về Đại thần cùng một ít sự tích nhậm chức quang vinh. Tiếp theo lại nói về chuyện năm đó, hắn ở nơi công cộng tỏ vẻ đã có đối tượng như thế nào, bây giờ rốt cuộc cũng đã xuất hiện, vân vân. Phía dưới là một đồng bình luận, cảm thán kiểu: “Dáng người tương đối, khuôn mặt cũng bình thường, vì sao soái ca lại thích một cô gái bình thường.”

Dãy phòng học của khoa Lịch Sử chúng ta vốn nằm ở một nơi hoang vắng nhất đại học Z, được xưng là vùng hoang mạc biên giới chim không sinh trứng. Cho nên tin tức luôn luôn bị phong bế. Xem ra tin tức được tung lên trước kỳ nghỉ quốc khánh. Vậy mà đương sự là ta lại chẳng biết cái gì.

Nếu không phải bạn trai vạn năng của Tiểu Mễ xếp hàng đóng phí mở được tài khoản online, thì cũng chẳng thể nào lên mạng được nhanh như vậy. Ta nhú nhú mày, cảm thấy việc này không thể bỏ mặc như vậy được. Trước kia khi còn nhỏ, ta còn có thể mắt nhắm mắt mở cho rằng lời đồn chỉ dành cho trí giả, dù sao cũng chẳng có ảnh hưởng gì nhiều. Nhưng hiện tại, không thể cứ gán lấy cái danh bạn gái của người nào đó mãi được.

Cho dù là trong truyền thuyết cũng không được!

Ồ, nghĩ một hồi đột nhiên lại cảm thấy đau đầu. Sinh nhật của Đại thần sắp đến rồi, ta còn chưa nghĩ ra nên tặng quà gì. Nhưng cái điện thoại dự định được trả về cho hân, ta cũng cảm về lại rồi, bây giờ cũng chẳng thêm sặc pin... Ồ, ta đoán mình cũng có chút tàn nhẫn, cho nên mỗi ngày đi trên đường, Đại thần nhìn thấy ta cũng coi như không quen biết. Ta tuyệt đối cũng không bắt gờ.

Thấy ta trầm mặc, Tiểu Lâm lại cho rằng ta cảm thấy khó chịu vì mấy lời bình luận kia bèn an ủi ta vài câu. Ồ, mấy lời đánh giá về những gì ta đã làm của người ngoài, ta chưa bao giờ để tâm đến. Chỉ là sau bữa cơm chiều có uống hai viên thuốc cảm, hơi buồn ngủ mà thôi.

Một lúc sau mơ hồ nghe được tiếng điện thoại trong phòng vang lên, mơ hồ nghe thấy Tiểu Mễ nói ‘cô ta bị cảm’ linh tinh gì đó, nhưng không muốn đứng lên, bèn nghiêng người qua, tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau bỏ khỏi giường thì phòng đã đi học cả rồi. Nhìn thấy trên bàn có đặt một bình giữ nhiệt, mùi hương tỏa ra khiến ta còn chưa kịp rửa mặt đánh răng đã muốn mở ra xem là cái gì. Là cháo hoa hành gừng, bên cạnh còn có hai tờ giấy. Một cái viết: Cháo hoa tình yêu, ăn xong nghỉ ngơi cho tốt nhé – Tiểu Lâm Tử.

Tờ kia được gấp lại, mở ra mới thấy: Ăn xong nhớ đem trả bình giữ nhiệt.

Nét chữ này ta đã thuộc nằm lòng, là của Vương Đình Hiên.

Ăn hay là không ăn, đó là một vấn đề.

Ta vừa tự hỏi vấn đề này, vừa dứt cháo hoa vào miệng.

Cháo nấu rất nhừ, rất dẻo, nhưng hình như bỏ hơi nhiều hành.

Trong đầu còn thường xuyên xuất hiện hình ảnh Đại Thần đang ngồi xồm bên nồi cơm điện, tay cầm cái thìa khuấy khuấy chờ cháo chín, cảm thấy vô cùng quý dị. Đây chính là hiệu quả trị liệu thần kỳ chỉ có Đại Thần mới có... Công hiệu. Heiz, mới tỉnh ngủ nên đầu óc vẫn còn có chút choáng váng, nhưng lại cảm thấy Đại Thần chắc hẳn sẽ không làm mấy chuyện như vậy. Nói không chừng đã đi mua cháo ở mấy quán ăn sáng quanh trường học ấy chứ.

Ta mới mơ hồ nghĩ, có lẽ cuộc điện thoại tối qua là của hân. Ta nghĩ hân mất hứng, nên gọi điện thoại đến khởi binh hỏi tội. Dù sao mấy ngày nghỉ lễ quốc khánh ta cũng không thêm theo đề nghị của hân, tắt máy điện thoại. Hân không bức bách ta đứng lên tiếp điện thoại, xem ra vẫn còn có lương tâm.

Còn về cái bình giữ nhiệt này, vỏ ngoài màu hồng phản ánh ánh kim tuyến, còn khắc hoa đào bông nụ bông nở, có khuynh hướng cảm xúc vàng son. Vừa nhìn đã biết đây chính là một vật sa sỉ phẩm, cảm thấy thẩm mỹ của Đại thần... Ồ, thật thần kỳ.

Ăn xong lại leo lên giường nằm, quyết định dưỡng mình thành một con heo. Ưu điểm lớn nhất của heo chính là thông minh mà giả ngu, hơn nữa lại rất thích ngủ ngày.

Sau lễ quốc khánh, tất cả hội đoàn sinh viên trong trường chính thức bắt đầu đi vào hoạt động. Khắp toàn trường đều có thể nhìn thấy các áp phích chiêu sinh. Cảm giác hình như mọi người đều hưng trí cao vút, hào hứng được tham gia thử.

Hội sinh viên của khoa Lịch Sử rất cô độc. Nghe nói các hoạt động cơ bản chỉ là hoạt động cấp lớp. Trên cơ bản tranh cử làm lớp trưởng, cũng chính là vào ban nòng cốt của khoa. Nhưng nói thật lòng, một chút hứng thú ta cũng không có. Gần đây là vì thiếu mất một người lãnh đạo trực tiếp anh minh giống như Đại Thần, thứ hai là vì ta muốn tự mình làm lãnh đạo.

Có lẽ Đại Thần là lực lượng nòng cốt của khoa bọn hắn, cho nên mấy ngày nay phải vội vàng chiêu mộ tân sinh viên, mà cũng bởi vì ta bị cảm nên muốn để yên cho ta nghỉ ngơi, vì vậy cũng không đến tìm ta. Nhưng liên tục mấy ngày liền, sáng nào ta thức dậy đều có một phần cháo hoa. Ta cũng thật biến chất, một bình giữ nhiệt cũng chưa từng trả lại. Đến nay, trên bàn của ta đã chất đồng ba, bốn cái bình giữ nhiệt màu sắc khác nhau. Trước mắt, còn đang trên đà tích lũy không ngừng...

Về vấn đề cháo hoa, ta thật đau đầu. Tiểu Lâm cứ mỉm cười ngây ngô, nói không cần khách sáo với cô ta, khuyên can không có hiệu quả. Mà vấn đề mấu chốt ở đây là, ta không hiểu người như Đại Thần sao có thể làm mấy chuyện như thế này, còn giống như rất si tình...

Không thể nhịn được nữa, ta bấm số gọi điện thoại cho Đại Thần.

Điện thoại của hắn vẫn như trước, âm thanh lão thần khắp nơi. Ta cũng theo thói quen trung ra bộ mặt tươi cười, chào hỏi trước: “Chào sư huynh! Đúng rồi, bệnh cảm của em đã khỏe lại rồi ~”

“Ồ...” Hình như hắn đang bận rộn chuyện gì, đầu dây bên kia cũng khá ồn ào. Tiếp theo, hắn lại bàn bạc hai câu với ai đó, xong mới tiếp tục đáp lại ta: “Chúc mừng.”

Không ngờ lại là lời khách sáo. Ta chững lại một chút, sau đó thẳng thắn đi vào chủ đề: “Cái đó, cháo hoa là do sư huynh đưa tới sao?”

“Không phải.”

Câu trả lời quá mức sáng khoái làm cho câu cảm ơn của ta đột nhiên bị trôi tuột vào trong cổ họng, “Oái, vậy đó là do anh kêu Tiểu Lâm đưa tới sao?”

“Không phải.”

“...” Ta chần chờ một chút. “Không phải anh?” Phải nói là Đại Thần khinh thường không thèm nói dối ta đâu ha...

Hắn đột nhiên cười cười, lại nói: “Tương Hiểu Mạn, anh đang bận.”

“Ồ, vậy...” Không quấy rầy...

“Có chuyện gì sau này hãy nói nhé.” Lại bị hắn trực tiếp cắt ngang. Giọng nói rõ ràng vẫn ôn hòa trước sau như một. Ta lại có thể cảm nhận được giấu trong giọng nói của hắn có điều gì đó là lạ, nhưng hắn vẫn cười cười, “Tạm biệt.”

Ồ.

Sau đó trong điện thoại truyền đến tiếng cúp máy.

Tút tut tut...

Không thể phủ nhận, ta đột nhiên có chút vỡ mộng, sau đó bật cười. Đại Thần đang chèn ép phẩm chất tốt đẹp của ta sao? Ta rất trì sủng sinh kiều (được cưng chiều đậm ra kiều ngạo) sao?

Tiếp theo, ta nhìn năm bình giữ nhiệt còn mới nguyên đặt trên mặt bàn, lại lấy trong ngăn kéo ra tờ giấy ngày ấy. Ta thề, đó thật sự là chữ viết của Đại Thần...

Nếu ta nói ta không có cảm giác đó thì nhất định là lừa người thôi. Thật ra, hắn hoàn toàn không để ý tới ta, ta lại chẳng thấy sao cả. Nhưng nay, lại làm cho lòng ta giống như bị ai gãi ngứa, cứ cảm thấy có gì đó đậm đậm vào cổ, rất không được tự nhiên.

Ta hỏi Tiểu Lâm, rốt cuộc là ai đưa cho cô ta mấy cái bình này. Cô ta nói nhận được điện thoại, đối phương là một nam sinh rất thành khẩn, nói muốn cô ta giúp một chút việc, cô ta đồng ý. Dù sao thì cho đến giờ, vẫn là cô quản lý ký túc xá đem mấy thứ đó đưa cho cô ta.

Tiếp theo lại trưng ra một khuôn mặt cực kỳ ái muội, nói cô ta mới là người phải hỏi là ai.

Hay cho kẻ vòng vo tam quốc...

Ngay cả ta cũng hiểu được, không phải do Đại Thần làm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn nên đích thân đi điều tra một chuyến.

Con người của ta ghét nhất là nói mà không làm. Ngày hôm sau, tiết ba, bốn không có lớp học, ta trở về ký túc xá mang theo năm cái bình giữ nhiệt, cầm đến nỗi mười đầu ngón tay đều phải căng ra để treo đồ, trực tiếp đi đến phòng học của khoa Luật.

Thời khóa biểu của các lớp đều có thể tra được trên trang mạng của trường, cho nên ta cũng không cần đi đường vòng, quả nhiên đến đúng lúc bọn họ đang lên lớp.

Ta vụng trộm từ ngoài cửa sổ liếc mắt nhìn vào bên trong. Lúc Đại Thần đi học vẫn cẩn thận tỉ mỉ như trước, chỉ là tầm mắt luôn luôn dán chặt vào vị giáo sư kia không rời...

Ta liền dựa lưng vào bức tường ngoài phòng học của Đại Thần. Cảm thấy sau khi khỏi bệnh, cảm giác hô hấp thông suốt thật sự rất sáng khoái. Trời đã lạnh, lại còn liên tục mưa dầm, cảm giác ngay cả chính mình cũng sắp lên men rồi. Vẫn nên thư giãn gân cốt một chút trước. Nghĩ vậy, liền có ý đi qua đi lại bên ngoài phòng học

Đi được hai vòng liền dụ được Đại Thần đi ra.

Hắn dẫn ta đi qua một bên. Đến chỗ rẽ cầu thang, cả hai đứng lại. Ta híp mắt nhìn hắn lấy lòng. Hắn như cười như không ghẽ ta, cũng không chịu mở miệng nói câu đầu tiên. (nghề: kiểu nhìn khinh khỉnh, nhìn bằng nửa con mắt)

Ta nhún nhún vai, nâng cả hai bàn tay treo đầy bình giữ nhiệt lên. Hắn đưa mắt nhìn, cười cười, “Sao?”

“Có vay có trả, mượn lại không khó!”

Hắn khẽ nhíu mày, “Em cảm thấy mấy cái này là của anh?”

Ồ... Ta lại buồn bực, nhíu mày: “Anh viết thư cho em.”

Hắn lại cười, “Không có ẩn tượng.” Cũng lười tiếp nhận mấy cái bình đủ mọi sắc màu trong tay ta, “Sau đó?”

“...” Ta cũng cười cười, “Hôm nay không phải sinh nhật của em.” Sinh nhật ta là cá tháng tư nha! Sao cứ cảm thấy hắn cố ý đem ta ra đùa bỡn trong lòng bàn tay thế nhỉ...

“Ồ, Trương Hiểu Mạn,” Hắn đột nhiên hơi nghiêm túc nhìn ta, “Anh đưa cho em thứ gì, có cần em trả lại hay không?”

Hình như không có...

Ta nhìn hắn. Nhưng thật ra vừa rồi ta chỉ nói là hắn viết thư cho ta, chưa nói gì đến nội dung bên trong. Dương dương tự đắc nói: “Hình như anh biết nội dung bên trong tờ giấy.”

“Ừm, xác thực.”

“... Anh vừa mới nói không có ẩn tượng.”

“Vậy thì sao?”

“...” Đại Thần tính làm cho ta bị suy nhược thần kinh, sau đó thừa cơ đánh vào sao?

Thấy ta trầm mặc, hắn đột nhiên mỉm cười, “Em cảm động à?”

Có. Ta gật gật đầu, “Giới hạn cho lần đầu tiên.”

“Ừm.” Hắn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Anh còn có lớp, em về trước đi.”

“...” Nhận thấy hắn rõ ràng đang đuổi người, ta hít một hơi, nhếch miệng cười, “Tóm lại, cảm ơn!” Sau đó duỗi thẳng hai tay ra, “Cái này...”

“Bye!” Hắn đột nhiên lại giơ tay lên xoa xoa đầu ta.

“Sur huynh!” Ta còn chưa điều tra được gì mà. Nâng mắt lên nhìn hắn, ta ngưng cười. Sau đó cúi người xuống, đem mấy cái bình giữ nhiệt trên tay sắp xếp thành một hàng dọc theo bờ tường. Ngẩng đầu lên thấy hắn vẫn còn đứng đó, ta mở miệng nói: “Em không phải là bạn gái tin đồn của anh.” Xung hô như vậy, dù sao cũng rất ái muội.

“Anh biết.” Biểu tình rất ôn nhu, “Anh cũng đang cố gắng.”

Cố gắng... “Không phải, em muốn nói là...” Ta đang muốn nói thêm, hắn lại cười cười: “Nói em tạm thời không tiếp nhận anh. Anh biết.”

Nhìn bộ dáng của hắn giống như không hề khổ sở chút nào, “Bye.” Nói xong hắn lập tức xoay người lên cầu thang, bỏ lại một mình ta, không khỏi bi thiết...

o(͡° ͜ʖ ͡°)o Công lực của Đại Thần có phải đã bay lên thêm một cấp rồi không...

Hắn nói hắn đang cố gắng cái gì?

Lần đầu tiên ta không thể hoàn toàn lý giải được Đại Thần. Nhưng ngẫm lại, ta còn thật sự chui đầu vô lưới, chạy tới tìm hắn. Nhớ đến lúc hắn vừa mới từ phòng học đi ra, biểu tình chẳng có gì là ngạc nhiên cả...

Toát mồ hôi, vì sao ta cứ cảm thấy mình đang bị người ta bẫy như bẫy thú thế nhỉ, đột nhiên cảm giác da đầu đang run lên.

Về phần mấy cái bình giữ nhiệt, nói thật ra, sự sống chết của các người không liên quan gì đến ta, là chủ nhân chân chính của các người đã vứt bỏ các người!

Tạm biệt!

Một mình đi dạo quanh trường, cảm thấy vẫn không có biện pháp nào tiêu tan. Quả nhiên, liên quan đến chuyện tình cảm ta vẫn có chút quýnh. Sau đó không tự chủ được, không ngờ lại đi đến hồ nước trước ký túc xá của Nghiêm Tử Tụng.

Thật ra ta cũng có chút hờn dỗi.

Cảm giác này, đến rất bất ngờ, rất khó tả.

Có lẽ là hờn dỗi với chính mình. Bởi vì thật ra, ta vẫn luôn chờ mong hắn có thể đáp lại ta một chút.

Đột nhiên nhớ tới bài hát đó: Yêu em bởi vì em cuồng dại dứt khoát, em vì một người không yêu em mà đau lòng rơi lệ.

Nhưng tình yêu đơn phương đến thế hệ của chúng ta, sớm đã quá xa lạ.

Về phần tiết mục này, trước kia cảm thấy rất thú vị, bây giờ lại cảm thấy... xác thực, lòng chua xót.

Nhưng ta vẫn không cam lòng, càng không muốn buông tay.

Luyến tiếc.

Ta lại nhớ đến nước mắt ngày hôm đó, lại cảm thấy mình thật mất mặt. Con sóng nhỏ bất ngờ, nước mắt bất ngờ, hiện giờ trong lòng tuy nói vẫn còn cảm xúc ấy, nhưng ta bây giờ, thật sự quá thất thường...

Làm hắn sợ rồi.

Ngồi ở vị trí ngày đó, hồi tưởng lại dáng vẻ hắn cho cá vàng ăn.

Sờ sờ khoe miệng, ngày đó ta còn hôn hắn một cái...

Khoe miệng dương dương tự đắc, coi như ta cũng có thể hiện trực quan – kinh thế hãi tục.

Sau đó thoáng dừng, Đại Thần bất ngờ hiện lên trong đầu, đột nhiên làm cho ta có chút bất an.

Bởi vì, ta nhìn thấy hắn thật sự đang...

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, bên tai lại vang lên tiếng bước chân rất quen thuộc.

Mới đầu còn rất nhẹ, nhưng dần dần từ xa lại gần.

Dần dần rõ ràng.

Ta quay đầu, nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng.

Tâm tình đột nhiên trở lên phức tạp.

Lại gặp hắn.

Bộ dáng của hắn đã sớm khắc thật sâu vào trái tim ta.

Ngắm lại, cũng đã mấy ngày rồi không được gặp hắn.

Ta nhớ hắn.

Mấy ngày qua lúc nằm ở trên giường, nghĩ đến nhiều nhất, là hắn.

Nhưng không có ta, một mình hắn vẫn cứ sống tốt.

Quả nhiên, vẫn thân nhiên tự đắc như trước nay.

Hắn đi đến bên hồ nước, chậm rì rì ném đồ ăn xuống cho cá.

Trong chớp mắt, ta đột nhiên rất muốn đẩy hắn xuống hồ, cho hắn chết đuối luôn đi.

Hắn vẫn như trước, không hề phát hiện ra ta.

Thở dài, ta đứng dậy. Đây coi như là hình thức cố định giữa ta và hắn.

Nhẹ nhàng chạy đến phía sau hắn, đứng lại. Sau đó đột nhiên mở miệng, giọng nói mang chút oán giận, “Mấy ngày nay em bị cảm đó, Nghiêm Tử Tụng.”

Hai chúng ta gặp nhau, hồi tưởng lại thì đa phần đều là bất thành linh, giống như hiện tại.

Trong lẽ thường, nhưng lại ngoài ý liệu.

Hắn rõ ràng chần chờ một chút, không quay đầu lại, cũng không mở miệng.

Ta nhìn đàn cá đang tranh nhau đớp mồi trên mặt ao, đột nhiên hỏi hắn: “Anh cô đơn ư?”

Hắn tiếp tục ném mồi, có vẻ rất bình tĩnh, sau đó nói: “Cô đơn?”

“Em muốn hỏi, anh có nhớ em không?”

Trầm mặc.

Ta nhún nhún vai, “Nghiêm Tử Tụng, em làm bạn gái của anh nha.”

“Không được.”

“Vậy anh làm bạn trai của em đi.”

“Không được.”

“Từ nay về sau em biến mất trước mặt anh được không.”

Hắn vẫn cho cá ăn, tựa hồ muốn hé răng, cuối cùng lại là trầm mặc.

Ta cười cười, có chút bất đắc dĩ, “Nghiêm Tử Tụng,” Sau đó nói tiếp, “Vương Đình Hiền đang theo đuổi em.”

Hắn lại hơi chững lại một chút, biểu tình vẫn không có biến hóa gì lớn, nói: “Thật vậy sao?”

Ta gật gật đầu, sau đó cười cười: “Em bây giờ có hơi tức giận, giận anh.” Liền trực tiếp đưa tay nhéo một miếng thịt trên cánh tay hắn, hung hăng xoắn nhéo.

Sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn, “Bây giờ không tức nữa, nhưng không muốn để ý đến anh nữa. Bye.”

Ta bỏ đi, lần này không hề quay đầu lại.

Ta nghĩ, cố gắng đến mấy, căn bản là hắn sẽ không để ý đến.

Trở lại ký túc xá, trên mặt bàn có một tấm thiệp mời, là tiệc sinh nhật, rất chính thức.

Sinh nhật hai mươi một tuổi của Đại Thần.

Hai mươi một, hóa ra chúng ta vẫn còn trẻ tuổi như vậy.

Chương 25: Kỳ hạn yêu

Nói thế nào cũng có với Đại Thần mấy năm tình ý, vốn chỉ cần hắn nói một câu, ta không dám không đến. Bây giờ lại đưa thiệp mời tới đây, trịnh trọng như vậy đúng là chuyện lạ. Nếu ta không đi, có lẽ sẽ trực tiếp biến vô tâm vô phể thành lang tâm cầu phể mất thôi.

Lại thấy thời gian đã cận kề, đại khái còn cách ba bốn ngày nữa. Ta phải đi dạo quanh mấy tiệm bán quà lưu niệm xem thử. Lại cảm thấy Đại Thần thật sự cái gì cũng không thiếu. Trước kia, sinh nhật hắn ta đều tặng một món đồ chơi chọc người. Kết quả, có lần tặng cho hắn một cây bút điện. Hắn bị điện giật xong vẫn như trước, gặp biến không sợ hãi. Ta liền cảm thấy nếu còn tiếp tục tặng mấy trò đó nữa thì chính là sỉ nhục chỉ số thông minh của ta.

Từ tiệm bán quà lưu niệm trở về, ta phát hiện mình rất có tài. Đơn giản đến chợ trời đồ gốm tìm một cái sạp thủ công mỹ nghệ mua về một cái chai hình dạng quái lạ, sau đó dùng bút gỗ khắc lên trên đó mấy chữ “Kính dâng lên Vương đại tiên”, phía dưới còn ký: “Tiểu sư muội – tùy tùng chân chó vĩnh viễn của ngài”. Xong xuôi, bản thân cũng thấy đắc ý. Con bà nó, nhìn không ra ta còn có đào nghệ (tài làm gốm) trời cho!

Ngày mười bảy tháng mười, đúng giờ, ta đi đến hiện trường.

Đại Thần bao trọn một gian nhà hàng tiệc đứng bên cạnh trường học. Ánh đèn có chút mờ tối, đông tây đều chất đồng thức ăn trông rất ngon lành. Bây giờ ta mới chính thức ý thức được cái gì gọi là giàu nghèo chênh lệch.

Nhưng ta cứ cúi thấp người mà đi, lặng yên không tiếng động. Sau đó nghĩ thầm, thiệp mời dường như căn bản chẳng có công dụng gì.

Nghe nói sáu giờ là bắt đầu rồi. Bởi vậy lúc ta đến, khách khứa đã rất đông. Trong tay mỗi người đều cầm theo một cái đĩa đựng đầy đồ ăn.

Ta cũng chẳng chịu thua kém. Bị bỏ đói đã ba ngày, hôm nay đến đây chủ yếu là muốn được ăn no.

Mắt thấy trong đĩa đựng thức ăn chỉ còn lại một miếng thịt bò, ta nuốt phần thức ăn trong miệng xuống rồi liếm liếm môi. Vừa mới định gấp lấy miếng đó thì một chiếc nĩa bạc đã được nâng lên, vận sức chờ phát động, tựa hồ sẽ nhắm thẳng vào chiếc đĩa trước mặt ta mà đâm mạnh xuống. Ta vội vàng ‘A’ lên một tiếng, chỉ một ngón tay: “Nhìn bên kia kia!”

Sau đó dùng tình cảm mãnh liệt nhất mà đâm nĩa xuống câu lấy tảng thịt bò. Chim vì tham ăn mà chết, trong lòng có chút đắc ý.

Gào khóc, thịt bò ơi là thịt bò, sao nhìn ngươi ngon lành béo ngậy thế không biết!

Quay đầu lại, nữ sinh kia trầm mặc mất hai giây, có vẻ như không biết nói gì, ngậm nĩa trong miệng. Đột nhiên nhìn ta, bất ngờ mở miệng nói: “Người bạn gái tin đồn...”

Ta đang hí mắt nhìn, lại nghe thấy cô ta nói tiếp, “Không biết bộ dáng cô ta thế nào nhỉ?”

Khụ.

Thì ra là thế. Nổi cảm khái trong lòng ta liền hạ xuống, cắn một miếng vào tảng thịt bò, nhai nhai, “Để mình nhớ lại một chút.”

Trước khi ra khỏi nhà cũng từng nhìn vào gương rồi ha!

Lúc này lại có một người chen vào, “Tôi đến chỗ lão cửu, cũng không thấy có ai đứng bên cạnh hần. Lời đồn đó không phải là giả đấy chứ!”

“Rất nhanh sẽ thành giả thôi.” Ta cười cười, chếp chếp miệng.

Bên thứ ba chen vào, “Là giả thật sao? Lời đồn nghe rất thật mà.”

Ta chóp chếp cắn thêm một miếng nữa. “Không sai không sai, đầu năm nay chuyện xấu ừn ừn. Mua phải thuốc giả cũng được tuyên truyền rất mơ hồ.” Nhất là thuốc trắng dương, chỉ thiếu điều muốn dùng tới lưu truyền muôn đời nữa thôi.

Người thứ tư tiến lên, “Tôi nói này, tôi đã từng gặp cô gái trong bức ảnh rồi đó.”

Mọi người đồng thanh, “Thật sao?”

Ta vội vàng tước tảng thịt bò, chậm mắt nửa nhịp. “Thật sao?”

“Bộ dáng thế nào?”

Người nọ nheo mắt nhìn mọi người, đột nhiên chăm chú quan sát ta một hồi rồi chỉ thẳng vào người ta, “Tương tự cô gái này nè!”

Mọi người lại đồng thanh, “Thật sao?”

Ta lắc đầu, “Sai rồi,” Sau đó xấn ra một miếng thịt bò nho nhỏ, cắn một miếng đầy hàm súc, cười cười, “Là giống nhau y chang!”

Ngay sau đó lại thoáng nhìn thấy Đại Thần rút cuộc cũng đưa mắt về phía ta liền mỉm cười, gior gior tảng thịt bò trong tay, mở miệng bật hơi: Sinh nhật vui vẻ.

Hần lập tức cất bước đi về phía ta.

Ta cảm khái cười, miệng còn dư hương.

Là dư hương của tảng thịt bò.

Trong tay còn cầm một món quà, chính là điện thoại di động. Ta gói lại đem cất vào túi. Ngẫm lại cũng rất oách, ta lấy điện thoại di động từ trong hộp ra.

Hần gật đầu mỉm cười chào mọi người bên cạnh ta rồi nhẹ nhàng nhướng mày, “Tới rồi à?”

Ta đã nhìn ra nửa câu sau sẽ là: Sao không nói một tiếng?

Ta tùy tiện nâng ly nước trái cây lên nhấp một ngụm, cười cười, hắng giọng nói: “Chào sư huynh! Chúc sư huynh sinh nhật vui vẻ!”

Sinh nhật thôi mà, làm gì phải tổ chức long trọng như thế, đúng là kẻ có tiền có khác!

Mấy nữ sinh bên cạnh đang tính tiến lên chúc mừng Đại Thần thì đột nhiên có một người từ đâu nhảy ra, vỗ vỗ vai ta.

Ta quay đầu lại, một bó hoa hồng to tướng xuất hiện ngay trước mặt, ngửa đến mức ta chỉ muốn hắt xì hơi. Còn Đại Thần vẫn đang vén vòng vây của những người chúc mừng, tiếp tục đi đến gần ta.

Một giọng nói cọt nhả cất lên, “Này bạn gì đó ời, nhận hoa đi, đừng cảm tiến lên đi!”

Ta phát hiện ra, vụ án cháo hoa mấy ngày nay hình như đã có manh mối mới.

Trầm mặc một lúc, ta ngẩng đầu nhìn Đại Thần, dùng ánh mắt nói cho hắn biết, ta chuẩn bị làm sáng tỏ.

Chỉ thấy Đại Thần đột nhiên nhàn nhạt mở miệng. “Tôi có nói là cô ta sao?”

“...”

Câu nói bất ngờ đã khiến cho cái tên cọt nhả kia đột nhiên không biết phải làm sao.

Thì ra, Đại Thần chưa từng nói là ta...

Đại Thần ời Đại Thần, ngài quả là cao thủ. Quý bái, vĩnh viễn tôn sùng!

Sau đó, Đại Thần khe khẽ thở dài, lại cười cười. “Tôi sẽ giới thiệu một chút”. Hắn đi đến, khoát tay lên vai ta. “Vị này là tiểu sư muội thân nhất của tôi từ thời sơ trung, Tương Hiểu Mạn.”

Sư muội, ta chú ý đến cách dùng từ của hắn.

Sau đó liền phản ứng cấp tốc, phát phát tay chào mọi người, “Chào mọi người!” Còn cười híp cả mắt.

Ồ, sớm biết thế thì vừa rồi đã không mạo danh thế thân rồi...

Đại Thần đúng là sáng khoái!

Đại Thần cũng không thêm đề ý, đột nhiên tiếp nhận bó hồng không biết phải giải quyết thế nào kia, “Em tính xử trí thế nào?”

Ta cười cười, “Đem giết, chặt hết tứ chi, giữ lại đầu, ngâm trà!”

“Có sáng kiến.” Đại Thần tiếp tục cười.

Ta liếc nhìn hắn. Hai đứa nhìn nhau cười.

Nghĩ, hai chúng ta cứ tiếp tục giả ngu, tiếp tục mỉm cười, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa đi.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một người bước vào. Vừa vào đã gây ra một trận rối loạn. Thoáng nhìn, không ngờ lại là Nghiêm Tử Tụng.

Điều này khiến ngay cả ta cũng bị chấn động, hắn đến đây làm gì?

Chúc mừng sinh nhật của Đại Thần sao?

Ồ, cảm giác rất quý dị.

Chỉ thấy Nghiêm Tử Tụng chẳng thêm bắt chuyện với ai, hai tay nhét túi, bước từng bước chậm rì rì đi đến dãy bàn đựng đồ ăn, lấy một cái đĩa từ chồng đĩa trên bàn, sau đó bắt đầu lấy thức ăn.

Hành động chẳng liên quan gì đến ai của hắn thế nhưng vẫn khiến cho không ít người chú ý.

Một ít người vốn đang vây xem, tự nhiên cũng vì vậy mà phân tâm. Tuy hành vi đột ngột, nhưng trước sự gặp gỡ bất ngờ của tình địch (?), còn rất phù hợp với phong thái của Nghiêm Tử Tụng, vẫn phát sáng rạng rỡ như trước!

Đại Thần bảo trì trầm mặc mất một lúc lâu.

Sau đó, hần buông lỏng vai ta ra.

Ta ngẩng đầu, phát hiện hần vẫn chưa nhìn ta, chỉ nhẹ nhàng mở miệng. “Tương Hiểu Mạn, chúng ta về đi.”

Về đi?

Ta dừng một chút, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng thể nói gì.

Ngay sau đó, ngoài cửa lại có một người tiến vào, là Vương Đình Đình.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, chị vừa đi vào lập tức gây cho người ta cảm giác trước mắt sáng ngời.

Quay lại tự phong, phong trần mệt mỏi.

Tầm mắt của chị lia đến chỗ Nghiêm Tử Tụng đang đứng ăn rồi đi thẳng đến chỗ Đại Thần.

Ánh mắt đầu tiên, Đình tỷ nhìn thấy ngay Đại Thần, sau đó mới nhìn thấy ta, cong môi cười cười. “Chị đến xem em sẽ tặng cho em trai của chị món quà gì.”

Sau đó, chị tự động thò tay vào túi xách của ta lấy gói quà ra.

Nhìn ngắm một hồi, trực tiếp đi hai bước, ném vào cái thùng rác cạnh đó.

Xung quanh có người nhẹ giọng ồ lên.

Ta giật mình, khụ, thật ra ta còn muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi chị ấy nữa cơ.

Dù sao thì đào nghệ của ta thực sự rất khó coi, rất có phong cách dã thú, tựa như điện thoại di động kia...

Ngay sau đó, Đình tỷ nắm chặt lấy cánh tay ta, “Em theo chị ra đây, chị có vài lời muốn nói với em!”

Nhân đó, ta theo chị đi ra ngoài.

Trời đã tối rồi.

Ngũ quan xinh xắn của Đình tỷ bị ẩn trong bóng tối. Chị nhìn ngó xung quanh xem có ai không. Lần này chị không cười, rất nghiêm túc nói: “Tương Hiểu Mạn, chị rất nghiêm túc hỏi em, em thật sự thích Nghiêm Tử Tụng ư?”

Ta liếc mắt nhìn chị, sau đó có rất nhiều hình ảnh chọt lóe lên trong đầu, trả lời, “Dạ.”

“Tên yêu quái kia quả thật rất yêu nghiệt, hoàn cảnh cũng rất đáng thương.” Từ ngữ mà Đình tỷ dùng để hình dung Nghiêm Tử Tụng, không ngờ lại giống hệt với ta. Rồi chị nhìn ta, thờ hất ra, “Chỉ là, chị cũng yêu thương em trai của chị.”

“Tuy rằng nó không biểu hiện ra ngoài, nhưng mấy ngày lễ quốc khánh vừa qua, nó luôn ở một mình ngắm nghía chiếc điện thoại. Nguyên nhân là vì em đúng không.” Vừa nói vừa nhìn ta.

Ta chỉ có thể trầm mặc, chỉ thấy Đình tỷ đột nhiên nói tiếp. “Chị và Đình Hiền đã quen biết Nghiêm Tử Tụng từ khi còn bé, chuyện này em có biết không?”

Ta lắc đầu.

“Tuy không rõ lắm tình huống cụ thể thế nào, nhưng nghe nói cha hấn đã bị chính mẹ hấn bức tử. Những chuyện sau này đích xác cũng chẳng tốt đẹp gì. Nhưng chị vẫn mong em biết, hấn là người đã từng chịu tổn thương. Em đến giúp hấn chữa thương, quả thật là chính xác. Bởi vì thích, nên mới tiếp cận hấn.”

“...” Ta nhìn Vương Đình Đình. Nếu không phải do chị nói ra, ta cũng không biết được những chuyện này. Sau đó chú ý đến hai chữ ‘chữa thương’, suy nghĩ, ồ...

“Chị cũng đồng tình với hấn, cũng rất thương thức khuôn mặt của hấn. Thế nhưng, hấn là đứa trẻ duy nhất mà trong suốt thời niên thiếu, chị không thể hiểu nổi, ngay cả khi đã tìm không ít cách để hòa đồng với hấn.” Chị đột nhiên cười cười. “Chị nghĩ em cũng không hiểu thế nào là ‘Mọi người đều có thể’. Đó là một cách đối xử tuyệt đối bình đẳng.”

“Hôm nay chị đã nói với hấn, em trai chị mở tiệc mừng sinh nhật, đến chơi đi. Vậy mà hấn cũng đến. Hấn không hề để ý đến ánh mắt của mọi người, cũng sẽ không quan tâm đến lời dị nghị của người khác. Em có hiểu không?” Sau đó, chị tiếp tục chăm chú nhìn ta. “Em cho rằng em là người đặc biệt ư.”

Trầm mặc một lúc sau, ta cũng nhẹ nhàng nhếch môi, cười. “Chị thật đúng là người gây sự a.”

Chị ra vẻ là một người thông minh, không cần nhiều lời, “Chị là người làm ăn, đã nỗ lực thì luôn muốn được đáp lại. Nhưng thật ra, chị cũng rất thích em.” Chị nhướn mày, “Cũng thật sự mong muốn em sẽ trở thành em dâu của chị.”

Ta vẫn mỉm cười, không đáp lời.

“Vương Đình Hiền nói rất có quyết tâm theo đuổi em tới cùng. Bây giờ đây, thành thật mà nói chị lại càng hoảng sợ. Nhưng giấu lại, chị nghĩ, hay là ... chuyện này cùng lắm cũng chỉ là lời nói vui đùa mà thôi, Chị là tâm tư của thằng nhóc đó đã bắt đầu có chút không thể không chế. Thật ra, trong chuyện tình cảm, hấn cũng rất khờ khạo. Chị tin tưởng em cũng biết, có vài thứ, không chiếm được mới là tốt.”

Ta suy nghĩ về người phụ nữ trước mặt, quả là một cô gái khôn khéo đến mức tận cùng.

“Chị tuyệt không phản đối em theo đuổi điều em cho là hạnh phúc.” Chị lại không để ý đến ta, tiếp tục nói, “Nhưng em làm vậy, bị ảnh hưởng sẽ là ba người. Là em, cái tên kia, và em trai chị. Chị cũng không cam tâm nhìn thấy cục diện như vậy.”

“Em cũng vậy.”

“Thật ra em hấn là đã phát hiện em trai chị thật là tốt. Nhưng em không được kết thúc chuyện này ở đây, nó sẽ vĩnh viễn trở thành cái gai trong lòng em. Cho nên, Tưởng Hiểu Mạn...” Chị

nhìn ta. “Đuổi theo hắn đi. Mặc kệ hắn cự tuyệt em thế nào, không nhìn em ra sao đều không cần lo lắng. Hãy cố gắng hết sức mình đi.”

Sau đó chị thoáng dừng một chút, “Nhưng, chỉ mong em hãy cho mình một kỳ hạn.”

“Kỳ hạn?”

“Đúng vậy, là kỳ hạn. Trong khoảng thời gian này, chị sẽ bảo em trai chị không được đi tìm em. Đau một lần còn hơn đau cả đời. Chị tin rằng nó sẽ hiểu. Nếu như em thành công, chị sẽ chúc phúc cho em.” Chị ấy hơi ngắc đầu, thông suốt quyết đoán, “Nhưng nếu như thất bại, sẽ không thể cho mình bất cứ cơ hội nào để quay đầu lại.”

“Ngược lại, thử tiếp thu em trai chị, thật tình thật ý. Đương nhiên...” Chị bổ sung một câu, coi như để lại đường lui, “Nếu như nó có thể chờ em cho đến lúc đó...”

Ta đưa mắt nhìn chị, trầm mặc. Đột nhiên tiến lên nắm chặt lấy cánh tay chị, cười cười, “Đêm nay có bánh ga – tô hay không?”

Chị cũng trầm mặc, sau đó lắc đầu cười, khôi phục lại dáng dấp như lần đầu tiên gặp mặt, “Thằng nhóc nhà chị không thích đồ ngọt.”

“Thật thế ư?” Vậy hắn có cả khối thứ không thích ăn rồi.

Còn nữa, vì sao Nghiêm Tử Tụng lại trở về?

Ta đang suy nghĩ, nếu như lập ra một kỳ hạn yêu, có thể trở nên vì cái trước mắt mà thấp thỏm không yên hay không.

Điều ta sợ chính là cảm giác này, có thể sẽ không còn thuần túy nữa...

Chương 26: Lột xác

Ta không bỏ về, bởi vì ăn uống cũng là vấn đề quan trọng của cuộc sống.

Khi quay trở vào thì Đại Thần đang bắt chuyện với người khác. Mặc dù có cùng ta bốn mắt giao tiếp nhưng không để ý gì đến ta nữa. Có lẽ là, có chút liên quan đến Đình tử.

Ta cũng không thể nói gì. Trên thực tế, ta an vị cách Nghiêm Tử Tụng không xa, liêu mạng ăn, vừa ăn vừa nhìn sang hắn.

Gói quà trong thùng rác đã không thấy đâu nữa.

Ta thà tin tưởng rằng nó đã bị người ta nhặt đi chứ không muốn lãng phí một chút tâm ý của mình.

Nghiêm Tử Tụng không quay đầu lại nhìn ta, bởi vậy ta ăn rất no, no muốn chết.

Sau khi ăn no, ta lại len lén bỏ về.

Không hề chào hỏi bất cứ ai.

Trở lại ký túc xá, ta bắt đầu suy ngẫm về những điều Đình tử vừa nói. Sau đó, ta tự bức bách mình không thèm nghĩ đến lời của chị ấy nữa.

Buổi tối, ta hỏi Tiểu Lâm, trong mắt cô ấy ta rốt cuộc là người như thế nào. Tiểu Lâm nói, đặc biệt hơn những người khác. Sau đó còn nói, thật ra, ngoại trừ những lúc ta xử sự theo cái cách thoát nhìn có vài phần ly kỳ ra, những cái khác cũng không có gì, hay thỉnh thoảng sẽ nghĩ rằng, ta kỳ thật rất nội tâm, rất kín kẽ.

Sai rồi, sai rồi. Rõ ràng là ta không ngại bộc lộ hết mình, cũng không ngại cho người khác biết tâm tư của ta.

Sao lại có thể nói là sống nội tâm được?

Ta nói cho cô ấy biết, khi còn bé ta có một kế hoạch trở thành người vĩ đại.

Tiểu Lâm đẩy đẩy mắt kính nói, vậy thì rõ ràng là cậu đã thất bại rồi.

Cô ấy nói, “Tương Hiểu Mạn, nói thật ra, có lúc tôi nghĩ cách làm của cậu có vài phần tận lực khuếch đại...” xong còn thoải mái tiếp lời, “Không sao, tôi vẫn thích cậu như vậy.”

Ta cười cười, trong suy nghĩ có điểm hỗn loạn.

Ta rất hiếm khi hòa hợp với người khác. Trên thực tế, căn bản là chưa bao giờ hỏi xem người khác nghĩ thế nào về mình.

Ai da da, thế giới thật quá náo động.

Ai da da, lòng người thật quá phức tạp.

Ta vẫn nỗ lực tự do, nhưng thật ra vẫn quanh quẩn trong vòng tròn cực hạn. Nói trắng ra là vẫn theo khuôn phép cũ.

Ngày hôm sau, ta tìm đến chủ nhiệm khoa xin được nghỉ học tạm thời. Ta nói với thầy, ta muốn đi tìm dấu chân lịch sử.

Chủ nhiệm khoa bị ta dọa.

Ta nói, không có gì có thể ngăn nổi lòng nhiệt tình yêu thương lịch sử của ta. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến ta chọn theo học khoa lịch sử. Ta hỏi thầy, đến tốt cùng thì có bao nhiêu người điền tên khoa lịch sử vào ô nguyện vọng một. Ta nói, nói không chừng, thầy sẽ bóp chết một học giả được sinh ra vì lịch sử. Sau đó, ở trước mặt thầy, đọc vanh vách lịch sử cổ đại Trung Hoa, nào là Đường – Tống – Nguyên – Minh – Thanh. Ta nói, ta sẽ quay trở về trước khi mùa thi diễn ra. Ta muốn xin nghỉ.

Sau cùng, ta xách ba lô lên vai, mang theo vài bộ quần áo, bắt đầu chuyến du ngoạn của mình.

Nhân sinh khổ đoản, kỳ thật rất lâu rất lâu trước kia, chúng ta cũng đã biết rồi.

Nhưng chúng ta đang chờ đợi cuộc sống, đang đùa bỡn cuộc sống, cũng đang lãng phí cuộc sống. Chúng ta nhớ rõ mỗi sự kiện mang tính định nghĩa, nhưng lại bỏ quên rất nhiều mối quan hệ phổ thông.

Ta, muốn ném trái trực quan phong phú.

Đi du lịch một mình không phải không đáng sợ, nhưng sự chờ mong và hưng phấn lại càng nhiều hơn gấp bội.

Có thể sinh viên, được giảm giá rất nhiều vé vào cổng. Ta xem tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng, đi Nhạc Sơn Đại Phật, leo lên Thái Sơn, một đường thẳng tiến.

Ta ở trong những quán trọ dành cho sinh viên, phát huy năng lực xin đi nhờ xe trời sinh của mình. Có lúc còn tìm được việc làm thêm, vừa trang trải sinh hoạt hàng ngày vừa kiếm chút tiền tiêu vặt, sau đó chạy qua các thành thị.

Bàn chân đau nhức vô cùng, vai đeo ba lô cũng đau nhức như muốn gãy. Làn da trước nay đều là phơi nắng không đen, bây giờ cũng dần dần chuyển sang màu lúa mạch. Đôi chân nhỏ bắt đầu từ từ ngưng tụ cơ thể.

Sau đó, ta bắt đầu học viết nhật ký.

Mỗi khi đi đến một nơi, ta sẽ gọi điện thoại về cho mẹ, nói với bà rằng, ta đang học cách trưởng thành.

Một ngày của ba tháng sau, mẹ ta đã khóc ở bên kia điện thoại, âm thanh hơi run run, nói: “Con gái, mẹ nhớ con.”

Nước mắt ta cũng xoạch xoạch rơi xuống. Con gái thuộc chòm song ngư, chung quy tuyến lệ đều rất phát đạt.

Trong ấn tượng, mẹ ta chẳng bao giờ khóc cả. Thoạt nhìn, bà luôn có thể tức giận ta bất cứ lúc nào. Nhưng bà nói bà nhớ ta, khiến ta không cầm được nước mắt.

Sau đó ta nói, mẹ, mẹ ở nhà chờ con nhé.

Vận may của ta phải nói là cực tốt, đã quen biết được rất nhiều rất nhiều người. Thí dụ như đôi vợ chồng trẻ đi hưởng tuần trăng mật, thí dụ như du học sinh cũng cúp học đi chơi, thí dụ như một ít du khách nước ngoài. Sau đó nói thứ tiếng Anh nửa đời xa lạ, vẫn hài lòng khoái trá như nhau.

Da mặt dày, có lúc ăn nhờ ở đậu, mua chịu đồ lót, thậm chí làm quen với dân bản xứ, đi nhờ xe, xin ở nhờ nhân tiện mượn luôn quần áo. Có lúc to gan cũng dám đi theo một du khách đi từ thành phố này đến một thành phố khác. Nhờ đó mà ta chỉ dựa vào ba ngàn đồng sống sót được hơn một tháng.

Nhưng từ ngày này qua ngày khác, tiền trong túi cũng dần dần giảm bớt.

Ta không có cameras, không có điện thoại di động.

Ta chụp hình với người xa lạ, nhưng cũng không giữ lại cho mình tấm nào.

Ta chỉ giữ lại ký ức, sau đó lên đường trở về.

Trên xe lửa, đột nhiên cả người đều thả lỏng, toàn thân uể oải lại có chút mệt mỏi chán chường, suy nhược đến kỳ cực.

Nhưng ta vẫn lấy cuốn nhật ký ra xem, lật trang ngày hôm qua, ngày hôm trước, hôm kia...

Ngày 27 tháng 10, nhớ Nghiêm Tử Tụng.

Ngày 31 tháng 10, nhớ Nghiêm Tử Tụng.

Ngày mùng 3 tháng 11, nhớ Nghiêm Tử Tụng.

...

Ta vẫn chưa tận lực quên, cũng không tận lực nhưng nhớ, chỉ là ta nghĩ, ta đã không thể từ bỏ được hẳn.

Tuy ta nghĩ rằng, ta chung quy chỉ là một trong số những fan hâm mộ của hắn mà thôi, nhưng hiện tại, ngay bây giờ, không ngờ ta lại không thể nhớ nổi dáng dấp của hắn. Chỉ nhớ rõ một đôi mắt tịch mịch mà mê ly.

Ta vẫn quyết định, ta phải theo người này đến cùng.

Khi trở lại trường học thì đã là tháng mười hai rồi.

Ta dường như đã hoàn toàn lột xác. Chỉ ít, không hề cố gắng khoa trương.

Giống như trước đây, không hề liên lạc với Vương Đình Hiên. Về phần bạn gái trong tin đồn, cũng dần dần giảm đi. Nhưng ta cũng không đi tìm Nghiêm Tử Tụng. Tiểu Mễ nói, thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy hắn xuất hiện ở gần ký túc xá, tần suất gia tăng.

Ta cười cười, không nói.

Bởi vì ta còn đang chuẩn bị.

Sau đó, chủ nhật nào ta cũng về nhà, ngoại trừ mua bánh bao, còn bắt đầu học cách nấu cơm.

Ta vẫn cứ ăn nói khoa trương, rồi chọc cho ba mẹ cười. Căn nhà sát vách có một gia đình mới dọn vào. Một ngày đêm vẫn có hai mươi bốn tiếng đồng hồ, địa cầu vẫn chuyển động liên tục như trước.

Rất nhanh đã đến kỳ thi cuối khóa.

Thời tiết bắt đầu trở lạnh. Mọi người đều mặc thêm một lớp áo lông, chờ nghỉ.

Hôm đó thi xong, Đại Thần đến tìm ta. Hắn đưa cho ta một cục sạc điện thoại nho nhỏ, nói: Đã lâu không gặp.

Ta nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nói: Đúng vậy, đã lâu không gặp. Sau đó ta nói với hắn, ta thích Nghiêm Tử Tụng.

Hắn nhẹ nhàng mỉm cười, rồi xoa đầu ta nói: Phải sử dụng sạc pin điện thoại đó. Còn nói, chúc em năm mới vui vẻ.

Sau đó hắn xoay người bỏ đi.

Ta đột nhiên phát hiện, nhiều năm như vậy rồi, chúng ta cũng chưa từng tìm hiểu về đối phương.

Nhưng cũng, cảm ơn người...

Sư huynh.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ đông, mới sáng sớm ta đã đi chợ mua rau xanh, trứng gà và miến, sau đó mang tất cả lên xe bus chạy đến nhà trọ của Nghiêm Tử Tụng, đứng ở trước cửa phòng hắn.

Gian nhà trệt đơn sơ, vào mùa đông càng xơ xác đến giật mình. Cũng may mùa đông ở thành phố chúng ta cũng không đến mức quá lạnh. Sau đó, ta hít sâu một hơi, gõ cửa.

Người trong phòng dường như còn chưa ngủ dậy. Mãi một lúc sau mới nghe thấy tiếng gõ cửa của ta, khóa cửa được mở ra.

Ta trực tiếp đẩy cửa ra, không cần thận, cạnh cửa đụng trúng cái trán của Nghiêm Tử Tụng. Chỉ thấy hắn chậm nửa nhịp đưa tay lên bưng trán, sau đó híp mắt, nỗ lực nhìn rõ là ta.

Mái tóc hắn lúc này hơi rối, cổ áo xộc xệch hiển nhiên là vừa mới được mặc vào, quần đùi rộng thùng thình màu xanh đậm, dưới chân vẫn là đôi dép lê muôn thừa.

Trong tay ta vẫn cầm giỏ đồ ăn, tiến lên ôm chầm lấy hắn, sau đó ta nói: “Nghiêm Tử Tụng, em nhớ anh.”

Ta cảm giác trong nháy mắt, Nghiêm Tử Tụng cứng người, cứ thế đứng yên tại chỗ, không đẩy ta ra cũng không hề vươn tay chặn trán ta lại như bình thường. Hắn chỉ đứng ở nơi đó, mãi cho đến khi Dư Hoàng Nhung đột nhiên từ trong phòng đi ra, hỏi vọng: “Ai vậy?”

“Tương Hiểu Mạn...” Hào như chỉ trong tích tắc, Nghiêm Tử Tụng đã nhẹ giọng cất tiếng trả lời.

Có thể không phải là hắn đang trả lời, mà là đang gọi tên ta.

Nghe trong giọng điệu của Dư Hoàng Nhung ẩn chứa vài phần trào phúng và bất mãn, “Này, mắt tích suốt mấy tháng, cô còn nhớ đến nơi này sao!” Sau đó lại tăng hắng một tiếng: “Mới sáng sớm đã chạy đến nhà con trai ôm ôm ấp ấp rồi, cô có biết xấu hổ không vậy?”

Ta buông Nghiêm Tử Tụng ra, sau đó mỉm cười ngọt ngào nhìn Dư Hoàng Nhung, khom người làm lễ chào hỏi như với người xa lạ: “Xin chào, tôi là bạn gái của Nghiêm Tử Tụng, xin được chỉ bảo thêm.”

Sau đó, ta nâng giỏ đồ ăn trong tay lên, nhìn Nghiêm Tử Tụng nói: “Vào đi, em đến làm bữa sáng cho anh này!”

“Cô nói cô là bạn gái của ai? Hả!” Chẳng hiểu sao Dư Hoàng Nhung lại tỏ rõ địch ý với ta như vậy. “Đi ra ngoài! Ở đây không chào đón cô!” Đó là vẻ mặt vô cùng khó chịu, tay chỉ thẳng ra cửa.

Mấy ngày nay nghe Lôi Chấn Tử nói, tên này rất hay quanh quẩn bên cạnh cậu ấy, nhưng Lôi Chấn Tử rất ghét hắn. Có lẽ hắn đối với ta như vậy là vì giận chó đánh mèo.

Ta cười cười, không thêm đề ý, kiên định theo mục đích của bản thân, đi thẳng vào phòng bếp đơn sơ và nhỏ hẹp của bọn họ.

Bởi vì đương sự Nghiêm Tử Tụng không hề mở miệng.

Không nói gì, tức là không phủ nhận.

Không phủ nhận, tức là thừa nhận...

“Này, cô là con gái mà da mặt dày cỡ nào vậy hả. Đã đuổi thẳng cổ như vậy mà cô còn mặt dày mày dạn đứng ở đây hả!” Dứt lời, còn nỗ lực muốn chạy vào lôi ta ra.

Nhưng Nghiêm Tử Tụng đã nhanh chóng đứng chắn trước cửa phòng bếp, nhẹ nhàng nói một câu, “Tôi đói bụng...”

“Chịu không nổi!” Dư Hoàng Nhung gần như muốn phát điên, rống lên, “Mặc kệ các người, tôi đi vào ngủ tiếp!”

Sau đó thật an tĩnh.

Ta có cảm giác như hắn đang nhìn ta, lẳng lặng đứng ở cửa phòng bếp nhìn ta. Nhưng ta không biết hắn có thể nhìn rõ được ta hay không.

Ta có một chút cảm động đã lâu không có. Cũng không biết vì sao, ta nghĩ, Nghiêm Tử Tụng hắn... đang đợi ta.

Ta rất hài lòng.

Bởi vì chỉ cần nhìn thấy hắn, ta sẽ cảm thấy hài lòng.

Thật ra, nấu cơm không phải là sở trường của ta. Độ lửa và vân vân cũng không dám đảm bảo. Nhưng nấu một tô miến trứng cho hắn, coi như cũng khá dễ dàng.

Trong lúc đó, hắn cầm một cái chén đi vào WC đánh răng rửa mặt. Tiếng xúc miệng ừng ực, tiếng vốc nước rửa mặt róc rách vang lên rất gần, rất rõ ràng.

Ta nhịn không được, khéo miệng cong lên. Sau đó bụng tô miến đi ra đặt lên chiếc bàn vuông nhỏ bé trong gian phòng khách cũng nhỏ bé của bọn họ. Lau tay, đứng qua một bên, cười cười nói. “Xong rồi.” Lần này, thực sự nấu cho hắn được một tô miến.

Hắn nhẹ nhàng đi theo phía sau, ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn vuông, không nói gì, chỉ vùi đầu ăn.

Hắn ăn rất tỉ mỉ, mỗi một miếng đều tinh tế nhấm nháp rồi mới từ từ nuốt xuống. Trong lúc ăn, đôi khi cũng nhẹ nhàng nhíu mày, dùng ngón tay nhặt ra một mảnh vỏ trứng, lại tiếp tục ăn.

Ăn xong, hắn ngẩng đầu nhìn sang ta, đột nhiên mở miệng nói một câu, “Cô... ngày mai lại đến chứ?”

Ta gật đầu, trong ngực ẩm ướt nóng nóng.

Chẳng bao lâu sau, Dư Hoàng Nhung từ trong phòng nhảy ra, ác thanh ác khí tức giận rống to: “Còn không vậy hả!”

“...”

“...”

Ta vuốt vuốt tóc, mỉm cười, “Tiên sinh, tôi với anh hình như không thân cho lắm!”

Chương 27: Nụ hôn đầu tiên

Nghiêm Tử Tụng ăn hết một chén lớn. Ăn sạch cả cái, sau đó nâng chén lên, húp hết không chừa lại giọt nước lèo nào.

Rồi hắn lẳng lẳng ngồi ở chỗ đó, hạ chén đũa xuống. Qua một hồi mới đưa hai tay đặt trên đùi, nhẹ nhàng vuốt phẳng vải quần. Động tác rất nhỏ, biểu tình cũng không giống đang trở về chỗ cũ, mà ngược lại có cảm giác như hắn đang xấu hổ.

Ta không suy nghĩ sâu xa, chỉ đang nghĩ, hắn trông đáng yêu vô cùng.

Lòng ngực mềm mại, khoảng thời gian một mình du ngoạn bên ngoài, ta đặc biệt tưởng nhớ đến về mờ ám của hắn.

Tam bôi hai chén rượu lạt, nhấp một ngụm, gió thổi qua.

Thế nhưng, có cái gì có thể so sánh với sự nhung nhớ canh không?

Lúc này, khước mắt dư quang thoáng nhìn, ta thấy Dư Hoàng Nhung cũng nhìn chằm chằm vào Nghiêm Tử Tụng. Thần sắc hắn càng thêm ám trầm, rồi phút chốc lại dời tầm mắt về phía ta.

Bốn mắt giao nhau, sóng mắt lưu chuyển, ý bảo hắn có chuyện muốn nói, lập tức đã thấy hắn nhanh chân đi ra cửa.

Ta đưa mắt nhìn qua Nghiêm Tử Tụng một cái rồi theo đuôi mà ra.

Ta cũng có điều muốn hỏi.

Thật ra, trước đây ta không để ý lắm đến mấy việc này, sẽ không thêm quan tâm đến gia đình bối cảnh của người khác thế nào, cũng không có hứng thú biết ngoại trừ ta ra, người ta còn có ham muốn cầm kỳ gì..

Nhưng hiện tại, ta muốn tìm hiểu về một người.

Tìm hiểu về quá khứ của hắn.

Muốn tham dự vào hiện tại của hắn.

Muốn cùng hắn nắm tay đi tới tương lai.

Người đó, tên của hắn là Nghiêm Tử Tụng.

Vừa ra khỏi cửa, một cơn gió to liền thổi tới.

Dư Hoàng Nhung rõ ràng rút lui hai vai. Chiếc áo phong đơn bạc khiến cho hàm răng hắn run lên cầm cập, nhưng vẫn cố làm ra vẻ mình là một trang hảo hán, đứng thẳng tắp nhìn ta.

Ta cười hắc hắc, “Trước lễ, nhiệt độ đã giảm xuống rồi. Trầm Lôi vẫn chỉ mặc áo ngắn tay ngồi hóng gió ở ký túc xá ~”

“Cái bà đàn ông biến thái đó...” Dư Hoàng Nhung la lên một tiếng, lại giống như nghĩ rằng không đáng, nỗ lực thu hồi. Một lúc sau mới ý thức được chủ đề đang đi lệch khỏi quỹ đạo chính, lúc này mới ra vẻ nghiêm túc, nhìn ta chằm chằm, nhíu mày nói: “Tương Hiểu Mạn, đến tột cùng là cô có ý gì hả?”

Ta cười cười, “Tranh thủ ái tình, đã yêu thì phải ở cùng nhau thì mới có thể gặt hái kết quả chứ!”

“...” Hàng lông mày của Dư Hoàng Nhung càng nhíu chặt lại, “Tôi ghét nhất là cái bộ dáng cợt nhả của cô!” Sau đó, càng lẳng lặng lườm nguýt ta, “Nếu như cô chỉ muốn đùa vui, vậy thì cách xa hẳn ra đi!” Lại còn nắm chặt bàn tay lại, cơ hồ có khuynh hướng bạo phát.

Ta nặng nề thở hắt ra, sau đó ra vẻ yếu đuối liếc mắt nhìn hắn, “Đồng chí Hoàng Vinh, hiện tại, kẻ đơn phương tình nguyện, chính là tôi...”

“Tôi khinh!” Hắn xì một tiếng, “Đừng có giả vờ nữa. Đừng nói cho tôi biết vừa rồi cô không thấy gì nha! Biểu tình của anh họ tôi lúc này, cô nhìn thấy chắc là vui lắm nhỉ! Hừm, lớn như vậy rồi mà vẫn chưa từng thấy anh họ ăn xong cái gì lại xấu hổ như vậy. Nhưng không có nghĩa là cô có gì đặc biệt đâu nha!”

“...” Ta đột nhiên ý thức được, vẻ xấu hổ của Nghiêm Tử Tụng vừa rồi...

Biểu tình xấu hổ đó, có phải là ám chỉ hắn đang hối hận vì đã ăn hết tô miến đó không?

Dư Hoàng Nhung không cho ta thời gian suy ngẫm, hắn hít sâu một hơi, liếc nhìn ta bằng nửa con mắt, “Lòng dạ đàn bà của cô, đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất. Bây giờ lại xuất hiện trở lại, chơi trò lật mềm buộc chặt à! Tôi khinh! Nói cho cô biết, ngày nào còn có tôi ở đây, cô đừng hòng tổn hại đến... Hắt xì!” Hắn day day cái mũi, bổ sung, “Hắn!”

Ta chưng hửng, phù một tiếng bật cười.

Thật xin lỗi, ta muốn biểu đạt tình cảm với Dư Hoàng Nhung khác cơ. Nhưng dáng dấp lòng đầy căm phẫn của hắn, nghiền mắt còn chưa lau sạch, mái tóc không chải vuốt lại còn dương nanh múa vuốt, toàn bộ hình dạng đều có vẻ rất mắc cười, thật sự ta nhìn không được.

Sau đó ta bắt chước bộ dạng của hắn vừa rồi, cũng hùng hùng hổ hổ nhắc lại câu nói sau cùng của hắn: “Ngày nào còn có tôi ở đây, anh đừng hòng tổn hại đến anh ấy...”

Tầm tắc, quả nhiên là kịch hay.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Tương Hiểu Mạn...”

Cười đủ rồi, ta đơn giản nhếch miệng: “Lại đây, lại đây nào, tập theo tôi này.” Sau đó hai tay thủ theo thế thái cực, ngửa đầu, hít sâu, “Hít vào ——!”

“...”

“Thở ra ——!”

“...” Mặt mày hắn bắt đầu co quắp.

“Lại hít vào, rồi thở ra.”

“...”

“Chuẩn bị cho tốt bài học đánh rắm!”

“...” Ngũ quan của hắn đồng loạt co rút.

Ta không thềm để ý, cười hi hi, “Mỗi ngày đánh rắm một lần, bài độc dưỡng nhan, không khí tươi mát!”

Dư Hoàng Nhung trợn tròn hai mắt. Rõ ràng biết không thể biểu đạt hết được tâm tình lúc này. Vì vậy, hắn xoay người bỏ đi. Cuối cùng vẫn cố gắng cầm cự thêm ba giây. Hắn nhìn ta nói, “Một kẻ đáng sợ.”

“Anh sai rồi, tôi không hề đáng sợ...” Ta cười cười, “Tôi, giỏi lắm thì cũng chỉ có chút ghê tởm mà thôi.” Ta rất hiểu bản thân mình!

“...” Bàn tay đang nắm chặt của Dư Hoàng Nhung liền buông ra, thả lỏng rồi lại nắm chặt. Chỉ thấy hắn cố gắng hòa hoãn tâm tình, “Cô nghiêm túc một chút đi!”

Ta gật đầu, sau đó mở miệng, “Vì sao hai người lại ở chung với nhau vậy?” Ta nhớ rõ lần trước hắn đã từng nói, hắn là còn có cậu mợ của Nghiêm Tử Tụng nữa mới đúng.

“...” Hắn dừng một chút, “Phòng này là do anh họ thuê. Hắn cố ý thuê ở luôn.”

“Ồ.” Ta cảm giác tốt hơn hắn.

Hắn lại nói tiếp, “Mấy ngày nữa có lẽ tôi sẽ trở về nhà. Anh họ đoán chừng sẽ ở lại...” Chỉ thấy hắn đột nhiên hít vào một hơi, có chút không cam lòng, “Nếu như có thể, cô đến chơi với hắn cũng được. Chỉ là...” Biểu tình vẫn nghiêm túc như trước, bí mật mang theo một chút nghi hoặc, “Cô có thể kiên trì đến cùng không?”

Ta nhíu mày, “Anh —— về nhà?”

“...” Hắn có chút do dự, tựa hồ đang lo lắng có nên nói hay không. Sau đó, hắn nhìn thoáng vào phòng, lại đi qua đi lại vài bước. Một lúc sau mới nghe hắn nói tiếp: “Ngôi nhà mà ba mẹ tôi bây giờ đang ở, là do dì... cũng chính là mẹ của hắn mua cho. Lúc đó hắn đã dọn đi rồi. Việc này tôi cũng không thể nói nhiều với cô được, chỉ là trong ấn tượng của tôi, hình như hắn và dì, đã mười năm rồi không hề nói chuyện với nhau.”

“...” Ta hí mắt nhìn hắn. “Cho nên anh muốn nói, anh dự định sẽ ném anh ấy ở lại, một mình chạy về nhà ăn tết sao?”

“Ánh mắt của cô như vậy là sao?” Hắn xoa xoa hai cánh tay, “Tôi có cách nào chứ!”

“Vô lương tâm.”

“Này! Tôi vẫn ở chung với hắn mà!”

Ta lườm Dư Hoàng Nhung, đột nhiên nhếch miệng cười. Ta nói: “Đúng vậy, cậu vẫn luôn ở chung với anh ấy.”

Nhưng rõ ràng là có người ở cùng với hắn, nhưng Nghiêm Tử Tụng vẫn nói, hắn chỉ có một mình...

“Không thèm nói với cô! Nhưng thật ra, tôi muốn hỏi một chuyện.” Hắn trừng mắt nhìn ta, “Cô và cái tên ở khoa Pháp luật ấy, có quan hệ gì vậy?”

“Vương Đình Hiên là sư huynh của tôi. Nhưng thật ra tôi cũng muốn hỏi một chuyện. Cái ông thầy bói kia nói ba lần đã nhớ rõ đáng kiếp sẽ không may là có ý gì vậy?”

“...” Hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên sắc mặt khác thường liếc mắt nhìn ta, “Thảo nào...”

“Thảo nào cái gì?”

“Thảo nào có một khoảng thời gian, anh họ cứ luôn nói ‘Quả nhiên rất không may’...” Hấn lại trừng mắt nhìn ta, sau đó đi qua đi lại, hình như là để chống chọi lại những cơn gió lạnh, nheo mắt, “Không ngờ hấn vẫn còn nhớ rõ...” Vừa nghĩ vừa khó chịu, “Con người của cô rất cuộc có cái gì tốt chứ?”

Ta không để ý, chỉ chớp chớp mắt, “Nhớ rõ cái gì?”

Hấn trợn trắng đôi mắt, nghĩ cũng không có gì phải giấu diếm, “Thời cao trung chúng tôi có một nữ sinh mắng Nghiêm Tử Tụng quá bất lịch sự, gặp ba lần mà cũng không thể nhớ được khuôn mặt một người. Nhưng thật ra, nữ sinh đó có ý với hấn. Cô phải biết rằng, khuôn mặt của anh họ tôi rất giống hồng nhan họa thủy! Tôi liền cùng mấy người bạn học nói đùa với nhau rằng: Thầy bói nói hấn nếu gặp mặt nữ sinh nào ba lần mà đã nhớ rõ khuôn mặt của người đó thì sẽ xui xẻo cả đời. Bởi vậy phải năm lần sáu lần, bảy lần tám lần mới có thể nhớ rõ dáng dấp một người. Kết quả...”

Kết quả, không ngờ hấn chỉ nhớ rõ phần đầu, mà cũng chỉ nhớ có nửa phần đầu.

Ta hoảng.

“Nhưng mà, cô đừng có mà đắc ý. Tôi nghĩ, anh họ chỉ là chưa từng gặp qua loại hình này.”

“Loại hình gì?”

“Thì cái loại làm xằng làm bậy đó!”

Lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra. Nghiêm Tử Tụng tựa nửa người vào cửa, nhìn chúng ta. Sau một hồi thì mở miệng, hình như là nhằm vào Dư Hoàng Nhung, “Hôm nay là ngày cậu rửa chén.”

“Cái gì, tôi đã được ăn cái gì đâu!”

Ta đi lên phía trước, lôi kéo cánh tay Nghiêm Tử Tụng, “Nghiêm Tử Tụng, buổi trưa em lại đến nấu cơm cho anh ăn nha!” Sau đó chỉ vào Dư Hoàng Nhung, “Muốn ăn cơm, phải rửa chén trước!”

Trong mắt của bọn Tiểu Mễ, Nghiêm Tử Tụng không nên đụng tới.

Các nàng nói, khuôn mặt đó rất hấp dẫn, nhưng so với việc theo đuổi, chi bằng cứ đứng xa mà ngắm.

Các nàng còn nói, từ hôm khai giảng cho đến nay, trong số sinh viên mới, người có hứng thú với hấn quả thật rất nhiều. Ồ, rất nhiều nữ sinh hâm mộ hấn, nhưng thường thường không kiên trì được bao lâu. Bởi vì Nghiêm Tử Tụng giống như người sống ở hành tinh khác vậy.

Sự tồn tại của hấn, gần như chỉ để ngắm nghía mà thôi.

Ngắm nghía sao?

Đối với ta, sớm đã thành điều không phải.

Dư Hoàng Nhung sẽ về nhà ăn tết, vậy còn Nghiêm Tử Tụng thì sao?

Nhà của hấn đâu?

Năm nay đã là năm thứ mấy rồi?

Là năm thứ mấy hắn không còn được hưởng cảnh vui vẻ sum họp gia đình, đầm ấm hòa thuận cùng đón mừng năm mới? Đã là năm thứ mấy hắn phải một mình vượt qua mùa đông giá rét rồi?

Ta nghĩ, trái tim giống như đang bị co rút lại.

Vì vậy, mỗi ngày ta đều đến chỗ hắn.

Kỳ nghỉ đông mấy năm trước, ta đều ngủ thẳng giấc đến khi mặt trời lên cao.

Nhưng bây giờ, bánh bao ta cũng không làm, băm thịt cũng không băm. Hàng ngày, cứ sáu giờ sáng ta đã lòi mình tỉnh dậy, cùng mẹ đi chợ mua thức ăn. Sau đó trộm lấy một hai nhúm rau, mấy nắm gạo rồi chạy đến nhà Nghiêm Tử Tụng.

Có lúc còn lấy trộm cho hắn hai cái bánh bao, chủ yếu vì sợ hắn đói.

Ta bắt đầu tự cho mình là bạn gái của hắn.

Hắn không hề phủ nhận.

Cũng có thể, chỉ là lười giải thích.

Ta còn không hỏi hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng không hỏi vì sao hắn bất hòa với mẹ.

Ta chỉ là, mỗi ngày đều đến chơi với hắn.

Ta nấu ăn cũng không phải quá ngon. Có lúc hơi mặn, có lúc lại quá nhạt, cũng sẽ trộn lẫn cả com vào thức ăn. Nhưng Nghiêm Tử Tụng mỗi lần đều ăn rất chăm chú.

Cũng sẽ ăn hết sạch sẽ.

Mỗi ngày hắn đều sẽ hỏi ta, ngày mai cô lại đến chứ.

Biểu tình vô tội giống hệt như một đứa trẻ.

Thế nhưng, này nhóc, ta đâu có phải là mẹ của ngươi.

Không biết là ngày nào, cái tên Hoàng Quang Vinh kia đột nhiên không thấy tăm hơi.

Vì đã biết hắn trở về nhà, cho nên ta cũng không hỏi Nghiêm Tử Tụng, hắn cũng không nhắc đến.

Hắn cũng không hề hỏi ta chuyện gì.

Những lúc không phải nấu com, ta hay ngồi bên cạnh hắn, xem hắn đọc sách.

Ta mới phát hiện ra, Nghiêm Tử Tụng rất thích đọc sách. Hắn là sinh viên đầu tiên mang sách giáo khoa về nhà ôn tập mà ta được gặp.

Sau đó ta có hỏi hắn, sau này sẽ làm gì. Ta nghĩ, người có thị lực kém như hắn, ngay cả giám đốc cũng không nhớ mặt thì còn có thể làm được cái gì.

Hắn nói, không biết.

Không biết ư? Ồ, không ngờ ta lại thích phải một tên con trai không hề có kế hoạch gì cho tương lai.

Nhưng mấy ngày nay, bất luận ta nói cái gì, hắn đều sẽ trả lời.

Đương nhiên là không nói nhiều lắm, nhưng ta cũng rất thỏa mãn.

Tuy rằng hắn cũng ít khi tươi cười, nhưng chí ít, hắn đã không còn nói mấy câu đại loại như ‘Tương Hiểu Mạn, cô cút đi’ nữa.

Hơn nữa, bắt đầu từ ngày thứ hai, bất luận ta đến nhà hắn vào lúc mấy giờ, chỉ cần gõ cửa một cái, cửa lập tức mở ra. Hắn cũng đã ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi.

Điều này làm cho ta đột nhiên có một loại cảm giác như mình rất được coi trọng, thật cảm động.

Sau đó, ta tập tành thói quen cứ mỗi buổi sáng đều ôm hắn một cái.

Thật chăm chú, truyền hơi ấm cho nhau.

Ngẫm lại, thật ra cũng rất khó diễn tả. Dù vậy, ngày qua ngày, ta vẫn có một loại cảm xúc khẩn cấp.

Tận lực chờ đến buổi chiều, hắn sẽ cùng tản bộ đưa ta về nhà.

Mỗi ngày như vậy, có thể dùng một ca từ để hình dung, đó là đơn thuần mà hạnh phúc.

Năm mới sắp tới gần, trên đường bắt đầu có bầu không khí đón tết.

Không khí đón tết ở Lào Cai càng rõ nét hơn. Tiệm bánh bao nhà ta thậm chí còn treo mấy câu đối, mấy thước pháo đỏ hồng, chào đón năm mới.

Hôm nay, có lẽ vì là ngày lạnh nhất trong năm, cũng có lẽ vì đồng hồ báo thức không hoạt động, ta bất ngờ bỏ lỡ sinh hoạt chung, ngủ quên.

Mãi gần đến chín giờ, ta mới giật mình tỉnh dậy.

Vội vã rửa mặt, gấp gấp xuống lầu.

Vừa xuống lầu, kinh ngạc phát hiện Nghiêm Tử Tụng đang đứng dưới một thân cây trên đường cái nằm đối diện nhà ta, hai tay đút túi, đưa lưng về phía ta. Nhưng rõ ràng là ánh mắt đang hướng về phía tiệm bánh bao nhà ta...

Không hiểu sao viên mắt ta đã ướt ươn, liền chạy thẳng qua đường, ôm chầm lấy hắn.

Hắn nói: “Tương Hiểu Mạn, tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Ta cười cười, sau đó vòng ra trước mặt hắn, kiễng chân, nhẹ nhàng hôn hắn.

Đây là nụ hôn đầu tiên của ta.

Nhưng không biết có phải là nụ hôn đầu tiên của hắn hay không.

Bờ môi hắn lạnh lạnh.

Thế nhưng ánh mắt của hắn, lại phi thường, phi thường mềm mại.

Ấm áp tràn đầy, rót thẳng vào trái tim ta.

Tiếp sau đó, hắn đột nhiên cúi người xuống, nhẹ nhàng giữ ta lại.

Xúc cảm ẩm ướt mềm mại, từng giọt từng giọt, tràn trọc triền miên.

Người qua người lại không ngừng.

Còn có tiệm bánh bao nhà ta nữa.

Công khai tình yêu.

Chúng ta cứ như vậy cho đến khi tiếng rống kinh hãi của mẹ ta vang lên.

Trên thực tế, ta vẫn còn rất luyến tiếc.

Ngẩng đầu thoáng nhìn thấy đôi mắt hoa đào lắt phất như sương như nước của Nghiêm Tử Tung thoáng lộ ra vài phần thanh tỉnh. Ngay khi hắn nghe thấy mẹ ta rống giận, ít nhiều cũng mang theo mờ mịt nhìn qua xem là ai. Sau đó, nheo nửa con mắt, nỗ lực nhìn cho rõ hình dạng. Khuôn mặt vốn trời sinh đã xinh đẹp, nay lại được tô thêm vài phần đáng điệu thơ ngây.

Làm ta chỉ muốn hôn hắn thêm một cái nữa.

Ta đoán nguyên nhân gây ra vẻ mờ mịt của hắn là bởi vì, mẹ ta đang rống: “Tương Hiều Mạn! Cái đồ bại hoại này!”

Ta không thấy khuôn mặt của mình thế nào, nhưng vẫn có thể cảm giác được nó đang nóng lên.

Khó khăn lắm mới tránh thoát được móng vuốt của mẹ ta. Có thể nói bà đang tức đến mức sùi bọt mép, hồng nhan thịnh nộ.

Có thể đoán được, bà vốn đang thờ dài cảm thán sao thanh niên thời nay lại không biết kiểm soát hành vi như vậy. Sau đó lại hồ nghi, sao nữ chính lại trông giống đứa con gái ngoan ngoãn và thuần khiết của bà quá vậy. Mãi cho đến khi xác nhận được thân phận của ta, mới phát triển đến tình cảnh cuối cùng này ——

Thiếu điều vác dao ra chém nữa thôi.

Nhưng mà... bại hoại?!!

Từ ngữ này của mẹ ta, thật thẹn thùng...

Thời gian trước, bà cứ sợ đứa con gái cưng của bà đổi tính, nói không hiểu sao ngày nào ta cũng dậy sớm báo hiếu, cùng bà đi chợ, miễn cho bà phải cô đơn tịch mịch. Sau lại oán giận, không hiểu mấy bà trong chợ cân thiếu hay sao mà thức ăn mua về giá tiền vẫn như cũ mà lại ít như vậy. Cho nên, tinh thần vẫn luôn ở trong trạng thái như bị vây buộc.

Hôm nay, đúng như bài hát của Chu Kiệt Luân: “

Sự thay đổi của mẹ, ta có thể hiểu được.

Khụ, lại nói tiếp, tài ăn trộm thức ăn của ta tuyệt đối là một chữ —— cao!

Thí dụ như lạp xưởng, như phiên gia thô lậu, còn có trứng gà, ta đều chỉ trộm lấy hai cái.

Dưa leo dây ướp muối khổ qua, ta đều trực tiếp nhặt rồi rửa sạch ở nhà, sau đó trộm lấy một chút bỏ vào cà men, còn có thể giành được danh hiệu chăm chỉ đảm đang nữa.

Các loại thức ăn khác ta bỏ ở bên ngoài, giống như đậu sừng vân vân, cũng sẽ lấy hai nắm.

Các loại thịt đều có thể tùy tiện cắt một miếng.

Cũng hết cách. Giai cấp vô sản như ta, ăn nhờ ở đậu trong nhà đã không phải là chuyện dễ dàng rồi. Ta nghĩ, nếu ta tôi luyện thêm hai năm, sau khi ra đời tuyệt đối là một bà chủ gia đình toàn diện cả về vẻ đẹp lẫn trí tuệ, khí chất đã xuất chúng, lại toàn năng. Đáng tiếc, bộ ngực hơi nhỏ một chút.

Thế nhưng, bộ ngực của con gái không thể nào không nhắc đến được! Âu da!

Âm thanh của mẹ đã có vài phần run rẩy: “Trước mặt công chúng, còn không mau tách ra? Tách ra!”

Ta trực tiếp đẩy Nghiêm Tử Tụng ra sau mình rồi ngẩng đầu ưỡn ngực, cười tủm tỉm hô một câu: “Mẹ ~” Mẹ, mẹ thấy con gái mẹ có hiếu ghê chưa, ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng để mẹ chứng kiến!

Không dám có chút giấu diếm.

“Chúng mày... chúng mày vừa mới làm gì!” Mẹ ta vẫn hít sâu.

Ta nhún nhún vai, giả vờ e thẹn. “Chẳng phải mẹ đã thấy hết rồi đó sao...”

“Mày ——.” Mẹ ta hút không khí, “Cái con bé này, mày tức chết mẹ rồi, theo mẹ lên lầu!” Sau đó trừng mắt nhìn Nghiêm Tử Tụng. Như là rốt cuộc cũng thấy rõ đáng ghét của hắn, lúc này mới giật mình.

Ta nhìn mẹ, chớp chớp mắt. Thế nào, đẹp trai không!

Nhưng lúc này, Nghiêm Tử Tụng đột nhiên lại không sợ chết, từ phía sau ta đi ra, trực tiếp đối mặt với mẹ.

Gào khóc, ta khăn trương lắm rồi, lập tức theo sát phía sau.

Nghiêm Tử Tụng ở trong mắt mẹ ta, phỏng chừng cũng chỉ là một thằng nhóc xấu xa, cho nên liếc mắt nhìn hắn cũng không thêm. Nhưng khi Nghiêm Tử Tụng cúi người để sát vào mẹ giống như vẫn thường làm với ta, ta thoáng nhìn thấy mẹ bất ngờ có vài phần khăn trương, rụt lui người lại.

Thiên tính của phụ nữ, dù sao cũng sẽ sản sinh lực phản kháng đối với khuôn mặt yêu nghiệt của Nghiêm Tử Tụng.

“A...” Có lẽ Nghiêm Tử Tụng lúc này đã nhớ ra mẹ ta, biểu tình giống như vừa tỉnh ngộ. Sau đó, nghe thấy hắn đột nhiên kêu lên một câu, “Chào đi.”

“Ồ!” Mẹ ta đáp lại, có vẻ tâm không cam tình không nguyện. Sau đó nhướng mày nhướng mắt, vừa định nói cái gì, lại nghe thấy Nghiêm Tử Tụng nói tiếp: “Dì ơi, hôm nay còn bánh bao không ạ?”

“Còn... Để làm chi?” Khẩu khí của mẹ ta không được tốt.

“Bán cho cháu hai cái có được không?”

Ta nép vào phía sau Nghiêm Tử Tụng, nghĩ, tình cảnh này thật đúng là ngoài dự liệu.

Mẹ ta trừng mắt liếc nhìn ta, cũng không biết làm thế nào, đành phải dờn khỏi trọng tâm câu chuyện, nhưng vẫn tức giận như trước, “Giá hàng dâng lên! Hôm nay một đồng một cái!”

Nghiêm Tử Tụng dừng một chút, “Một đồng rưỡi hai cái nhé!”

“...”

“...” Ta nhìn sang khuôn mặt đang không biết nói gì của mẹ, đột nhiên vỗ mạnh vào vai hấn, “Năm hào cũng không bớt!” Sau đó nghiêm mặt rống lên, “Chắc giá, một đồng một cái bánh bao, không mua thì thôi!” Lại len lén kiễng chân, nói thầm vào tai hấn, “Không mua em lấy cho anh ăn.”

Bởi vì chuyện đã có liên quan đến bà cạp mẹ nhà ta, kết quả, ta không thể tiến Nghiêm Tử Tụng trở về.

Bây giờ ngẫm lại, tu dưỡng của mẹ ta tính ra cũng rất tốt. Sau khi con gái của bà vừa bị chiếm tiện nghi, bà còn để cho đối phương mang theo hai cái bánh bao mà ra về.

Được rồi, nghiêm ngặt mà nói, là ta chiếm tiện nghi của Nghiêm Tử Tụng.

Nói đi nói lại, ta nghĩ, da mặt của ta quả thật đã dày đến mức không thể dày hơn...

Bánh bao mẹ ta cũng không thêm bán nữa, kéo theo ta cùng tiến lên lầu, quay đầu liền hỏi ngay. “Con thật sự đang nói chuyện yêu đương sao?”

Ta ngồi ở bàn ăn, sau đó nhìn mẹ, gật đầu.

Mới vừa rồi bị sét đánh cũng được mà chữ sắc rơi trúng đầu cũng được, lần xung động đầu tiên lại không chịu tuyển chọn địa điểm cho tốt, là ta thất sách...

“Mày...” Mẹ ta trừng mắt nhìn ta thật lâu, đột nhiên thở dài một hơi, phỏng chừng đang lý giải tính cách của ta, biết bức ép cũng không có tác dụng. Dù sao, núi cao hoàng đế xa mà. Sau đó, bà ngồi xuống bên cạnh ta, “Con hiểu rõ rồi chứ? Đã tìm hiểu người ta kỹ chưa?”

Ta nhếch miệng, thật sự cũng không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào.

Bà thấy ta trầm mặc thì lại trừng mắt lên, “Nó theo đuổi con bao lâu rồi?”

“Ồ...” Vấn đề hôm nay của mẹ, cũng không phải là ở điểm này.

“Đàn ông quá đẹp, rất dễ trắng hoa.” Mẹ ta nhíu nhíu đầu mày, đột nhiên nhớ đến cái gì.

“Con đột nhiên biến mất hơn một tháng, cũng không phải là bởi vì thằng đó đấy chứ?”

“Ôi mẹ ơi, dù sao thì bây giờ tụi con cũng đang quen nhau. Lại nói tiếp, lúc mẹ và bố yêu nhau, chẳng phải mẹ cũng rất độc đoán trung chuyên đó sao?”

“Cái con khi này...” Mẹ ta đột nhiên giơ tay lên ra bộ muốn đánh ta, sau đó tiếp tục trừng mắt ngó ta, “Trước đây có phải con đã dẫn hấn về đây một lần rồi đúng không?”

“Dạ...”

“Thời gian con bỏ đi, tuần nào cũng vậy, cứ thứ bảy chủ nhật là hấn lại đến nhà chúng ta mua bánh bao. Mua hai ba cái rồi về.”

“...” Ta nhìn mẹ, đột nhiên nói không ra lời.

Hắn hẳn là, đều đi bộ đến đây...

Mẹ ta hạ mắt, “Chỉ có điều, lúc đó hẳn đều đeo mắt kính, mẹ nhận không ra được. Nhưng mà, hẳn cũng không hề hỏi chuyện của con.”

“À.” Ta nhẹ nhàng ghé vào trên bàn, vòng hai tay lại để đầu gối tựa lên cánh tay, không ngờ viền mắt lại có chút ướt át. Ta đang suy nghĩ, có phải ta khờ khạo lắm không, không ngờ lại bị Nghiêm Tử Tụng nắm bắt tâm tình như thế.

“Hoàn cảnh thẳng nhóc đó thế nào?”

“Ồ...” Ta cười cười, tiếp tục ghé vào trên bàn nghĩ. Thái độ của bố mẹ khi đối mặt với hạnh phúc của con cái, khó tránh khỏi lợi thế. Nhưng thật ra ta nghĩ, đối với mẹ ta mà nói, không sao, nuôi hẳn cũng tốt mà.

“Tương Hiểu Mạn!” Thấy ta mãi vẫn không trả lời, mẹ ta liền rống lên.

Ta cấp tốc ngẩng đầu lên, nhìn mẹ ta lấy lòng, sau đó cười cười. “Mẹ! Bữa cơm tất niên năm nay, mời anh ấy đến nhà mình ăn bữa cơm được không?”

Mẹ ta nhìn ta, “Người nhà của nó đâu?”

Ta nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó nhào vào lòng mẹ, làm nũng, “Mẹ, đồng ý đi mà. Để con khỏi phải trăm trăn hậu tấu.”

Mẹ ta tuổi đã trung niên, cũng béo phì rồi, da thịt mềm mại ấm áp lắm, luôn là chỗ dựa lớn nhất, hậu thuẫn kiên cường nhất của ta.

Thế nhưng, người nhà của Nghiêm Tử Tụng đâu?

Ta nghĩ, bây giờ, là ta.

Chương 28: Tình yêu thẳng cấp

Hôm nay là tết mừng năm mới của Trung Quốc, bầu không khí tươi mới và náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Trên đường thường xuyên vang lên những tiếng pháo tết lạch tạch ì ùng. Khói pháo bốc lên nhiều đến nỗi trên bầu trời thỉnh thoảng lại bị phủ một màn khói lửa màu châu đồng. Còn có mấy đũa nhỏ hay nghịch ngợm hì hì nháo nháo đốt mấy quả pháo nhí –

“Đùng”, “Đùng”. “Đùng”!

Hôm nay chính là năm mới rồi.

Chỉ là, một thành phố lớn như vậy luôn luôn lưu lại dấu chân của mấy người.

Nhà của ta ở trong một thành phố cũ – cũ kỹ, hoang, tàn, nhưng cũng tràn đầy không khí văn hóa phong tục truyền thống không thể nào thay đổi.

Giống như mấy nhánh đào hay câu đối trung trong tiệm bánh bao nhà ta vậy.

Câu đối xuân, chong chóng, lồng đèn, các loại thức ăn vặt, còn có hoa mào gà, cây trạng nguyên, hoa đào, hoa cúc, hoa thủy tiên, cây phát tài... ngập đường ngập nhà.

Vô cùng náo nhiệt, lưu luyến mãi trong ký ức của mỗi người.

Hôm nay là đêm giao thừa, cũng là đêm cuối cùng của chợ hoa.

Phàm là người có kinh nghiệm đều biết, mua hoa mua cây đều chọn mua vào ngày hôm nay. Bởi vì ai cũng phải vội vàng trở về chuẩn bị đón năm mới, chính thức đại hạ giá. Bán phá giá thế nào cũng muốn bán cho hết số cây hoa tết này để về nhà.

Sáng hôm đó, ta đúng hẹn đi đến căn nhà cũ kỹ của Nghiêm Tử Tụng, nấu cho hân món trứng chiên. Phát hiện trên chiếc bàn gỗ của hân có rất nhiều hàng tết, hạt dưa hoa trái, đoán rằng có lẽ Hoàng Quang Vinh cần rút lương tâm, cố ý đem tới.

Thật ra, điều ta muốn biết nhất, chính là mẹ của Nghiêm Tử Tụng. Rất muốn nhìn xem bà đến tốt cùng là thần thánh phương nào mới có thể sinh ra được một giống quý hiếm kinh điển như Nghiêm Tử Tụng.

Nghĩ đến căn phòng của Nghiêm Tử Tụng đã trở thành căn cứ cách mạng thứ hai của mình, vốn còn định giấu diếm gia cảnh của hân với mẹ, nhưng cơ duyên xảo hợp, vào một buổi sáng mẹ ta rút cuộc cũng phá vỡ bí mật của ta, biết được tại sao thức ăn dạo này luôn luôn không đủ cân.

Sinh ra một đứa con thích nghịch phá như ta, đầu óc của mẹ ta tự nhiên cũng rất linh hoạt, đại để cũng đã đoán được hoàn cảnh của Nghiêm Tử Tụng.

Bà cũng không phải là không thông tình đạt lý như ta tưởng tượng. Có lẽ vì biết có cản cũng không cản nổi ta, hoặc là biết càng ngăn cản càng tạo cơ hội cho ta phản bội, cho nên cứ để mặc.

Nhưng bà nói với ta một câu: Đây là sự lựa chọn của con.

Ý vị sâu xa.

Có nghĩa là, mẹ ta không muốn sau này ta cùng đường rồi lại quay về tìm bà đòi tiền...

Bà chân chừ một lúc rồi cũng gật đầu nói, tết này dẫn nó về đây ăn bữa cơm đi.

Mẹ vợ gặp con rể...

Mẹ muôn năm, âu da!

Phàm là mẹ vợ, ai cũng đều lo lắng ba điều về con rể ——

Quá đẹp trai.

Quá nhiều tiền.

Không có tiền.

Nghiêm Tử Tụng chiếm mất hai điều rồi, cầu nguyện Bồ Tát phù hộ cho hân...

Ôi, Bồ Tát đại nhân, chỉ cần khuôn mặt của Tiểu yêu quái không đổi, tất cả đều có thể thương lương ~

Ăn xong bữa sáng, ta kéo hân đến chợ hoa.

Hắn không cự tuyệt.

Người đi chợ hoa rất đông, ta kéo cánh tay hắn, hai người đi gần sát vào nhau.

Ban đầu hắn cứ đẩy ta ra, một lần, hai lần, nhưng sau đó trời trở lạnh, hắn lại cùng ta nép sát vào sưởi ấm cho nhau, quên cả giấy.

Tiếng cò kè mặc cả, tiếng la hét, mùi hoa hỗn loạn. Chúng ta đi giữa dòng người, lại đi rất chậm, không có mục đích. Bởi vì hắn không có tiền, còn ta, từ sau cuộc du ngoạn trở về cũng tuyên bố phá sản.

Túi tiền trống trơn, thanh liêm.

Thế nhưng người không răng vẫn muốn học nói. Con người là chúa tiện nghi, tiện nghi của nghèo hèn cũng là tiện, cứ có là có thể hài lòng.

Ta bắt đầu hát.

Đã lâu không hát, trong miệng như có rát vàng, xem ra là do trước đây bảo dưỡng thỏa đáng. Trước đây ta hát cho vui, bây giờ ta chỉ muốn hò hét cho thỏa lòng.

Bởi vì ta len lén lấy trộm mắt kính của hắn đeo lên, đại khái cũng biết được trời đất quay cuồng là thế nào, cũng có thể biết được choáng đầu là có tư vị gì. Cho nên bắt đầu hồi tưởng lại chuyện mẹ ta từng nói, trong thời gian ta đi du ngoạn một mình, không ngờ hắn có thể chịu đựng những cơn choáng đầu để đeo mắt kính, cứ cuối tuần lại đến tiệm bánh bao nhà ta. Ta luôn cảm thất đặc biệt uất ức.

Ta nghĩ hắn không thể nào chỉ vì muốn phân biệt rõ các loại bánh bao, cũng không có khả năng nhất kiến chung tình với tiệm bánh bao nhà ta.

Cho nên ta đoán, ta là thần nữ có mộng, hắn là vua chẳng lẽ lại vô tâm.

Có nhận định như vậy, không ngờ lại khiến cho ta duy trì tâm tình cao vút trong suốt một thời gian dài.

Ngày hôm nay, hắn vẫn như trước, nhìn không rõ.

Nhưng cho dù có đi một mình trên phố, hắn cũng sẽ không đeo kính...

Lặp lặp lặp.

Thành thật mà nói, ta nghĩ mình hát cũng khá hay, chỉ là đã từng có người thượng tấu rằng, tầm tạm. Nhưng Nghiêm Tử Tụng có thể chịu được là tốt rồi, nói không chừng, hắn còn thích nữa là đằng khác ——...

Có một loại vi khuẩn gần đây rất lưu hành.

Tên của nó là... vi khuẩn tình yêu.

Hắt xì!

Đi hội, thuận lợi hái trộm được ven đường hai trái kim kết (quất), nghĩ thầm sẽ đem cúng, cầu được đại cát đại lợi, sau đó lấy xuống, lột da đút cho hắn ăn.

Thông thường hắn sẽ không cự tuyệt bất cứ thứ gì được đưa đến bên mép. Nhưng hắn biết quá rõ quả kim kết chưa đến mức không gì sánh được, khẽ nhú đầu mảy, nhìn ta nói: “Chua lắm.”

“Nào nào.” Ta híp mắt cười, không cho hắn cự tuyệt.

Hắn dừng một chút, sau đó liếc mắt nhìn ta, nhưng không hề cự tuyệt ta, há miệng nuốt vào —— Chỉ trong nháy mắt, toàn thân hắn nhẹ nhàng run lên, hai vai hơi co rút, vùng xung quanh lông mày cũng rít rịt lại với nhau.

Chỉ một chút biểu tình rất nhỏ này, cũng làm ta thích thú vô cùng. Nhất thời sắc tâm nổi dậy, ta co chân, nhanh chóng hôn lên mặt hắn một cái.

Hắn thoáng giật mình, sau đó chuyển tầm nhìn, thần sắc hình như có chút xấu hổ.

“Cô... hôn tôi.”

“Ừm! Không thích à?”

“...”

Ta cười cười, biết nghe lời phải, “Sau này em sẽ không...”

Sau một khắc, hắn đột nhiên đoạt lấy trái kim kết còn lại trong tay ta, cắt ngang lời ta nói bằng một động tác ít nhiều có hơi thô lỗ, chắc hẳn là vì muốn che giấu tâm trạng xấu hổ của mình.

Chỉ thấy hắn ngậm ngậm miếng quất trong miệng, sau đó vừa nhăn nhó vừa lột vỏ quất, cuối cùng đưa tới bên miệng ta, lại chếp chếp nuốt sự run rẩy trong miệng xuống, liếc mắt nhìn ta, thần nhiên mở miệng nói: “Cô cũng ném thử đi... Thật sự rất chua.”

Sau đó hắn thoáng dừng lại, trong ngôn ngữ ít nhiều có chút không được tự nhiên, “Cũng đâu đến nỗi chua như vậy...”

Nhìn hắn, ta ức chế không nổi ý cười.

Vì vậy, không hề nghĩ ngợi đã nuốt vào miệng, thuận tiện ‘Không cẩn thận’ để đầu lưỡi huých trúng ngón tay hắn... Tắm tắc, ăn bản sống lâu!

Sau đó “Tê ~” một tiếng, thở dốc vì kinh ngạc, con mắt nheo chặt, toàn thân chua đến rùng mình, khoa trương ồn nháo: “Nghiêm Tử Tụng, anh gạt em, chua chết đi được!”

Cảm giác như hắn nhẹ nhàng kề sát vào ta, tựa hồ muốn nhìn ta cho rõ. Đột nhiên cười nhẹ ra tiếng, khuôn mặt tươi cười bừng sáng. Chân mày cong cong, nhẹ nhàng hiền hòa, ấm áp xua tan cả mùa đông.

Nhìn dáng vẻ tươi cười của hắn, ta có chút thất thần. Hắn cười đẹp quá!

“Cô ngốc!” Hắn nói.

“Gã ngốc!” Ta cười cười, sau đó nói tiếp, “Em là cô ngốc, anh là gã ngốc, hai ta trời sinh một đôi rồi!” Sau đó tiếp tục cố gắng đấu tranh với vị chua đến rùng mình trong miệng. Nhưng thật ra, hắn nói cũng đúng, không đến nỗi chua như vậy, trôi qua cổ họng còn để lại chút thanh thanh ngọt ngọt...

Lại ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Tử Tụng, phát hiện hắn bỗng nhiên trầm mặc, tựa hồ đang chần chờ suy nghĩ, đáng tươi cười trên khóe miệng cũng mất đi ít nhiều.

Lòng ta căng thẳng.

Nhưng ngay vào lúc ta đang oán giận sao quả quất này trong vị chua lại còn ẩn chứa đau khổ thì hắn bỗng dừng lại như có cảm ngộ, khóe môi nhẹ nhàng vung lên, tinh tế tỉ mỉ nhìn ta, không nói một lời.

Hô ~

Ta cũng không biết vì sao lại muốn thờ dài một hơi.

Đột nhiên có chút bất đắc dĩ, tâm tình của mình sao lại khinh địch như vậy, để hắn làm ảnh hưởng, cho dù chỉ là một cử chỉ, một ánh mắt lơ đãng của hắn.

Sau đó hung hăng ngắt hắn một cái.

Nghe hắn nói: “Đau quá.” Ta cũng không quan tâm, quang minh chính đại trừng hắn: Đồ giảo hoạt! Còn không chính miệng thừa nhận ta là bạn gái của hắn...

Sau đó, ta lại khách sáo kết luận, như vậy cũng được rồi. Chỉ cần hắn cũng không cự tuyệt ta.

“A a!” Ta cấp tốc mở rộng tâm tình bất lương, mắt sắc thoáng nhìn thấy một bảng quảng cáo rất dễ thương, trước mắt sáng ngời, lôi kéo áo phong của Nghiêm Tử Tụng, chỉ một ngón tay ra hét lên, “Bên kia!”

Sau đó lập tức chạy đi, vọt đến một gian hàng mỹ nghệ, cầm một cặp búp bê tình yêu rất dễ thương lên thưởng thức.

Đáng yêu quá! Ta vẫn cầm búp bê, quay đầu lại đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Nghiêm Tử Tụng đâu cả, rất hiển nhiên đã bị đoàn người đông đúc kia chôn vùi rồi.

Bán cao! Người thân yêu đang ở nơi nào?

Hiển nhiên là ta đã nghĩ quá nhiều. Dáng người cao lớn cộng thêm ngoại hình của hắn như vậy, chỉ cần những chiếc xe tải, ô tô chậm rãi đi qua, hắn tự khắc sẽ xuất hiện. Chiếc áo phong xám trắng, quần jeans màu xanh đậm, khuôn mặt tuấn mỹ, trực tiếp cướp lấy tất cả tầm nhìn của mọi người.

...

Gặp nhau giữa biển người trăm sông ngàn núi...

Ặc, hóa ra anh vẫn ở đây...

Nghiêm Tử Tụng đứng ở đằng xa, nheo nửa mắt, tựa hồ đang tìm kiếm xung quanh. Vùng xung quanh lông mày cau lại, tiết lộ hắn đang rất khẩn trương...

Người qua lại rất đông, hắn không nhìn thấy ta. Trong khi ta rõ ràng đang đứng ngay trước mặt.

Ta trông thấy hắn nhẹ nhàng nắm chặt tay lại, thấy lông mày hắn càng lúc càng nhíu chặt, thấy khóe miệng hắn giật giật, tựa hồ đang lăm bắm cái gì.

Có thể hắn đang nói: Trương Hiểu Mạn.

Tên khốn khiếp, ta ghét hắn khi không lại làm ta động lòng như vậy.

Ghét hắn!

Rất ghét hắn!

Nhưng ta chỉ chậm rãi đi lên trước, vòng ra phía sau hắn, ở giữa đám đông, ôm lấy hắn.

Thân thể hắn không chút phòng bị đã bị ta ôm chặt, sau đó hắn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nói: “Tương Hiểu Mạn...”

Ta cố sức dán trán lên lưng hắn, ta nói: “Nghiêm Tử Tụng, em ở đây.”

“Tương Hiểu Mạn.”

Từ lúc hắn quen biết với ta, nói nhiều nhất cũng là ba chữ này.

Nhiều đến nỗi ta thậm chí còn hiểu lắm, hay là cả đời này hắn đều sẽ nhớ kỹ tên ta.

Hiểu lắm hắn sẽ rất khó quên được ta.

Hay là, so với việc ta quên hắn, càng khó hơn.

Sau đó, hắn chân chờ chốc lát rồi đột nhiên mở miệng, “Có người tìm cô.”

Ai? Từ phía sau lưng hắn, ta thò về mặt đáng yêu của mình ra, liếc mắt nhìn ——.

Chết cha! Tay ta vẫn đang cầm cặp búp bê tình yêu kia ~

Buổi trưa, cùng hắn đến quán lẻ đường ăn đồ nướng. Buổi chiều lại đi dạo một vòng nữa, mãi cho đến khi sắp tan chợ hắn mới đưa ta về nhà.

Trời vẫn còn sáng, trên đường thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng đóng cửa “Rầm” “Rầm” gấp gáp.

Kẻ ra, về nhà cũng rất cấp thiết.

Lào Cai không giống các khu thành thị mới khác, buổi tối thỉnh thoảng sẽ có cảm giác tiêu điều.

Chỉ là, bầu không khí giao thừa cũng vì buổi chạng vạng thế này mà tăng thêm vài phần ấm áp.

Lúc về đến dưới lầu của nhà ta, tiệm bánh bao cũng đã sớm đóng cửa, công nhân đều đã về nhà hết. Ta đứng dưới lầu nhìn lên lầu trên, lại nhìn nhìn xung quanh. Thành phố đã lên đèn, mỗi nhà đều thấp ít nhất một ngọn đèn, không khí náo nhiệt và vui sướng.

Dù thế nào ta cũng không thể để hắn về nhà một mình, trở lại căn nhà trệt nhỏ bé cũ kỹ kia một mình cắn hạt dưa đón giao thừa.

Ta nhìn hắn chăm chú, nói: “Mẹ em nói mời anh về nhà ăn bữa cơm tất niên.”

Nghiêm Tử Tụng đứng yên tại chỗ thật lâu, không nói gì.

Mãi cho đến khi ta kéo tay hắn, chậm rãi lên lầu, hắn cũng không hề mở miệng.

Hắn tùy ý để ta lôi đi.

Ta có thể cảm thụ được đường nhìn của hắn đang cố gắng né tránh.

Ta biết hắn tựa hồ muốn nói gì đó, thế nhưng thiên ngôn vạn ngữ, cái gì cũng chưa từng nói ra miệng.

Thậm chí ta còn cho rằng, hắn có thể nói rằng cần về nhà lấy kính đeo hay không, hay có thể ở lại nhà ta đến hết xuân hay không.

Vấn đề là, đến tột cùng hắn có xem qua bữa tiệc liên hoan đón giao thừa hay không.

Trước khi vào cửa, hắn đột nhiên kéo ta vào lòng. Ta đưa lưng về phía hắn. Đây là lần đầu tiên ta biết được, bị người ta ôm từ phía sau có tư vị như thế nào...

Uất nhiệt, ép ta rất chặt.

Ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn.

Hắn gói cầm lên vai ta, rất lâu, rất chăm chú.

Ta cho rằng hắn muốn nói gì đó, nhưng hắn chỉ trầm mặc, duy trì đồng nhất một tư thế.

Ngu ngốc, chúng ta lập tức đã có thể vào cửa rồi. Bàn chân ta bởi vì đã đi hết một ngày đêm nên vô cùng đau nhức, trong tay ta vẫn còn đang cầm một túi quà, trong đó có cặp búp bê tình yêu mà hắn vừa mua cho...

Nhưng hắn không nói chuyện, ta cũng không giẫy thoát.

Mẹ ta luôn luôn xuất hiện vào đúng thời khắc mấu chốt. Bà đột nhiên giật cửa ra, xách theo hai túi rác chông chất bụi bặm từ trong nhà bước ra. Ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy chúng ta đứng trợn chung một chỗ.

Khụ, ta cười tủm tỉm gọi một câu. “Mẹ.”

Nghiêm Tử Tụng chậm mắt nửa nhịp, từ trên hõm vai ta ngẩng đầu lên.

Hô hấp của hắn thổi vào tai ta, nhiệt nóng ẩm áp, ta đột nhiên đỏ mặt.

Nhưng thành thật mà nói, ta còn đang rất lo lắng mẹ ta sẽ quăng hai túi rác kia lên đầu ta.

^ ^ ^ ^

“...” Mẹ nhìn ta, không nói gì. Sau đó, có lẽ vì nghĩ không nên làm âm ỉ vào lúc giao thừa, chỉ ném hai túi rác xuống đất, sau đó đẩy cửa ra, nhìn ta, lại nheo nheo mi mắt nhìn Nghiêm Tử Tụng, nói: “Tối rồi à?”

Ta giật bàn tay Nghiêm Tử Tụng vẫn còn đặt bên hông ra, nắm tay hắn kéo vào phòng.

Trước khi vào cửa, ta cảm nhận được Nghiêm Tử Tụng có chút do dự.

Có lẽ vì ta mời bất thành linh làm hắn luống cuống tay chân. Hôm nay chân chính vào cửa, hắn cũng không quen lắm.

Nhưng ta lại mạnh mẽ lôi kéo hắn vào nhà, hắn vào cửa cũng chào, “Chào dì.”

Hơi cúi nửa người, hành một lễ tiêu chuẩn, tựa hồ có chút co quắp, khuôn mặt ngoan hiền như một đứa trẻ.

Sau đó, hắn đi đến ghế sofa, ngồi xuống.

Người trong nhà cũng giống như ta, đều nhớ tình bạn cũ. Hầu như tất cả đồ đạc trong nhà đều được dùng từ xưa đến giờ. Ti vi 29 inch, một bộ sofa nhỏ, một bàn trà,

Nghiêm Tử Tụng ngồi xuống rồi, tư thế cũng không thay đổi. Hai chân khép lại, câu nệ mà thận trọng. Thân hình cao một mét tám ngồi trên ghế sofa, khiến ta lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm qua cảm thấy sofa nhà mình thật nhỏ bé.

Hắn liếc mắt nhìn ta, rồi lại chăm chú nhìn chằm chằm lên ti vi, tựa hồ muốn phân tán lực chú ý.

Kể ra cũng quá không có ý tứ, từ khi bước vào nhà ta vẫn luôn nhìn hắn, mãi cho đến khi mẹ ta huých khừ tay vào người ta, trừng mắt nhìn ta, “Trở lại đường ngay, tiến đến hỗ trợ!”

Ngẩng đầu nhìn lên, đã gần bảy giờ rồi.

Nghe thấy tiếng động, bat a mới từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng ngồi trên sofa cũng không bắt chuyện mà chỉ cùng mẹ ta nhìn nhau không nói. Sau đó nhìn ta, cũng rống lên. “Trở về đường ngay, tiến đến hỗ trợ!”

Vì thế, cả nhà chúng ta ba người đều xúm vào phòng bếp.

Trứng, gà, thịt, cá, bánh trái rau xanh, một đồng thực vật chất đầy không gian phòng bếp chật hẹp. Dư quang thoáng nhìn, ba mẹ ta hình như đều đang muốn nói gì đó với ta.

Nhưng bọn họ chỉ một mực trao đổi ánh mắt với nhau, chưa từng mở miệng. Sau đó, ánh mắt bọn họ đều đổ dồn đến sau lưng ta.

Nhìn lại, Nghiêm Tử Tụng có chút xấu hổ đang đứng ở cửa phòng bếp. Thân hình anh tuấn gần như bít kín cả lối đi, đè ép không nổi khí tức yêu nghiệt, lại nghe hắn chần chờ mở miệng: “Có cần cháu... giúp gì không?”

“...” Mẹ ta cười cười, “Không cần, ra phòng khách ngồi đi.”

...

Bán cao!

Ta nấu nhiều bữa cơm ngon lành cho hắn như vậy, cho đến bây giờ hắn vẫn chỉ biết há mồm nhai cơm, chưa từng nhắc đến chuyện phụ giúp!

Khụ, thế mới nói, hắn quả là thâm tàng bất lộ!

Chương 29:

Nhà chúng ta bình thường có một chiếc bàn vuông bốn chân, tết đến liên y theo truyền thống, trên mặt bàn chất đầy đồ.

Hôm nay bày biện trái cây như rừng, hương vị bốn phía.

Ta dọn cơm xong, kêu Nghiêm Tử Tụng ngồi xuống rồi tự mình cũng ngồi xuống sát bên cạnh hắn, chừa lại một chỗ rất lớn.

Ba mẹ ta chỉ đành tiếp tục dùng ánh mắt không biết nói gì nữa mà nhìn ta.

Nghiêm Tử Tụng ăn cơm ta nấu, rất chăm chú.

Hắn ăn cơm ba mẹ ta nấu, cũng rất cẩn thận.

Chỉ có điều, ánh mắt đặc thù của Nghiêm Tử Tụng có năng lực thật sự không thể bỏ qua. Hai ba mẹ ta cứ tưởng hắn đang nhìn bọn họ, cho nên ra về vợ chồng son, ăn uống đặc biệt nhã nhặn, còn luôn giữ gìn uy nghiêm của bậc trưởng bối.

Trong phòng chỉ có ta là thân nhiên tự đắc. Đây quả là niềm vui sướng cùng chung thiên luân.

“A a, bong bóng cá!” Ta nhanh chóng gấp đứng lên, giải thích: “Cái này là ba em thích ăn nhất nè!”

Ba ta mỉm cười, chìa chén ra nhận.

Trước sự cổ vũ của ba, ta trực tiếp đưa bong bóng cá đến trước mặt Nghiêm Tử Tụng, nhìn hắn mỉm cười rạng rỡ, “A ——” Nào nào, hãy mau chóng thử cảm nhận khẩu vị của ba em đi, trực tiếp rút ngắn khoảng cách giữa anh và ông, xúc tiến quan hệ, lúc này em mới có thể mưu tính sâu xa được!

Ba cắn răng, gọi cả tên lẫn họ, “Tương Hiếu Mạn!”

Nghiêm Tử Tụng vốn chỉ mãi vui đầu vào ăn, hôm nay ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn ta, lại nhìn miếng bong bóng cá ta vừa chìa đến khóe miệng hắn. Sau đó len lén quan sát ba mẹ ta, đoán chừng nhìn không rõ, đột nhiên mở miệng, “Bác ... có dùng không?”

Ngay cả từ ‘Bác’ cũng nói ra rồi... Ta nhướng mắt, thoáng nhìn thấy vẻ mặt của ba ta đầy hắc tuyến, “Cậu ăn đi.”

Nghiêm Tử Tụng còn đang do dự, ta lại dứ đến gần mặt hắn thêm vài phần. Hắn chần chờ mãi, cuối cùng không muốn giằng co như vậy mới khẽ nhếch môi, cắn bong bóng cá.

Lúc này, có lẽ hắn ý thức được cử chỉ loại này không đúng cho lắm, bèn dừng lại, giữ nguyên hiện trường.

Sau khi dừng lại, hắn suy nghĩ một chút, nghĩ như vậy lại càng không tốt, đành phải tiếp tục cắn vào.

Lúc này hắn lại bớt chút thời gian liếc nhìn ba ta, liếc xong mới nuốt toàn bộ vào miệng.

Ta cũng không thèm để ý có dính nước bọt của hắn hay không, cười hì hì tiếp tục gấp rau ăn.

Nhưng thật ra Nghiêm Tử Tụng lại càng cúi đầu thấp xuống.

Trước giờ ta không hề nghĩ đến, trước mặt người lớn, không ngờ hắn lại xấu hổ như thế. Gào khóc, đáng yêu chết đi được.

“Nào nào, đậu hũ nè.”

“Đùi gà nha!”

“Bao tử heo nhé!”

Ta nhiệt liệt gấp thức ăn.

Mẹ ta trừng ta, có lẽ bà cảm thấy con gái lớn thật sự không thể giữ.

Bởi vì ánh mắt bắn phá khắp nơi, ta đành phải hiếu kính ba ta một cái đầu gà, mẹ ta một cái phao câu. Ngụ ý năm sau đầu xuôi đuôi lọt, đến nơi đến chốn!

Mẹ ta đột nhiên đá qua một cước, đáng tiếc chân bà quá ngắn, đá không tới.

Ta liếc mắt nhìn qua Nghiêm Tử Tụng. Ta gấp gài thì hân ăn nấy, gấp bao nhiêu hân ăn bấy nhiêu. Ăn hết chỗ ấy ta đoán chắc là hân no đến chết mất. Nhưng không sao, có người nói, dung lượng của dạ dày người tỷ lệ thuận với tiềm chất của người đó, có lúc cũng sẽ bạo phát...

Ba ta đột nhiên hỏi một câu, “Cậu và Tiểu Mạn học chung trường à?”

Thoáng nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng dừng một chút, ngẩng đầu nhìn nhau, gật đầu.

Có lẽ danh tiếng của trường chúng ta cũng khá, hai người bọn họ không hề dị nghị, “Cùng khóa à?”

“Năm hai.”

“Cậu và Tiểu Mạn của chúng tôi bắt đầu từ khi nào?”

Ồ, nếu như tính từ lúc ta thâm thương trộm nhớ, vậy thì cũng rất nhiều năm rồi nhỉ. Sau đó ta nghĩ, nếu hân dám nói chúng ta chưa hề bắt đầu, ta sẽ bùng nguyên tô canh gà hầm hoài sơn đổ từ trên đầu hân đổ xuống!

Muru sát chồng!

Nghiêm Tử Tụng quả nhiên dừng lại một chốc lát, sau đó hân đột nhiên nhìn về phía ta. Một đôi mắt hoa đào câu hỏi hư hư thực thực phát ra tín hiệu xin trợ giúp, yếu ớt nháy ta một chút...

Bản mo – rất, không ngờ lại dám xuất chiêu này! Cho nên ta không có tiết tháo, trực tiếp đầu hàng, nhún nhún vai nhìn ba mẹ ta cười cười, “Ba, ba bắt đầu làm cái bánh bao đầu tiên từ khi nào vậy?” Không đợi ông trừng ta, ta cười cười gấp thêm cho Nghiêm Tử Tụng một chút rau xanh, “Phàm là người nào sa đà vào quá khứ, đều sẽ không có tiến bộ. Ba phải tự mình kiểm điểm lại đi!”

Ta vộ tội chớp mắt mấy cái.

“Mày câm miệng.”

Thấy ba ta hí mắt trừng ta, ai... chuyện này không thể trách ta! Đó chỉ có thể đổ thừa, tình ta quá lớn ta quá si! Âu da!

Sau đó, ông tiếp tục hỏi Nghiêm Tử Tụng, “Tương lai cậu dự định làm gì?”

“Anh ấy học quản lý!”

Trong khi ba đặt câu hỏi thì mẹ vẫn đang đánh giá Nghiêm Tử Tụng, lúc này đột nhiên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chăm chăm vào ta. Sau đó lại đột nhiên ý thức được làm vậy thật bất lợi cho công cuộc ghi danh sử sách ngàn đời của bà. Vì vậy nhếch miệng, ý bảo ta phải câm miệng.

Mẹ ta gấp một miếng thịt gà, “Nghe Tiểu Mạn nói hoàn cảnh của cháu không tốt.”

“...Dạ.”

“Hai đứa, dự định tiến xa?” Mẹ ta vĩnh viễn luôn nói thẳng, người nhanh lời nói cũng nhanh.

Nhưng những lời này...

Ta cũng không có đáp án.

Ta nâng chén lên, bới một thìa cơm thật to, đột nhiên không muốn nhìn biểu tình của Nghiêm Tử Tụng. Mà có lẽ là, sợ nhìn.

Sợ nhìn thấy hấn trầm mặc.

Sợ nhìn thấy hấn không thể nói phải.

Có lẽ hấn cũng không xác định được.

Nhưng nếu nói ‘dự định’, không bằng nói ‘có thể’, có thể tiến thật xa.

Nhưng ta lại không nghe thấy hấn trả lời, vì vậy nhẹ nhàng cong khóe miệng lên cười tự giễu. Có thể là chỉ vì hấn không muốn đối gạt ta.

“Hai đứa phải cùng nhau, bác sẽ không phản đối.” Mẹ đột nhiên nhìn Nghiêm Tử Tụng vô cùng chăm chú, dừng một chút rồi nói tiếp, “Thế nhưng, bác chỉ có một mình Tiểu mạn là con gái cưng duy nhất.”

Trong nói có chuyện.

“...” Ta biến sắc.

Mẹ ta từng nói với ta rằng, “Nếu như mẹ và ba thời đó không quá bận rộn, nhất định sẽ sinh cho mày một đứa em trai. Sau đó, xem như mày không tồn tại.” Nhưng thật ra ba ta hạ tốp rất sớm. Sau đó mẹ ta cũng vì hiệu quả nhà máy và lợi ích cá nhân, trực tiếp theo ba, hai vợ chồng đồng tâm hiệp lực mở tiệm bánh bao.

Nhưng lâu như vậy cho tới nay, cũng chưa thấy bọn họ nhắc lại ý niệm đó nữa. Bây giờ bà lại nói với Nghiêm Tử Tụng rằng, bà chỉ có ta là con gái cưng duy nhất...

Ai, cảm thương thay cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ.

Ta uống một ngụm canh, cười cười nói: “Đâu đâu, đa tạ đa tạ, con cũng chỉ có một mình mẹ là mẹ mà thôi! Con xin tính lược toàn bộ lễ nghi phiền phức, tất cả tùy duyên đi!”

“...” Mẹ ta đột nhiên hừ một tiếng, “Tùy duyên? Theo gió mới đúng chứ! Cũng phải, bây giờ chuyện yêu đương của sinh viên, có mấy người đi được đến cuối cùng?” Bà mới vừa rồi coi như nhẫn nhịn một chút, bây giờ mới trở về với bản chất của mình —— Thói quen chèn ép kích thích ta, làm rất tự nhiên.

Ta nhún nhún vai, “Là vì mẹ quan tâm quá độ thôi, nào có mấy người đâu chứ! Không có việc gì, con gái mẹ cũng có chút tiền đồ lập dị.”

“Lập dị? Có bản lĩnh thì mày đừng có ăn cơm!”

“Ách.” Ta trưng ra một khuôn mặt tươi cười, “Ai ui mẹ à, hồi đầu lúc mẹ mới quen ba, chẳng phải ba cũng là một kẻ nghèo hèn sao? Hôm nay, hai người cũng hạnh phúc mỹ mãn lắm mà?”

“Sai, ta muốn ở biệt thự, ngồi xe thể thao.”

“Không sao, sớm muộn gì thì con cũng theo chủ nghĩa xã hội cộng sản!”

“Vậy mày tiếp tục bóc lột tao?”

“Tình huống cụ thể sẽ có những phân tích cụ thể!”

“Tình huống đặc thù phải xử lý một cách đặc thù!”

“Mẹ à!” Ta vỗ bàn, bĩu môi, “Mẹ đang cố ý bôi nhọ con!”

“Thế nào?” Mẹ ta đôi lúc phải nói là vô cùng độc ác vô cùng lạnh lùng, “Còn xem hấn là người ngoài sao?”

Nghiêm Tử Tụng vẫn vui đầu ăn.

Ta cảm thấy bầu không khí không mấy thích hợp mới ý thức được, có lẽ đã chạm vào dây thần kinh nào đó của hấn rồi.

Chỉ là, Nghiêm Tử Tụng ơi Nghiêm Tử Tụng, trên thực tế, em thật sự muốn biết, đến tột cùng thì anh có thể cùng em tiến thật xa hay không ——

Nếu như em không chủ động dắt tay anh...

Nghiêm Tử Tụng hạ chén đĩa xuống, đặt hai tay lên bàn, nói: “Cháu no rồi.” Sau đó hấn đứng lên, gật đầu chào ba mẹ ta, lại nói: “Cháu xin phép cáo từ.”

Cáo từ...

Nghiêm Tử Tụng còn thích chơi cái kiểu cũ rích...

Ta kéo tay hấn, dùng một loại mệnh lệnh khê quát, “Ngồi xuống!”

“...” Ánh mắt Nghiêm Tử Tụng pha trộn đủ loại tư vị, sau đó quả thật ngồi xuống.

Ta cả cười. Cũng phải, lần đầu tiên ta quát hấn như vậy.

Nhưng xin mọi người đừng có quan niệm như vậy, ta là thực nữ nha.

Ta nhìn mẹ cười, “Người ngoài? Vậy là mẹ bức con tử hình hấn ngay tại chỗ ư?”

“Cầm thú cũng không bằng!” Tay mẹ ta run run, “Cái đồ bại hoại này!”

Ta vỗ bàn thật mạnh, đứng đầu một nhà uy phong lẫm lẫm. “Ăn!” Sau đó ê ảm nói, “Ở biệt thự ngồi xe thể thao... Lúc trước con nói muốn mua xe, là ai đã phản đối hả?”

Ba ta đã từng nói, có được chiếc xe của riêng mình chính là mộng tưởng của rất nhiều đàn ông. Cho nên ông vừa nặn bánh bao vừa tượng tượng nó là bánh xe. Kết quả, bán được vô số bánh xe, mộng tưởng lại bị hủy trong tay của mẹ ta.

Chỉ thấy bà xì một tiếng rõ dài, “Mày không kiếm cái gương mà soi lại mình đi, còn lái xe? Bộ đẹp lắm hả!”

Ừ, ta liên tục gật đầu, tràn đầy đồng cảm. Chồng của mẹ, đích xác là không đẹp bằng bạn trai của con.

Chỉ có điều, con không thể chê cha mình xấu, ba ta lại yêu mẹ như vậy!

Sau đó, ta vỗ vỗ vai Nghiêm Tử Tụng, nói: “Gia đình em là như vậy đó, coi việc đá kích lẫn nhau là nhiệm vụ của mình, ngôn ngữ công kích làm thú vui, quen được là tốt rồi.”

Nhưng Nghiêm Tử Tụng vẫn yên lặng ngồi ở chỗ cũ.

Hình như có chút suy nghĩ.

Ăn cơm xong, xem ti vi.

Nhà của chúng ta rất dễ cười, có lúc ai đó đi ra hát một bài, chúng ta cũng có thể cười. Ta nghĩ, chúng ta nếu như ngồi tại hiện trường, đảm bảo rất giống kẻ lừa gạt.

Nghiêm Tử Tụng có lẽ không hiểu chúng ta đang cười cái gì. Một lúc sau hần đột nhiên đến gần ta, thừa lúc ba mẹ ta đang phân tâm, nhẹ nhàng hỏi ta một câu: “Tương Hiểu Mạn... Cô có muốn ở biệt thự ngồi xe hơi không?”

Ta không hề nghĩ ngợi, trực tiếp hỏi lại, “Anh có tiền không?”

“... Không có.”

“Em cũng không có.” Cho nên không cần thiết. Sau đó ta đặt tay lên mu bàn tay hần, xoa xoa, rồi nhìn hần híp mắt cười cười.

Ta phải biết Nghiêm Tử Tụng có thật sự muốn vì ta mà từ bỏ cái gì không. Chỉ cần ở gần nhau, thật sự không cần.

Chỉ cần không cự tuyệt ta, ta cũng rất dễ thỏa mãn.

Ngay sau đó liền thừa lúc ba mẹ không chú ý, nhanh chóng hôn lên mặt hần một cái, vỗ vỗ hần: “Yên tâm! Tương lai như thế nào, em cũng sẽ nỗ lực hết mình, không cần lo lắng!”

“...” Hần trầm mặc một hồi, sau đó lại hỏi, “Nếu như chiếm được, sẽ không muốn có nữa đúng không?”

Ta cười cười, không trả lời.

Nghiêm Tử Tụng, anh không hiểu rồi, tương lai của em, cho tới bây giờ cũng chỉ có anh thôi.

Chương trình tết năm nay tuy rằng không có gì đặc biệt đặc sắc, nhưng để giết thời gian thì cũng không thành vấn đề. Bất tri bất giác, mãi đến khi mẹ ta hỏi “Mấy giờ rồi?” mới phát hiện đã gần đến nửa đêm.

Tiếng chuông mừng năm mới cũng sắp vang lên.

Ta biết mẹ ta hỏi vậy là có ý riêng, bà muốn hỏi vì sao Nghiêm Tử Tụng còn chưa về đi.

Ta nhún nhún vai, “Cũng đã muộn rồi, đêm nay anh cứ ở lại đây ngủ đi.”

“...” Mẹ ta giật mình, giọng nói đột nhiên có điểm hung ác, “Ngủ?”

“Ai ui mẹ à!” Ta cười cười, “Chúng con chắc chắn sẽ làm những chuyện không thuần khiết!”

Thấy vẻ mặt của hai ông bà đều đồng loạt biến đổi, ta nhanh chóng sửa lại, “Sai rồi sai rồi! Con muốn nói là, chúng con cam đoan sẽ không tránh né những chuyện không thuần khiết!”

Bán cao! Trong lòng ta muốn nói cái kia cơ, “Con muốn nói, hai chúng con sẽ tránh làm những chuyện không thuần khiết!”

“...”

“Tương Hiểu Mạn,” Nghiêm Tử Tụng đột nhiên nhảy ra nói một câu, đáng dấp cũng mơ hồ tiết lộ vài phần chịu không nổi, ánh mắt ra hiệu cho ta cứ để hắn nói. Sau đó, hắn nhìn ba mẹ ta, đáng dấp rất giống một phát ngôn viên ——

“Cô ấy muốn nói, chuyện thuần khiết, chúng cháu mặc kệ.”

“...”

“...”

“...” Người thật bá đạo.

Ngao ô ~ Nghiêm Tử Tụng, anh muốn làm chuyện gì không thuần khiết chứ...

Tối hôm đó, tất nhiên là chuyện gì chúng ta cũng không làm.

Đêm giao thừa, mẹ nể mặt ta, cho Nghiêm Tử Tụng ngủ lại trong phòng khách một đêm.

Trước đó, ta cũng đã đưa hắn đến phòng ta tham quan một chuyến.

Đây là lần đầu tiên trong đời ta để cho người khác (trừ ba mẹ) vào phòng mình.

Phòng ta rất ngăn nắp, không có lấy một hạt bụi. Về điểm này, có lẽ những ai quen biết ta đều không thể tin nổi.

Thật ra cũng không có gì đáng phải kinh ngạc. Năng lực kháng bẩn của ta cũng chẳng mạnh hơn bất cứ ai, chỉ là ta nghĩ, có lúc rảnh rỗi, dọn phòng một chút cũng không phải là việc gì khó khăn.

Ta còn nhớ khi ta còn bé đã từng nói, lớn lên ta phải làm một người vợ tốt!

Mấy loại công việc như ra chợ bán thức ăn, tự đứng trên đôi chân của mình đặc biệt rất có cảm giác thành tựu.

Hắn vào phòng ta, neho mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó nhìn chiếc giường hay dẫn người ta đến những suy nghĩ sâu xa kia, lại sờ sờ cái bàn học của ta, rồi đứng yên tại chỗ.

Hắn nói: “Gian phòng này trông có vẻ rất lâu năm.”

“Nhìn ra rồi sao?” Ta cười cười. Từ khi sinh ra ta đã ở đây rồi.

Mấy năm nay, giá nhà càng ngày càng tăng. Mẹ ta tiết kiệm đến mức rỗng ruột mới để dành được một số tiền. Ban đầu định mua nhà, nhưng bà than đất không chịu mua. Kết quả, số tiền đó cộng cả tiền lãi ngân hàng, bây giờ nhiều lắm cũng chỉ mua được một căn nhà nhỏ như cái WC trong tiểu khu, còn phải trả thêm một nghìn đồng tiền phí quản lý nữa.

Vậy mới nói, người tính không bằng trời tính.

Hắn nhẹ nhàng đi đến bên giường ta, ngồi xuống. Sau đó, nghiêng đầu nhìn ta, đột nhiên hỏi: “Tương Hiểu Mạn, chúng ta có thể tiến xa nữa không?”

“...” Không hiểu vì sao ta lại bị câu nói này cảm động. Ta cũng đi qua, ngồi xuống ở đầu giường bên kia, đối diện với hắn. Sau đó ta nói, “Nghiêm Tử Tụng, anh có thích em không?”

Hắn không trả lời, nhưng ta cảm giác được bầu không khí trong phòng hơi trầm xuống. Cánh tay ta chống ở bên giường, đột nhiên bị hắn nắm lấy.

Rất ấm áp, đuổi đi trời đông giá rét.

Hắn còn nói, “Anh không có tiền.”

“Vậy sau này?”

“Anh sẽ kiếm.”

Ta trầm mặc một lúc, “Ừm.”

Ta biết, vậy là hắn đã hứa hẹn với ta.

Rất đáng cho ta nuôi hắn cả đời.

Ta nghiêng mình, dựa nửa người tựa vào vai hắn. Mãi cho đến khi không chịu nổi hình ảnh mẹ ta cứ thường xuyên đi tới đi lui ngoài phòng, bèn nhảy phắt lên, cố sức đóng cửa, khóa trái lại.

Quay đầu lại, nở nụ cười rất đậm, còn chà xát hai tay, “Nghiêm Tử Tụng, chúng ta làm chuyện không thuần khiết đi!”

“...”

Mẹ ta bắt đầu cố sức gõ cửa.

Chương 30:

Sáng sớm mừng một tết.

Ta tỉnh dậy trong lòng Nghiêm Tử Tụng.

Đương nhiên, cái gì cũng chưa từng làm.

Thời tiết rất đẹp, ngoại trừ một chút gió lạnh, nhưng ánh mặt trời soi sáng càng lộ ra vài phần ấm áp.

Đôi mắt thâm quầng của mẹ ta thật khiến cho mọi người kinh hoàng. Nhưng ta hiểu rõ nguyên nhân bên trong, cho nên cũng không hề lo lắng chút nào.

Ăn điểm tâm xong liền cùng Nghiêm Tử Tụng xuống lầu, ra ngoài đi dạo một chút.

Sáng nay tiệm bánh bao cũng không mở cửa.

Hơn nữa, sáng sớm mừng một tết, người qua lại đặc biệt vắng vẻ, cho nên thân hình đứng thẳng tắp dưới ánh mặt trời kia ngay lập tức đã cướp lấy sự chú ý của ta.

Dường như vào một buổi sáng của rất nhiều rất nhiều năm về trước, ta đã từng trông thấy tình cảnh này rồi.

Vương Đình Hiên đột nhiên quay đầu, trực tiếp mặt đối mặt, mắt đối mắt với ta.

Sau đó, hắn cười.

Dáng tươi cười của hắn, luôn dễ dàng làm cho ánh nắng nhuộm đậm toàn thân.

Ta nghĩ, có thể hấn sinh hoạt dưới ánh mặt trời.

Còn Nghiêm Tử Tụng, lại luôn đi dưới làn mưa xối xả.

Hai người bọn họ, thật sự khác biệt.

Hấn nhàn nhác liếc mắt nhìn Nghiêm Tử Tụng đang đi bên cạnh ta, vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười như trước, rồi chậm rãi đi về phía chúng ta.

Chẳng rõ vì sao, ta đột nhiên có chút khẩn trương.

Ta cảm giác chỉ trong chớp mắt, Nghiêm Tử Tụng đột nhiên có chút căng thẳng, bắt giắc đi lên phía trước một bước, hơi đưa người che chắn ta ở phía sau.

Tất cả, đều giống như xuất phát từ tiềm thức của hấn.

Đại Thần chậm rãi đi đến, sau đó nói: “Chúc mừng năm mới, tiểu sư muội.”

“Chào sư huynh.” Ta cũng nặn ra dáng vẻ tươi cười, “Sao khách khí quá vậy? Em phải đến chào anh mới đúng chứ!”

“Ồ?” Hấn cười cười, “Em xác định em sẽ đến sao?” Sau đó hấn liếc mắt nhìn Nghiêm Tử Tụng, duy trì dáng vẻ tươi cười. “Có thể cho mượn bạn gái của cậu một chút được không?”

Bạn gái!

Ồ... Ta đột nhiên thờ dãi một hơi.

Thế nhưng Nghiêm Tử Tụng cũng không phủ nhận một lời.

Không biết vì sao, trái tim ta nhóm lên vài phần cảm động. Lại nhìn sang Đại Thần, có thể, đây là kết cục tốt nhất. Vì vậy, ta tiến lên, nắm lấy tay Nghiêm Tử Tụng, kiên định lắc lắc, sau đó gật đầu cười. “Được, sư huynh.”

Quay đầu lại nói với Nghiêm Tử Tụng, “Anh chờ em một chút nha!”

Đại Thần ngạo mạn bước đi trên con đường vắng vẻ, không hề mở miệng.

Ta len lén quay đầu lại nhìn Nghiêm Tử Tụng, quả nhiên, hấn vẫn đứng yên tại chỗ.

Ta cười cười, đột nhiên cảm nhận được ánh mắt của Đại Thần phóng tới. Lại nhìn qua, ánh mắt hấn bao gồm cả ánh mặt trời mùa đông. Hấn nói: “Tiểu sư muội, anh phải xuất ngoại rồi.”

Sau đó hấn vuốt tóc ta, nói: “Anh có thể ôm em một cái không?”

Phong hoa tuyết nguyệt, đến bao giờ mới hết.

Đương nhiên a.

Ta hưng hăng ôm chặt lấy Vương Đình Hiên.

Kỳ thật, ta đã muốn làm như vậy từ lâu rồi, giống như anh em vậy, bày tỏ nhiệt tình.

Sau đó, ta đặc biệt không biết xấu hổ, nói: “Vậy sư huynh có thể cho em bóp mũi một tí được không?” Nói thật, ta còn có một mơ ước, có thể thỏa mãn nguyện vọng một thời trẻ người non dạ của rất nhiều năm trước, xem có cảm giác co dãn giống như Quách Tiểu Bảo hay không.

Chỉ đáng tiếc, cho đến bây giờ ta vẫn không dám đánh bất ngờ.

Nghe hắn cười cười, “Bóp rồi tất phải chịu trách nhiệm.”

“Ách,... vậy bỏ đi!” Ta nhanh chóng trả lời.

Nhưng ngay khi ta định bút ra thì Đại Thần lại đột nhiên ôm chầm lấy ta, rất chặt rất chặt.

Ta thậm chí cảm nhận áp lực mơ hồ của hắn.

Ta nhin không được ý nghĩ, cái tên này, có lẽ thật sự thích ta rồi.

Hay là...

Ta đột nhiên có chút thương cảm.

Rất nhiều năm rồi, cũng không phải là không có cơ hội để ôm. Nhưng nhiều năm như vậy, giữa ta và hắn giống như có một bức tường, hắn chưa từng tiến lại, ta cũng không muốn bước qua.

Con người nào phải cây cỏ, sao có thể vô tình. Bản tiểu thư dù sao cũng là một gốc tiên thảo rơi làm xuống phàm trần!

Đầu óc ta sung huyết, khí khái hào hùng vỗ vỗ vai hắn —— đừng khóc mà!

Đại Thần lúc này mới thả ta ra, dừng lại vài giây rồi đột nhiên cười khẽ. Sau đó hắn nhìn về phía Nghiêm Tử Tụng đang đứng ở đằng kia, hỏi ta: “Lựa chọn sau cùng?”

“Ừm.”

Hắn cười cười, ra vẻ nghiêm túc, “Không thể cho anh làm một người thử việc sao?”

“Không được, tài nguyên có hạn.”

Hắn dừng lại chỉ trong chốc lát, nhìn ta thật sâu rồi đột nhiên ý cười ẩn hiện, bình thản như lúc ban đầu. Sau đó hắn nói: “Anh đi đây.”

Ta biết, đây là một lời cáo biệt.

Mãi cho đến giờ phút này, trong lòng ta mới dâng lên một nỗi sầu ly biệt. Ta nhìn hắn, gật đầu.

Cái gã này, ta đã quen biết rất nhiều năm rồi.

Nhưng hóa ra, ta chẳng bao giờ thử tìm hiểu hắn. Thậm chí ta còn không biết hắn vì sao phải đi, có đúng là vì ta hay không.

Nhưng ta nghĩ, con trai giống như hắn, hắn là sẽ không để cho ta thay đổi được gì.

Hắn đặt tay lên xoa đầu ta, cái tư thế này, chính là cách thức duy nhất biểu thị rằng hắn đối với ta vô cùng thân thiết.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Còn nhớ trước đây anh đã viết câu gì lên thạch cao không?”

“Ừm.”

Waiting for you...

Lúc này ta nghĩ, ta có nên cười hay không đây, hẳn là phải dùng dáng vẻ tươi cười để che giấu gì đó. Chỉ là, khoe miệng đột nhiên rất nặng, kéo tuột luôn tâm tình của ta.

Nhưng hắn bỗng dừng lại nhẹ nhàng cười gọi, “Tương Hiểu Mạn,” Sau đó, dùng đôi con ngươi đen trắng rõ ràng kia nhìn ta, chậm rãi mở miệng, “Anh sẽ không chờ em nữa.”

Như vậy...

Ta lại ngẩng đầu lên nhìn hắn. Dáng vẻ tươi cười của hắn đều rất tốt đẹp vẫn như từ trước đến giờ không đổi. Nhưng ánh mắt của hắn lại tiết lộ một tâm tình vô cùng xa lạ đối với ta, nhàn nhạt, hơi ly thương.

Sau đó, hắn dùng giọng điệu quen thuộc nửa đùa nửa thật nói: “Nhưng anh sẽ cho em một lần cơ hội hối hận. Anytime, anyplace.”

“Em...”

“Anh đi thật đây.” Hắn cắt ngang lời ta, mỉm cười, “Tiểu biến thái.”

Sau đó, hắn không đợi ta mở miệng, quả quyết xoay người, rời đi.

Nhìn như không có một tia lưu luyến.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, nhìn theo hắn rời đi.

Sau đó, ta bỗng dừng xoay người, bắt đầu chạy thục mạng về phía Nghiêm Tử Tụng.

Hắn đang bỏ hai tay vào túi quần, ta lao nhanh về phía hắn, đột nhiên ôm chầm lấy hắn làm cho cả hai đều ngã nhào ra sau.

Hắn ôm chặt ta trong ngực, không hề đẩy ta ra.

Vì vậy, ta bắt đầu cười.

Ta nằm trên người hắn, dùng cả hai tay ôm lấy gương mặt hắn, bắt đầu chà đạp thỏa thích. Ta cười, nhìn hắn hơi nhăn mày, nhìn ánh mắt mê ly của hắn cũng đang nhìn ta rất thâm thúy, cảm giác được hô hấp của hắn có chút căng thẳng... Quả nhiên, mất đi một chút ly thương.

Hắn nói “Hắn đâu rồi?”

“Đi rồi.” Ta vuốt ve gương mặt của hắn. Hắn quan tâm sao? Hắn quan tâm ta, nhưng vì sao ta lại chẳng thể nào chắc chắn?

Ta nhếch miệng, bắt đầu hôn lên gương mặt đang đỏ ửng lên một cách không tự nhiên của hắn. Sau đó đỉnh đặc nghiêng đầu gối lên ngực hắn, nghe tiếng nhịp tim của hắn, cười hì hì nói: “Nghiêm Tử Tụng, sau này em sẽ đối xử thật tốt với anh!”

Nhất định.

Hắn không hề nói gì cả, chỉ ôm ta. Nhưng chỉ cần nghe tiếng hô hấp của hắn, ta cũng cảm thấy an tâm. Cảm giác như hắn muốn nói lại thôi, ta liền chờ, chờ hắn mở miệng. Một lúc lâu, hắn nói: “Mặt đất rất lạnh.”

Ta cười khanh khách, nói: “Nghiêm Tử Tụng, em thích anh.” Rất thích, rất thích.

Hắn dừng một chút, lại thêm vài phần không được tự nhiên. “Ừm...”

Đồ xấu xa, lần nào cũng không trực tiếp trả lời ta! Ta đặt tay lên hông hấn, bắt đầu cù nhột. Không ngờ tên này vẫn bất động như núi, lại còn chậm rì rì đáp lại ta một câu, “Tôi không sợ nhột...”

Hừm, ta không tin, chết cũng không tin!

Ta tiếp tục bắt tay cù lấy cù để, ai ngờ hấn lại phản ứng, nhìn ta hỏi: “Cô thì sao?”

Ách...

Ta muốn đứng lên! Ta phải chạy trốn chết!

Rất rõ ràng, sự giác ngộ của ta đã quá muộn màng...

Người đâu, cứu mạng!

Cách một lớp quần áo mùa đông đã làm giảm bớt rất nhiều cảm giác nhột, nhưng ta vẫn khổ sở mà khoa trương bừa bãi cười như trước. Vừa cười như điên vừa nghĩ, thật ra ta đã quên nói một câu.

Ta quên nói: Sư huynh, hẹn gặp lại.

Chỉ là, ta không biết có thể còn gặp lại nữa hay không.

Đại Thần xuất ngoại lúc nào, ta cũng không biết. Ta nghĩ, hấn quen biết với một kẻ vô lương tâm như ta, cũng là đáng phận. Ta quyết định ngược lại đi tìm hiểu về Nghiêm Tử Tụng của mình.

Ta đã từng nói, muốn tìm hiểu về con người của Nghiêm Tử Tụng, nhưng vào cái đêm ngủ chung một giường với hấn, nhìn hấn nằm bên giường ta mới phát hiện, hóa ra có một vấn đề ta vẫn chưa từng hỏi hấn.

Thậm chí, còn chẳng nghĩ đến chuyện đi hỏi.

Đối mặt với hấn, trái tim cứng rắn của ta bắt đầu từng giọt từng giọt nước chảy đá mòn. Hiện tại, không ngờ còn làm làm mất luôn khí khái hào hùng trước kia của mình...

Vốn muốn giữ hấn ở lại nhà vài ngày, nhưng mẹ ta nghiêm mặt lạnh nói, ông nội kêu ba ta đưa cả nhà ta về chúc tết. Sau đó còn nói, mày muốn chết thì cứ dắt Nghiêm Tử Tụng theo đi. Sau đó ta suy nghĩ một chút, quyết định nhịn đau, tạm biệt hấn.

Không sao, tiểu biệt thắng tân hôn, trước ngày chia ly một đêm, ta nói với hấn: “Nghiêm Tử Tụng, anh phải nhớ em đó.”

Ta không thích ông nội, ông là một ông già phong kiến và cổ hủ.

Nghe ba ta nói, ông cố ta là một địa chủ, thật lâu thật lâu trước đây, bị phá sản, từ đó về sau chưa gượng dậy nổi. Nhưng ông nội ta rất thông minh, không chỉ thoát khỏi thân phận con trai của địa chủ cũ, sống rất vui vẻ mà còn trở thành một người giàu có, len lén cưới đến mấy bà vợ.

Ông có rất nhiều rất nhiều con, nhiều đến nỗi ta cũng không nhớ nổi, cũng không biết ba ta là người con thứ mấy nữa. Dù sao, ông nội cũng không thương ba, hơn nữa, ba ta có lúc rất ngốc, nên ông nội không thèm nhìn đến ba.

Ba ta và mấy người anh em khác cũng không thân, thường ngày căn bản không hề qua lại. Dù sao, ba ta cũng không có tiền, những người đó căn bản chẳng chăm chút được gì.

Thật ra mẹ ta rất không muốn về, nhưng ba ta cứ kiên trì mãi nên bà đành phải thỏa hiệp. Sau đó, kể cho ta nghe, nói trắng ra là vì ông nội đã biết chuyện năm nay ta đậu vào trường đại học trọng điểm. Trước đám con cháu của ông cũng coi như đã lấy lại mặt mũi. Cho nên... muốn ba ta dẫn ta trở về làm rạng rỡ tổ tông một chút.

Sau đó, ta cũng trở về.

Đôi mắt của ông nội rất tà, khóe mắt có đuôi, cho nên ánh mắt nhìn có vẻ tà môn. Ông ngồi ở phòng khách, mặc dù không cao, nhưng luôn tạo cho người khác cảm giác ông luôn nhìn đời qua khóe mắt, nhìn người từ trên cao. Điều này thật sự chỉ có ông mới có được bản lĩnh đó.

Ta nghĩ, ông thật giống lão rùa biển trong mấy phim hoạt hình, là người rất có mị lực!

Về phần đám gà nhà ông hình như còn chưa nhận ra ta, đúng là thiếu kiến thức! Tiếc nhân ta đây sau này sẽ nhỏ sạch hết lông tổ tông các người!

Mặc dù không nhận ra, lần này chúng nó cũng là cả nhà đều đã rời ổ, gà đen gà mái gà hoa, cộng thêm cả trứng gà, sau khi đun sôi liền chạy lên bàn hoan nghênh ta tới.

Ta nghĩ, ông nội đúng là nhớ tình bạn cũ, đồ đạc trong phòng khách toàn bộ đều làm bằng gỗ đỏ. Khi còn bé, có một lần ta đã hứng trí bôi kẹo cao su xuống dưới ghế, quả nhiên giờ vẫn còn. Hôm nay, kể cả đồng nước bọt ngày xưa ta đã từng nhỏ ra cũng đang biến chất hóa thạch.

Cảnh còn người mất.

Chỉ có điều, lúc ta mò tìm dấu vết kẹo cao su, ta đoán chừng, không biết cái ghế sofa này đã bị bao nhiêu người cùng chung chí hướng quệt nước mũi lên mặt rồi.

Ấu da!

Sau đó, ta thoáng nhìn qua mấy người cùng thế hệ, ngang hàng với mình. Ai nấy đều dẫn theo một đồng ba bốn đứa con đến gọi ta là dì.

Dì thật là lợi hại, đậu vào trường đại học trọng điểm nha.

Dì đẹp quá đi.

Phải theo dì học tập mới được!

Dì ơi...

Dì à...

Dì ơi ời!!

Gào khóc, cánh chim nhỏ mang tên thanh xuân của ta không ngờ vì thế mà một đi không trở lại.

Ngày thứ hai, không cần làm bữa sáng cho Nghiêm Tử Tung. Mười hai giờ ta mới từ trên giường bò dậy, trực tiếp ăn cơm trưa.

Ông nội nghĩ, đàn bà phải biết làm việc. Mới sáng sớm mẹ ta đã bị dựng dậy đi rửa chuồng heo. Thảo nào đến bây giờ bà vẫn còn nghiêm mặt lạnh, toàn thân còn tỏa ra một loại khí tức của loài động vật bốn chân.

Sau đó, ta thoáng nhìn qua đối tượng ‘Môn đăng hộ đối’ mà ông nội giới thiệu cho mình. Hắn đang an vị bên bàn cơm, nhìn ta cười khúc khích, tướng mạo thì... không dám khen tặng...

Này này! Đừng tưởng rằng gia đình bán thịt heo liền có thể gọi là môn đăng hộ đối với bản tiêu thư nha!

Trên bảng quảng cáo của tiệm bánh bao nhà ta có ghi rõ ràng là tự sản tự tiêu. Bộ thịt heo nhà các người cũng tự sản tự tiêu hả?

Trên bàn cơm, ông nội uy nghiêm nói con gái lớn lên phải lấy chồng, bảo ta hãy đính hôn trước.

Ta đang vui vẻ lắng nghe, bỗng dung vỗ bàn đứng dậy, phút chốc cầm một cái đùi gà lên chạy tới trước mặt ông nội, dí đùi gà đến sát miệng ông: “Xin hỏi ông nội, ý niệm nào trong đầu đã thúc đẩy ông đưa ra quyết định này?”

Mọi người ngồi trong bàn ăn được sắp xếp vị trí theo bối phận, ba ta được xếp vào góc tối nhất, cách ông nội rất xa. Khi ta đưa microphone tới gần, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Ta liếc mắt nhìn sắc mặt của mẹ, lần này bà lại vô cùng lạc quan vui vẻ.

Ông nội không hổ là người giàu kinh nghiệm, không giận mà uy, “Đang có khách, về chỗ ngồi xuống.”

Ta lắc đầu, quyết định để lại cho người kia một chút mặt mũi, nhẹ nhàng kề sát bên tai ông nói: “Ông nội, ông không nói sẽ làm anh ấy mất mặt!”

“Đàn ông là phải dựa vào tướng mạo!” Âm thanh rất to, có thể nói là rung trời chuyển đất!

Ách, ta nhún vai, về mặt vô tội, “Thế nhưng sự thật là anh ấy có ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái gì lắm đâu!”

“Hừm!” Ông xì một tiếng rõ to, sau đó nói: “Cục đất trong lò sát sinh, mỗi ngày có thể mổ trên trăm cái đầu heo.”

Cục đất... Ta nhướng mi, cười hắc hắc, “Ông nội, nhu cầu thịt heo trong tiệm bánh bao nhà chúng cháu một ngày đêm cũng cần đến hơn mười cân.”

“Cái đó khác.”

“Ừa? Xin hỏi ông nội, vậy là vì sự nghiệp nuôi heo của nhà chú Tam thịnh vượng phát đạt sao?”

“Ngồi xuống!”

Ta nheo mắt, vẫn cứ cười, “Ông nội đừng giận.” Sau đó, ta đặt cái đùi gà vào chén của ông, “Mời ông ăn.” Ta cả gan làm loạn, đưa tay lên sờ, lau lau vết dơ trên mặt ông nội, ra vẻ hiếu kỳ, “Chú Tam không có con gái sao?”

“Về chỗ, ngồi xuống ăn!”

Ta vô cùng thân thiết giúp ông nội vuốt thẳng lại mái tóc bạc thừa thớt của ông, rồi cười: “Tuy rằng cháu có bằng cấp, nhưng lại chưa từng nghiên cứu về lịch sử phát triển của heo thịt!”

“Không cần giải thích!”

Ta lấy một cái ghế đến ngồi bên cạnh ông, rồi gấp cho ông một ít rau, “Vậy chúng ta cần lý giải vấn đề lịch sử nào ạ?”

“Tùy.”

“Hắc, ông nội, ông có biết người đầu tiên thống nhất đất nước trong lịch sử là thuộc triều đại nào không?” Ta tiếp tục cười đến hoa xuân xán lạn, xua tan cả bầu không khí nặng nề vừa rồi.

“Triều Tần.” Đột nhiên toàn thân hứng thú không nhịn được.

“Câu trả lời hoàn toàn chính xác, ông được cộng mười điểm!” Ta lại cầm cái đùi gà trong chén của ông nội lên, “Vậy nữ hoàng tể đầu tiên là ai?”

“Võ Tắc Thiên.”

“Trả lời chính xác, lại cộng mười điểm! Ông nội, ông phải đeo thêm cái kính vào rồi đó!” Ta tiếc hận nói, “Hoàng triều phong kiến cuối cùng là triều nào?”

“Thanh triều.”

“Trả lời chính xác!” Mấy câu trôi qua, ta cười cười nhìn cái tên đồ tể kia, “Ôi chao! Hỏi anh một câu đơn giản thôi nha, vị hoàng đế thứ ba của Đường Triều tên là gì?”

“Ách... Đường... Đường...”

Ta phất chốc thu hồi vẻ tươi cười, “Đường? Người ta họ Lý nha!” Sau đó vẻ mặt giống như địa hình gợn sóng gập ghềnh, “Rất rõ ràng, tôi với anh, chúng ta bất đồng ngôn ngữ.”

“...” Toàn bộ bàn ăn nhốn nháo.

Ta lại tiếp tục cười, “Mọi người ăn tiếp đi!”

“...”

“...”

Trên xe lửa trở về, nỗi nhớ nhà của ta dâng lên.

Xuống xe chưa được bao lâu, ta chạy thẳng đến nhà Nghiêm Tử Tụng, chẳng thấy một chút nào.

Nhưng gian nhà lại vắng vẻ, gõ cửa cũng không ai trả lời. Tâm tình như hoa tươi nở rộ nhất thời điêu linh. Đợi một hồi lâu, suy nghĩ nát óc mới phát hiện, hóa ra mình không hề có cách nào liên lạc với Nghiêm Tử Tụng. Con bà nó chứ, tên này rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Mãi cho đến trước ngày khai giảng, ta cũng không gặp được Nghiêm Tử Tụng.

Trước khai giảng một ngày, ta đột nhiên nhận được một món quà. Sau khi ký nhận bưu kiện, ta kiểm tra thì đó là một cái hộp nhỏ rất tinh xảo. Mở hộp ra, nằm lẳng lẳng bên trong là một chiếc lắc tay bạch kim, kiểu dáng rất xinh đẹp sang trọng.

Bên trong còn có một tờ giấy nhỏ mang theo nét chữ hoàn toàn xa lạ.

“Năm mới vui vẻ”

Ký tên: Tử Tụng.

Oh my hero!

Cảm giác đầu tiên của ta chính là: chỉ có hai từ, sao lại khó đọc thế này.

Cảm giác thứ hai là: Nghiêm Tử Tụng, anh chạy đi đâu rồi hả, kết quả người nhớ anh lại là em.

Sau đó, ta nhắc nó lên cầm trong tay, hứng thú rồi.

Nhớ anh quá, Nghiêm Tử Tụng.

Phiên ngoại 2: Hương vị tình yêu

Hắn bị cận thị bẩm sinh, nhìn cái gì cũng đều mờ mờ lung lung. Từ khi có ký ức đến nay, phố lớn ngõ nhỏ đều lưu hành một câu ca:

Hoa trong gương, trăng dưới nước

Người có thể nhìn rõ cái thế giới hay thay đổi này không...

Hắn rất ít khi nghe nhạc, chỉ là, chẳng hiểu sao lại nhớ rõ ca từ của bài hát này. Thay đổi liên tục, là một sự hình dung vô cùng chuẩn xác về thế giới này.

Nhà hắn hắn là rất có tiền. Hắn ở trong một khu biệt thự được quảng cáo rùm beng là rất giàu có, ở trong một căn biệt thự lạnh như băng.

Cha mẹ không quan tâm đến hắn, cũng không quan tâm lẫn nhau. Có thể là vì những căn phòng ở quá lớn, lớn đến mức chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt cha mẹ hắn nhìn nhau đã tràn đầy xa lạ. Sau đó, tranh chấp cãi vã ầm ĩ, rồi lại cãi vã tranh chấp ầm ĩ.

Chỉ là, đấu võ mồm thì cha chẳng bao giờ thắng được mẹ cả.

Mẹ của hắn rất đẹp. Đó có lẽ là nguyên nhân cha cưới mẹ về nhà. Nhưng tài kinh doanh trời phú của mẹ cũng bắt đầu từ từ lộ ra, từng bước xâm nhập vào sự nghiệp của cha, rồi từng ngấm từng ngấm thôn tính. Khuôn mặt lạnh băng, những lời châm chọc lạnh lùng cùng vẻ cười nhạt không hề có chút độ ấm của mẹ làm cho hắn hết lần này đến lần khác nhận biết được sự cường thế của bà.

Lúc còn nhỏ, hắn luôn đeo mắt kính, đứng ở một bên mà nhìn. Sự tình đi đến lúc cuối cùng, cha hắn bắt đầu yếu thế, nhún nhường như đàn bà. Sau đó, mỗi lần trông thấy hắn, ông đều chỉ thẳng vào mặt hắn mà mắng, đầy vẻ oán hận, còn trút hết cơn tức giận đầy ứ trong lòng lên người hắn.

Mãi cho đến một lần, bà bảo mẫu hết lòng yêu thương hắn đã dùng tay che khuất đôi mắt hắn, kéo hắn ra khỏi hiện trường trước khi cha mẹ hắn khai chiến.

Rất cuộc, hắn nói với bảo mẫu rằng, con choáng đầu, không muốn đeo mắt kính nữa, không muốn nhìn thấy nữa.

Trong mộng lung, thế giới mà hắn nhìn thấy được, có đôi lúc lại đẹp đẽ hơn cả khi nhìn thấy rõ.

Sáng sớm hôm đó, hắn giật mình tỉnh dậy, phát hiện đã trể rồi mà bảo mẫu cũng không đến gọi hắn dậy. Lúc đi xuống cầu thang, thấy có mấy cảnh sát đứng trong đại sảnh, hình như đang điều tra nghi vấn gì đó. Chỉ là, cái gì hắn cũng không nhìn rõ.

Sau đó, hắn rửa mặt đánh răng, thay quần áo rồi đến trường.

Nhưng khi sắp đi ra tới cửa, bảo mẫu đột nhiên ôm chầm lấy hắn, dùng một chút âm thanh run rẩy mà nói: “Câu chủ, hôm nay chúng ta ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Hắn cũng rất ngoan, nghỉ ngơi.

Thời gian đó, thật ra mắt kính lúc nào cũng được treo trước ngực hắn. Chỉ cần đeo vào, rất nhiều sự vật đều sẽ rõ ràng.

Nhưng hắn vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên, chẳng nói lời nào.

Buổi sáng hôm đó hắn chẳng được ăn thứ gì. Thời kỳ dậy thì, dạ dày rất mau đói. Ngồi mãi cho đến trưa, sắc mặt đã đổi sang trắng bệch.

Loại tư vị này cực kỳ khó chịu. Dạ dày quặn quết vào nhau, đau đớn, khó có lời nào tả nổi.

Cứ thế cho đến sau này, có rất nhiều bạn nữ mang đồ ăn đến cho hắn, hắn đều ăn hết, không hỏi nguyên do.

Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy nóng nảy một cách khó hiểu. Đại thể cũng giống như lúc cha cưới mẹ, mấy bạn nữ đó chỉ vì chằm trúng khuôn mặt của hắn mà thôi.

Thật ra, cha đã chết. Trong lúc bọn họ nói chuyện nói nhau có đề cập đến cái gì là... uống thuốc ngủ tự sát.

Hắn mơ hồ còn nhớ có mấy lần khắc khẩu, cha hắn vẫn thường hét lên: “Tôi chết cho bà xem.”

Tôi chết cho bà xem.

Sau này, bọn họ nói, cả đời cha hắn đều rất thuận lợi, cuộc sống quá thuận buồm xuôi gió nên khi đứng trước sự phản bội, cường hãn cùng xinh đẹp của mẹ, đã thất bại thảm hại.

Bỗng dưng nhớ đến tựa đề của một quyển sách, sinh mệnh vô pháp thụ trọng, hắn là như vậy.

Ngày đó, mẹ đột nhiên đi tới ôm hắn. Ban đầu hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng bị ôm lâu đến mức khó chịu, hắn bắt đầu liều mạng giãy dụa, nhưng vẫn không khóc. Thật ra, cái chết của cha cũng giống như cái ôm này của mẹ, đều khiến hắn cảm thấy xa lạ.

Đột nhiên, chẳng biết từ trong đám đông nhảy đầu ra một người phụ nữ, bà ta kéo hắn ra rồi tát mạnh vào mặt hắn. Quá bị động, hắn ngã ngay xuống đất. Khuôn mặt nhất thời giống như bị lửa thiêu, vô cùng đau rát.

Một khuôn mặt mơ hồ xuất hiện trước mặt hắn, chỉ vào hắn mà nói: “Đồ tạp chủng, chó đẻ.”

Âm thanh vô cùng chói tai cứ vang vọng: “Đồ tạp chủng, chó đẻ.”

Sau đó, tiếng tranh chấp vang lên không dứt.

Hắn thấy đầu óc choáng váng. Sau đó, lẳng lặng nghĩ, thế giới này, còn có cái gì đáng để con người nhìn rõ đây?

Đến trường, tan học.

Đến trường, tan học...

Đột nhiên không thể chịu đựng được, có một ngày, hắn xách ba lô lên vai đứng trước mặt bà, nói: “Con muốn ra ngoài sống.”

Mẹ giống như nhìn thấu được tâm tư của hắn. Bà dùng một giọng nói dịu dàng quá mức nguy trang để nói với hắn: “Cũng tốt, hiện nay mẹ bận rộn nhiều việc, không rảnh chăm sóc cho con. Con đến nhà cậu ở một thời gian đi.”

Thế là, hắn đi.

Nhà cậu không lớn, nhưng vẫn cho hắn cảm giác mất tự do.

Từ nhà cậu đến trường quá xa, đi lại không tiện, cho nên hắn phải đổi sang học trường khác. Vẫn như trước, cái gì cũng đều không thấy rõ, đeo mắt kính liền bị choáng đầu.

Nhưng sinh hoạt hàng ngày lại làm cho hắn nghĩ, thật ra cũng chẳng có gì đáng nhớ. Sau đó chậm rãi lớn lên.

Nghe người ta nói, con trai mới lớn sẽ phản bội, tranh luận, gây lộn, đánh nhau, còn có...

Bỏ nhà ra đi.

Hắn nhảy vọt qua khúc nhạc dạo, sau đó nói, tôi muốn bỏ nhà ra đi.

Bỏ đi, nhưng cùng lắm cũng chỉ là ra ngoài đi dạo một chút.

Một mình chậm rãi đi trên đường, cứ nghĩ hình như con đường này không bao giờ kết thúc. Đi đến lúc chân mỏi nhừ, đau nhức, thậm chí mắt luôn cảm giác, giống như không còn là chân mình nữa mới quay trở về. Con đường nhìn không rõ lắm, nhưng phương hướng giống như đã ấn ký trong lòng, từng bước một dẫn hắn trở về nhà cậu. Cậu không nói gì, nhưng Du Hoàng Nhung lại nói: “Mày thật trâu bò.”

Tối hôm đó nằm trên giường, đôi chân đau nhức đến mức không tài nào ngủ được. Nhưng như vậy cũng tốt, hắn rốt cuộc đã hiểu được... cảm giác đau nhức là như thế nào.

Trong thời gian rất dài ở chung với cậu, vừa hay đã quên lãng được đáng đáp của người phụ nữ đã từng làm hắn sợ hãi, vừa hay, hắn bỏ đi hết lần này đến lần khác, đôi chân cũng sẽ không đau nhức nữa.

Sau đó hắn bàn với cậu, ngôi nhà quá mức to đẹp đột nhiên tạo cho hắn áp lực khó hiểu, không chút do dự liền dọn ra ngoài.

Chuyển đến một căn nhà nhỏ cũ nát chỉ có Hoàng Nhung và hắn nhưng vẫn như trước, không có lòng trung thành, cũng không có cảm giác gia đình.

Đàn độn sống phí thời gian, cái gì cũng không thêm nghĩ nữa, chỉ thích đọc sách. Sau đó một mình, cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề cô đơn này.

Mãi cho đến khi quen biết với cô.

Bất ngờ xuất hiện, đầu đá lung tung rồi chạy ào vào ngực hắn.

Thời gian đó, cô luôn đi theo bên cạnh Vương Đình Hiên, còn chỉ là một cái bóng mờ lung.

Nhưng cô đột nhiên bỗng nhiên gọi hắn, “Chào sư huynh!”

Trong ngực không hiểu sao lại lộ bộ một chút, giọng nói ẩn tượng, chẳng hiểu sao, hắn bất ngờ lại bắt đầu tưởng tượng dáng dấp chủ nhân của giọng nói đó, nhiệt tình dào dạt, tràn đầy sức sống.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của sư huynh?”

Hắn có thể cảm thụ được đường nhìn của cô, chăm chú, nhiệt tình như lửa. Nhưng hắn vẫn bảo trì trầm mặc, mơ hồ nhìn thấy cô và Vương Đình Hiên có vẻ vô cùng thân thiết. Sau đó, Vương Đình Hiên gọi cô: Tiểu biến thái.

Hắn nhìn về phía cô, nhưng hắn lại không nhìn thấy rõ lắm, lại đột nhiên muốn chiêm chọc.

Dù sao thì người đang đứng bên cạnh cô, cũng chính là Vương Đình Hiên ưu tú. Nhưng sao hắn cứ cảm giác đường nhìn của cô hoàn toàn, toàn bộ đều rơi vào trên người hắn. Có lẽ cô chỉ muốn đùa vui, châm trúng, đại khái cũng chỉ là khuôn mặt của hắn.

“Người đâu, cứu mạng a! Ăn cướp a!”

Lần thứ hai nghe thấy âm thanh như thế, không ngờ lại là khởi đầu của một tấn hài kịch.

“Ăn cướp a! Sàm sỡ a!”

Kỳ thật, phải công nhận là âm độ của giọng nói này cực cao. Nhưng hắn nhất thời lại không nhớ ra, lại nhìn không được quay đầu lại nhìn một chút. Sau một khắc, đột nhiên có một bóng người chạy ào đến ôm chầm lấy hắn, vừa ôm hắn vừa rống lên: “Cứu – Mạng!”

Hắn đang suy nghĩ, cô gái như vậy, có đúng là cả đời đều sẽ vui cười đùa giỡn như vậy hay không?

Xung quanh đều tràn đầy âm thanh huyền ảo âm ỉ của cô, nhưng cảm giác được cô ôm hắn cực chặt, dùng lực mạnh như vậy... Đột nhiên tồn tại một sự bài xích. Hắn chậm rãi đẩy cô ra, mắt kiên nhẫn quát lên: “Cút sang một bên!”

Không thích con người cô như vậy, người có thái độ sống như vậy, cực không thích.

Tất cả con gái khi nghe thấy lời quát mắng như vậy đều sẽ bị mất mặt không chịu nổi. Nhưng thông qua giọng nói của cô, lại phản phát cảm nhận được dáng vẻ tươi cười của cô. Cô không thêm để ý, ngọt ngào gọi hắn: “Nghiêm ca ca.” Còn nói: “Anh đi thông thả nhé.”

Không nói gì để chống đỡ.

Lần thứ ba, cô hỏi hắn: “Khách quan, xin hỏi anh muốn gọi đầu ư?”

Âm thanh giống như một con mèo ăn vụng, lại khiến hắn tưởng tượng ra đôi mắt đang cười tủm tỉm của cô.

Giọng nói này hắn đã có ấn tượng rồi, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. Chậm rãi một chút, chậm rãi một chút, khi tâm tình đã dần lắng xuống, hình như hắn nhớ ra được cái gì, cũng vô cùng hiếu kỳ về chủ nhân của âm thanh nghe cứ như một cô bé tinh nghịch. Bàn tay cô luôn vào tóc hắn, chạy đi chạy lại, động tác đúng là mềm nhẹ mà nhẫn nại.

Hắn đột nhiên hỏi cô: “Có phải là tôi đã gặp cô ở đâu rồi không?”

Cô cố sức ừ một tiếng.

Phải ư? Hắn suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra. Cảm thụ được lực tay vừa đúng của cô, cảm giác được cả hô hấp của cô cũng đang nhảy nhót, bất thành hình, hắn rất muốn, rất muốn nhìn thấy dáng dấp của cô một chút.

Vì vậy, mở mắt ra.

Vừa hay nhìn thấy ngay khuôn mặt tươi cười của cô.

Sau đó, ba chữ ‘Tương Hiểu Mạn’ lập tức chạy ào vào trong đầu hắn.

Tương Hiểu Mạn, bọn họ gọi cô như vậy ư.

Lúc hắn rời khỏi hiệu cắt tóc, cô cũng bắt đầu đi theo. Bước chân của cô cũng truyền thụ cả niềm vui sướng của cô, còn có giọng hát nhỏ nhỏ nhẹ nhàng của cô nữa. Tùy tính nổi lên, hắn lại đột nhiên muốn nghe làn điệu khác lạ đó.

Nghe người ta nói, âm thanh cũng có sức cuốn hút. Mà âm thanh của cô tràn ngập một lực hấp dẫn mạnh mẽ, khiến hắn không tự chủ được, muốn được nghe nhiều hơn.

Bỗng nhiên có lúc giọng hát lại im lặng, giống như bất ngờ biến mất không chút dấu vết. Bởi vì mãi nhìn thế giới với đôi mắt mông lung, đột nhiên hắn rất muốn biết, có đúng là cô đang ở phía sau hắn hay không.

Nhưng chính hắn lại nói với cô, “Ai cũng được, riêng cô thì không.”

Đường Bá Hổ chỉ vì nhìn thấy nụ cười của Thu Hương ba lần mà thần hồn điên đảo.

Cha cũng nói, gặp mẹ ba lần, liền quyết định rước bà về nhà.

Hắn chỉ nghe giọng nói của cô ba lần, lại vững vàng nhớ kỹ khuôn mặt của cô, không sao quên được... khuôn mặt tươi cười của cô.

Tương Hiểu Mạn.

Tương Hiểu Mạn.

Cô rút ra xa một chút, rút xa một chút. Hắn căn bản là không thể nào cùng cô dây dưa.

Hôm đó là lễ quốc khánh, đám bạn trước đây hẹn hắn đi chơi game. Hoàng Nhung đẩy hắn ra khỏi nhà, nói, anh đi đi.

Nhưng có lẽ, có câu nói rằng, âm hồn không tiêu tan.

Hắn nhìn thấy cô. Lúc đó, chỉ vì dạ dày có chút không tốt, hắn phạm lỗi sinh hoạt rất nực cười...

Nhưng đột nhiên nhìn thấy cô, lẫn trong đám đông, vóc dáng không cao, bóng dáng không nhìn thấy rõ lắm, nhưng hắn vẫn có thể chắc chắn đó là cô.

Tuy rằng không thấy rõ cô, nhưng biểu tình lúc đó của cô cứ quanh quẩn trong đầu hắn một cách rất rõ ràng.

Giật mình, vô cùng kinh ngạc, rất kinh ngạc...

Muốn cười, không hiểu sao lại rất muốn cười.

Sau đó, nói với cô câu được câu chăng, nhưng tâm tình lại cứ khoái trá một cách khó hiểu. Nhưng khi bình tâm lại, hắn lại nói với chính mình, không thể tiếp cận cô nữa, cô không được.

Trò chơi Nhai Phách, hắn thua cô hết lần này đến lần khác. Hắn luôn là người không thêm để ý nên cũng không có tính hiếu chiến, nhưng khi đeo mắt kính vào, nhìn thấy cô ở đối diện đang hăng hái cao ngạo, đắc ý rồi lại còn giả vờ như không có gì, hắn đột nhiên nghĩ, không muốn thua...

Tương Hiểu Mạn.

Sau đó, cô giúp hắn thắng, đổi lấy điều kiện phải cùng cô đi dạo phố, lại vừa hay gặp phải Vương Đình Hiền.

Dành cho hai người đó không gian riêng, vốn đã muốn bỏ đi rồi, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn vẫn ở lại. Nói cho dễ nghe thì tất cả chỉ vì cá cược, nhưng thật ra hắn muốn xem cô có đúng là sẽ đi theo Vương Đình Hiền hay không,

Nhưng cô không đi, vậy là hắn lại cùng cô đi mua sắm. Xong xuôi, không ngờ cô lại hẹn hắn gặp mặt.

Đến ngày hẹn, hắn viết hai tờ giấy nói: Tôi sẽ không đến.

Cút đi.

Sau đó lại ra khỏi nhà rất sớm, nghĩ, trời mưa rồi, không biết cô có đến hay không.

Không ngờ cô vẫn đến, hai tay trống trơn đứng ở hàng kia. Hắn thấy không rõ được khuôn mặt của cô. Thật lâu thật lâu, cô ngồi xồm xuống đất. Đã vài lần hắn muốn bỏ đi, rõ ràng đã viết giấy để lại cho cô rồi mà, coi như cũng hết lòng quan tâm.

Nhưng bước chân lại không thể khống chế, đi đến bên cạnh cô. Đại khái không muốn trông thấy cô bé suốt ngày đều cười tùm tùm lại đột nhiên tắt hết tiếng cười.

Sau đó, cô bắt đầu khóc, cô hỏi hắn vì sao cô lại không được.

Cô biết không? Có biết hỏi như vậy có ý nghĩa gì không? Cô nói, muốn trở thành người ở bên cạnh hắn sao? Câu hỏi đơn giản đó, rõ ràng Vương Đình Hiền đã từng hỏi qua, nhưng từ chính miệng cô hỏi ra, không ngờ cảm thụ lại khác biệt đến vậy.

Nhưng kỳ thật, hấn và cô cùng lắm cũng chỉ là hai người xa lạ.

Đột nhiên nhớ đến lí do thoái thác của Hoàng Nhung ngày đó: Thầy tướng số nói nếu trong vòng ba lần gặp gỡ mà hấn có thể nhớ kỹ gương mặt của cô gái, hấn ở chung với cô ta sẽ không may cả đời.

Hay là, không thể được.

Hấn còn nhớ rất rõ hôm đó hấn còn hỏi cô: “Nếu cô chết, có ai đau lòng vì cô hay không?” Hấn chỉ liên tưởng đến cái chết của cha, hình như vẫn chưa khiến cho bất cứ ai đau lòng, kể cả hấn.

Nhưng cô bắt đầu tác loạn trên xe đạp, đột nhiên hấn thấy rất khản trương, hấn sợ cô bị thương...

Chỉ trong nháy mắt, hấn bắt ngờ lại lo lắng cô có bị thương hay không. Sinh mệnh vô pháp thụ trọng, đột nhiên trong đầu lại dấy ra những lời này.

Hấn tức giận rống lên: “Cút!” Mau cút đi, càng xa càng tốt.

Nhưng cô không hề nghe theo, chỉ giống như trước, ăn nói lung tung lộn xộn, giọng nói có vẻ kiên cường, thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng không hiểu vì sao lại khiến lồng ngực hấn hơi hơi chua xót.

Tương Hiểu Mạn.

Tương Hiểu Mạn.

Hấn nói với cô, “Tôi đưa cô về nhà.”

Còn nói: “Xin lỗi, tôi chỉ quen sống một mình”...

Mấy ngày sau, Vương Đình Đình đến tìm hấn, nói chị ấy rất thích cô bé đó, em trai của chị ấy cũng rất thích. Còn nói: “Tiệc sinh nhật của em trai chị, cậu cũng đến tham dự đi.”

Phải đi chứ, có thể được ăn rất nhiều.

Mỗi khi gặp một món ăn lên, hấn đều không ngừng suy nghĩ, không biết Tương Hiểu Mạn có đến tìm mình hay không. Nhưng hấn không đợi được, hơn nữa, sau bữa tiệc sinh nhật hôm đó, cô cũng biến mất tăm.

Nói ra cũng rất kỳ quái, biểu tình của cô, dáng tươi cười của cô, thậm chí cả nước mắt của cô, trái lại càng thêm rõ ràng.

Cuối tuần về nhà, lúc đói lại đột nhiên nhớ đến nhà cô có bán bánh bao, mềm xốp, vị mặn hòa với vị ngọt rất ngon miệng. Đơn giản chỉ muốn đến đó mua bánh bao, ra khỏi nhà còn đeo cả mắt kính, có thể nhìn rõ hơn để chọn bánh bao.

Một lần, hai lần, ba lần...

Đến cuối cùng hấn không đến tiệm bánh bao nữa, nhưng trên đường đi dạo hay đến trường, trong thang máy đến thư viện đều sẽ tưởng tượng thấy cô đột nhiên từ đâu đó nhảy ra, gọi: “Nghiem Tử Tụng.”

Nhưng mà, cô biến mất.

Tựa như cứ thế đột nhiên biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn không hỏi, chỉ nghĩ, biến mất cũng tốt. Nhưng vào một buổi sáng sớm, lúc hắn hầu như đã từ bỏ, trong tình huống chẳng hề chuẩn bị chút tâm lý nào, cô từ ngoài cửa chạy ào vào lòng hắn, dùng một thanh âm xưa cũ mà nói: “Nghiem Tử Tụng, em nhớ anh.”

Không ngờ hắn lại xúc động đến mức gần như rơi lệ.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai nói những lời này với hắn.

Cô nói với Hoàng Nhung, “Chào bạn, tôi là bạn gái của Nghiem Tử Tụng.”

Bạn... bạn gái? Không ngờ... không có cách nào phủ nhận.

Hắn lẳng lặng ăn tô miến cô nấu. Miến rất mềm, vị cũng quá mặn, thế nhưng hắn lại thấy ăn cũng khá ngon. Chậm rãi ăn xong, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, chân chừ một lát mới hỏi: “Cô, ngày mai... có đến không?”

Còn có, nhớ em.

Chương 31:

Hành lý của ta luôn không nhiều, giới lăm cũng chỉ có vài bộ quần áo.

Trường học khai giảng, hôm nay để tiện cho học sinh đã khai thông một chuyến tàu đặc biệt. Cho nên chỉ cần mang hành lý đến địa điểm xác định rồi lên xe là ok. Chỉ có điều, Nghiem Tử Tụng này, anh dùng tiền mua lắc tay cho em, không bằng mua một cái điện thoại di động cho mình đi. Làm hại em bây giờ chẳng thể nào liên lạc với anh được.

Bây giờ ngẫm lại, ta cũng không phải là loại nữ sinh đeo bám người khác. Ngoại trừ làm cơm cho hắn, trò chuyện vài câu, đa số thời gian chúng ta đều ở trong phòng hắn, mạnh ai nấy làm việc của mình.

Trên chuyến xe trở về trường, ta giờ ngón tay lên tính toán. Số lần Nghiem Tử Tụng chủ động, chỉ duy nhất có lần này thôi, không ôm ấp, không tươi cười, cũng chẳng có biểu hiện gì khác.

Thứ hắn cho ta, chỉ là không cự tuyệt.

Bán cao! Không ngờ ta còn chưa đủ hiện trạng.

Thiếu này thiếu nọ, thiếu a!

“A ——” Ta rống to một tiếng, phút chốc nhảy dựng lên khỏi ghế, làm trò trước tất cả các bạn học trong xe: Giang rộng hai tay, bàn tay nắm chặt, ngửa mặt rống dài: “Thực sự thiếu a ——!!”

Tiếp theo là tư thế ôm cầm trầm tư.

Vậy, bây giờ phải làm sao đây?

Khi hoàn hồn mới phát hiện, đồng bào trên xe đang nhìn ta đầy vẻ thông cảm. Toàn thể đều nghiêm nghị, một tiếng cũng không rên, cho ta điều tốt đẹp nhất chính là hoàn cảnh cân nhắc.

Ngắm lại, bọn họ cũng chẳng dễ dàng gì, bỗng dưng vung lên khuôn mặt cười, chớp mắt mấy cái cảm khái: “Cạm tạ, tôi không sao.”

Toàn thể đồng bào chung hừng.

Ta phát hiện, thật ra ta rất thích nhìn vẻ mặt này của người khác, rất có cảm giác thân thiết, tâm tình cũng thư sướng hơn một chút.

Nhưng mà Nghiêm Tử Tụng —— cắn người, (nước mắt lưng tròng), cắn chết người!

Trở lại ký túc xá, dù sao cũng vừa mới tết xong, tất cả mọi người đều hưng phấn, vui sướng.

Ngoại trừ ta...

Mọi người đều mang theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn tết, quần áo mới đầy bàn.

Lôi Trần Tử cùng Tiểu Lâm Tử đều mua mấy vi tính mới, mạnh ai nấy lo.

Ôi, Yêu quái đại nhân, gió mát hữu tình này, thu nguyệt vô biên đó, trách sao tâm tình của ta lại sống một ngày dài bằng một năm như thế.

Tay ta vừa chơi PSP của Tiểu Mễ vừa thò tay bốc một viên chocolate cậu ấy vừa mang từ Thụy Sĩ về, nhét vào trong miệng. Ngắm lại... tất cả những thứ này đều nhờ tiền mua về. Tiền, quả thật là một thứ tà môn, có thể làm cho dục tiên dục tử, muốn ngừng mà không được.

Ngày mai là cuối tuần, các trường học đều sẽ chuẩn bị một ngày như thế để những người khó thích nghi trở về nghỉ ngơi.

Còn ta, cũng không chủ động đi tìm hấn.

Dĩ đó mà, muốn chí ít cũng phải có một lần hấn chủ động tới tìm ta, nói hấn nhớ ta chứ.

Kết quả ta nghĩ, Nghiêm Tử Tụng quả nhiên là tiểu yêu quái ông trời phái tới để hành hạ ta.

Mặc cho ta mãi mãi chờ đợi, hấn cũng không xuất hiện.

Hấn không xuất hiện, Hoàng Quang Vinh lại xuất hiện.

Hoàng Quang Vinh nói, ở chung với cô riết rồi anh họ cũng trở nên thực dụng luôn, dạo này còn đòi mua điện thoại di động.

Ta không nói gì, trầm mặc một lúc sau mới hỏi hấn, anh họ đang ở đâu.

Hoàng Quang Vinh phòng chừng bị ép phải tiếp thu thân phận bạn gái của ta, sau đó nói cho ta biết địa điểm.

Mỗi buổi tối, hấn đến làm công cho một tiệm giày lớn nằm trên con đường thương mại dành riêng cho người đi bộ, đối diện trường học của chúng ta.

Mãi cho đến chín giờ tối.

Ta đã từng nghĩ, tưởng tượng xem có đúng là hấn đang khiêng thếp, chở than, có đúng là đang bán đứng linh hồn, bán đứng thể xác hay không. Nhưng không hiểu sao, khi thật sự thấy hấn làm việc, thấy hấn dùng sợi dây đỏ cột nhẹ chiếc mắt kính đen thả thông trước ngực, trong lòng ta bỗng bùng lên một ngọn lửa vô danh. Sau đó xông lên trước, kéo hấn đi ra ngoài.

Thế nhưng...

Ta kéo hần không nhúc nhích.

Hần nói, Tương Hiểu Mạn, tôi đang bận...

Ta suy nghĩ một chút, hầu như không chần chờ chút nào, rồi bước đến trước mặt ông chủ của bọn họ, nói: “Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, thổ huyết cũng phải bán phá giá, mua một tặng một!”

Sau đó, ta theo Nghiêm Tử Tụng đi làm.

Đường dành riêng cho người đi bộ buổi tối rất đông, còn có thể nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc trong trường. Chỉ có điều, đến xem thì đông, người mua rất ít.

Có lúc vào kho hàng sắp xếp kiểm kê giày, có lúc phải ứng phó với các loại khách hàng, thử giày, chiều dài, cười niềm nở. Sau đó mang những đôi giày đã được thử xong về kho chờ giao hàng.

Sáu giờ đi làm, chín giờ tan tầm. Đứng suốt ba tiếng đồng hồ, bàn chân đau nhức không chịu nổi. Nếu nói không phiền lụy, tuyệt đối là gạt người thôi.

Trong tiệm còn có ba nhân viên nữ, cũng thuộc loại đại diện đại phé, hoạt bát phóng khoáng. Nghiêm Tử Tụng nói không nhiều lắm, cho nên những lúc vắng khách, có chút thời gian rảnh rồi các nàng lại quần quýt lấy Nghiêm Tử Tụng hỏi cái này cái nọ.

Ta không quản, ta chỉ ve vãn những đôi giày.

Thật ra trong thời gian đó, ta không chủ động nói với hắn một câu nào, bất luận là khi đi làm hay là sau khi tan tầm.

Hắn cũng vậy.

Nhưng chiều nào hắn cũng lặng lẽ theo sát phía sau, đưa ta về đến tận cửa ký túc xá.

Sau đó lặng lẽ rời đi.

Không mở miệng nói... Ồ, rất khó nói sao?

Đúng thật là.

Con gái, quan trọng nhất là cái gì?

Trình tiết?

Khuôn mặt đẹp?

Trí tuệ?

Cũng không đúng! Là tát vào mồm, tát vào mồm a! Ăn, nói, hát, tất cả đều nhờ vào cái miệng nhỏ nhắn. Nếu không có người, ta sống thế nào?

Thế nhưng liên tục không có ai chào hỏi ai, ta và hắn không nói chuyện với nhau lấy một câu. Bất luận các cô gái khác nói với hắn cái gì, ta cũng không đi qua bảo vệ chủ quyền.

Ta đợi tự Nghiêm Tử Tụng phải nói ra, ví dụ như: tôi là hoa đã có chủ.

Nhưng Nghiêm Tử Tụng chỉ đứng ở bên cạnh ta, các cô có nói cái gì, hắn đều chỉ hơi nhúu mày một chút, không đáp lời, cũng không hề đưa ra câu trả lời như ta chờ mong.

Ta có một loại ảo giác, từ khi quen biết ta, Nghiêm Tử Tụng càng trở nên trầm mặc hơn.

Có thể, hắn bởi vì ta mà trầm mặc...

Ngực mơ hồ có chút khó chịu, lại căng thẳng căng thẳng, đến mức hoảng sợ.

Nhưng ta cũng quyết tâm, chết cũng không mở miệng.

Tháng ba mưa bụi.

Hết Tết Nguyên Tiêu, lại nhin thêm mấy ngày nữa, rốt cuộc cũng đến mùa mưa dầm.

Trời cứ đổ mưa rả rích tí tách, liên miên không dứt. Nhưng vì thời tiết se lạnh nên loại giày xăng – đan chất đông từ năm ngoái cũng không bán được.

Kho hàng cũng không lớn, để lợi dụng không gian triệt để nên giày được chất thành từng đống cao. Hôm đó, ta muốn rút ra đôi giày size 36 cho khách, rút rút một hồi, cả cột giày đều bị ta rút đổ. Lúc đó ta đứng trên một chiếc ghế nhỏ, muốn tránh né, trái lại còn không cẩn thận ngã xuống.

Thật đáng đời, bởi vì ta cố ý rút cái ở giữa.

Ừ ừ ầm ầm, âm thanh những hộp giày đổ xuống ở trong không gian nhỏ hẹp bỗng trở nên ầm ĩ lạ thường. Ta xoa mắt cá chân bị đau, ngồi giữa một đống hộp giày, đột nhiên cảm thấy rất oan ức.

Đau nhức thật ra chỉ là thứ yếu, nhưng chẳng biết sao lại chảy nước mắt.

Nghiêm Tử Tụng chết bầm, không ngờ lại dám dùng khuôn mặt đó đi tuyên truyền cho gia sản người khác, bánh bao nhà ta còn chưa bán xong mà.

Nghiêm Tử Tụng nghe tiếng chạy tới. Lúc nhìn thấy ta, hầu như ngay lập tức, hắn nhảy một bước xa vọt tới trước mặt ta, ngồi xổm xuống, mặt mày rất khẩn trương.

Trái ngược với vẻ thông thả thường thấy từ trước đến giờ của hắn.

Sau đó, dường như không nhìn rõ lắm, hắn lấy mắt kính ở trước ngực đeo lên mắt, nhúu mày nhìn ta, “Có đau lắm không?”

Một động tác, một câu nói, một nét mặt khẩn trương, đã khiến ta nước mắt tràn mi. Ta miết miết miệng, vô cùng thương cảm nhìn hắn, sau đó gọi: “Nghiêm Tử Tụng...”

Hắn đột nhiên ôm lấy ta.

Máu chó thật, y hết mấy cảnh kinh điển trong phim điện ảnh. Ta gối đầu lên vai hắn nghĩ thầm, bây giờ mà có camera quay chậm thì lãng mạn cỡ nào a.

“Chuyện gì vậy?” Ông chủ Văn Tấn đến rồi.

“Tai nạn lao động!” Ta ồn ào, sau đó động ở trên người Nghiêm Tử Tụng, đưa cái chân đau ra trước mặt ông lắc lắc.

Ông nhìn đồng hồ điện phía trước, sau đó ồn ào, “Tai nạn cái gì, rõ ràng là chính cô không cẩn thận.”

Không ngờ Nghiêm Tử Tụng lại đi qua đứng trước mặt lão, chưa cần nói tiếng nào đã khiến cho ông chủ cứng họng.

Thấy vậy, ta ngẩng đầu nhìn hắn. Ở góc độ này, phát hiện lúc hắn đeo mắt kính, đôi mắt sương mù kia chỉ trong nháy mắt đã trở nên sắc bén tuyệt vời, còn lộ ra...

Một chút sát khí.

...

Ta hét hồn.

“Lại đây lại đây, các cô, hai người vào đây dọn dẹp một chút, đừng xếp lộn size giày đó!” Sau đó nhìn ta, “Có chuyện là phải bồi thường!”

Nghiêm Tử Tụng không để ý đến, ôm ta đi ra ngoài. Ta hạnh phúc nghĩ, hắn đúng là người hùng của ta. Dùng hai tay quàng qua đầu vai hắn, chăm chú ngắm nhìn hắn.

Đã lâu lắm rồi, không cùng hắn tâm sự.

Hắn ẵm ta ra ngồi xuống một chiếc ghế đá trên đường dành riêng cho người đi bộ, hai bên trái phải là hai cây đại thụ, bên trên treo đèn nê – ông màu lục xen lẫn với những chiếc đèn lồng màu đỏ.

Ta ngồi trên người hắn, mặc hắn giúp ta xoa mắt cá chân. Sáng nay có cơn mưa, ghế đá có chút ẩm ướt. Ta tháo mắt kính của hắn xuống thưởng thức, bắt đầu đi vào trọng tâm câu chuyện. Ta nói: “Nghiêm Tử Tụng, bây giờ anh đeo kính không bị choáng đầu nữa sao?”

Cảm giác bàn tay to của hắn đang xoa mắt cá chân cho ta thoáng ngừng lại, sau đó hắn gạt đầu, lại lắc đầu.

“Là sao?”

“Lúc nhỏ ba mẹ anh hay cãi nhau.”

“Ồ...” Ta ngẩng đầu sang nhìn khuôn mặt nghiêng tuấn tú của hắn, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng lau kính cho hắn, ta biết...

Hắn đang kể về quá khứ của hắn.

“Còn không bằng không nhìn thấy rõ.” Không thấy vẻ mặt phía trước của hắn, chỉ nghe giọng nói ta cứ nghĩ chắc hắn đang khổ sở. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn mới phát hiện ánh mắt hắn thật ra rất bình tĩnh, thậm chí không có lấy một tia chán ghét.

Chỉ là không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy khó chịu, rất khó chịu. Bởi vì không muốn nhìn thấy rõ, cho nên đeo kính cũng trở nên choáng đầu sao? Có thể chỉ là do tác động tâm lý, nhưng không ngờ bây giờ hắn lại đeo mắt kính...

Là vì... ta sao?

Ta phút chốc cố sức ôm chặt lấy hắn, sau đó quyết định biến những suy nghĩ trong trái tim thành hành động: nắm lấy đầu vai hắn, hung hăng cắn xuống.

Hắn cũng không giãy dụa, cũng không kêu đau. Hắn chỉ nhẹ nhàng giữ lấy ta, nói.

“Em thì khác, Hiểu Mạn, anh muốn nhìn em thật rõ.”

Nước mắt tuôn rơi lúc nào không biết, tích tụ trên đầu vai hắn. Ta nhả vai hắn ra, đột nhiên hung hăng khóc to thành tiếng, không thể trấn áp.

Bầu trời đột nhiên lại đổ mưa phùn, cứ lất phất rơi. Những chiếc đèn nê – ông trên con đường dành riêng cho người đi bộ hắt ra thứ ánh sáng lung linh mê hoặc, mềm mại.

Sau đó, hắn còn nói, “Hiệu Mạn, anh nhớ em...”

Hắn nói, “Rất nhớ.”

Mưa bụi lất phất.

Ta nghĩ, kiếp trước nhất định ta đã thiếu Nghiêm Tử Tụng nhiều lắm, bằng không vì sao ta lại thích một người đến nỗi để cho người đó nắm giữ hô hấp của mình, nắm giữ nhịp tim của mình, thậm chí còn nắm giữ cả niềm vui nỗi buồn của mình nữa.

Ta nói này, Nghiêm Tử Tụng ơi là Nghiêm Tử Tụng, người đúng là oan gia của ta rồi.

Thì ra, anh cũng nhớ em...

Ta cứ ngồi lì trong lòng hắn, không chịu đứng lên.

Sau đó, ta quệt lâu nước mắt lung tung, nâng người lên, ánh mắt đặc biệt chăm chú nhìn hắn, vô cùng dịu dàng, vô cùng mềm mại hôn lên trán hắn.

Trong làn hơi se lạnh của mưa bụi còn mang theo một mùi hương đặc biệt. Trên con đường dành riêng cho người đi bộ, tiếng người hòa lẫn dưới ánh đèn nê – ông mê huyền, nghĩ hạnh phúc thật giống cảm giác say xe.

Có lẽ không quen biểu đạt nội tâm, cố gắng quá nên xấu hổ, khuôn mặt hắn rất nóng. Nhất là khi hô hấp của ta phả lên gương mặt hắn, hắn có chút căng thẳng, đoán chừng đang khản trương. Vì vậy, ta lại nổi lòng trọc ghẹo, “Phù ——” “Phù ——” bật hơi thổi mặt vào mặt hắn.

Ấy dza dza, thật đáng tiếc, chiều nay lúc ăn cơm chỉ ăn một chút trứng chiên lá hẹ, cho nên bây giờ lực sát thương của hơi thở không được lớn lắm, khó có thể gây cho hắn đả kích trí mạng!

Hắn đột nhiên vươn tay gõ nhẹ lên trán ta một cái, nhúu chặt đầu mày.

Ta cười cười, thổi vào má hắn, “Phù ——” Hắc hắc!

Bất ngờ phần eo bị một vật thể lạ xâm lấn. Là tay của hắn... Oái, muốn làm gì!

Ta đột nhiên tràn ngập cảm giác nguy cơ, hung hăng trợn trừng mắt lên, nhìn thẳng vào mặt hắn – Có thấy ánh mắt tràn ngập uy hiếp của ta không! Có thấy khóe miệng tà ác không một ý cười của ta không!

Chỉ thấy hắn hơi nheo mắt mê hoặc. Đôi mắt đã khôi phục cảm giác mờ lung như khi không đeo mắt kính. Giọng hắn thông thả mà có tiết tấu: “Kẹo kệt, kẹo kệt.”

“A ha ha ha...” Ta bay, ta sợ nhột...

“Kẹo kệt, kẹo kệt.”

“A ha ha ha...” Gào khóc, ta đoán chừng, bây giờ có lẽ ta đang cười như bị bệnh tâm thần, run rẩy hết cả người.

... o(>_<)o ...

Giằng co như vậy một lúc, hắn đột nhiên vươn ngón trỏ, cực kỳ ôn nhu quệt lên gương mặt ta, giúp ta xóa đi vết nước mắt còn lưu lại. Cảm giác như mưa phùn đã hòa tan ta và hắn, như hoa đào nở rộ tung bừng.

Muốn nói mấy câu trọc ghẹo gì đó ồn ào một chút, tâm tình đang đặc biệt dâng trào.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng ôm lấy ta. Hắn mở miệng, vừa cố gắng vừa phân vân, “Lắc tay... không thích ư?”

“Không thích.” Ta trả lời, không chút do dự.

“Ồ...” Hắn có chút áp lực.

Ta nhún vai, vừa cười cười vừa nhéo mặt hắn. “Cũng đâu phải do đích thân anh tặng, không bằng cảm giác khi được nhìn thấy khuôn mặt vừa xấu hổ vừa chờ mong của anh.”

Hắn nghe ra ta có chút oán giận, cũng đột nhiên thu hồi vẻ nhu hòa, ra vẻ lơ đãng kiến nghị, “Em... ngày mai lấy đeo đi...”

Ta dừng một chút, thu trọn ánh mắt chờ mong của hắn vào đáy mắt mình, sau đó điều chỉnh tư thế, dựa lưng vào ngực hắn, tiếp tục ngắm nghía mắt kính của hắn. Không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ cười cười, “Sao lại cột bằng dây đỏ? Tục quá.”

Không có được đáp án như mong muốn, giọng nói của hắn có vài phần thất vọng, “Không tìm được cái khác.”

“Ừm, Nghiêm Tử Tụng.” Ta đột nhiên hỏi hắn, “Anh có từng ghét em không?”

“...” Là sự trầm mặc của hắn.

Ta dựa lưng vào hắn, cảm nhận nhịp tim của hắn, cũng không chờ hắn trả lời, hô hấp có chút căng thẳng. Sau đó ta mở miệng, nhẹ nhàng nói: “Thật ra, vẫn luôn là em chủ động...”

“Chen vào cuộc sống của anh, có ý cướp đoạt sự chú ý của anh...” Mỗi một câu, ta đều dừng lại một chút

“Có thấy em phiền phức không?”

Cảm giác như lực ôm của hắn đột nhiên tăng thêm vài phần.

Ta cười cười. “Rốt cuộc em vẫn nghĩ anh là của em, nhìn anh sẽ tự nhiên cảm thấy hài lòng. Bá đạo muốn chiếm anh làm của riêng, để dù anh có làm gì thì em cũng cảm thấy hưng phấn, hài lòng, vui sướng...” Sau đó, ta đặc biệt to gan nắm tay hắn đặt lên ngực mình, cũng không hề mất kiên định – nói tiếp: “Nghiêm Tử Tụng, anh hãy nghe cho kỹ đây: cho tới bây giờ em vẫn luôn rất nghiêm túc.”

Nói xong rồi, ta thấy viền mắt mình hơi ươn ướt, nhưng khóe môi vẫn cong lên theo thói quen, “Cho nên...”

Cho nên tình yêu này...

“Anh không cần cảm thấy không xác định đối với em như thế.”

Ta không phải không biết, đối với ta, Nghiêm Tử Tụng cũng có vài phần nơm nớp lo sợ.

Nam sinh đã từng đẩy ta ra, từng nói với ta ‘Tương Hiểu Mạn, cô rút đi.’, hôm nay đã mở miệng nói, còn mang theo rất nhiều bất an cùng không xác định.

Vì sao?

Tình yêu vốn dĩ là một hậu quả của thuyết tương đối. Ta đối với hắn, càng ngày càng không đủ.

Còn hắn đối với ta, càng ngày càng không có cảm giác an toàn...

Ta hít thở thật sâu, tự hỏi vì sao.

Vì sao chứ?

Nghiêm Tử Tụng ơi Nghiêm Tử Tụng, vì sao trước đây cứ thấy anh là muốn cười, nhưng bây giờ đối mặt với anh, trái tim luôn cảm thấy đau xót?

Đau xót ấy, có phải cũng là hạnh phúc không?

Sau đó, cả hai chúng ta đều không nói gì nữa.

Cứ thế, cứ thế.

Cảm giác như cơn mưa kéo dài vô tận, từng giọt thấm thấu qua quần áo chúng ta rồi biến mất.

Rốt cuộc hắn nói: “Anh có thể cùng với em không?”

Ồ, ta còn chưa kịp trả lời, một chữ ‘được’ vẫn đang trôi trong cổ họng, hắn đã cúi người, tiến lên bắt được môi ta.

Hắn hôn rất cố sức, tay hắn vẫn còn đang đặt trên ngực ta nhưng điều làm cho ta kích động nhất là, lại chẳng có bất cứ một mùi vị tình dục nào.

Ta mơ mơ màng màng suy nghĩ, ta có nên hỏi hắn xem, hai cái bánh bao nhỏ của ta có thể thỏa mãn nhu cầu hằng ngày của hắn sau này hay không đây...

...

Trong một quán cà phê cách đó không xa, chẳng biết thế nào lại đang phát một ca khúc cũ xì...

...

Trời mưa gió mịt mù

Trong lòng chỉ mong được tương phùng

Sương khói mịt mù, gió mưa mịt mù

Hỏi thế gian tình là gì?

Hồn cũng cùng nhau, mộng cũng cùng nhau...

Sống cùng nhau, chết cũng cùng nhau...

Cùng hân hân môi thật lâu, sau đó trở về ký túc xá, môi hồng nhuận, che không được, giấu cũng không được.

Tiểu Lâm chẳng màng đến bức tranh châm biếm đam mỹ của mình nữa, cứ len lén ngẩng đầu nghiên cứu đôi môi đỏ mọng như bông lửa, sắc mặt cũng đỏ mọng của ta, muốn nói rồi lại thôi.

Ta đứng trên sân thượng, lấy chiếc gương nhỏ ra mân mê đôi môi đỏ mọng của mình. Nghĩ, ta còn không nhận được cắn môi Yêu quái đại nhân một cái, cố ý tuyên cáo chủ quyền.

Nhớ lại cũng thấy thật là phong cách. Giữa chốn đông người qua lại mà hôn môi nồng nhiệt, cũng không ai đi báo án tố cáo chúng ta phá hoại thuần phong mỹ tục. Hồi đó chẳng nhớ là chú bảy hay chú tám của ta nữa, đã nhổ một bãi nước bọt ở ngay trạm xe lửa, liền bị một bác gái tóm được, bắt phạt 50 đồng.

Tắm rửa xong, thay quần áo rồi ngồi chờ ra trên ghế. Không biết vì sao trong lòng như có một khoảng trống, lúc này mới phát hiện ra Nghiêm Tử Tụng còn chưa nói thích ta, cũng chưa hề nói một lời tỏ tình nào.

Chẳng lâu trước đây, ta cho rằng cả đời này cũng không quán lấy vấn đề này nữa, nhưng hóa ra con người thật sự sẽ thay đổi. Điểm then chốt ở đây là thay đổi nhiều hay ít, thay đổi thành tốt hay tồi bại.

Ta rất chú ý đến nó.

Ta bắt đầu cất tiếng hát, “Ái – tình, chỉ là một trò chơi đơn giản, tuyệt đối không đáng kinh ngạc!”

Hát xong câu này, ta lớn tiếng tuyên bố, ta và Nghiêm Tử Tụng đang cặp bồ.

Thấy môi ta đỏ mọng lên không, là hân hân đó.

Ước ao chưa, hả, hả!

Báo cáo tình hình một cách ngắn gọn xong, ta bò lên giường ngủ. Nằm một hồi, lôi từ dưới gối ra chiếc hộp đựng chiếc lắc tay hân tặng, sau đó lấy nó ra đeo vào.

Ta nghĩ, hay là đeo vào rồi, coi như chúng ta đã xác nhận công khai.

Chương 32:

Mùa mưa kéo dài đến tận Thanh Minh.

Tết Thanh Minh năm nay là ngày thứ năm.

Gia đình Lô Trần Tử thật ra rất truyền thống, cho nên cứ nhất định bắt cậu ta trở về tảo mộ, chiều thứ tư đã vội vã về nhà.

Sáng hôm nay không có lớp, Tiểu Lâm tiếp tục nằm lì trong ký túc xá, an tâm sắm vai hủ nữ của mình.

Tiểu Mễ vẫn như ngày thường, buồn chuyện điện thoại với bạn trai.

Còn ta, vẫn đang ngủ.

Sau đó có người gõ cửa phòng, nói dưới lầu có người tìm ta.

Nhìn ánh mắt ta này, trần ngập ước ao. Ta mặc cả áo ngủ chạy ra lan can nhìn xuống. Dưới một gốc cây đại thụ ngoài ký túc xá, Nghiêm Tử Tụng đứng đó, hai tay nhét túi, ánh mắt chẳng dừng lại nơi nào.

Nghe nói, những ai có thói quen nhét hai tay vào túi quần đều thường giấu kín trái tim rất sâu. Người như vậy, luôn luôn không biểu lộ ra ngoài. Vương Đình Hiền đã thế, hần cũng như thế. Nhưng hai người bọn hần, lại rất khác nhau.

Sáng sớm có sương mù, mưa bụi bay cực nhỏ cực mịn, tựa như những sợi lông ngựa. Ta nhìn không rõ vẻ mặt của hần, chỉ thấy áo sơ mi tay dài màu đậm, măng – sét bị xắn lên, có một chút cô tịch, nhưng đáng vẻ vẫn rất tuấn tú, rất hào sảng.

Ta vội vã đánh răng rửa mặt rồi chạy nhanh xuống lầu.

Chiếc vòng trang sức trên cổ tay cọ sát vào da thịt. Mới vừa rồi rửa mặt đã bị dính nước, hơi lạnh một chút.

Sau khi lao xuống tới nơi, ta trực tiếp tặng cho Nghiêm Tử Tụng một cái ôm thắm thiết, sau đó nhìn hần, cười như hoa xuân xán lạn.

Hần nói: “Anh dẫn em đi gặp một người.”

Đi thôi đi thôi, cho dù anh có dẫn em đi gặp quý, em cũng không từ chối đâu!

Không nghĩ tới, ta đoán trúng rồi...

Bắt xe đi gần mấy giờ đồng hồ mới đến đích. Đó là một ngọn núi cao, đỉnh núi lẫm lẫm mây bay, có rất nhiều mộ phần.

Ta đi phía sau Nghiêm Tử Tụng, cứ đoán tới đoán lui xem hần đến đây bái tế ai, tại sao ngay cả một bó hoa cũng không thềm mua.

Hôm nay ta rất ngoan, không ngắt trộm mấy đoá hoa dại ven đường.

Sau đó đi tới trước mộ bia, người chụp trong bức ảnh đen trắng gần bên trên tuổi còn rất trẻ, đường nét khuôn mặt rất giống Nghiêm Tử Tụng. Ta nhìn dòng khắc tên họ, ta đoán, người này có thể là...

Nghiêm Tử Tụng đứng thẳng tắp trước mộ bia, sau đó, nhếch đôi môi gợi cảm lên nói, “Bố anh.”

Ồ, ta len lén đưa mắt nhìn... ngôi mộ bên cạnh: đồ cúng, hoa cúc, giấy tiền vàng bạc... Phát hiện hai tay chúng ta trống trơn...

Thật thẹn thùng...

Bác trai, lần đầu gặp mặt, xin thứ lỗi...

Ta đột nhiên có chút co quắp bất an. Lúc này Nghiêm Tử Tụng nhẹ nhàng kéo tay ta, sau đó hần nhẹ nhàng hỏi, “Sợ rồi à?”

Ta lắc đầu, cái này... cái cảm giác này rất phức tạp, nhất thời không nói rõ được.

Hắn trừng mắt nhìn, nói: “Anh chỉ muốn cho em gặp mặt ông...”

“Ừm,” Ta hơi gật đầu, “Em hiểu.”

Ta nghe Hoàng Quang Vinh nói, tình cảm giữa hai mẹ con Nghiêm Tử Tụng không được tốt.

Nhưng vì nguyên nhân gì thì ta lại không hỏi.

Ta tới gần hắn, sau đó kéo cánh tay hắn, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người gọi, “Tiểu Tụng.”

Là một giọng nữ.

Ta quay đầu lại, hầu như ánh mắt đầu tiên đã có thể xác định được chủ nhân của giọng nói đó.

Quá đẹp, đẹp đến mức chỉ có loại ghen đó mới có thể tổ hợp thành khuôn mặt của Nghiêm Tử Tụng.

Cảm giác được sự căng thẳng của Nghiêm Tử Tụng, thậm chí hắn còn không thèm quay đầu liếc mắt nhìn lại.

Ta suy nghĩ một chút, quyết định chào hỏi, vì vậy cười cười, “Chào bác gái!”

Nhưng ngay sau đó cũng nghe thấy Nghiêm Tử Tụng mở miệng, “Cút.”

Ta trực tiếp đập vào gáy Nghiêm Tử Tụng một cái, sau đó hướng về người phụ nữ xinh đẹp kia, tiếp tục cười cười. Quyết định dành cho người phụ nữ cầm bó hoa cúc trắng lặn lội đến đỉnh núi hẻo lánh này để tạ mộ vào tiết thanh minh, có được một sự tôn trọng cơ bản nhất.

Nhất là, ánh mắt bà nhìn Nghiêm Tử Tụng, rõ ràng là tràn ngập nỗi nhớ.

Bác gái xinh đẹp nhìn ta, sau đó lại thâm sâu thâm địa nhìn thoáng qua Nghiêm Tử Tụng, đột nhiên lại đổi thành nét mặt nữ cường nhân công thức hóa, chăm chú quan sát ta một phen. Bà không nói một lời, trực tiếp ném ta và Nghiêm Tử Tụng sang một bên, tự động tự ý đặt hoa lên trước mộ bia.

Nghiêm Tử Tụng thấy bà không... rồi đi theo như lời hắn nói... liền lập tức xoay người, sau đó lúi cúi kéo cánh tay ta, bỏ về trước.

Ta quay đầu lại nhìn. Người phụ nữ kia... lẳng lặng đứng nhìn mộ bia, không hề ngẩng đầu, không nói gì, dáng vẻ cũng chẳng có vẻ gì là sầu não. Tất cả đều bình tĩnh đến mức giống như nỗi nhớ vừa ẩn hiện nơi đáy mắt kia chỉ là ảo giác của ta mà thôi.

Ta nghĩ, ta đại khái đã biết biểu tình có lúc thất lễ của Nghiêm Tử Tụng được xuất phát từ đâu rồi.

Bề ngoài, nét mặt, đôi mắt vô cùng xinh đẹp...

Không thể nào phủ nhận, theo như ta nhìn thấy, Nghiêm Tử Tụng và bà ta có rất nhiều điểm giống nhau.

Ta quay đầu nhìn Nghiêm Tử Tụng, quả nhiên...

Hắn cũng rất an tĩnh, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng ta phát hiện, hóa ra thực tế không giống như những gì ta nghĩ. Người con trai này, tâm tư của hắn, không ngờ ta đều hiểu rõ.

Rõ ràng là hắn dễ tâm, cho dù vẻ mặt của hắn được ngụy trang đến mức hoàn mỹ như vậy.

Đại đa số mọi người từng trải qua nỗi đau như vậy, vết thương sẽ tự động đóng vảy, không cần để ý đến nó, không cần tác động vào nó.

Cho nên có một số người đã tận lực gạt vết thương ấy sang một bên, mặc kệ nó đau nhức thế nào. Sau đó, cũng có một số vết thương sẽ thật sự không thuốc mà tự lành, nhưng trên thực tế cũng có một số sẽ trở thành vết thương vĩnh viễn.

Ta phát hiện, ta quả thật là người như vậy, hết lần này đến lần khác chà đạp lên những vết thương vừa mới đóng vảy, cho đến khi nó xuất huyết trở lại. Nhưng sau này, lại luôn bị chuyện của hắn cướp đoạt lực chú ý, để rồi đến lúc quay đầu lại, vết thương đó đã khỏi hẳn từ bao giờ không biết.

Trời đổ lệ thành vũng, rồi bốc hơi không còn dấu vết.

Bị hắn lôi xuống núi, đi qua con đường nhỏ rậm rạp cỏ dại, cảm thụ không khí tươi mát hòa với một chút hương vị bùn lầy trong trời đất này, còn có... cảnh tượng núi non càng lúc càng xa lạ (o_o) Ta nghĩ, chàng trai thân ái bên cạnh ta đây, hẳn là đã đi lạc đường rồi.

o(╯╰╯)o ai...

Nhún vai, lấy chồng theo chồng. Cho nên, cam tâm tình nguyện đi theo hắn.

Ta nghĩ, nếu trong lòng hắn có vết sẹo, có lẽ cũng được chôn rất sâu. Mặc dù được dấu rất sâu, nhưng vẫn luôn đau nhức. Cho nên để trị hết, hắn phải liều mạng từ bỏ nó, quên nó, không nhìn đến nó.

Nhưng càng cố gắng thì tình cảm và nỗi nhớ càng trở nên rõ ràng.

Con đường nhỏ dưới chân, vì mấy ngày nay mưa gió triền miên nên rất lầy lội. Bùn đất dính bết vào lòng bàn chân theo từng bước đi, chân bước càng lúc càng nặng... Một chết ta! Ta liền sải những bước lớn, tiến lên ôm hắn từ phía sau, cột nải nói, “Nghiêm Tử Tụng, anh công em đi!”

Nghiêm Tử Tụng dừng lại, không do dự chút nào đã ngồi xổm xuống. Ta vui mừng hơn hờ nằm úp trên vai hắn, còn mặt dày nói: “Nghiêm Tử Tụng, em là trách nhiệm nặng nề mà ngọt ngào của anh.”

“...” Hắn không đáp lời, chỉ tiếp tục đi trên con đường nhỏ không biết đích đến, sau đó, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thừa nhận, ta là trách nhiệm của hắn.

Ta cười híp mắt, sau đó hít một hơi. Đã như vậy, ta nghĩ không ra lý do nào để mình tiếp tục giả vờ hào hiệp theo hắn nữa. Quyết định tung ma trảo túm lấy vết sẹo vẫn cứ âm ỉ đau nhức qua thời gian của hắn, dùng thủ đoạn xúc tiến quá trình khép miệng vết thương.

Ta nói, “Nghiêm Tử Tụng, bác gái rất đẹp.”

Nghiêm Tử Tụng trầm mặc.

Quả đúng như dự liệu. Ta cũng không thêm để ý. Sau khi thở dài yếu ớt, giả vờ khoa trương, nói: “Ai nha nha, nguy rồi Nghiêm Tử Tùng. Bề ngoài của bác gái tiêu chuẩn cao như vậy, hại em lo lắng chết mất! Ừm, em nghĩ sau này anh sẽ ghét bỏ em! Chê em già chê em xấu, chê em nặng chê em mập. Sau đó, đá em đến nơi rừng thiêng nước độc, hiếp trước giết sau, hủy thi diệt tích!”

Nghiêm Tử Tùng dừng bước, có loại cảm giác vô lực muốn nói lại thôi. Nhưng hắn tựa hồ như ý thức được chân tình của ta, đột nhiên thả lỏng thân thể, vừa đi vừa chậm rãi trả lời.

“Anh sẽ không như vậy, sẽ không chê em già.” Hắn đi một bước, “Chê em xấu.” Lại một bước, “Sẽ không chê em nặng, chê em mập...” Bước chân của hắn trầm ổn và có lực, giọng nói của hắn mang theo sự khẳng định làm say lòng người, “Sẽ không ném em đến nơi rừng thiêng nước độc, hủy thi diệt tích. Sẽ mãi cùng em.”

Cùng nhau đến già.

Trong đầu ta đột nhiên nhảy ra bốn chữ. “...” Bán cao! Ta bị shock nặng rồi!!

Dễ ngon dễ ngọt...

Gào khóc, đây chính là dễ ngon dễ ngọt trong truyền thuyết!

Một vòng lại một vòng, những lời nói ngọt ngào. Con bà nó, hắn còn dùng giọng điệu đặc biệt để che đậy những từ ngữ không hài hòa nữa chứ!

Ôi cái mặt của ta ~

Xấu hổ quá đi!

“Mua~!” Ta ra sức xoa nắn gương mặt hắn một chút, cười hắc hắc. Sau đó thoáng dừng, rồi quyết định quay về chủ đề chính, “Nghiêm Tử Tùng, mẹ anh đó à?”

Hắn không chịu trả lời, cứ lảng lảng mà đi.

“Nghiêm Tử Tùng?” Gọi một tiếng.

Trầm mặc.

Gọi thấp hơn một chút, “Nghiêm Tử ~ Tùng?”

Vẫn trầm mặc.

Lên cao quãng tám, “Nghiêm Tử Tùng...” Âm thanh chấn động, “Yến ~ Tử ~ Tùng!!!”

Hắn đột nhiên trở bàn tay, vỗ mông ta một cái, sau đó dùng sức xốc người ta lên. Ngay vào lúc ta đang mải xấu hổ vì đòn vỗ mông ban nãy của hắn nên còn chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ, hắn lại đột nhiên mở miệng, “Tất cả mọi người đều nói rằng, bà đã bức tử bố.”

“...” Ta nhất thời trầm mặc.

Ta cũng biết rằng, trước không có ai như bà, sau lại vừa hay có một người như hắn đang dò dẫm tiếp bước... Ta ghé vào lưng hắn, suy nghĩ một chút rồi nói, “Em không tin.”

“...” Hắn dừng bước, nhìn thẳng về phía trước xa xa, nhìn những dãy núi trùng điệp, nhìn những dãy núi vây quanh chúng ta dày đặc, nhìn những bụi cỏ dại um tùm... Hắn nói:

“Nhưng anh tin.”

“Thật sao? Em không tin!” Ta nỗ lực ra vẻ ứng đối dễ dàng, nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy vô cùng nặng nề.

Hắn không thèm để ý đến ta nữa, tiếp tục bước đi.

Ta có nên hỏi hắn vì sao hay không đây?

Nhưng Nghiêm Tử Tụng dùng từ ‘Tin’ này, có thể chứng minh rằng đó cũng không phải là điều hắn tận mắt trông thấy, bởi vậy ta nghĩ, bất kể là vì lý do gì ta vẫn phải đứng ở phía đối lập với hắn.

Hôm nay có chút mệt mỏi, ừm, chỉ cần kiên trì đến cùng là có thể rời xa tảo tiết... Khụ, đột nhiên nhớ đến một quảng cáo lẻ đường của thuốc tráng dương: Tiểu bối gặt hái, tự hào tiết lộ “Pháp bảo bí mật của Victoria Thỏa mãn”.

囧囧 hữu thân.

Dù sao ta vẫn thấy hắn còn chưa gã gục, liền tiếp tục áp vào lưng hắn, tùy tiện chuyển trọng tâm câu chuyện, “Vậy xin hỏi Nghiêm tiên sinh, bây giờ ngài tính đi đâu ạ?”

“Nhờ xe.”

“Wow, thì ra con đường này phải đi nhờ xe mới ra được đường cái a!” Ta ra vẻ sùng bái.

“...” Hắn dừng một chút, đột nhiên có chút mờ mịt nhìn chung quanh. Sau đó suy nghĩ một chút rồi lẳng lặng xoay người.

Ta nhún nhún vai, “Nghiêm Tử Tụng, anh nói xem. Bây giờ chúng ta lạc đường rồi, bố anh có thể chỉ đường có chúng ta không?”

“...”

Ách...

“Chúng ta lạc đường rồi.”

“...” Hắn nói, “Ừm, tại anh không đeo mắt kính đó thôi...”

Mãi mới lên được xe trở về nhà. Trên xe, Nghiêm Tử Tụng làm như suy nghĩ gì đó rất lâu, đột nhiên mới nói, “Đừng nhắc đến bà ấy nữa.”

Biểu tình rất nghiêm túc và quá xa lạ đó, cũng không phải là những gì mà ta từng biết.

Sau đó, ta theo thói quen, cười cười, “Nếu em cứ nhắc thì sao?”

Hắn không trả lời ta. Có thể là vì người bán vé đã xen mồm vào làm hắn bỏ lỡ mất thời cơ đáp trả, nhưng ta thật sự, thật sự cảm nhận được từ nét mặt của hắn: Hắn đột nhiên lại quay trở về dáng dấp của rất lâu, rất lâu trước kia, trở lại tâm tình bài xích ta lúc trước.

Trong đầu ta đột nhiên lướt qua một loạt hình ảnh, trong đó Nghiêm Tử Tụng luôn nói, “Cô cút sang một bên.”

...

Các chỗ trống trên xe đều đã được lấp đầy. Ta và hấn bị ép xa nhau, một người ngồi ở đầu xe, một người ngồi ở đuôi xe.

Con đường lắm ổ gà, xe chạy rất xóc, cứ lung lay lắc lắc. Ta bỗng cảm thấy có chút khó chịu. Chẳng hiểu sao, trong đầu lại nhảy ra hình ảnh từng được chiếu trong một bộ phim:

- Nếu có một ngày em bỏ đi, anh có đi khắp nơi để tìm em không?
- Có.
- Vẫn luôn đi tìm em chứ?
- Vẫn luôn.
- Vẫn tìm cho đến chết ư?
- Vẫn tìm.
- Anh nói dối.
- ...

Gối đầu lên cửa kính, ta mơ mơ màng màng tự hỏi. Nếu như một ngày nào đó, Nghiêm Tử Tung đột nhiên bỏ ta mà đi, ta có thể đi tìm hấn, tìm hấn đến già, tìm hấn đến chết hay không...

Sẽ như vậy...

Đúng không?

Đôi mắt ta đột nhiên cay xè đi. Bởi vì ta phát hiện, ta đang nói dối.

Khi xe đến trạm, mỗi người đều sẽ xuống xe.

Không ai ngoại lệ.

Ta đứng lên, nhìn đám người xa lạ đang dần dần rời đi, sau đó nhích người, nhìn thấy hấn đang ở trước cửa xe chờ ta, vẫn là dáng dấp thu hút ánh nhìn của người khác.

Chẳng hiểu sao, trông thấy hấn ta đột nhiên lại có chút sợ hãi.

Lúc trước ta luôn sợ bị hấn cự tuyệt, hôm nay lại sợ có một ngày, ta nhìn thấy hấn mà tim không còn loạn nhịp nữa.

Ta cứ tưởng mình sẽ luôn là một người tùy theo ý trời, thích khiến cho mọi người chú ý, thích nói lớn tiếng, thích cười ha hả, thích cuộc sống điên điên khùng khùng.

Nhưng ta bắt đầu trở thành người bình thường từ lúc nào rồi vậy?

Con người càng lớn lên, càng bị trói buộc bởi những mắt lưới vô hình. Không còn hứng sương đổ vào bình nước của bạn học nữa. Không còn chạy rong đi bắt sâu lông rồi bỏ vào hộp cho tui nó bò ngang bò ngửa nữa. Không còn chơi đại chọc chó. Cũng chẳng còn trèo lên chỗ cao rồi tự thả người nhảy xuống nữa...

Nhưng thật ra, hấn phải nói là “Không dám” mới đúng. Bởi vì bắt đầu nhận thức được rất nhiều thứ, biết sương sớm không sạch sẽ, biết sâu lông có độc, biết chó có sẵn tính công kích, biết bị té sẽ rất đau...

Biết...

...

Tình yêu quá nặng nề.

Từ trước đã biết, có những người nói sẽ vĩnh viễn không thể phân ly, nhưng cũng lả tả rơi vào thiên nhai từ lâu rồi.

Nhìn Nghiêm Tử Tụng, ta đột nhiên có một loại cảm khái: Hóa ra tình yêu, có thể thật sự biến mất...

Ta lại nhớ đến một khắc trước ta rõ ràng vẫn còn đang nằm trên vai hắn, nhớ đến những lúc hắn dịu dàng với ta, nghĩ đến thật ra đối với ta hắn vẫn còn có điều phòng bị, nghĩ ra có một số việc hắn vẫn không thể thẳng thắn với ta, nghĩ xem ta bây giờ có thật sự là người thân thiết nhất của hắn hay không.

Nghĩ nghĩ... ta phát hiện, ta vẫn như trước, vẫn rất thích cái gã này, những điều muốn làm cũng chưa từng thay đổi. Ta phải cùng hắn.

Nhún vai. Thật ra con gái cứ thích suy nghĩ lung tung, chẳng khác nào chó thích ăn phân, vậy mà cứ thích ngồi miên man cân tính.

‘Sống cho hiện tại’ – Rốt cuộc ta lại nhớ đến câu nói mà mình thích nhất này.

Vì vậy, ta tiến lên kéo tay hắn, sau đó dùng lực lắc lắc, dùng giọng nói thoải mái hỏi, “Nghiêm Tử Tụng, anh có yêu em không?”

Nghiêm Tử Tụng trầm mặc một lúc, nhìn về phía trước, ánh mắt sâu xa. Hắn nói, “Thế nào... mới được gọi là yêu em?”

Thế nào ư?

Ta khoa trương rung mình một cái, phát hiện, cái từ ‘Yêu’ này quả nhiên rất buồn nôn. Sau đó nhún vai cười cười, “Không biết nữa, coi như em chưa hỏi gì đi!”

Nhưng ta vẫn nắm tay hắn, lắc lắc.

Nghiêm Tử Tụng, em nhất định sẽ cùng anh suốt đời không chia ly.

Chương 33:

Tối hôm đó quay về ký túc xá, ta đột nhiên nhớ tới đã lâu rồi không đụng đến quyển nhật ký, sau đó lấy nó ra, viết lại cảm giác hôm nay. Viết xong, lật lại những trang viết về nỗi nhớ Nghiêm Tử Tụng trong những ngày đi du lịch một mình, đột nhiên bị nó làm cho cảm động quá chừng.

Lại ngẩng đầu ngẫm nghĩ, bất ngờ nhớ ra hôm nay đúng là mùng bốn tháng tư, mới phát hiện sinh nhật của ta đã qua rồi.

Sinh nhật ta là ngày cá tháng tư, chính là cái ngày mà thượng đế đã đùa giỡn với bố mẹ ta.

Hai người bạn họ đều thích chúc mừng sinh nhật ta theo lịch âm, cứ nói rằng chưa tới ngày, cho nên không gọi điện thoại. Nhưng tại sao chính ta cũng quên mất tiêu? Mỗi năm cứ đến

cái ngày long trọng đáng vui mừng này, ta đều ân cần thăm hỏi những người thân thiết xung quanh mình nhân dịp lễ vui. Kết quả, năm nay không ngờ ta lại hoàn toàn quên bẵng đi. Thất bại, thật quá thất bại!

Hơn nữa, vì sao các bạn trong khoa lịch sử lại thờ ơ với ngày cá tháng tư quá vậy, thậm chí còn không dùng hành động thực tế để nhắc nhở ta một chút. Các người cứ nói dối đại một câu là dây giày của ta chưa buộc cũng không được sao? Chẳng lẽ đại não của cả đám đều bị hóa thạch hết rồi?

Gào khóc, ta muốn đâm ngực!! Ô ô, ta không có ngực. Tiểu Mễ, mau giúp ta!

Buổi tối, ta buồn chuyện với các bạn cùng phòng. Trong bầu không khí sôi nổi, họ bắt đầu hỏi đến chuyện Nghiêm Tử Tụng, sau đó nói: “Tiểu Mạn a, sao không thấy Nghiêm Tử Tụng gọi điện thoại cho cậu?”

...

“Ồ phải ha.” Ta cười đến không thể nói gì nữa.

Giữa ta và Nghiêm Tử Tụng, hấn vĩnh viễn là bên bị động.

Ta không đi tìm hấn, hấn sẽ không đi tìm ta. Buổi tối, mặc dù ngày nào ta cũng gọi điện thoại cho hấn vào đúng giờ đó, nhưng người nhận điện thoại vĩnh viễn không phải là hấn.

Chẳng lẽ, hấn không bao giờ nghĩ đến chuyện đột nhiên chờ ta tan học, làm ta ngạc nhiên sao? Hay là thử một lần tiếp điện thoại ngay tiếng chuông đầu tiên, ám chỉ thật ra hấn đang đợi ta cũng được mà.

Ta ghé người vào giường Tiểu Lâm, nhún nhún vai nói, “Thật ra chúng tớ dù có mặt đối mặt cũng chẳng trò chuyện gì nhiều.”

Lại ngửa mặt lên trời thở dài. Nghiêm Tử Tụng hấn đặc biệt quá mà.

Tiểu Mễ vỗ về ta, có chút cảm thán mở miệng, “Nghiêm Tử Tụng của cậu thực sự là một điều bí ẩn. Người ấy của tớ nói là, căn bản không ai có thể hiểu được hấn. Cho nên, cực khổ cho cậu rồi.”

“Không cực khổ.”

Ta cười, có trời mới biết vì sao ta lại có được niềm tự hào đó.

Ngày tháng trôi đi bình tĩnh giống như nước mũi của trẻ con, cứ lặng lẽ mà chảy lòng thòng. (Docke: (! o!),)

Hết tháng tư lại đến tháng năm.

Ngày mùng một tháng năm được nghỉ dài hạn.

Ta phát hiện đó chính là điều ta đang mong đợi. Ta muốn ghé thăm phòng bếp của Nghiêm Tử Tụng.

Nhưng trước kỳ nghỉ một ngày, ta chạy đi tìm hấn để cùng nhau về nhà, mới biết hấn đã chạy trước rồi. Một gian phòng ký túc xá bốn người, vậy mà một móng cũng không có, cửa đóng then cài.

Ta cứ tưởng ngày này năm ấy chúng ta chưa quen thân nên mới thế, ai ngờ năm nay, hấn vẫn thờ ơ như trước, không thêm đợi ta!

Đầu ta bốc khói!

Trong ba lô vận năng của ta lúc nào cũng có dao, bút lông dầu, kéo... các loại đồ phòng ngừa vận xui. Hôm nay đúng là hữu dụng, ta lôi cây bút lông dầu ra, viết lên cửa phòng ký túc xá của bọn hấn: ‘Nghiem Tử Tụng là tên chó đẻ, chuyên ức hiếp bạn gái! – Tương Hiểu Mạn bắt hạnh đề bút.’

Người biết rồi đó, những chữ này tương đối mang tính nghệ thuật, ta viết vô cùng chậm rãi tỉ mỉ. Mấy anh khóa trên lưng mang hành lý chuẩn bị về nhà, đứng xung quanh đều dùng ánh mắt quái dị để đánh giá ta. Ta nghĩ, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Ta nghĩ, nếu nghỉ lễ xong quay lại, Nghiem Tử Tụng nhìn thấy dòng chữ này mà không bị sắc nước bọt chết đuối thì ta đi đầu xuống đất. Đến lúc đó, ta xem hấn sẽ làm thế nào, hừm!

Một mình cô linh trở về nhà, sau đó ngủ đến quên cả trời đất. Lại điều chỉnh tâm tình suốt một buổi tối, sáng sớm hôm sau, ta vẫn vác rau xanh com gạo đến nhà Nghiem Tử Tụng.

Có câu nói rằng lao động là quang vinh, người lao động là vĩ đại. Lòng ta luôn nghĩ, những lời này được sáng tác ra là để dành nói về ta đó, quả thật không sai chút nào.

Kết quả, Dư Hoàng Nhung đang bung tô miến lên húp, vẻ mặt giống như đang chạy xe không thắng, còn Nghiem Tử Tụng vẫn chẳng thấy tăm hơi.

Tuy biết cô nam quả nữ ở chung một phòng cũng không có gì hay, nhưng ta vẫn chạy ào vào phòng, rộng to, “Mau giao Nghiem Tử Tụng ra đây!”

Hấn liếc mắt nhìn ta, trong miệng còn đầy miến là miến, sau đó buông tô xuống, hỏi ta, biểu tình cũng chẳng có vẻ gì là bất ngờ, “Thật may là cô đã đến.” Hấn dừng lại một chút, “Rốt cuộc là cô đã nói cái gì với anh họ vậy?”

“Có ý gì?”

“Sáng sớm hôm nay hấn đã nấu cho tôi một tô miến đầy ắp rồi chạy biến đi mất tiêu.”

“...” Rất thần kỳ nha, Nghiem Tử Tụng xuống bếp hả...

Ta hỏi, “Anh ấy đi đây rồi?”

“Làm thêm.” Hấn sờ sờ cằm. “Vì sao anh họ lại đi làm thêm, mà còn là ngày nào cũng đi làm?”

Về mặt này...

Ta nghĩ, với khuôn mặt đó, người rất khó có thể nói không biết với hấn. Hơn nữa, sự kiên trì trong đáy mắt của hấn sẽ khiến cho người cầm giữ không được.

Sau đó, ta ngấm nghĩa hấn rồi bung ghế đến ngồi xuống đối diện hấn. Quan sát nét mặt của hấn, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên đặt câu hỏi, “Anh có biết chính xác chuyện trong gia đình anh ấy không?”

Dư Hoàng Nhung trầm mặc, lại nâng tô lên, “Hôm lễ Thanh Minh, có phải hấn đã đến tìm cô không?”

Ta gật đầu.

Dư Hoàng Nhung nhếch miệng, trong giọng nói lộ rõ vẻ cảm khái, “Thanh Minh những năm trước, hấn đều nằm một mình trên giường, nếu không đi học thì không xuống giường, một câu cũng chẳng nói. Tôi mua bất cứ thứ gì về, hấn cũng lặng lẽ ngồi ăn cho xong. Cô cho rằng hấn quan tâm ư, nhưng biểu tình của hấn hết lần này đến lần khác đều nói điều ngược lại.” Hấn nhìn ta, “Mấy chuyện loại này vốn dĩ tôi không tiện nói ra, nhưng nếu hấn đã dẫn cô đến đó rồi thì...” Hấn hưng hăng gấp một miếng miến lớn, nhai nhồm nhoàm. “Dượng của tôi, hình như là vì di nên mới tự sát. Đây chỉ là cách nói uyển chuyển mà thôi, cô đã hiểu chưa?”

Hấn nuốt miến vào bụng, “Vốn dĩ là, dượng của tôi tương đối có tiền, nhưng lúc ông qua đời, kiểm tra di sản, tám mươi phần trăm đều đã bị chuyển hết qua danh nghĩa của di. Cho nên phía bên nhà dượng đương nhiên sẽ trở mặt với di, cãi nhau, động thủ, ra tòa, ngày nào cũng náo loạn túi bụi. Cô nói đi, gương mặt của anh họ có phải rất đẹp trai không? Vấn đề là, hấn lại không giống dượng. Gương mặt bên nội nhà hấn chẳng đẹp để gì cho lắm. Cho nên, bọn họ đã nói anh họ không phải do dượng đích thân sinh ra, mà là do di ngoại tình mới có.”

“...”

“Anh họ rất khôi hài. Thời gian hấn sống chung với chúng ta, có một buổi sáng đột nhiên lại đi giày da rồi nói, phải bỏ nhà ra đi. Bởi vì không mang tất nên đôi chân bị phỏng rộp lên, bỏ đi chưa được vài ngày đã trở về. Hấn lại đổi sang lấy đôi dép to đại của bố tôi mang vào, rồi tiếp tục bỏ nhà ra đi. Bỏ đi hai lần, hấn vẫn nói không ổn, lại thay một đôi dép lê, rồi tiếp tục bỏ nhà ra đi...” Dư Hoàng Nhung ngừng một chút, làm như nghĩ lại vẫn thấy buồn cười, còn thật sự cười cười. “Mấy lần đầu tôi còn phải đi theo hấn, sau lại phát hiện hễ hấn đói bụng sẽ tự mò về nhà, nên không thèm để ý đến hấn nữa. Có lần trở về, hấn còn bị mắc mưa, toàn thân ướt nhẹp. Mẹ tôi lúc đó giận quá đã nói với hấn, nói hấn đã đi rồi thì đừng trở về nữa...”

“Thật ra, di đã cho nhà chúng tôi rất nhiều tiền. Chuyện đó sau này tôi mới biết, sau đó anh họ tôi cũng biết, nói phải đi. Bố tôi lo lắng, nên bảo tôi đi cùng...”

Rồi hấn đặt tô miến xuống, nhìn thẳng vào ta, biểu tình chăm chú đến mức khiến ta hoảng sợ. Hấn nói: “Tương Hiểu Mạn, cô đùa quá trớn rồi đó. Mỗi lần cô nói thích hấn, tôi đều nghĩ là nói dối. Giả dối đến mức chỉ ước gì cô tránh xa hấn một chút, muốn cô vĩnh viễn cũng đừng tiếp cận hấn. Cô không cho hấn bất cứ một cảm giác an toàn nào. Cô hại hấn ngày ngày đều lo được lo mất. Hấn sợ cô bỏ đi, thậm chí sợ đến nỗi xa lánh cô. Tôi nhìn thấy cũng phải sợ theo.”

...

Trong lúc nhất thời, ta tìm không ra bất cứ một ngôn từ nào đều nói. Từ đầu đến đuôi ta đều bảo trì sự trầm mặc. Thật lâu thật lâu sau, ta bình tĩnh hỏi một câu, “Nghiem Tử Tụng đâu?”

Hắn đứng nơi đó, bán ở quầy quần áo tự chọn. Trên người mặc một bộ đồng phục màu trần bì, trước ngực lộ rõ tục khí. Hắn phối hợp trang phục với mắt kính chẳng theo một nào. Khuôn mặt thì có vẻ thất thần.

Ta thấy mấy khách hàng nữ cứ quanh quẩn bên cạnh hắn, cầm quần áo lên làm bộ lựa chọn, rồi ngẩng đầu len lén ngắm nhìn khuôn mặt tinh xảo rất riêng biệt của hắn.

Ta cũng nhìn khuôn mặt hắn, không hiểu sao lại nhớ đến cái ngày mưa lần đầu tiên gặp hắn, nhớ lại biểu tình rồi liên tưởng đến tâm tình của hắn khi đó, lòng chợt thất lại.

Ta cứ tưởng viền mắt mình sẽ rung rung, lại tìm không ra một tia nước mắt.

Ta hít sâu một hơi rồi đi về phía hắn, nhìn thấy hắn thoáng khựng lại một chút, sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn ta.

Trong khoảng khắc không gian thời gian dường như đông lại. Ta làm mặt lạnh, lần đầu tiên dùng giọng điệu sắc lạnh như băng để nói với hắn. Ta nói, “Nghiem Tử Tụng, anh ra đây.”

Hắn thoáng chần chờ. Thế nhưng khi ta xoay người, nhất thời lại có cảm giác hắn bắt đầu đi theo.

Chúng ta đi đến đường xuống ga tàu điện ngầm. Người qua lại rất nhiều, cầu thang cũng không cao.

Ta đứng ngay đầu cầu thang dẫn xuống ga tàu, chờ hắn tới gần.

Lúc hắn tới gần, ta đẩy hắn.

Rất nhiều người không xuống tay được, nhưng ta thì khác, ta hung hăng đẩy hắn xuống.

Chỉ trong nháy mắt, mặt ta đầy nước mắt.

Ta nhìn thấy hắn vì bị ta thành linh dùng lực mà ngã xuống cầu thang. Cầu thang cũng không cao lắm, chỉ tầm hai mươi bậc thang. Ta đứng bên trên, cứ thế nhìn hắn lăn xuống dưới.

Cảm giác kinh tâm động phách.

Lòng ta đau thất lại. Người người qua lại xung quanh, ánh mắt nhìn ta như nhìn một bà điên.

Thế nhưng ta lại chẳng nhìn thấy gì khác, ta chỉ nhìn thấy được hắn. Ta lạnh lùng nói:

“Nghiem Tử Tụng, anh tàn phế đi. Anh tàn phế rồi, em sẽ nuôi anh cả đời.”

Cười em đi.

“Nghiem Tử Tụng, anh tàn phế đi. Anh tàn phế rồi, em sẽ nuôi anh cả đời.”

Nói xong lời này, ta đột nhiên không chịu nổi nữa, tâm tình giống như rơi xuống vực thẳm, ngồi sụp người xuống vùi đầu khóc rống.

Còn nhớ không? Lúc nhỏ, thời kỳ chúng ta chơi trò đuổi bắt, đa số thời gian đều là hình ảnh con gái đuổi bắt con trai. Bởi vì phong cách bị đá mất, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ngắt mất, hay là bị đoạt mất cái gì rồi mà sao có thể kiên nhẫn như vậy, chạy quanh phòng học đến mấy vòng?

Thật là đáng ghét, đuổi đến vã mồ hôi, cũng chỉ vì một thứ mông lung không rõ gọi là ‘thích’?

Cái loại tình cảm nhàn nhạt này rõ ràng nhạt đến mức đủ để quên đi, nhưng mỗi khi bắt được rồi, tâm tình con gái sẽ vô cùng cường liệt, hung hăng đá đấm con trai, có lẽ còn đẩy hẳn một cú thật mạnh.

Tiết hận.

Thích ư? Chính là cách nói cường điệu của trạng thái mồ hôi mồ kê đầm đìa.

Ta nghĩ, ta đột nhiên giống như được trở lại thời thơ ấu. Ta nhớ lại hồi học tiểu học, thật ra cũng có mấy tên con trai chạy đến xoa cái đầu bóng lưỡng của ta. Khoảng thời gian đó ngược lại ta đã rất vui vẻ, bởi vì ta được quan tâm. Còn những kẻ nào bỏ quên ta, ta sẽ tìm đến trêu đùa họ, sẽ vung cước đá bọn họ, sau đó cười ha hả.

Loại tâm tình đó như thế nào, ta đã quên mất rồi...

Ta chỉ nghĩ không nên như vậy nữa, ta chỉ nghĩ ta và Nghiêm Tử Tụng, giữa chúng ta không nên đau đớn và uể oải như thế. Ta muốn chứng minh điều gì, kêu gào đòi chứng minh điều gì, chứng minh sự... tồn tại của ta sao?

Không thích hẳn cái gì cũng giấu ở trong lòng. Không thích hẳn cái gì cũng không nói ra. Không thích hẳn bởi vì thích ta mà tránh né ta...

Ta còn muốn nói cho hẳn biết, kỳ thực ta không phải giống như hẳn đã nghĩ. Ta muốn nói cho hẳn biết, ta rất quan tâm đến hẳn. Muốn nói với hẳn, nói với hẳn...

Đầu óc ta đột nhiên trống rỗng. Ta chỉ có thể sử dụng toàn bộ sức lực có được, hung hăng khóc to...

Nghiêm Tử Tụng bại hoại, Nghiêm Tử Tụng trúng ung, Nghiêm Tử Tụng quái thú, bại hoại, bại hoại, bại hoại!!

Ồ... Ta khóc không hề tiết chế. Khác với những cô gái điếm đậm đáng yêu, lúc ta khóc lại là nước mắt hòa nước mũi.

Bình thường rõ ràng hẳn đứng rất vững rất ổn. Vì sao mới đây đã ngã xuống rồi?

Lỡ chân hẳn bị tàn phế thì làm sao? Hẳn có đau không? Có phải hẳn hận ra rồi không?

...

Ta nghĩ lung tung, nghĩ loạn cả đầu, nghĩ... mãi cho đến có một người đến ôm ta, thật ấm áp, thật dịu dàng...

Hai mắt ta nhắm lẹ, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hẳn... “Ồ oa ——” rồi nhào vào lòng hẳn, hung hăng lau dụi nước mắt nước mũi tèm lem lên người hẳn. Ta nghĩ, ta cũng là một quả trúng ung mà. Tình hình giữa ta và hẳn hiện giờ, thoát nhìn giống như ta đang bị hẳn khi dễ vậy.

Sau đó nghe thấy hẳn nói, “Anh không đau.”

Hẳn còn nói, “Chỉ là anh đứng không vững thôi.”

Ta khóc không thành tiếng.

Hắn không trách cứ ta, cũng chẳng hỏi nguyên do, chỉ vỗ về lưng ta, sau đó nhẹ nhàng nói, “Đừng khóc, Tương Hiểu Mạn.”

Lại lập đi lập lại giọng nói nhẹ nhàng đó, “Đừng khóc...”

Đừng khóc...

Ta không khóc.

...

Con gái vĩnh viễn là chúa nói ngược. Nói không khóc, lại không thể ngừng được nước mắt.

Khóc xong, con mắt ta thũng xuống giống như cây hạch đào.

Nghiêm Tử Tụng công ta, đi rất chậm.

Ta nghĩ, hay là cổ chân của hắn bị thương rồi, nhưng ta vẫn nằm trên lưng hắn. Nghĩ, nếu hắn bị thương thì sẽ chẳng có cô gái nào còn muốn hắn nữa, cũng chẳng có phú bà đại gia nào muốn mua một gã trai mặt trắng què chân.

Nhưng sóng mũi ta vẫn cay xè e ẩm. Ta ghé vào lưng hắn, cầm gối lên vai hắn. Ta hỏi hắn, “Anh sẽ cưới em chứ, Nghiêm Tử Tụng?”

Hắn không trả lời. Người qua người lại trên đường, tiếng động nhồn nháo như muốn che giấu cái thế giới phức tạp này.

Ta đột nhiên vươn hai tay ra bít hai mắt hắn lại, cảm giác hắn khựng lại một chút. Ta nói, “Anh không nhìn thấy nữa rồi, còn có thể công em đi tiếp được không?”

Hắn không nói lời nào, mà dùng hành động để chứng minh. Hắn tiếp tục công ta, lẳng lặng bước đi, cho dù ta đã che kín đôi mắt hắn.

Ta dán mặt vào đầu vai hắn, cũng không nhìn phía trước nữa, trên con đường dành riêng cho người đi bộ náo nhiệt nhất này, giữa đám người như nước chảy bèo trôi.

Trước đây trên người hắn vốn dĩ có một loại hương vị tươi mát dễ ngủ, không biết có phải vì chất lượng trang phục có vấn đề hay không mà hôm nay lại có một mùi chua chua nhàn nhạt xông vào mũi ta. Mùi vị này, đột nhiên lại làm cho Nghiêm Tử Tụng thoáng cái trở nên vô cùng chân thực. Ta không để ý đến sự trầm mặc của hắn, ta nói. “Chờ anh và em trưởng thành hơn một chút nữa, anh cưới em đi, không cần lo nghĩ về mẹ em đâu.”

Tay ta chăm chú che mắt hắn, giọng nói có chút khàn khan, có thể là vì vừa rồi khóc lóc quá mệt. Ta nhẹ nhàng mở miệng, “Nếu như sau đó chúng ta cãi nhau, anh cũng sẽ bỏ nhà ra đi sao?”

“Nếu anh bỏ nhà ra đi, nhớ phải mang dép lê đó...” Ta giống như bà lão, cần nhần liên miên, “Đến lúc đó, em nhất định sẽ ngồi trước cửa chờ anh về nhà. Nếu nghe được tiếng dép của anh vang lên, em sẽ chạy vào phòng giả bộ ngủ.”

“Sau đó, anh nhớ phải bò lên giường, ôm em một cái...”

Ta lại khụt khịt, “Em không có tiền. Tuy rằng hiện tại em còn nuôi không nổi anh, nhưng em sẽ rất nỗ lực, rất nỗ lực... Buổi tối còn về nhà làm người phụ nữ có chồng của anh.”

“Thế nhưng... những lúc em bốc đồng anh phải nhịn em đó. Bằng không em sẽ cắn anh, không cho anh lên giường. Đến lúc đó anh sẽ rất tịch mịch...”

“Khi nào anh muốn dầm mưa, nhớ phải kêu em đó. Chúng ta sẽ không bung dù, cùng nhau chậm rãi đi... Anh đi đông, em sẽ cùng anh đi đông. Anh đi phương Bắc, em cũng sẽ cùng đi đến... phương bắc...” Ta dụi nước mắt lên bờ vai hắn, “Chúng ta ngày nào cũng ở chung với nhau...”

“Chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, lòng bàn tay lại đột nhiên cảm thấy một chút ... thấm ướt, dòng nhiệt ấm áp.

Có lẽ... là nước mắt của Nghiêm Tử Tụng.

Ta cảm giác được hắn đột nhiên ngừng bước.

Ta vẫn gói đầu lên vai hắn, ta hỏi. “Anh khóc ư, Nghiêm Tử Tụng?” Sua đó hơi hơi buông tay.

Không thấy hắn lên tiếng, chỉ có thể cảm giác được nước mắt hắn chậm rãi thấm ướt lòng bàn tay ta...

Ta giãy nhẹ, nỗ lực tuột xuống. Hắn cũng nhẹ nhàng buông ta ra rồi quay mặt đi chỗ khác, không nhìn ta.

Ta đi đến trước mặt hắn, ôm lấy mặt hắn. Ta nói, “Anh khóc đi, Nghiêm Tử Tụng.”

Bởi vì, ông trời đã vì anh mà chảy rất nhiều nước mắt rồi...

Thân thể hắn bắt đầu nhẹ nhàng co rúm lại, lỗ mũi hấp rồi lại hấp. Nhưng hắn lại vẫn muốn tách ra, luôn luôn ... hết lần này đến lần khác quay mặt đi chỗ khác. Thế nhưng nước mắt của hắn vẫn không thể ức chế được, liên tục chảy xuống.

Hắn nhiều lần chớp mắt, muốn chớp cho nước mắt chảy ngược trở lại. Tuy không có ích gì lắm nhưng lại khiến ta càng động tâm.

Cái tên này, hắn là đã gồng mình chịu đựng rất lâu. Hôm nay, hắn chân thực như vậy đứng ở trước mặt ta, lặng lẽ rơi lệ...

Từng giọt từng giọt, rơi thẳng vào tim.

Không biết đã từng nghe ai nói rằng, ưng thuận là hứa hẹn hay mắc nợ. Ta nói, “Nghiêm Tử Tụng, anh nghe cho rõ đây, em thật sự rất yêu anh.”

Sau đó nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng hấp hấp cái mũi, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống. Hắn chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên ôm chầm lấy ta.

Ta bị ôm chặt đến mức gân cốt tứ chi như muốn đông lại, nhưng cảm giác rất hạnh phúc.

Chúng ta tiếp tục ôm nhau giữa lối đi đông đúc. Đợi đến khi hắn ngừng khóc, ta cũng hết khụt khịt, nghèn nghẹn hỏi hắn. “Kim mộc thủy hỏa thổ, chân cái nào dài?”

Rồi tự đáp, “Chân giò hun khói dài.”

Đó, các người xem đó, ta còn có thể chọc cười nữa nè.

Ta và Nghiêm Tử Tụng nắm tay, chậm rãi đi trên đường, không có mục đích.

Đi ra đường dành riêng cho người đi bộ rồi đi đến một khu thương mại khác. Dưới lòng đường, xe cộ qua lại như nước chảy. Trên lề đường, người đi bộ thiếu mất chút vội vã như trước kia và có thêm vài phần thích thú.

Ngày Quốc tế lao động, là ngày lễ của người lao động.

Không biết có phải vì nước mắt được xả ra khiến cho tâm tình có thể phát tiết hay không mà đầu óc có vẻ âm áp thoải mái hẳn. Mặc dù Nghiêm Tử Tụng từ đầu đến cuối không mở miệng nói lấy một câu, nhưng ta vẫn cảm nhận được bàn tay hắn nắm tay ta, xen giữa cảm giác lạnh lạnh là sự kiên định.

Ta nói ta thương hắn, nhưng hôm nay lại không hỏi hắn có thương ta không một lần nào. Đột nhiên có cảm giác là, một số câu nói của ta có thể sẽ vô tình trở thành một loại bức bách, bức bách hắn cố gắng tận lực cải biến.

Làm thêm và vân vân, trốn tránh và vân vân, hãy còn phỏng đoán xem ta muốn gì cần gì.

Kỳ thật ta vô cùng không thích.

Ta cảm giác bước chân của Nghiêm Tử Tụng có chút mất tự nhiên, biết hắn thật sự bị thương rồi, nhưng ta không mở miệng hỏi hắn giống như từ trước đến giờ. Ta chờ, chờ hắn chủ động mở miệng nói ra, hắn rất đau.

Nhưng rốt cuộc vẫn không đợi được.

Hắn giống như biển Thái Bình Dương sâu thăm thẳm, yên tĩnh mà thâm trầm, đã quen cái gì cũng giấu ở đáy biển, đã quen làm như tất cả đều gió êm sóng lặng.

Thở dài một hơi, ta ngồi chồm hổm xuống trước mặt hắn, hai tay chống cằm nhìn mắt cá chân của hắn. Ta hỏi: “Anh có đau lắm không?”

Hắn dừng lại, quả thật đúng như ta suy nghĩ, hắn lắc đầu.

Ta biết, giằng co chỉ càng làm cho ta phải nhìn nhận tính quật cường của hắn. Vì vậy đứng lên, nhìn hắn nói: “Anh về đi, ngủ một giấc, ngày mai em sẽ đến tìm anh.”

“... Ngày mai phải đi làm thêm.”

“Em sẽ đi cùng anh.”

“Không cần.” Ta nghe thấy trong giọng nói của hắn không cho phép thỏa hiệp, nhưng ánh mắt hắn nhìn ta thoáng có chút thoải mái – Sợ anh khổ sao? Nhưng cũng không khẳng định lắm.

Liền không thềm để ý, dịu dàng mỉm cười, “Mai em sẽ đến tìm anh.”

Hắn dừng lại một chút, giọng nói càng kiên định, “Không cần.”

“...” Ta đột nhiên nhớ tới không gian luận của tình yêu nam nữ, nhớ đến hắn có thể cũng không muốn để ta nhìn thấy hắn rơi lệ yếu đuối. Ta cong khóe miệng, gật đầu, “Được thôi, em đợi anh đến tìm em.”

Sau đó ta lại cười cười, nói: “Nghiêm Tử Tụng, em tiễn anh về nhà.”

Hắn nắm tay ta thật chặt, sau đó lắc đầu, rầu rĩ mở miệng, “Sau này, cứ để cho anh...”

Ồ... Ta lại gần hôn lên mặt hắn một cái. “Em đi trước nhé, bye!” Hắn đã đi theo ta thật lâu, sợ hắn lại đau, ta không thể để hắn tiếp tục tiến ta nữa, cho nên ta phải đi trước một bước.

Hắn không giữ ta lại, chỉ nắm tay của ta như muốn nói rằng hắn không muốn.

Ta nhẹ nhàng mỉm cười, mơ hồ nghĩ. Thật ra ta cũng hiểu được cách làm của hắn, nhưng hắn có lúc không nói ra thật sự khiến ta rất bất an. A a, ta đúng là thiếu khuyết sự tự tin, cái mà trước đây ta không thiếu nhất.

Không tự tin cũng được. Nói chung, Nghiêm Tử Tụng, em chỉ hy vọng rằng anh có thể tin tưởng em.

Chương 34:

Đôi chân thật sự đã rất uể oải rồi. Phương tiện giao thông công cộng ngày mùng một tháng năm đông nghẹt người. Phải đứng suốt đoạn đường về nhà, hai chân cũng muốn rũ rời. Điều hòa trên xe bật rất mạnh, gió lạnh làm cho tinh thần tỉnh táo nhưng đôi mắt cũng khô cứng rất khó chịu. Dụi mắt một hồi, nghĩ về nhà hừ chết mẹ già cũng tốt, nói gặp cướp chẳng hạn.

Xuống xe buýt rồi đi bộ về nhà, cảm thấy đói bụng nên định ghé qua cửa tiệm trước kiếm một cái màn thầu ăn cho đỡ đói. Kết quả, vừa đi tới cửa, ta ngây ngẩn cả người.

Vương, Đại... Vương Đình Hiên?!

Còn bà nó, hóa ra ngày Quốc tế lao động của người ngoại quốc cũng được nghỉ dài hạn à?

Đầu óc nhất thời có chút hỗn loạn. Ta nghĩ, chỉ ít vào thời điểm này, ta cũng không muốn gặp lại hắn cho lắm. Vì vậy liền xoay người đi ra, lại nghe phía sau vang lên một tiếng gọi dịu dàng, “Tiểu sư muội.”

Tiểu sư muội...

Hắn bắt đầu gọi ta là tiểu sư muội từ khi nào vậy? Ta đột nhiên giống như mất trí, chẳng có ấn tượng gì.

Thật ra lời từ biệt của hắn luôn làm cho ta nghĩ như thế này: Hắn là ở rất nhiều rất nhiều năm sau này, khi cả hai đều đã tóc bạc đầy đầu, trên con phố đông, ta và hắn đi ngang qua nhau mà không hề biết. Cảnh đó tương đối mang tính hình tượng, đúng không nhỉ. Nó hoàn toàn không giống như bây giờ. Sự xuất hiện của hắn hôm nay, cứ cảm giác có vài phần tận lực.

Hắn xuất hiện, chỉ vì có ý đến tìm ta.

Ta chỉ đành quay đầu lại, trưng ra khuôn mặt tươi cười nhất quán, “Sư huynh!” Sau đó, ta đứng yên tại chỗ, mỉm cười, “Sao mới đó mà đã trở về rồi?”

Hắn chậm rãi đi đến gần ta, “Vương Đình Đình đính hôn, nên trở về tham dự.”

Đính hôn? Ta hơi kinh ngạc, rồi cũng vui vẻ cười hì hì, “Mừng cho chị ấy!”

Hắn cười ảm áp, đi tới rồi dừng lại trước mặt ta, đột nhiên thò tay vào túi quần móc ra một vật gì đó, trực tiếp đưa tới trước mặt ta, “Quà sinh nhật muộn.”

Tất cả mọi người khi nhận quà đều sẽ vui vẻ, nhất là năm nay ngày cá tháng tư của ta lại bị người ta bỏ quên một cách buồn tẻ! Nhưng khi nhìn rõ món đồ trong tay hấn... Ôi, thật sự giật mình nha, không ngờ nó lại giống y như đúc món quà của Nghiêm Tử Tụng.

Ta chần chờ một hồi, sau đó vươn tay ra, rung rung sợi dây lắc trên cổ tay, xác nhận lại một chút rồi mới nói: “Ồ, giống hệt nhau!”

Hấn nhìn dây lắc trên cổ tay ta, cong môi cười, “Đâu có giống, cái này là của anh tặng.” Sau đó hấn lại cười cười, “Thế nào, em sẽ vì một sợi lắc tay mà lập trường không còn kiên định nữa sao?”

“Sẽ không.” Ta hí mắt.

Thấy hấn vẫn duy trì tư thế đó, ta hơi chần chờ một chút rồi mới nhận lấy.

Kỳ quái thật, bộ người đẹp lắm sao? – Ta đang nói với sợi lắc trong lòng bàn tay – Vì sao cả hai gã đàn ông có tính cách kém như vậy đều nhìn trúng người? Nhưng mà, sớm muộn gì thì ta cũng đá người đến tiệm kim hoàng mà thôi!

“Đi theo anh một lát.” Hấn nói rất tự nhiên, thấy hấn xoay người.

Ta chép chép miệng, nắn nắn cái chân đau, sau đó đuổi theo hấn.

“Vừa mới đi gặp cậu ấy à?”

“Hả, ừm.”

Hấn cúi đầu cười cười, “Anh đã từng nghĩ rằng, nếu lúc anh đi mà em vì anh rơi một giọt nước mắt, anh sẽ không đi nữa. Hay là, em sẽ tới tiễn anh lên máy bay.”

“...”

“Em hạnh phúc không?”

Ta gật đầu, cũng không quan tâm đến chuyện thật ra hấn không hề nhìn ta.

Dáng vẻ tươi cười của hấn không hề suy giảm, “Tiệc mừng đính hôn của Vương Đình Đình vào ngày mùng 3, em sẽ đến chứ?”

“Cái này...” Ta dừng một chút, lại nghe thấy hấn nói tiếp, “Dẫn Nghiêm Tử Tụng đến luôn đi. Đám bạn tiểu học của tụi anh có lẽ cũng sẽ đến, xem cậu ấy có thể nhớ được mấy người.”

“Bạn tiểu học?”

“Em không biết sao? Anh và cậu ấy là bạn học chung thời tiểu học.”

“Hả?!” Ta duy trì biểu tình đại ra một hồi lâu. Bán cao! “Cho đến bây giờ anh cũng chưa hề nói cho em biết!”

“Em...”

“Bỏ đi, em biết rồi! Bởi vì cho tới bây giờ em cũng không có hỏi!” Ta cướp lời hấn. Con bà nó, vì sao mãi đến sơ trung ta mới trở thành sư muội của hấn chứ?!

“VẬY...” Ta đột nhiên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, thế nhưng toàn bộ cứ mãi dây dưa trong đầu, thốt ra thành lời cũng chỉ là, “VẬY anh đã ăn cơm chưa?”

“Vừa ăn một cái bánh bao rồi, mùi vị không thay đổi.”

“Ồ.”

“Giống hệt như trong trí nhớ.” Hấn cười cười, “Anh chỉ có thể sa đà vào những chuyện cùng em trong quá khứ thôi.” Giọng hấn mang theo chút trêu chọc, sau đó đột nhiên vươn tay ra, đè nặng lên đầu ta.

Ta trầm mặc mất ba giây, không hiểu có phải bởi vì được đoàn tụ sau một thời gian ly biệt hay không mà đột nhiên không còn cảm giác mạnh mẽ như trước nữa. Ta cười cười nhìn hấn, “Mỗi lần anh làm cái động tác này, em đều nghĩ anh đang làm một động tác rất đặc biệt.”

“Là sao?” Hấn nheo nheo mắt.

“Giống như đang luyện hấp tinh đại pháp.” Ta đột nhiên vươn tay làm thành tư thế luyện công, “Xem, ta, đây!”

Hấn lắc đầu nhìn ta cười, “Thế nhưng anh vẫn thất bại, không hấp dẫn được em.” Dáng vẻ tươi cười của hấn, vĩnh viễn nhìn không ra thật giả.

“Sur huynh!” Ta dùng giọng điệu trêu đùa khoa trương, “Man ngư và hải tinh, hai cái đó hoàn toàn khác biệt!”

Ta là một Man ngư!

“Có lý.” Hấn sửa lại, xoa xoa đầu ta, “Nhưng man ngư thì không nên rơi lệ.” Hấn nhìn ta, nhẹ nhàng thu hồi dáng vẻ tươi cười, “Sau này đừng có khóc nữa nhé, tiểu sư muội...”

Đây là lần đầu tiên, ta vì một câu nói của hấn mà đỏ viền mắt.

Vì vui sướng.

Đại Thân... Ô, sư huynh và ta đi một đoạn, tán dóc về sinh hoạt của hấn ở nước ngoài. Cuối cùng, hấn nhìn ta nói, “Anh chờ em đến.”

Không biết vì sao, ta tự nhiên gật đầu.

Sau đó nhìn hấn cười cười xoay người, lại nhìn theo bóng lưng hấn rời đi...

Thế nhưng, bóng lưng của hấn đột nhiên lại cho ta một loại cảm giác... hấn kỳ thực đang rất cô đơn.

Về đến nhà, thật sự là vô cùng mệt mỏi. Đặt lưng xuống giường là không sao đứng dậy nổi nữa. Sau đó lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, mẹ ta gọi dậy ăn cơm. Bởi vì bố vẫn còn đang thu dọn cửa tiệm, nên bữa ăn chỉ có hai mẹ con ta. Bà vừa ngồi xuống đã húc đầu hỏi ngay, “Người đến tiệm tìm con chiều nay là ai vậy?”

Ta cười cười, “Trước đây là học trưởng trong trường.”

“Tên gì?”

“Vương Đình Hiên. Ăn thôi!” Đã không muốn nhắc lại chuyện này nữa.

“Rất quen...” Bà nhớ lại một chút. “Vương Đình Hiên... Chẳng phải là cái tên được viết trên chân thạch cao của con đó sao?” Mẹ già chẳng hiểu sao lại hăng hái quá thế. Bà hỏi, “Đó đã

là chuyện từ hồi hè tiểu học lên sơ trung rồi mà. Vì sao trước giờ không thấy, cũng không hề nghe con đề cập qua? Cậu ấy đến tìm con làm gì?”

“...” Ta bới một thìa cơm. “Chị gái anh ấy đính hôn, mời con tham gia.” Sau đó cười rất khoa trương. “Mẹ à, tuy nói mẹ trông vẫn còn phơi phới như xuân, nhưng nếu phối với người ta thì đã quá già rồi, cũng đừng nghĩ đến chuyện ngoại tình nữa.”

“Cái con này...” Bà cầm chiếc đũa hung hăng gõ lên trán ta một cái, lại nhíu mày, “Sai, chị của nó đính hôn, vì sao lại phải đích thân đến mời con?”

Ta nhún nhún vai, ra vẻ không biết. Sau đó ngẩng ngửa về mặt đang mìn mìn tính toán của bà, “Lão nương, có phải mẹ đang tính toán cái gì không? Xin lỗi nha, con có bạn trai rồi.”

Mẹ vừa giúp ta gỡ rau vừa trừng mắt lườm ta, làm như rất là bất mãn. “Cái thằng đó hả? Cuối tuần mày cũng về nhà đến vài lần, có thấy bóng dáng của nó đâu không, cũng chẳng có lấy một cuộc điện thoại đến hỏi thăm. Cao giá quá ha.”

“...” Ta dừng một chút, “Anh ấy bận mà.”

“Bận cái gì!” Mẹ già lại trừng mắt, “Không được, tao vẫn nghĩ nó quá đẹp. Con trai mà đẹp như thế không đáng tin.”

“Cái người chiều nay cũng có xấu đâu.”

“Người đó khác. Dù sao tao vẫn thấy bạn trai của mày có chút... rất không đúng, có chút yêu khí.”

Ách, mẹ thì biết cái gì... Con thích nhất là điểm này đó – Ta khẽ hừ thầm trong bụng. “Ăn không nói, ngủ cũng không nói.”

Ta đưa tay lên miệng rồi làm động tác khóa dây kéo. Làm xong liền cúi đầu ăn, dù mẹ nói cái gì cũng không thèm trả lời nữa.

Lại nghe bà nói: “Nhưng thật ra cái cậu chiều nay cũng không tệ lắm. Trước khi con về, nó ở trong tiệm hàn huyền với bố con nửa giờ, rất lịch sự lễ phép. Hai đứa gặp nhau khi nào, hình như nó có tình ý với con?”

Ta không thèm liếc mắt nhìn mẹ, chỉ ăn ăn.

Rửa chén xong ta tắm rửa rồi lên giường nằm suy nghĩ. Con gái giống như Đình tỷ, không ngờ lại cập bến nhanh như vậy, hoàn toàn cảm thấy bất ngờ.

Ô, mòng 3 ... Thật sự có nên đi không ta?

Để cho...

Ta đột nhiên ý thức được một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Địa điểm ở đâu?

Ngày mùng 2 tháng 5, hôm đó ta ở nhà đợi Nghiêm Tử Tụng cả một ngày.

Nhưng thật đúng như ta suy đoán, hắn không có tới tìm ta.

Vì sao, rõ ràng là ta đã đoán trước được đáp án, nhưng vẫn còn ở nhà cả ngày chỉ để chờ điện thoại, thậm chí còn chạy xuống lầu nhìn một chút?

Có thể chỉ là một cách hoàn mỹ để diễn giải căn bệnh chung của thiếu nữ đang yêu. Chờ rồi lại chờ, chờ đến khi giọng nói lạnh bạc của mẹ già vang lên, “Mày xem lại sự lựa chọn của mình đi.”

Như là nhận định chúng ta sẽ chia tay, ta bắt đầu cuồng quýt.

Thật ra, ta không hiểu, không biết vấn đề ở nơi nào. Giữa ta và Nghiêm Tử Tụng, ta thậm chí còn không biết nên cải tiến như thế nào. Mỗi lần cho rằng có chút tiến triển, lại phát hiện hần chỉ càng chôn càng sâu... Có thể con gái hay thích tự tìm phiền não, nhưng dù sao cũng là phiền não, ta vẫn khó chịu.

Vì vậy, ép buộc mình đi vào giấc ngủ.

Ngày mùng 3 tháng 5, sáng sớm mẹ ta đã nhận điện thoại ở dưới tiệm bánh bao. Trong một khắc, ta có chút mơ hồ, không biết cuộc điện thoại đó có phải do Nghiêm Tử Tụng gọi đến hay không. Nhưng ngay sau đó đã có đáp án, mẹ gọi với lên, “Cái cậu sư huynh của con đang đợi con đó.”

Trong nháy mắt ta liền tỉnh táo.

Đánh răng, rửa mặt rồi thay một bộ váy đẹp nhất, cột tóc đuôi ngựa. Chần chờ một lát, lại trộm lấy hộp phấn của mẹ để trang điểm, thoa thêm một ít son môi, sau đó xuống lầu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta rất ít khi mặc váy. Nhưng thỉnh thoảng đi ngang qua cửa kính trưng bày, nhìn thấy đẹp thì cho dù đắt tiền đến mấy cũng sẽ mua về làm của riêng. Hơn nữa, ta vốn ưa thích phong cách cổ điển. Thí dụ như hôm nay, chiếc váy ta mặc có kiểu dáng đơn giản ngắn gọn, trắng tinh thuần khiết.

Nhớ lại đôi lúc mẹ vẫn chê dáng vẻ của ta quá trẻ con. Nhưng có lúc nhìn vào gương luyện tập kiểu cười hở tám cái răng thì cũng sẽ nghĩ, cô gái trong gương rất động lòng người. Chỉ ít, nụ cười cũng rất rạng rỡ.

Mẹ già ngoài miệng không nói gì, nhưng có lẽ cũng đang âm thầm tự hào. Dù sao gien của bố và mẹ có thể sinh ra một đứa con gái xinh như hoa như ngọc, tóm lại cũng là công đức viên mãn, không có gì nuôi tiếc.

Khóe miệng dương dương tự đắc.

Cho nên ta rất thích cười. Hải lòng vui sướng hay đau lòng u buồn đều tập thói quen mỉm cười. Cho nên khi Đại Thần... Ô, sư huynh nói ta không nên khóc nữa, ta mới có cảm xúc mạnh mẽ như thế.

Lúc nhìn thấy sư huynh, ta cười đến là rạng rỡ. Hần vốn đang cùng mẹ nói chuyện, sau đó nghiêng người quay đầu lại, thấy ta, hơi nheo con ngươi, mỉm cười âm áp.

Chào tạm biệt mẹ, theo hần đi. Đi tới một bãi đỗ xe tư nhân ở gần đó, mới phát hiện hần lái xe đến đây. Thật sự khác xa chiếc xe đạp cũ kỹ mà Nghiêm Tử Tụng đã từng chạy, thân xe màu trắng bạc, thiết kế hình giọt nước, logo là một thương hiệu lớn...

Ta ngồi ở ghế phụ, không có đến nửa điểm hoài nghi về kỹ thuật lái xe của hần. Chỉ là nghĩ, hần đi nước ngoài không biết có gặp phiền phức gì bởi chuyện tay lái phải hay tay lái nghịch không đây. Nhưng ta tin tưởng, chỉ cần là Đại Thần, chuyện gì cũng có thể ứng phó được.

Bỗng dưng nhớ đến tâm tình sùng kính trước đây, khóe miệng cong lên, cười cười, đột nhiên thoáng chút hoài niệm.

Hắn lái xe rất thành thục. Chiếc xe bình ỏn chậm rãi chạy trên đường. Lát sau hắn hỏi, “Cậu ấy đâu?”

Ta phải phải những vết bẩn lúc này không cần thận dìm lên làn váy trắng, quay đầu qua nhìn xe cộ lướt nhanh ngoài cửa sổ, giả vờ bình thản tự nhiên, đáp: “Vẫn chưa nói với anh ấy. Tiệm đường ghé ngang đón anh ấy đi.”

“Được.”

Nghe tiếng đáp ứng đó, ngược lại ta lại cảm thấy do dự. Ta nghĩ sư huynh thật ra đã biết trong lòng ta đang suy nghĩ cái gì rồi, biết rõ ta đang muốn lợi dụng hắn để kích thích Nghiêm Tử Tụng... A, hóa ra làm như vậy trong lòng cũng chẳng thoải mái gì hơn. Có thể là ta càng muốn hắn cự tuyệt ta, để nhắc nhở hành vi của ta hôm nay nực cười ấu trĩ đến mức nào.

Nghe thấy hắn chậm rãi nói, “Tương Hiểu Mạn, em đã nói là em hạnh phúc.”

Sau đó, trong xe chỉ còn lại sự trầm mặc.

Ta gọi điện cho Dư Hoàng Nhung, hỏi Nghiêm Tử Tụng đang ở đâu. Hắn nói: Tên kia chân bị thương mà vẫn cố gắng đi làm. Chiều hôm qua thương càng thêm nặng, hôm nay bị giữ ở lại nhà nhưng vẫn đang nuôi dưỡng mầm mống phản loạn.

Sau đó hắn đưa điện thoại cho Nghiêm Tử Tụng. Ta a lô mấy tiếng mới nghe bên kia thông thả đáp lại. Hắn nói: “Anh không sao.”

Thế nhưng, ta có sao... Ta nói: “Anh ở nhà chờ em.”

Nhờ Vương Đình Hiền lái xe đi mua chai rượu thuốc, sau đó mới dẫn Vương Đình Hiền đi gặp hắn.

Ta rất xấu.

Điều đó ta biết.

Khi chiếc BMWs của sư huynh chạy đến đầu ngõ rồi len lỏi vào lối đi nhỏ hẹp, ta chần chờ trong chớp mắt. Bởi vì... chiếc xe này đi vào như thế, sợ rằng sẽ kích thích không chỉ một mình Nghiêm Tử Tụng...

Nhưng ta vẫn ngồi yên trên ghế phụ lái không nhúc nhích, cảm nhận sư huynh dùng kỹ thuật lái xe vượt qua thử thách.

Lúc xuyên qua cửa sổ xe hơi nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng, lòng ta bỗng rơi phịch một cái, bởi vì hắn đang đeo mắt kính.

Hắn vốn đang dựa người nơi cửa, giống như đang đợi ai đó. Sau đó, làm như nghe thấy tiếng xe, hắn quay đầu nhìn về phía này. Ta hầu như có thể xác định rằng hắn đã nhìn thấy ta rồi... Sau đó, tầm nhìn của hắn chuyển về phía sư huynh. Hắn dừng một chút rồi tháo mắt kính xuống, xoay người đi thẳng vào nhà.

Nhìn ra được chân của hắn đã bị thương. Bị thương, hình như còn có... sắc mặt của hắn nữa.

“Xuống xe đi, anh ở đây chờ em.” Sư huynh đạp phanh, sau đó mở chốt cửa xe.

Khóe miệng ta nhếch lên, cầm chai rượu thuốc rồi mở cửa xuống xe. Vừa do dự một chút, lại hít sâu một hơi, rồi tươi cười đi vào nhà.

“Chân vẫn chưa khỏi sao?” Ta vào nhà, đặt chai rượu thuốc lên đầu tủ. Trông thấy Nghiêm Tử Tụng ngồi ở trong phòng, đưa lưng về phía ta, âm ừ trong cổ họng không lên tiếng.

Ta nhìn bốn phía, Hoàng Quang Vinh đã không thấy đâu nữa. Có lẽ đã lánh mặt để dành không gian riêng cho hai đứa bọn ta.

Ta trực tiếp đi vòng qua bàn, đứng trước mặt hắn. Sau đó nhấc váy xoay một vòng, nhếch miệng cười. “Hôm nay em có xinh đẹp không?” Còn tạo kiểu chụp hình cuối cùng.

Nhưng Nghiêm Tử Tụng cố ý làm như không thấy ta. Đôi môi khê nhếch, quay mặt sang hướng khác, hoàn toàn giống một đứa trẻ đang giận hờn.

Trái lại ta có chút vui vẻ. Hắn cũng không bất động như tượng giống như suy nghĩ của ta. Vì vậy liền sửa giọng lại thật mềm nhẹ, “Đang đợi em sao?”

Thấy hắn không hé răng, liền ngồi quỳ một chân xuống trước mặt hắn, đưa tay xoay mặt hắn qua rồi giúp hắn đeo mắt kính lên, nói: “Trông em có đẹp không?”

Hắn kéo tay ta xuống, sau đó đứng lên. Không nói được một lời đã bỏ đi, làm như muốn vào phòng...

Ta nhìn theo bóng lưng hắn, mím mím khóe miệng. Thế nào... Thì ra trông ta hiền lành đến vậy sao?

Chậm rãi đứng lên, ta nói: “Xem ra hôm nay anh không thể đi được. Em đi.”

Sau đó trực tiếp xoay người, đi ra cửa, cũng không cho Nghiêm Tử Tụng có thời gian phản ứng.

Vương Đình Hiền đang khoanh tay trước ngực, đứng dựa trước cửa xe. Thấy ta đi ra liền mỉm cười với ta, sau đó đi qua bên này giúp ta mở cửa xe. Ta hơi điều chỉnh hô hấp một chút, lại nặn ra một nụ cười, gạt đầu với hắn rồi ngồi vào xe.

Hắn lên xe, khởi động máy rồi hỏi, “Sao vậy, giận à?”

Ta lắc đầu, cố ý không đề cập đến Nghiêm Tử Tụng, cười: “Nói xem, tiệc mừng đính hôn sao lại sớm như vậy?”

“Anh dậy sớm.”

“...” Ta trừng mắt liếc hắn, cũng không nói gì nữa, chờ hắn quay đầu xe.

Nhưng hắn đột nhiên lại đạp thắng, sau đó ngược nhìn phía trước. Ta thuận thế nhìn theo. Nghiêm Tử Tụng đã đứng chặn trước đầu xe từ khi nào không biết, hai tay nhét túi, dáng vẻ vô cùng bình thản.

Là vẻ ngụy trang tốt nhất của hắn.

Sau đó, hắn chậm rãi đi đến trước cửa xem, gõ tay lên cửa sổ.

Ta chỉ làm theo trực giác, quay cửa kính xe xuống, phát hiện hắn đã đeo kính vào. Nhưng trong giờ khắc này ta đặc biệt không muốn để ý đến hắn, cảm giác tâm tình của mình cứ luôn bị hắn điều khiển, thật sự không chịu đựng nổi nữa.

Thấy hắn nhíu nhíu mày, hơi có chút không được tự nhiên, nói: “Anh cũng đi.”

“...” Ta chép chép miệng, quyết tâm không thêm để ý đến hắn.

Cảm giác đường nhìn của hắn nhắm thẳng vào mình, ta vẫn không thêm nhìn lại. Ba người có chút giằng co.

Sau đó “Ba” một tiếng, chốt cửa phía sau mở ra. Nghiêm Tử Tụng chậm rãi đứng thẳng người, chần chờ một chút mới mở cửa xe ngồi vào ghế phía sau. Lên xe xong, hắn gọi ta một tiếng, “Tương Hiểu Mạn...”

Ta làm bộ như không nghe thấy, nghiêng đầu tựa lên cửa sổ, sau đó khép hờ hai mắt. Nghĩ thầm, tốt nhất là chân hắn bị gãy luôn cho rồi... Được thôi, nó thật sự đã bị ta làm hại... Vì sao hắn không chịu bơi thuốc!?

Sư huynh lái xe chậm như rùa. Ta có thể cảm nhận được sự ỳ ạch của chiếc BMWs đắt giá, cũng có thể cảm nhận được một bầu không khí rất đặc biệt đang xoay quanh chúng ta.

Bởi vì, khóe miệng sư huynh vẫn đang cười...

Bầu không khí đó vẫn kéo dài cho đến hội trường tiệc đính hôn.

Hội trường vô cùng lớn, nhưng quả nhiên còn quá sớm. Tất cả đều vẫn đang ở trong giai đoạn chuẩn bị.

Đậu xe xong, sư huynh đi bên trái ta, dẫn đường. Nhưng hình như cố ý, bước chân sai rất nhanh.

Ta biết, hắn nhìn ra ta đang đấu khí, cũng nhìn ra cổ chân của Nghiêm Tử Tụng bị thương, cho nên muốn ta lựa chọn, đi theo hắn hay ở lại chờ Nghiêm Tử Tụng. Không biết là muốn giúp ta hay thế nào nữa... Ta nhất thời cũng không đoán ra được tâm tư của hắn.

Nhưng ta không có cơ hội lựa chọn. Nghiêm Tử Tụng đột nhiên túm chặt lấy cổ tay ta. Sau đó kéo ta đến gần bên người hắn, thân thể nghiêng qua, gần như dựa hẳn vào người ta, còn cố ý đi rất chậm, tách khỏi sư huynh một khoảng xa.

Một hành động mờ ám nho nhỏ, không ngờ lại có thể uất ức như vậy... Ta uất ức lắm rồi, suy nghĩ một chút, không ngờ vẫn không thể bỏ qua hắn.

Nhưng ta cũng có chút hiếu kỳ. Thật ra Nghiêm Tử Tụng không hề hỏi xem ta và sư huynh tới làm gì đã nói thẳng ‘Anh cũng đi’, làm như đã biết trước mục đích của chúng ta rồi vậy.

“Em rất đẹp.” Còn đang suy nghĩ lan man thì hắn đột nhiên rầu rĩ nói một câu.

Quá muộn rồi! Ta trầm mặc một lát, nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp trả, “Thật sao?”

Hắn gật đầu.

Ta chống đỡ hết nổi, lại cố ý hỏi hắn, “Có làm cho anh thần hồn điên đảo hay không?”

Hắn dừng một chút, lại gật đầu.

“...” Má ơi! Ta nhấp hé miệng, nhưng lại có chút khó chịu, xong bắt đầu giả vờ cảm thấy, không tiếp lời.

Hắn nắm chặt lấy cổ tay của ta, nhẹ nhàng lôi kéo. “Lúc đó anh đang tức giận.”

Ta cố ý không trả lời.

Hắn đổi qua cầm tay ta, rất chặt, sau đó đột nhiên dừng bước, trong lòng nói có vài phần nghiêm túc, “Anh tưởng em sẽ đi cùng hắn...”

“...” Ta nói, “Nghiêm Tử Tụng, nếu em chọn anh ấy, thì ngay từ đầu đã không coi trọng anh.”

“Ừm...” Hắn dừng một chút, nhẹ nhàng gật đầu, “Anh đói bụng.”

“Sáng chưa ăn gì à?”

Hắn lắc đầu, dáng vẻ nhìn ta rất là yêu nghiệt. Hắn nói: “Đang đợi em.”

“...” Ta trừng mắt liếc hắn, “Không có chân à?”

“Anh không có BMWs.”

“...” Hỏi một đằng trả lời một nẻo...

Ngẩng đầu lên tìm Vương Đình Hiền. Hắn đang đứng ở đằng kia, hé mắt nhìn chúng ta.

Ta cầm ngược lại tay Nghiêm Tử Tụng, bước đến chỗ hắn, “Su huynh, có cái gì ăn không? Em đói bụng!”

Su huynh liếc mắt nhìn ta, lại trực tiếp nhìn sang Nghiêm Tử Tụng, khóe miệng cong lên, “Cậu thay đổi.”

Nghiêm Tử Tụng nhún mày, đối với hắn rõ ràng có vài phần mất kiên nhẫn. Sau đó, bàn tay đang nắm tay ta thoáng tăng thêm sức, kéo ta ra phía sau một chút. Nghiêm Tử Tụng nói, “Tôi cứ tưởng cậu đã đi rồi.”

Su huynh nhún nhún vai, cười. “Trước chẳng phải đã nói su huynh nhà tôi không được sao?”

Nghiêm Tử Tụng đứng yên tại chỗ, dùng tay kia chậm rãi đẩy gọng kính đen lên, sau đó hơi uốn ngược, cúi đầu nhìn ta, nói: “Không nhớ rõ.”

Su huynh lại cười cười, không phản ứng gì tiếp, ánh mắt nhìn ta rất dịu dàng, “Đói bụng à?”

Ta gật đầu, liền thấy su huynh ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Tử Tụng, “Vậy cậu ở lại đây chờ một chút nhé, tôi dẫn em ấy đi ăn chút gì đó.”

Hả? Ta chớp mắt.

Đột nhiên muốn biết Nghiêm Tử Tụng sẽ trả lời thế nào bèn đứng yên tại chỗ chờ, xem hắn có chọn cách ‘Ừ’ để trêu ngươi ta không?

Chỉ thấy Nghiêm Tử Tụng đứng thẳng tắp nhìn su huynh, nheo con ngươi, đột nhiên khẽ ngáp một cái, nói: “Bạn gái của tôi, không cần cậu quan tâm?”

Gào khóc...

Trái tim ta nhảy phịch một cái, bất ngờ bị hắn giật điện.

Sư huynh bỏ đi, để cho chúng ta tự nhiên.

Đến mười giờ rưỡi, hội trường bắt đầu chính thức có khách đến. Nãy giờ chúng ta cũng đã ăn sơ sơ rồi. Đình tỷ vẫn như trước, mặc một bộ váy dài màu đỏ. Chị đột nhiên thoáng nhìn thấy ta, lập tức đi tới, mặt mày hớn hờ.

Nhưng lực chú ý của ta lại bị vẻ đẹp ung dung quý phái của hai vị phu nhân phía sau chị hấp dẫn.

Ta nhận ra một người trong đó. Ta nghĩ, hẳn đó là mẹ của Nghiêm Tử Tụng.

Chương 35:

Đình tỷ ôm cổ ta, vui sướng vỗ vỗ ta. Dáng vẻ vẫn sang sảng như trước, tạo cho người ta cảm giác giống như trên đời này không ai giỏi giang hơn chị.

Ta mỉm cười ngọt ngào, nói: “Chúc mừng chị.”

Chị liếc mắt nhìn qua Nghiêm Tử Tụng, cười cười nói: “Cùng vui.” Rồi trực tiếp bỏ qua hẳn, cười hỏi ta, “Gặp em chị chưa?”

“Dạ rồi.” Ta gật đầu.

“Nếu hỏi hận thì nhớ nói một tiếng nhé.” Chị cong môi cười, “Đến lúc đó, chị sẽ trang trí hội trường lễ cưới cho các em. Hôm nay đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm!”

“...” Ta dừng một chút rồi cũng cười. Thật không hổ là Đình tỷ, trong tình huống này mà cũng không quên lôi kéo ta, nhưng kỳ thực cũng là kích thích Nghiêm Tử Tụng... Ta nheo mắt, “Đám cưới xong sẽ sinh một Nghiêm Dứt Khoát. Sau đó sinh đủ một đội bóng, hai đóa hoa là được.”

Nói xong, ta ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Nghiêm Tử Tụng. Nghiêm Dứt Khoát... Đã nói đến nước này rồi mà hẳn còn không hiểu nữa thì ta sẽ thật sự bóp chết hẳn!

Hắn cũng cúi đầu nhìn ta, dáng vẻ giống như đã bị cảm động. Nhưng hẳn hiển nhiên cũng nhìn thấy mẹ của mình, cho nên biểu tình mới phức tạp như vậy.

Tình thân là không thể dứt, không thể bỏ. Đó chính là cuộc sống.

Lại nghe Đình tỷ mở miệng, “Nghiêm tiểu đệ, đã lâu không gặp!”

Nghiêm Tử Tụng chậm rãi nhìn về phía chị, thuận thế kéo tay ta lại, sau đó mím môi, chẳng lộ ra biểu tình gì rõ ràng, “Chị là...”

(o_o) ... Chiêu này cao, phải học mới được.

Đình tỷ cong khoe môi, “Ô, người không biết tôi là ai mà cũng đến tiệc đính hôn giúp vui như thế thật là vinh hạnh...” Cho nên mới nói đàn bà lòng dạ hẹp hòi, trong lời nói có chút châm chọc, “Hoan nghênh, hoan nghênh!”

Không biết Nghiêm Tử Tụng có nghe ra được hay không, chỉ thấy hắn hơi gật đầu, “Ừm, khách sáo...”

Ừ! Ta có chút tán thành gật đầu. A ha ~ Đi thôi, đâu có gì phải khách sáo ~

Dáng tươi cười của Đình tử thoáng có vẻ ngượng ngùng, vừa vặn có một vị khách mới đến vậy chị ấy qua, chị ấy mới chậm rãi khôi phục lại dáng vẻ tươi cười.

Tiệc rượu là kiểu tiệc Tây Âu điển hình. Chị lấy trên dãy bàn thức ăn tự chọn hai ly rượu. Một ly đưa cho ta, còn mình cũng tự lấy một ly. “Tiểu Mạn, nào, uống với Đình tử một ly!”

Ta nhận ly rượu đưa lên hít ngửi, nhất thời nhũn chặt hàng chân mày. Cảm giác có chút choáng váng, nhưng vẫn khí thế hào hùng nâng cao ly rượu chúc mừng. Đang muốn cụng ly, Nghiêm Tử Tụng đã lẳng lặng đoạt lấy, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, hấn đặt ly rượu xuống rồi ôm ta vào lòng, có vài phần lạnh nhạt nói một câu, “Chúc mừng.” Liền giục ta ra về.

Gào khóc. Hấn đeo kính mà cũng có quan sát tỉ mỉ như vậy, biết ta không thích uống rượu... Tự dưng cảm động quá chừng. Nhưng ngay khi chúng ta chuẩn bị ra về, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ xa lạ mà nhiệt tình, “Người kia có phải là con trai của chị không! Tử Tụng...”

“Tử Tụng, Nghiêm Tử Tụng.”

Giọng nói này ta nhớ rất rõ, lạnh lùng bình thản, rất bình tĩnh... Vì vậy, ta không có cách nào bắt mình không quay đầu nhìn lại – Chính là mẹ của Nghiêm Tử Tụng.

Không biết có phải vì đang ở trước mặt người khác, hay vì Nghiêm Tử Tụng đã có chuẩn bị tâm lý, lúc này hấn không thoáng chốc cứng ngắc người như trước nữa mà làm như không có việc gì, biểu tình rất bình thản. Chỉ có điều, bàn tay hấn nắm tay ta vẫn tiết lộ tâm tình hấn bây giờ rất khác ngày thường.

Ta biết, lúc này ta nên giả vờ không biết gì thì hơn.

Nhận thấy Nghiêm Tử Tụng vẫn không dừng bước, nỗ lực bỏ đi như trước, tất nhiên ta cũng không dị nghị. Nhưng sự tình tiến triển cũng không thuận lợi, chúng ta chưa kịp có hành động đã cảm giác được người phụ nữ kia tới gần.

Bà cản trở lối đi của chúng ta một cách khéo léo, sau đó không mẫn không nhạt mở miệng nói với người phụ nữ bên cạnh, “Tử Tụng của chúng tôi không hiểu chuyện, sau này mong được chiều cố nhiều hơn.” Nhưng đồng thời, vầng trán lại ngẩng cao.

Ô, nữ vương! Đúng là phong thái của nữ vương!

Trái lại, người phụ nữ bên cạnh bà có khuôn mặt tươi cười rất dịu dàng, giống như một con thỏ trắng vậy, không hề có lực sát thương.

“Là Tử Tụng ư, tôi nhớ rồi! Hình như... còn là bạn học chung tiểu học với Đình Hiên nhà chúng tôi?” Khuôn mặt tươi cười phút chốc làm cho toàn thân tản ra một loại lực tương tác. Nghe bà nói một lời, ta nhất thời lý giải được biểu hiện hiền lành giả dối của Vương sư huynh được di truyền từ đâu rồi.

Bà hướng thẳng về phía Vương Đình Đình, phất tay hỏi, “Đình Đình, em con đâu?”

Không hiểu vì sao, Vương phu nhân chỉ đơn giản nói một câu, lập tức đã làm cho hình tượng Vương Đại Thần xa không thể với tới ấy, chỉ trong nháy mắt bỗng trở nên... khiêm tốn “như” con người.

Nghiêm Tử Tụng bỗng dừng nhếch miệng cười, “Đã gặp rồi ạ.” Lập tức lại hồ hững khẽ neho mi, kéo tay ta, kiên nhẫn theo đuổi đại nghiệp ‘Đào tẩu’.

Có trời mới biết vì sao ta lại nghĩ đến hai chữ ‘Đào tẩu’.

Ngay lập tức, nữ vương đã thay đổi mục tiêu. Đường nhìn trực tiếp chuyển đến trên người ta, đôi mắt đẹp lóe ra những tia nhìn sắc bén. Sau đó bà nhẹ nhàng đi tới, đứng ở trước mặt ta, không biểu hiện tình cảm rõ ràng, nhếch miệng cười, “Cô bạn này, thông thường cô hay ở cùng với Tử Tụng nhà tôi...”

Ách, cũng không phải chỉ một hai lần. Nhưng thật ra, ta có cảm giác nửa câu sau của bà ta chính là: Đến tốt cùng thì cô làm vậy là có mục đích gì?

Trong khoảng khắc đó ta cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là chênh lệch giàu nghèo. Mẹ ta xem mắt con rể, mẹ hấn xem mắt con dâu, chung quy đều chú ý đến môn đăng hộ đối.

Nữ vương vẫn nhìn ta chăm chú, ta cảm giác tim mình đập tương đối bình ổn, cảm thán ta đúng là có tố chất tâm lý vượt qua thử thách. Dần dần... không ngờ lại bắt đầu nảy sinh ý cười khó hiểu. Sau đó ta gạt đầu, không hề sợ hãi chút nào mỉm cười: “Ồ đúng vậy...” Sau đó giả vờ vô tội, chớp mắt mấy cái, “Thế nhưng cô à, vì sao cháu chẳng bao giờ gặp cô?”

Ánh mắt bà nhìn ta tràn ngập đánh giá. Đột nhiên có người đến gần, gọi một tiếng “Honey!” rồi ôm lấy... thắt lưng của nữ vương. Tóc hấn vàng hoe, đúng là một tên quý dương!

Mặt tên quý dương đó cũng rất đẹp trai, chỉ là nhìn thế nào cũng không đoán được độ tuổi, nhưng chắc chắn là hấn nhỏ tuổi hơn nữ vương bệ hạ.

Nghiêm Tử Tụng quả đoán tháo mắt kính xuống, chẳng thềm nói câu nào đã lôi kéo ta, xông thẳng vào giữa mẹ hấn và tên quý dương. Định đâm thẳng qua họ nhưng không ngờ hai người đó lại dính nhau rất chặt...

Nghiêm Tử Tụng không xông vào nữa, hơi cầm cự một chút, bỗng dừng nghe nữ vương trầm giọng nói, khí thế mười phần, “Đã đến lúc nên về nhà rồi.”

“...” Khụ, ta trộm nghĩ, nội dung vở kịch thật sự phải đi xuống con đường máu chó thế này sao?

Thí dụ như Nghiêm Tử Tụng sẽ rộng to hơn bà ta: “Không có khả năng!”, “Bà nằm mơ!” các loại. Có lẽ sẽ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng thoáng nhìn rồi tiêu sái bỏ đi. Bằng không sẽ khiêu khích đáp trả: “Bà có bản lĩnh đó sao?”, “Bà cho rằng bà có thể sai khiến tôi sao” đại loại thế...

Ta suy nghĩ miên man đủ thứ, sau đó không cẩn thận, đập mạnh vào chân của quý dương, còn hơi nghiêng xuống một chút...

“Oh! My God!”

Ta áy náy kêu lên một tiếng. “Xin lỗi, xin lỗi!” Thực sự là không cẩn thận nha. Bởi vì nữ vương bệ hạ là trưởng bối, không thể đắc tội!

Kết quả, đường đường là nam tử hán, hết lần này đến lần khác phản ứng thái quá. Cánh tay hấn đặt bên hông nữ vương ‘co rút lại’ theo phản xạ có điều kiện. Ta có cảm giác sắc mặt nữ

vương rất khác thường, tự nhiên cảm vô cùng có lỗi, cộng thêm chột dạ. Sau này tất nhiên phải lỗi Nghiêm Tử Tụng chạy trốn thôi!

Bởi vậy mới nói, chẳng hiểu sao lại xảy ra hỗn loạn trong không khí trang trọng thế này, ta lại không cẩn thận đạp quý dương tiên sinh một cước. Ồ, mặc dù lúc đó cự ly hơi xa, nhưng sức chân của ta cũng không có khả năng giảm lực, cho nên mọi sự bất ngờ đều xảy ra rất hoàn mỹ.

Ta hồ thẹn liếc mắt nhìn trộm quý dương tiên sinh, rồi khẩn trương kéo Nghiêm Tử Tụng, bỏ chạy.

“Tránh ra tránh ra!” Ta ồn ào. Tất cả khách đến dự lễ đính hôn của Đình tỷ, lúc này đều tập trung về phía ta.

Bỗng dừng lại nhớ ra mất cá chân Nghiêm Tử Tụng bị thương, bước chân có điểm bất ổn. Vì vậy, chạy được hai bước ta lại vô cùng hào hùng ngồi chồm hồm xuống trước người hắn, hai tay vươn cao, tru lên: “Đến đây đi! Em công anh!”

Trong chốc lát, toàn trường thất thanh...

Chỉ có đàn nhạc vi-ô-lông vẫn còn đang du dương kéo đàn là nằm ngoài trạng huống.

Tiếng đàn du dương.

Toàn trường chú mục.

Rống rống!

Hoàn hảo, hôm nay ta mặc một bộ váy liền trắng tinh phiêu dật đầy mộng ảo!

Bàn tay của Nghiêm Tử Tụng đột nhiên vỗ xuống, lực đạo ôn nhu.

Ta vẫn đang ngồi chồm hồm, vì cú vỗ của hắn mà có chút bất ổn. Hắn bất ngờ thay đổi tư thế, bỗng dừng bẻ xóc ta lên. Rõ ràng nghe thấy sự ngạc nhiên không thể khống chế của mọi người.

Hắn vững vàng bước đi bằng mắt cá chân đã bị thương, nói: “Anh sẽ cho em...”

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn lộ ra một vẻ kiên định khó tả, “Một hôn lễ rực rỡ nhất.”

Kháo!

Em yêu anh chết mất, Nghiêm Tử Tụng!!

Vui sướng như lên mây.

Hai tay ta chăm chú ôm cổ Nghiêm Tử Tụng, cả người đều cuộn tròn trong lòng hắn.

Hắn quả thật từng bước từng bước vững vàng ẵm ta đi ra khỏi nhà hàng. Chỉ ít thì trước khi chúng ta rời khỏi, cũng không có ai đứng ra ngăn cản.

Ta cảm giác viền mắt mình ẩm ướt, sau đó xuề xòa hỏi: “Vậy thì lúc nào?”

Hắn dừng một chút.

Ta nhẹ nhàng mỉm cười. Đúng vậy, vấn đề này rất khó đáp lại. Hắn đột nhiên hứa hẹn như vậy, có thể là bởi vì mẫu thân hắn đột nhiên xuất hiện, có thể là do bầu không khí vui sướng.

Trong lòng ta đột nhiên lại nảy sinh một cảm giác bất an. Vì vậy, ta nằm cuộn trong lòng hấn mà nghĩ, chúng ta sẽ thế nào, có thật là có thể cứ đơn giản như vậy mà định cả đời hay không.

Trong thời gian tới, e rằng trước mắt ta và Nghiêm Tử Tụng, chỉ là một khoảng trống rỗng.

Chúng ta chỉ có thể ỷ lại vào sự mù quáng vô tri của tuổi trẻ mà tùy ý hứa hẹn.

Ra đến trước cửa nhà hàng, bước chân Nghiêm Tử Tụng vẫn vô cùng bình ổn. Nhưng lúc đi ra, ta cảm giác được, dù chỉ là rất nhỏ, hấn đau đớn.

Dù sao, hấn vẫn đang ôm ta.

Sau đó ta nói, Nghiêm Tử Tụng, chúng mình về nhà đi.

Ngồi trên hàng ghế sau của xe taxi, hai chúng ta chẳng nói gì với nhau. Ta nghĩ, chúng ta đều đã thành quen với bầu không khí trầm mặc đột ngột này rồi.

Nhà, là căn nhà trệt đơn sơ của hấn.

Ta đỡ hấn ngồi trên chiếc giường đơn rồi cũng tự mình nhấc ghế ngồi xuống. Đặt chân hấn lên đầu gối mình, sau đó dùng rượu thuốc tỉ mỉ xoa bóp cho hấn.

Hấn vốn không chịu, nhưng ta bắt hấn phải làm theo ý mình. Hấn vẫn không than đau, bất luận ta loay hoay mãi cá chân hấn thế nào.

Ta cảm giác ánh mắt hấn nhìn ta sáng quắc, từ đầu đến cuối vẫn không hề chuyển hướng.

Móng chân Nghiêm Tử Tụng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng bàn chân lại thô ráp lạ thường, có thể là do đi bộ lâu ngày mà vậy.

Ta làm như vô tình làm rơi chiếc váy màu trắng của mình. Vết dơ màu nâu cứ thế lan ra, một vòng lại một vòng, chẳng mấy chốc loang lổ trên váy trắng.

Hấn muốn rút chân về, nhưng ta không chịu. Ta ngẩng đầu lên nhìn hấn, lại cúi đầu tiếp tục xoa bóp, nhẹ nhàng hỏi hấn một vấn đề mà chúng ta chẳng bao giờ thật sự đối mặt...

Ta nói: “Nghiêm Tử Tụng, chúng ta thật sự có tương lai không?”

Lúc nói xong, viền mắt ta lại ướt ướt. Mùi rượu thuốc rất nồng, gay cả mũi, mang theo cảm giác man mát. Ta không cẩn thận chùi lên mặt, vì vậy nước mắt bị kích thích, bỗng dưng tràn mi.

Hấn nói, “Tương Hiểu Mạn...”

Ôi, chung quy ta vẫn không nghe được đáp án của hấn.

Ta hiểu rồi, bởi vì, anh cũng không biết.

Lúc ta đứng trước đài bếp loay hoay với khói dầu, trong lòng lại nghĩ. Nếu thực sự có tương lai sau này, ta sẽ lại mặc bộ váy này, ngồi trên một quả khinh khí cầu bay đến sân trường sơ trung làm hôn lễ.

Lúc ra về, ta không chịu để Nghiêm Tử Tụng đưa ta về. Ta nhẹ nhàng hôn hấn, nói với hấn rằng từ nghĩ lễ mồng một tháng năm trở đi, ta sẽ không đến tìm hấn nữa.

Rõ ràng hấn nói không cần đến tìm hấn, nhưng ta lại nhìn thấy sự thất vọng trong đáy mắt hấn, cùng một giây cứng người.

Đàn ông, chẳng phải cũng khẩu thị tâm phi đó sao?

Nghiêm Tử Tụng, anh đánh giá em cao quá rồi đó, cùng lắm thì em cũng chỉ là một cô gái mà thôi.

Ta vẫy vẫy tay với hắn. Lúc ra đến đầu ngõ, trước khi quẹo vào khúc quanh, chẳng hiểu sao ta lại quay đầu nhìn lại.

Nghiêm Tử Tụng vẫn còn đứng ở ừ nhìn ta, duy trì cái tư thế đó, tạo nên một cảm giác bi thương khó tả.

Nghiêm Tử Tụng, rõ ràng đã có em làm bạn, vì sao trông anh vẫn cô độc như vậy?

Em không hiểu.

Thật sự không thể hiểu được.

Bởi vì tiếc chiếc váy âu phục sang quý của ta mà mẹ tức giận đến lạnh run người. Lúc đó, ta để mặc bà mắng nhiếc vì đã làm dơ chiếc váy, có thể nói là long trời lở đất.

Bọn họ không hiểu ta, cho nên càng mất nhiều thời gian để theo đuổi ta.

Ta xả nước đầy chậu, sau đó cởi chiếc váy trắng ra ngâm vào chậu, vừa nhẹ nhàng vò giặt vừa nhìn vòi nước tuôn chảy.

Đột nhiên ngẩng đầu hỏi mẹ: “Hồi đó vì sao mẹ lại quyết định gả cho bố?”

Mẹ ta loay hoay làm gì đó một hồi rồi nhắc ghế ngồi xuống bên cạnh ta, đột nhiên gõ mạnh vào đầu ta một cái mới cảm khái nói: “Hồi chưa yêu nhau, có một buổi sáng bố tới tìm mẹ. Mẹ đang cấy lúa, nói bố ra đồng rơm bên kia đợi một chút. Sau đó, vì mãi nói chuyện với mấy người bạn mà mẹ quên mất tiêu. Kết quả, trưa hôm đó trời nắng rất gắt, mẹ về nhà com nước tắm rửa xong xuôi cả rồi mới chợt nhớ ra. Con nghĩ mà xem, bố con cũng được coi là một thổ bá vương, mặc dù không được yêu chiều lắm nhưng cũng không quá khổ. Khi không lại đi phơi nắng giữa trưa làm toàn thân ông đỏ kè. Mẹ đã nghĩ, ông đúng là ngu si.”

Ta vò vò chiếc váy, “Bố thật ngốc.”

Ta đột nhiên nghĩ, cái tính chấp nhất của ta cũng có thể được di truyền từ bố...

“Bố con lúc đó lại nhếch miệng cười, cũng không tức giận, chỉ nói ‘Em đến rồi à.’ Mẹ đã nghĩ, gã này có thể lấy làm chồng được.”

“Sau đó, bố giúp mẹ làm ruộng. Tốt nghiệp xong còn được phân vào vị trí chủ chốt trong xã. Có một ngày, lúc đang giúp mẹ sửa nhà, ông ngậy ngốc nói đã thích mẹ từ cái nhìn đầu tiên rồi. Còn nói, sau này sẽ xây một ngôi nhà lớn rồi đón mẹ về. Mẹ chẳng kịp suy nghĩ nhiều đã đồng ý luôn.”

Ta nhẹ nhàng mỉm cười. Ta nói: “Mẹ, mẹ thật hạnh phúc.”

“Hạnh phúc cái rắm, lại sinh ra một đứa quái thai như mày! Khi mày còn bé, bố mày cứ lăm nhảm bên tai tao, làm sao bây giờ, sau này làm sao gả nó đi được đây!”

Tâm tình bị phá hỏng, ta len lén lườm mẹ một cái, nhưng chẳng hiểu sao viền mắt lại đỏ hoe, đột nhiên gồng đầu lên vai mẹ, sau đó nghẹn ngào gọi, “Mẹ.”

“Nếu nó thật lòng thương con, mẹ cũng không có gì để nói, chỉ có điều...” Mẹ ta đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, khe khẽ thở dài. Bỗng dừng lại gõ đầu ta cái nữa, rống lên: “Mày mà không giặt sạch được cái váy này thì chết đi con ạ!”

Mãn kinh đúng thật là... Ta oán niệm.

Bà liếc mắt nhìn ta, lại nói: “Nhưng cái tên Nghiêm Tử Tụng đó, ngoại hình của hắn đích xác quá yêu nghiệt. Mày nói xem, hồi đó trong mắt bố mày, có đúng là thấy mẹ rất đẹp không?”

Ta cười cười: “Bố con khẳng định là thấy mẹ rất xấu, có thể giúp ông bán bánh bao.”

“Chẳng phải mày nhờ bánh bao nuôi lớn đó sao?” Mẹ ta đứng dậy, vênh mặt hất hàm sai khiến, “Giặt cho sạch đi!”

Ta nhếch miệng cười cười, sau đó nheo mắt nghĩ. Nghiêm Tử Tụng, anh có thể lấy em không?

Ta từ trước đến nay luôn là người nói được thì làm được. Bởi vậy, nghỉ lễ mừng một tháng năm ta không đi tìm Nghiêm Tử Tụng.

Ta thật là khó hiểu, có thể nảy sinh sự chán ghét. Sau đó, nằm sát xuống bàn loay hoay với sợi lác tay hần tặc. Phát hiện, không ngờ có chút hơi nước mỏng manh.

Ngày sáu tháng năm, Mễ Mễ đột nhiên gọi điện thoại cho ta rủ cùng đi khu trò chơi, muốn ta dẫn Nghiêm Tử Tụng theo. Ta đột nhiên hỏi Tiểu Mễ, chuyện yêu đương của cậu ấy có hạnh phúc không. Cậu ta vốn chỉ đáp đùa cho vui, cậu ấy nói: “Khẳng định là vui sướng hơn cậu rồi!”

Ta thành linh lại cảm thấy như bị trúng thương.

Ta vốn tưởng rằng ta sẽ cậy mạnh, sẽ cãi tay đôi với Tiểu Mễ phân rõ hơn thua, nhưng ta không ngờ mình lại cười và nói với Tiểu Mễ: “Mình chưa thua đâu, Nghiêm Tử Tụng càng không hạnh phúc hơn.”

Mễ Mễ đột nhiên trầm mặc, giống như không tìm được lời nào để an ủi ta. Sau đó cậu ấy nói: “Tiểu Mạn, có muốn mình đến chơi với cậu không?”

Ta lắc đầu, khoa trương nói: “Không cần, tạm thời mình vẫn không thiếu tình thương của mẹ ~ hi hi”

Ở đầu dây bên kia, cậu ấy nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó nói: “Cậu đó, hoàn toàn là đồ ky!”

Ta nhẹ nhàng nói: “Mễ mễ, cảm ơn cậu.”

Ngày mùng bảy tháng năm, sư huynh nhờ người đưa đến tiệm bánh bao một lá thư.

Thật ra chỉ là một tờ giấy, trên đó viết: Tiểu sư muội, có ra sân bay tiễn anh không?

Ta đi.

Đáp chuyến tàu riêng mất một tiếng đồng hồ để đến sân bay, sau đó đứng chờ ra giữa sân bay rộng lớn.

... Ta lớn như vậy rồi, vẫn chưa từng được ngồi máy bay.

Không hiểu vì sao, nghe tiếng động cơ máy bay chạy ầm ầm, ta đột nhiên có thể lý giải được một chút tâm tình của sư huynh, có thể là cả tâm tình của Nghiêm Tử Tụng nữa. Là trốn tránh, đột nhiên không muốn nhìn thấy bất cứ ai nữa.

Nếu như có thể, ta cũng muốn tùy tiện đáp một chuyến bay, sau đó...

Mai danh ần tích.

Thời gian đó, Nghiêm Tử Tụng, anh có nhớ em không?

Anh sẽ đi tìm em chứ?

Biến thái...

Ta đứng ở sân bay nhìn theo chiếc máy bay đi xa, trong lòng âm thầm nói lời tạm biệt sư huynh, sau đó về nhà.

Về đến nhà, lần đầu tiên ta chủ động làm một bữa cơm, sau đó ngồi một bên đợi mẹ trở về. Cuối cùng, trước ánh mắt kinh ngạc của mẹ, ta hỏi bà: “Nghiêm Tử Tụng có đến mua bánh bao không?”

Bà nhìn ta rồi nói: “Ăn cơm đi.”

Ta gật đầu nói: “Dạ, ăn thôi.”

Ta nhớ hẳn, cứ suy nghĩ không biết hẳn có bị ốm đau gì không.

Kỳ nghỉ mùng một tháng năm qua đi, ta trở lại ký túc xá. Một ngày trước khi đi học, vì đã lâu rồi không gặp nhau, bốn cô nương chúng ta quây quần lại tán gẫu với nhau. Tiểu Mễ hưng phấn kể lại những ngày cùng bạn trai đi khu trò chơi, kể chuyện đi chơi trò nhảy lầu mạo hiểm thế nào, đi xe vượt núi kích thích ra sao, kể chuyện thám hiểm dòng nước xiết, kể rằng người đi chơi tấp nập, xếp hàng một chết đi được.

Ta lặng lẽ ngồi nghe. Ta phát hiện, bằng sức tưởng tượng của mình, không ngờ cũng tưởng tượng không ra dáng dấp la hét chói tai khi đi xe vượt núi của Nghiêm Tử Tụng. Xuất hiện trong đầu ta vẫn chỉ là hình dáng biếng nhác hoặc vẻ thờ dơ của hắn. Cuối cùng động lại, chỉ là hình ảnh hắn đứng cô tịch ở xa xa nhìn ta...

Tiểu Lâm Tử đột nhiên đẩy người ta: “Cậu thế nào, nghỉ lễ đã làm những gì? Hai người có đi chơi đâu không?”

Ta cười cười nói: “Chơi trò tương tư đơn phương, cả trò mong nhớ nữa.”

Lôi Chấn Tử đột nhiên tuôn ra một câu: “Nghiêm Tử Tụng của cậu đó, thật chẳng biết hai người yêu đương kiểu gì nữa, bình thường ngay cả một cú điện thoại cũng không có.”

Ta gật đầu, không nói gì. Đúng vậy, không có.

Tiểu Mễ đại khái cũng là người đang yêu, đột nhiên vỗ Lôi Chấn Tử một cái, ý bảo cậu ấy im miệng đi. Kết quả, lại làm nổ ra một cuộc tranh chấp giữa hai người.

Ta không nghe rõ họ đang tranh cãi cái gì, chỉ nặng nề thở hắt ra một hơi, nói: “Minh ra ngoài dạo một chút.”

Thế rồi ta đi ra ngoài.

Trong trường chúng ta, ngoại trừ hồ nước ở trước ký túc xá của Nghiêm Tử Tụng, phía tây nam còn có một hồ nước nữa, được coi là thánh địa tình yêu trong truyền thuyết của trường học. Đêm nay, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào ta lại muốn ra đó ngắm cảnh.

Quả nhiên, người người có đôi có cặp, chỉ có ta một mình một bóng. Nơi này trước kia nghe nói cũng có đèn, nhưng không biết là do ý người hay ý trời mà bóng đèn cũng không sáng. Cảnh vật u ám, bóng đen lắt lự, chỉ có ánh đèn hắt ra từ dãy phòng học xa xa thoáng chiếu sáng mặt hồ hồ nước trước mắt.

Liếc mắt nhìn lại, hầu như dưới mỗi một gốc cây đều có một đôi tình nhân. Cặp này vừa rời đi lại có cặp khác thế nào.

Cặp đôi nào chiếm không được vị trí, họ sẽ ngồi luôn trên bãi cỏ bên cạnh hồ, hoặc ngồi hoặc nằm. Có đôi vì để tiết kiệm tài nguyên đất đai, bạn nữ còn trực tiếp ngồi lên đùi bạn nam, quán quýt triền miên, vô cùng thân thiết.

Ta phát hiện, mình chẳng có chút hưng phấn nào, hoàn toàn không có dục vọng rình coi.

Ngoài mặt cũng thần thờ không biểu cảm, không muốn nói cũng chẳng muốn cười.

Chẳng lẽ, biến thái cũng phải có cái duyên nghề nghiệp ư?

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, cặp tình nhân bên trái đang hôn nhau nồng nhiệt, đôi tình nhân bên phải là dựa sát vào nhau, cặp ở bờ đối diện bị giấu trong bóng tối. Mặt hồ đen tối nhưng loang loáng những tia sáng yếu ớt. Xung quanh là tiếng rì rả nói chuyện khe khẽ, tiếng cười đùa ríu rít vui tai.

Ta lại bắt đầu nhớ đến Nghiêm Tử Tụng của mình. Nhớ lại lúc ta không có ở đây hẳn đã từng đi qua nhà ta mua bánh bao. Nhớ hẳn thỉnh thoảng cũng có một ít cử chỉ ý lại vào ta. Nhớ hẳn thỉnh thoảng cũng đồ ngon đồ ngọt. Nhớ hẳn đột nhiên hứa hẹn cho ta một hôn lễ... Nhớ nhớ, nhớ đến lòng ta lên men cay.

Muốn khóc.

Ta không khóc, chỉ bó gối ngồi ngây ngốc. Ta suy nghĩ lung tung rằng Nghiêm Tử Tụng sẽ đột nhiên đứng ở phía sau mình, sau đó đi lên trước, dùng cánh tay dài nhẹ nhàng vờn quanh ôm lấy ta. Một câu cũng không cần phải nói, chỉ thế là đã đủ rồi.

Thế nhưng mấy cái chuyện trùng hợp kiểu này, nói trắng ra là có thể gặp chứ chẳng thể cầu.

Gió tây từ mặt hồ thổi lên se se lạnh. Đêm tháng năm, thì ra cũng sẽ lạnh. Ta cong khóe môi, bắt đầu dĩ mím cười. Nghiêm Tử Tụng, rốt cuộc thì đến khi nào anh mới chịu đến tìm em?

Là một ngày, hay một tháng?

Đang giằng co trong chiến tranh lạnh ư? Sao lại vô duyên vô cớ như thế chứ?

Chẳng lẽ ta nói ta sẽ rời đi chung quy đã làm hấn tổn thương rồi? Chúng ta bắt đầu đến khó hiểu, những ngày ở chung cũng không phải bình thường. Là ta đã nghĩ quá nhiều sao?

Ta mang theo nghi vấn đó tự hỏi chính mình.

Tiểu Lâm Tử bảo ta hãy chủ động đi tìm hắn. Tiểu Mễ khuyên chúng ta nên cho nhau chút thời gian. Lôi Chân Tử lại nói, các người thẳng thắn một chút đi.

Ta cười, nói với ba người họ, đây là chuyện giữa ta và Nghiêm Tử Tụng.

Sau đó, ta hơi lạnh lùng nói, mọi người không cần phải lo.

Chỉ là, sau đó rồi sau đó nữa, ta cảm giác mình có tổ chất của bệnh nhân tâm thần. Có lúc trở về ký túc xá, lại đột nhiên chạy đến chỗ dì quản lý hỏi thăm xem Nghiêm Tử Tụng có đến tìm ta hay không.

Dì quản lý ký túc xá nhìn ta như nhìn một đứa tâm thần.

Ừm, quả nhiên anh không hề đến tìm em.

Có lúc ta nghĩ, hay cứ làm như bình thường đi, bất ngờ chạy đi tìm hắn là tốt rồi. Nhưng ta cũng cố chấp.

Sợ trông thấy đáng vẻ hoàn toàn không lo lắng cho ta của hắn. Sợ trông thấy đáng vẻ hoàn toàn lạnh lùng của hắn. Còn có... đáng vẻ không coi ai ra gì của hắn.

Ta sợ, kỳ thật hắn không yêu ta như ta đã tưởng.

Thế nhưng, anh có yêu em không? Ta đã từng hỏi Nghiêm Tử Tụng như thế rồi.

Nhưng hắn lại trả lời ta bằng sự trầm mặc.

Ta và Nghiêm Tử Tụng, chưa từng chụp ảnh chung, cũng chẳng quần quýt thân thiết như những cặp đôi bình thường khác. Hắn cũng chẳng đưa ta đi xem phim hay tặng ta một đóa hoa nào. Món quà duy nhất hắn tặng ta, cũng là nhờ công ty chuyển phát nhanh đến trao cho ta.

Kỳ thật ta cũng muốn kéo tay hắn đi giới thiệu với bạn bè. Ta muốn ở trước mặt các bạn cùng phòng tiếp nhận vài cuộc điện thoại, sau đó tận hưởng đáng vẻ ước ao của họ.

Kỳ thật, chúng ta cũng đã tiếp nhận nhau rồi. Chúng ta cùng nhau đi dạo trong mưa, thậm chí đã cùng nhau nếm trải cảm giác bị truyền điện. Ta làm cơm cho hắn ăn, hắn ăn miễn do ta làm, đưa ta đi viếng người bố đã qua đời của hắn. Hắn còn hứa sẽ cho ta một hôn lễ. Chỉ cần một đáng vẻ tươi cười của hắn cũng có thể khiến ta cảm động...

Thế nhưng, ta vẫn cảm thấy chưa đủ, thật sự chưa đủ.

Ta đã nhiều lần tự hỏi chính mình, tìm kiếm đáp án, ‘Vì sao anh không tới tìm em?’

Ta thấy mình càng ngày càng mất cảm, luôn luôn có một loại áp lực hết sức căng thẳng. Ta đột nhiên trở nên sắc bén...

Khi đã xa cách thời thơ ấu từ lâu, ta đột nhiên bắt đầu lại những trò đùa dai, mà phải nói là đùa ác mới đúng. Đó là bắt con gián ném vào trong cà mèm cơm của bạn gái nào mà ta không vừa mắt. Ta còn dám tranh cãi tay đôi với giảng viên trong lớp, trông thấy ông phẫn nộ, nói lung tung đủ loại dã sử nghe chẳng đâu ra đâu. Ta nghi vấn về quyết định của ban ủy là không hợp với hoạt động tập thể. Ta bắt đầu...

Thần tăng quỷ ghét.

Bọn họ nói, Tương Hiểu Mạn có phải là biến thái hay không.

Người trong ký túc xá cũng chịu không nổi ta. Tiểu Lâm Tử, Lôi Chấn Tử, Tiểu Mễ ban đầu còn ra sức khuyên bảo, nhưng sau chỉ trầm mặc. Đến cuối cùng, thậm chí còn lựa chọn cách cô lập.

Ta không có máy vi tính, không muốn đọc sách, trong danh bạ điện thoại cũng chẳng có số liên lạc của một ai.

Ta bị phi nhử rồi.

Ta tuyệt không vui vẻ.

Càng không được đồng tình.

Ta đột nhiên nhớ tới kỳ hạn yêu đã từng định ra với Đinh tỷ. Trong giai đoạn khó hiểu này, trong giai đoạn gián đoạn tình cảm khó hiểu này, ta lo lắng suy nghĩ, lúc nào sẽ đến kỳ hạn mà ta đã cho Nghiêm Tử Tụng đây.

Trong cuốn vở của ta viết đầy tên Nghiêm Tử Tụng. Ta đã biết làm cách nào để viết ba chữ này thật đẹp. Khi cả cuốn vở đều đã bị lấp đầy những chữ, ta hỏi trong ký túc xá, Nghiêm Tử Tụng có đến tìm ta hay không.

Không có ai hé răng.

Mắt ta rung rung, nhưng khóe môi lại cong lên như cười, viết vào trang cuốn cùng của quyển nhật ký:

Em không phải là biến thái.

Tình yêu không phải là duy nhất.

Em yêu anh.

Nhưng em quyết định không yêu anh nữa.

Đầu tháng bảy, chúng ta sẽ bắt đầu bước vào cuộc thi cuối kỳ.

Sau thời gian tự dung phát tiết, ta quay về với sự trầm mặc, một sự trầm mặc đáng kể, không muốn nói năng gì.

Các bạn trong ký túc xá dường như cũng bị tâm tình của ta ảnh hưởng, nói chuyện cũng ít đi. Ngay cả Lôi Chấn Tử cùng Tiểu Mễ từng rất hay đôi co, nay cũng chẳng thèm tranh chấp. Có lúc, cả phòng chẳng có ai buồn hé răng nói lấy một lời.

Đồ sinh áp lực.

Mẹ ta nói rất đúng, con người dù sao cũng là động vật quần cư (sống tập thể), một người tùy ý làm bậy sẽ rất dễ ảnh hưởng đến những người xung quanh. Ta nghĩ, vậy nên lúc trước bà mới hay quở trách ta, nói ta cứ hay làm quá.

Thế nhưng, không ngờ ta lại không biết phải làm thế nào để phá vỡ thế giằng co này.

Kỳ thi về cơ bản thì cứ cách hai ngày sẽ thi một môn. Ta nằm trên giường đọc sách, đói bụng, thời tiết lại đột nhiên trở nóng khiến cho tâm tình mệt mỏi, không muốn làm gì. Tiểu Lâm Tử

ở giường bên đột nhiên đưa cho ta một ổ bánh mì. Ta kinh ngạc nhìn ổ bánh, nước mắt phút chốc đã lăn dài.

Sau đó, ta nhận ổ bánh mì giống như một đứa trẻ lang thang, vừa ăn vừa khóc.

Tiểu Mễ ở giường dưới hỏi ta, “Mình vẫn còn gói mì tôm nè, cậu có muốn ăn không?”

Nước mắt ta càng tuôn ra dữ dội, bỗng dừng lại nghe thấy Lôi Chấn Tử mở miệng nói: “Trưa nay phòng chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa đi.”

Tâm tình của ta đột nhiên như nước vỡ bờ, cúi đầu ôm gói khóc nức nở. Mơ hồ nghe thấy tiếng nói của Tiểu Mễ, cậu ấy nói: “VẬY CẬU CÓ CÒN MUỐN ĂN MÌ TÔM NỮA KHÔNG?”

Lúc ngồi trong tiệm cơm, vành mắt ta vẫn còn đỏ hoe, nghẹn ngào nói lời cảm ơn.

Các bạn đều nhìn ta cười cười, sau đó gọi món ăn. Lôi Chấn Tử còn hỏi ta chuyện Nghiêm Tử Tụng, ta chỉ mỉm cười, nói không có việc gì.

Ngay khi các món ăn đã được dọn lên, trong tiệm cơm đột nhiên lại nổi lên một trận rối loạn. Mọi người đều đồng loạt nhìn về phía cửa tiệm.

Lúc đó ta đang ngồi quay lưng ra cửa. Đang muốn xoay người nhìn xem có chuyện gì, Tiểu Lâm Tử đẩy đẩy gọng kính, trước khi ta trông thấy nguyên nhân gây rối đã gọi lên tên của hắn –

“Nghiêm Tử Tụng...”

Ta quay đầu lại. Hắn đứng ở hàng kia, tay cầm một bó hoa tươi thật lớn, dáng dấp yêu nghiệt, quyến rũ mê người.

Trong nháy mắt ta nói không nên lời, sau đó lặng lẽ quay người lại, cảm giác viên mắt lại hơi cay cay.

Viết hết một quyển nhật ký, ta đã đợi hắn năm mươi bảy ngày. Cảm giác giống như, nếu cõi lòng ta là một đóa hoa thì từng cánh, từng cánh hoa đã thành từng mảnh héo tàn — Một cảm giác nản lòng thoái chí.

Hắn tới.

Thế nhưng, ngày hôm nay ta lại không hề chờ đợi hắn.

Chương 36:

Vì vậy ta quay đầu, bỗng dừng cong môi mỉm cười với các bạn cùng phòng, nói: “Ăn đi.”

Đối với cảnh tượng này ta đã từng mơ tưởng nhiều lần, trong lòng vẫn còn dư lại niềm chua xót, chẳng hiểu sao lại cảm thấy phiền muộn...

Nghiêm Tử Tụng...

Có một số người, sẽ không vĩnh viễn chờ đợi anh.

Cho tới nay luôn là ta đuổi theo hắn. Rõ ràng hắn đã tiếp nhận rồi, đôi khi còn biểu hiện đáng về quyến luyến ta nữa. Nhưng hắn vẫn giấu không được tâm tình trốn tránh, khiến ta cảm thấy rất mệt mỏi.

Thái độ quá mơ hồ, tình cảm quá bất minh, từng bước một đẩy ra rơi vào mê hoặc.

Ta chán ghét cảm giác cứ lo được lo mất, giống như đang đi trên một miếng băng mỏng hoặc như bước trên đao kiếm vậy.

Chán ghét khoe miệng càng ngày càng trĩu nặng. Chán ghét thời gian lẽ ra nên cười lại chỉ cứ muốn khóc. Chán ghét lại có người cường điệu ta và hẳn không giống tình nhân. Chán ghét có người ở bên tai mình nói...

Tụi mày chia tay đi...

Ta chẳng thể nào hiểu được, tại sao lại cứ phải chia tay!

Thế nhưng... Nghiêm Tử Tụng, lúc bọn họ nói với em những lời đó, anh đang ở đâu? Anh đang ở nơi nào?

Đến tận cùng thì anh có yêu em không, có từng quan tâm đến cảm nhận của em hay không? Vào những lúc em lo lắng cho anh, em nhớ anh đến đứt từng đoạn ruột, anh đang làm gì...

Đúng lúc người bán hàng bung lên một đĩa thức ăn, ta cầm đĩa lên, làm như không có việc gì, gấp ăn.

Cảm giác xung quanh có chút hỗn loạn. Trong lúc hỗn loạn, có người chậm rãi đi tới gần ta.

Ở khoảng cách khá gần, ta mơ hồ ngửi thấy hương vị của bó hoa, rất nồng đậm, cũng không thích lắm.

Ta không thèm để ý tới, sau đó cảm giác có người nhẹ nhàng khều khều phía sau lưng mình, hơi rụt rè, hơi chần chờ...

Ta nhìn mấy người bạn, cong khóe môi, “Ăn đi, cầm đĩa lên đi chứ.”

Tiểu Lâm Tử hơi chần chờ, sau đó lại nhìn qua Nghiêm Tử Tụng mở miệng nói: “Anh đã ăn gì chưa?”

“Thế nào, còn có ghế trống sao?” Ta nhàn nhạt tiếp lời, sau đó mặc kệ bầu không khí trầm mặc dị thường, tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Mễ hiểu chuyện, nhẹ giọng mở miệng, “Hai người từ từ nói chuyện đi.”

Ta nhún nhún vai: “Còn món gì nữa không?”

Lôi Chấn Tử ngồi đối diện với ta, ngẩng đầu nhìn hẳn, sau đó lại nhìn ta, rồi làm như đã quyết ý hòa theo ta, “Gà ba chén*, sườn heo xào chua ngọt.”

*Tam bồi kê (gà ba chén) là món ăn nổi tiếng và truyền thống của Giang Tây, bởi vì khi nấu không dùng nước sôi, chỉ dùng một chén rượu gạo, một chén mỡ heo, một chén xì dầu, nên được gọi là Tam Bồi Kê

“Anh đã mua điện thoại di động.” Hắn đột nhiên mở miệng, cắt đứt đối thoại của chúng ta. Sau đó làm như biết được suy nghĩ của ta vậy, “Tối nay, anh sẽ... gọi điện thoại cho em...”

Viễn mắt ta hơi phiếm hồng, nhưng ta vẫn không có phản ứng. Nói với chính mình sau này sẽ tìm được một anh chàng còn đẹp trai hơn cả hẳn, tuy rằng cái này khả năng cực thấp.

Phía sau lưng lại nhẹ nhàng khều khều, sau đó hấn đến rất gần ta, nhẹ giọng dịu dàng nói: “Tương Hiểu Mạn...”

Dùng com dùng com.

Thấy ta không có phản ứng, hấn đưa bó hoa đến ngay bên cạnh ta, nỗ lực làm cho ta chú ý.

Ta vẫn không mở miệng, đẩy bó hoa ra, cấm mặt gấp rau.

Nhưng hấn đột nhiên đưa tay nắm lấy tay ta. Ta không phản kháng cũng không giãy dụa, dùng tay trái rảnh rỗi cầm đũa yểu điệu gấp rau, tiếp tục tổng thức ăn vào miệng.

Cảm giác được hấn nhét bó hoa vào trong tay ta. Ta đương nhiên không tiếp. Cho nên khi hấn vừa buông tay ra, bó hoa lập tức rơi thẳng xuống đất.

Chịu không nổi việc bao cố gắng lại cứ bị ta bỏ mặc, hấn bỗng dung túm lấy ta, dùng sức cật mạnh kéo ta vào lòng.

Chỉ trong nháy mắt, ta cảm nhận được nhiệt độ cơ thể hấn vây quanh mình, ấm áp, còn có nhịp hô hấp có chút sốt ruột của hấn nữa.

Lòng ngực của hấn quen thuộc đến mức khiến ta hoài niệm, che chặn ánh mắt của mọi người, còn có sự bi thương của ta.

Ta vẫn không phản kháng, không mở miệng cũng không có bất cứ một động tác nào, cứ để mặc cho hấn ôm. hấn đột nhiên cố sức nắm thật chặt hai tay, áp ta sâu vào trong ngực.

“Tương Hiểu Mạn!”

Ta hoàn toàn không nhìn thấy gì. Mãi cho đến khi cảm giác như đã trải qua thiên trường địa cửu, hấn mới hơi buông ta ra...

Buông tha rồi sao?

Rốt cuộc đã buông tha rồi sao? Tiếp đó, ta nở nụ cười, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay hấn, trở lại vị trí bên bàn ăn.

Có lẽ tình hình giữa ta và hấn quá mức quỷ dị, Tiểu Lâm Tử đột nhiên bất an kéo kéo vạt áo của ta: “Cậu sao vậy?”

“Sao cái gì?” Ta cong khóe môi lên mỉm cười, tự nhiên mà phô ra dáng vẻ ngoài ý muốn, phát hiện mình có lẽ có phẩm chất diễn viên thiên phú. “Minh thấy món này được nè, rất ngon miệng.”

Mọi người xung quanh từ đầu đến cuối đều nhìn không rời mắt, kể cả người bán hàng, bưng đĩa gà ba chén đặt xuống bàn xong vẫn còn lưu luyến không rời đi.

Xem kịch. Trong đầu ta đột nhiên hiện lên cái từ này.

Nghiêm Tử Tụng bỗng dung tiến lên, ngồi xổm xuống trước mặt ta, dùng hai tay ôm lấy hai gò má ta – ép buộc ta phải đối mặt với hấn.

Hôm nay hấn có đeo kính. Đôi mắt ngày xưa dường như phủ một tầng sương phủ, bây giờ dường như lại trở nên vô cùng rõ ràng, thậm chí còn mang theo lực xuyên thấu mà ta chưa bao giờ cảm nhận được, nhìn ta.

Ta nhẹ nhàng liếc mắt nhìn lại hắn. Trông thấy phản xạ trên mắt kính của hắn... có đôi mắt lạnh lùng của ta.

Sau đó, ta cứ như thể nhìn hắn, nhìn hắn...

Mãi cho đến khi hắn đột nhiên cố sức ôm lấy ta, lực dồn lên hai cánh tay tiết lộ cho ta biết hắn đang khản trương, có lẽ là... sợ.

Ở trong lòng hắn, ta nghĩ, anh sợ cái gì vậy Nghiêm Tử Tụng?

Thế nào, hóa ra anh cũng quan tâm đến em sao?

Nghe thấy hắn nói bên tai mình, “Em nói gì đi.”

Ta trả lời bằng sự trầm mặc.

Ta là đứa con gái hư. Không ngờ vào lúc này, trong lòng ta lại hiện hữu một chút vui vẻ vì được trả thù.

Sau đó, ta bị ai nghĩ, vì sao ta lại muốn trả thù người? Vì sao ta lại muốn trả thù người? Vì sao... Vì cái gì?

Hết lần này đến lần khác ta tự hỏi chính mình, hỏi nhiều đến mức lòng ta lại bắt đầu chua xót, đông cứng.

Hắn kiên trì, “Em nói gì đi.”

Ta cảm giác nước mắt mình từ viền mắt rơi xuống...

Không hề báo trước.

Hắn vẫn đang nói, nói “Em nói gì đi.”

Ta vẫn lặng lẽ rơi lệ.

Nói gì ư? Nghiêm Tử Tụng, em nên nói với anh cái gì đây? Có lẽ phải hỏi rằng, anh muốn nghe em nói cái gì?

Nói, chúng ta chia tay đi ư?

Nhưng chúng ta, đến tận cùng thì đã từng bắt đầu hay chưa?

Ta cảm giác lồng ngực hơi thu chặt. Ta phát hiện, ta đột nhiên không thể chịu nổi cái cách chúng ta ở chung với nhau, không ngừng để ý, không ngừng hoảng loạn. Rốt cuộc ta cũng mở miệng. Ta nhẹ nhàng nói với hắn, ta nói: “Em không gả cho anh đâu, Nghiêm Tử Tụng.”

Sau đó, trong giây phút cánh tay hắn cứng ngắc lại, ta tiếp tục chậm rãi mở miệng –

“Em không thương anh nữa.”

Nghiêm Tử Tụng không nói được lời nào, chỉ ngồi chồm hổm trước mặt ta, chăm chú ôm ta. Cánh tay bị hắn ôm chặt làm cho đau nhức, nhưng chẳng thể nào so sánh được nỗi đau trong lòng ta. Ở bên cạnh hắn, ta nói chuyện, cho tới bây giờ cho dù có khoa trương hay không cũng được, lúc nào cũng luôn thật tình.

Hắn đã thay đổi ta.

Còn hắn thì vẫn luôn cất giấu bản thân.

Lòng ta yêu hấn, thế nhưng, ta phát hiện...

...

...

Cho tới bây giờ, ngươi chưa từng yêu ta.

Xung quanh có rất nhiều khán giả, thế nhưng trong giờ khắc này, ta chỉ mong sao tất cả mọi người đều biến mất hết. Như vậy, ta có thể khóc lớn một hồi.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh lam, mây trắng nhẹ bay.

Trời xanh đến nỗi khiến lòng ta hoảng loạn.

Ta nhớ đến hôm đó trời mưa, xa xa nhìn thấy hấn. Ở khoảng cách như vậy mới huyền tưởng rằng hấn thuộc về ta, rồi lo lắng, rồi khẩn trương bày tỏ, vậy mà lại vui...

Ta đột nhiên nhin không được rút một hơi thở, giọng nói có chút nghẹn ngào. Ta nói: “Em... mệt mỏi quá!” Tình yêu của ta, hóa ra không phải là đương nhiên như trong tưởng tượng của mình.

“Anh đừng đến tìm em nữa.” A... sai rồi, hấn chưa từng đến tìm ta. “Anh đi đi.” Ta bắt đầu giấy dựa.

Nhưng Nghiêm Tử Tụng vẫn không để ý đến, hấn cố ý ôm chặt ta không buông.

Lôi Chấn Tử thấy ta giấy dựa, nhanh chóng đi lên giật hấn ra. Kéo không ra, liền bắt đầu có sức. Tiểu Lâm Tử cùng Tiểu Mễ cũng đi lên, đỡ ta.

Ta nghe thấy giọng nói căm giận của Lôi Chấn Tử vang lên: “Ghét nhất là nam sinh cậy sức làm càn.” Còn xì một tiếng, “Ai bảo anh lúc trước không quý trọng!”

Tiểu Mễ đặc biệt sáng khoái lấy bóp rút tiền ra đập lên bàn, đoán chừng cũng chưa từng chứng kiến cái kiêu tranh cãi tình cảm thế này. Sợ Nghiêm Tử Tụng lại cậy sức làm càn, vội vã nói một câu: “Chúng tôi đi trước đây! Cho cả hai thời gian yên tĩnh đi.”

Ta lau nước mắt, nhìn các bạn cười cười.

Sau đó, lại nhin xuống mong muốn nhìn Nghiêm Tử Tụng một cái. Hấn cũng không quá mức kích động, chỉ gạt tay Lôi Chấn Tử ra. Đúng lúc ta quay đầu đi, hấn đột nhiên lên tiếng, “Tôi có...”

“Có cái gì?” Tiểu Lâm Tử hỏi.

“Tôi có... quý trọng.” Viên mắt hấn lúc này cũng hơi phấp phồng, nhìn ra được toàn thân đều đang gồng lên.

Ta dừng một chút, sau đó xoay người bỏ đi.

Hấn nỗ lực đuổi theo, nhưng đã bị Lôi Chấn Tử chặn lại, rất có khí thế ‘Đòi tiền không trả muốn chết hả!’.

Mọi chuyện đến cuối cùng, ta vẫn phải ăn mì ăn liền của Tiểu Mễ.

Tối đến, hần quả nhiên gọi điện thoại cho ta.

Ban đầu là Lôi Chấn Tử bắt máy. Cuộc đời cậu ấy ghét nhất là những người dây dưa kéo dài. Tình cảm của ta và Nghiêm Tử Tụng, cậu ta vẫn luôn không xem trọng, nhìn thấy hần đã không vừa mắt rồi. Vì vậy, rất thẳng thắn và lưu loát dập máy.

Ta nghĩ, đó có lẽ cũng là một loại giận chó đánh mèo. Dù sao, cậu ta và Dư Hoàng Nhung, hai người chẳng biết từ khi nào đã bắt đầu dính dáng không rõ.

Quyển nhật ký của ta vốn đã tràn đầy cả chữ rồi, cho nên đành phải cùng Tiểu Mễ và Tiểu Lâm Tử nằm trên giường, xem phim ‘Quốc Sản 007’ của Châu Tinh Trì.

Phim của Châu Tinh Trì ta không bao giờ quên, có vài bộ thậm chí còn thuộc lòng. Nhưng đêm nay, ta cười đặc biệt khoa trương. Chu Tinh Trì cho chó ăn cũng cười, dùng giày làm kèn cũng cười, dùng dao phi ruồi cũng cười. Nhất là đoạn Viên Vịnh Nghi tát hần một bạt tai, ta cười đến mức vô cùng khoa trương, cười đến nỗi hai hàng lệ cũng rơi xuống.

Tiểu Lâm Tử nói: “Hay là cậu gọi điện cho hần đi.”

Ta lắc đầu. Bắt đầu từ ngày hôm nay, ta phải quên cái tên ấy đi.

Sau đó ta nghĩ, có nên làm giống như trong mấy bộ phim, khi chia tay người ta thường trả lại quà đối phương đã tặng.

Chỉ có điều, ta chỉ có đúng một sợi lược tay, một sợi lược tay duy nhất.

Tối hôm đó, điện thoại ở ký túc xá cứ reo liên tục, phiền đến mức Lôi Chấn Tử phải rút luôn dây cắm ra. Cậu ta nói: “Đàn ông như vậy, phải dạy cho hần một bài học nên thân.”

Cậu ấy cho rằng ta đang dạy dỗ Nghiêm Tử Tụng, thật ra không phải.

Ta nghĩ, vì sao cuối cùng Châu Tinh Trì lại dễ dàng tha thứ cho Viên Vịnh Nghi như vậy, chỉ là bởi vì, đó là kết thúc chung của những bộ phim hài?

Ngày hôm sau, Nghiêm Tử Tụng lại đến tìm ta. Hần lặng lẽ đứng bên một cây đại thụ ở dưới lầu ký túc xá chúng ta.

Dáng vẻ hào sảng, đẹp trai vô cùng.

Ta nhất quyết không nhìn đến hần.

Hần cũng không dây dưa, chỉ nhìn ta, sau đó bỏ đi.

Ngày thứ ba.

Ngày thứ tư.

...

Một ngày cuối tuần, khi ta đang đi trên đường, hần lảng lảng đuổi kịp rồi theo đi ta suốt một đoạn đường.

Sau đó, hần đột nhiên nhéo vạt áo ta, sắc mặt có vài phần khấn trương, vài phần không được tự nhiên. Hần đứng đó hỏi ta, hỏi ta: “Tương Hiểu Mạn, em cũng không thể tiếp tục... yêu anh sao?”

Ta không có cách nào phủ nhận, nghe thấy câu nói đó, trong lòng phút chốc co thắt lại.

Không thể sao?

Ta bỗng dừng nhếch miệng. Nghiêm Tử Tụng, cái tên bại hoại nhà người. Đạo này người cứ dành quyền chủ động thích ta, khiến ta phải gánh chịu hậu quả của việc lựa chọn. Cho nên nếu mọi chuyện một lần nữa đi đến kết thúc không thể cứu vãn, có phải là người sẽ...

Ban đầu là người lựa chọn sau đó mới yêu ta.

Người muốn nghe được câu trả lời thế nào, Nghiêm Tử Tụng?

Vấn đề của chúng ta, luôn không phải là ‘Cũng không thể được’, mà là ‘Nên làm thế nào’.

Trong thấy ánh mắt thấp thòm chờ mong của Nghiêm Tử Tụng, ta gạt tay hắn ra, kiên định nói: “Không thể.”

Không màng đến ánh mắt vừa mất mát vừa thụ thương khi nghe được câu trả lời của hắn, ta nhếch miệng. Sự tình đi đến nước này, bởi vì sao, e rằng chính người cũng không hiểu được.

“Anh đừng trở lại nữa!” Một ngày hai ngày, ba ngày bốn ngày, năm ngày sáu ngày. Ta không muốn biến thành một thói quen giống như thói quen ta đã tạo cho hắn. Chỉ là một thói quen, vào những buổi sáng khí trời hơi lạnh một chút, được ăn một chén miến do ta nấu.

Hắn không trả lời, sắc mặt thoát nhìn có vài phần căng thẳng. Vạt áo ta vẫn bị túm chặt trong tay hắn, mảnh vải xung quanh bị hắn kéo giãn dài ra vài phân.

Ta đột nhiên nhớ đến một câu châm ngôn, đã biết không thể sao lại còn làm.

Cho nên, ban đầu hắn cứ hỏi ta, ngày mai có đến hay không. Còn ta, vẫn luôn lựa chọn sáng sớm đều đến nấu bữa sáng cho hắn...

...

Hóa ra, chúng ta đều là người không được tự nhiên.

Nói xong, ta xoay người định bỏ đi. Nhưng hắn vẫn túm chặt lấy vạt áo ta, không chịu buông tay.

Ta trừng hắn, sau đó nỗ lực đoạt lại vạt áo trong tay hắn. Nhưng hắn cầm rất chắc, chăm chú túm chặt trong lòng bàn tay, nhất quyết không hoàn thành ý nguyện của ta, thậm chí còn có tinh thần sẽ sống chết cũng phải bảo vệ lãnh thổ... Lão tử là người văn minh, không thêm để ý đến hắn.

Ta đi một bước, hắn cũng đi một bước, nhắm mắt theo đuôi.

Cứ thế, cho đến khi ta mua một phần cháo hoa và hai cái bánh mẩn thầu, cho đến khi ta ngồi xuống rồi, hắn vẫn còn túm chặt vạt áo ta. Nhưng ta đã chọn ngồi vào bàn dành riêng cho hai người rồi, vậy mà hắn cũng không ngồi xuống chiếc ghế trống còn lại.

Sau đó, ta ăn cháo hoa của ta, ăn mẩn thầu của ta.

Nghiêm Tử Tụng vẫn kiên nhẫn tiếp tục đứng sau lưng ta, ánh mắt vẫn tiếp tục... sáng quắc nhìn ta. Ta vừa cầm đầu ăn vừa chẳng thèm quan tâm xem hắn đã ăn sáng hay chưa, có đói bụng hay không. Nhưng khi ngẩng đầu lên thì, năm sáu chỗ ngồi bên cạnh ta....

Đều là khoảng không...

o(´ □ `)o... Nghiêm tử tụng, cái tên yêu nghiệt nhà ngươi! Ta cảm hận nghĩ, sau đó cố ý ngoảnh mặt đi không thèm để ý đến hấn nữa. Nghe được hấn nhẹ nhàng gọi, “Tương Hiểu Mạn, anh đói bụng...”

Đàn ông thú! Mẹ ta nói, ngủ không nói ăn không nói, chớ để ý đến chuyện riêng của người khác.

“Em cho anh mượn tiền mua cơm được không?”

Không cho!

Ta húp một ngụm cháo thật to, ăn hết sức chuyên chú, không thèm để ý đến hấn.

Hấn lại nhẹ nhàng day day vạt áo ta, trong giọng nói còn mang theo một loại từ tính quý dị, nhẹ nhàng nói: “Em cho anh mượn đi.”

Tên vô lại! Ta cố ý bỏ qua hấn, từng miếng từng miếng cắn màn thầu. Nghĩ, thật chẳng có hương vị bánh bao nhà ta chút nào, vậy mà đòi bán đến năm hào một cái, vừa cứng vừa thô, một chút mùi vị cũng không có.

Còn cháo hoa, căn bản là biển rộng chập chờn hai ba chiến thuyền trắng, hạt gạo vừa nhỏ vừa nát, đậu thừa thớt, nước lợng bong. Căn bản là không có cách nào thỏa mãn nhu cầu thị giác cùng vị giác của khách hàng.

Sau đó hấn đột nhiên trầm mặt, lại vô duyên vô cớ nói một câu. “Xin lỗi.”

Cố gắng không tạo ra nhiều phản ứng, ta rất bình tĩnh. Bên tai lại truyền đến giọng nam trầm thấp. Hấn lại nói –

“Xin lỗi...”

Ta lại không nguyên tắc, phút chốc đỏ hồng hai mắt.

Ta chán ghét bản thân cứ dễ dàng bị hấn ảnh hưởng như vậy, cho nên nhất quyết không lên tiếng.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện hai cô gái, bước đến và đặt xuống trước mặt hấn một tô miến, còn liếc mắt nhìn ta một cái. Một người có vẻ to gan hơn, đỏ mặt nói: “Su huynh, mời dùng!”

Cũng không chờ xem hấn có phản ứng gì không, hai người lại vui cười chạy đi.

Sự tình đột nhiên có chuyển biến, ta bỗng dưng ý thức được. Thật ra cũng bởi vì ta tương đối chủ động mới chiếm được tiên cơ mà thôi. Nếu lúc đầu có cô gái nào nhiệt tình hơn cả ta, mang hoa dâng nước quan tâm chăm sóc về đến tận nhà, vậy thì đối với Nghiêm Tử Tụng, ta có còn đặc biệt như vậy nữa không?

Suy nghĩ một chút, ta lại co rút khóe miệng, liếc mắt nhìn tô miến phía trước. Không thèm nhìn đến biểu tình của Nghiêm Tử Tụng, ta đột nhiên cố sức đập lên mu bàn tay hấn, giọng điệu có chút lạnh lùng, “Buông tay ra.”

Khóe mắt thoáng nhìn thấy ánh mắt Nghiêm Tử Tụng có chút thụ thương. Xuyên qua lớp thủy tinh của mắt kính, ánh mắt hấn mang theo ý chí quật cường không cho bỏ qua, nhìn ta.

Viền mắt cũng hơi phấp phồng như ta.

Ta không nói gì, trong nháy mắt một chữ cũng bị nghẹn không nói được. ta cảm giác dạ dày trống rỗng, làm như chưa từng được ăn thứ gì, lại còn bị ợ chua.

Hắn đột nhiên buông lỏng góc áo của ta ra. Ta phản ứng cấp tốc muốn đứng lên bỏ đi, nhưng hắn đã thay đổi tư thế, ôm lấy gương mặt ta, chăm chú nói: “Em không thể không thương anh.”

Dù sao cũng đang ở quán xá, người đến người đi, cách một lối đi nhỏ đều có người ngồi.

Bởi vì hắn xông ra quá mức bất ngờ, ánh mắt mọi người liền đồng loạt phóng qua. Câu nói cầu huyết quá mức trắng trợn của hắn đã khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy buồn nôn, thở hắt ra.

Còn ta, đứng là chân động đến mức nổi cả da gà.

Chịu không nổi.

Thì ra bình thường cách nói chuyện của ta lại đáng sợ như thế... quá dọa người -_-!

Ta đưa tay lên lôi tay hắn ra, nhưng sức hắn khỏe hơn ta rất nhiều. Hắn không chịu, giọng điệu cũng tăng thêm vài phần cường liệt. Hắn nói: “Anh không cần ăn miễn, anh chỉ thích ăn bánh bao.”

Bao, bao cái đầu nguoi! Ai thèm nguoi!

Ta lườm hắn một cái rồi liếc mắt nhìn sang hướng khác. Hắn vẫn cường điệu, “Anh đói bụng...”

Liên quan gì đến ta! Ta vẫn tức giận, không chịu nhìn hắn. Cảm giác tay hắn bắt đầu chà đạp gương mặt ta. Cảm giác gương mặt ta dưới sức ép của bàn tay hắn đang dần dần biến dạng. Nghĩ rằng trong mắt của mọi người, có lẽ chúng ta giống như một tên yêu nghiệt điên đảo chúng sinh đang đùa giỡn một người tàn tật... Ta, ta lại bắt đầu giãy dụa. Chỉ có điều, bất luận thế nào cũng không còn giữ được sắc mặt lạnh lùng lúc trước nữa, giọng nói cũng hơi tròng xuống, “Anh buông ra!”

Hắn bắt khuất không tha, có chút đổi, “Mua cho anh đi.”

Khụ! Xui là hộ pháp Lô Chân Tử lúc này không có ở bên cạnh, ta khẽ cắn môi, không thèm đáp trả.

Hắn nói: “Không mua, anh sẽ biến em thành bánh bao.”

Con bà nó chứ! Một ngọn lửa vô danh đột nhiên bốc lên trong đầu, ta rống lên, “Có bản lĩnh thì anh ăn tôi đi!”

“...” Hắn trầm mặc một chút, đột nhiên đáp, “Được.”

Được...

Ta đột nhiên ý thức được mình vừa nói cái gì, trừng mắt nhìn hắn.

Lão tử mặt dày, lông còn không mọc được, sợ chi mất mặt. Có bản lĩnh thì nguoi cứ ăn ta đi!

Nhưng ta chỉ nói thầm trong lòng, miễn cho kế tiếp lại phát triển đến mức bị cưa đồng (!!!!)

Sau đó liền cùng hắn liên tục duy trì trầm mặc.

Trông thấy biểu hiện bây giờ của hắn, không ngờ ta lại nhớ đến biểu hiện lúc trước của hắn. Không hiểu sao trong lòng lại ghen ghét, móc tiền ra ném mạnh xuống đất, rống: “Ăn cho chết luôn đi!”

Sau đó đẩy hắn một cái, đứng lên bỏ ra ngoài.

Người dám không trả lại tiền cơm cho ta, ta sẽ liều mạng với người!

Ta nghĩ, hai chúng ta thật biến thái. Yêu đương không được lại quay sang làm xằng làm bậy...

Không thèm để ý đến hắn!

Chương 37:

Cuộc thi cuối kỳ kéo dài ba tuần lễ, rốt cuộc cũng kết thúc.

Ta chăm chú ôn bài thi cử, dẹp ái tình sang một bên, cũng không thèm để ý gì đến Nghiêm Tử Tụng.

Sau đó, mùa hè đã đến.

Ở đại học, các khóa các cấp nghỉ hè khác nhau. Ta và Nghiêm Tử Tụng, vừa vận nghỉ cách nhau một khoảng thời gian.

Thi xong, mọi người trong ký túc xá chúng ta trao cho nhau những cái ôm thăm thiết rồi lần lượt xách hành lý trở về nhà.

Ngày thứ hai sau khi về nhà, ta đột nhiên nổi hứng. Còn chưa kịp do dự cân nhắc, ta đã vác ba lô về quê thăm ông nội.

Mẹ ta chỉ vào bóng lưng của ta mà nói với bố ta, con gái ông điên rồi.

Ta cũng biết, ta điên rồi.

Khi ta bỏ ba lô xuống, ông nội đang ngồi trên cao đường chờ người ra, từ xa xa cứ dụi mãi mấy cục ghèn mắt còn chưa kịp lau rửa sạch sẽ. Ta đi đến chỗ ông một cái ‘Ông nội, cháu gái ông đã về rồi đây.’

Sau đó, ta chủ động ra sau vườn nhỏ cỏ cho heo, trâu bò ăn.

Đám anh chị em họ của ta đều nghĩ ta ăn no rừng mỡ, hiên ngang lắm liệt nói cho ta biết, mấy con heo nhà bọn họ chỉ ăn thức ăn gia súc mà thôi. Nhưng những ngày kế tiếp, họ lại cứ vây quanh quần lấy ta. Ta nghĩ, bọn họ thật ra rất muốn làm thân với ta.

Ta đột nhiên rất cảm khái. Ta là con một, cho tới nay, ta đều nghĩ cô độc là lẽ đương nhiên. Nhưng đám người trước mắt đều là anh chị em có quan hệ huyết thống với ta...

Vào đêm, miền thôn quê chìm trong bóng tối mù mù, cách thật xa mới có một ngọn đèn đường mờ nhạt. Một đoàn kiến cánh cứ vòng quanh ngọn đèn đó bay tới bay lui, nhẹ nhàng tung tăng, rất có ý cảnh.

Từ trước cửa sổ nhìn ra ngoài, cơn trùng nấp trong đồng ruộng kêu vang, cỏ dại mọc thành bụi, bóng núi lắc lư. Khắp nơi đều tràn ngập hương sắc đồng quê.

Nhà ông nội cũng khá giả. Nhà cửa phòng ốc rất rộng lớn, tất cả đều được trát vôi trắng. Màn cửa sổ làm bằng lụa mỏng. Nhưng trên tường thỉnh thoảng vẫn có hai ba cái mạng nhện thật lớn, hại ta đôi khi ngẩng đầu lên, cứ sợ chúng nó đột nhiên húng trỉ đu tơ xuống chơi.

Chỉ mỗi tối ban đêm không có gì giải trí. Dây ăng ten ngoài cửa chỉ thu được bảy tám kênh truyền hình. Còn đường truyền internet, không biết có phải vì đường bộ quá dài hay không mà cứ chập chờn chập chờn, chạy một đoạn lại nghẽn một đoạn.

Về sau, ta đánh hầu mọi người chơi mạt chược. Đánh không lớn, chỉ một hào một ván, nhưng cơ bản là ta chẳng thua bao giờ. Mặc dù không quá kịch tính đến mức toàn ù đại tam nguyên đại tứ hỉ, nhưng quả thật là ta rất có duyên với toàn chữ. Thảo nào người ta hay nói, đen tình thì đỏ bạc. Tích thiếu thành đa, ta tin tưởng tương lai không xa, có thể thu hồi toàn bộ tiền đi đường.

Ban ngày, có lúc sẽ đội mũ rơm, lấy đại một chút đồ ăn, đầy một bình nước rồi leo lên núi chơi. Ông nội sẽ gọi người đi cùng ta. Người đó xấp xỉ tuổi ta, bề ngoài cũng khá hiền lành. Đột nhiên ý thức được, ông nội kỳ thật cũng rất thương ta, chỉ ít thì ông đã không gọi người dùng chổi đánh đuổi ta đi.

Có lúc lại nhảy lên xe máy kéo của mấy chú bác, chạy vào sâu trong thôn. Vượt qua một đoạn đường xóc nảy gập ghềnh, sau đó xin chủ nhà uống nhờ nước giếng hay một cốc trà, đào khoai lang nướng ăn. Cuối cùng, ra suối chơi một lúc rồi mới trở về.

Trong quá trình đó, không ngừng có những gã thanh niên khen ta đẹp, còn hái hoa dại ven đường để tặng ta.

Cũng không biết thế nào, rốt cuộc lại thân thiết được với rất nhiều hộ gia đình trong thôn. Cho dù không nhớ nổi tên của cô di chú bác thím dượng... trông tựa tựa như nhau ấy, lại thu hoạch được rất nhiều nông sản bọn họ cho ta khi ra về.

Người lớn cứ nói, hãy về nói với ông nội cháu, đứa cháu gái này của ông rất hiếu thảo.

Ngày tháng cứ trôi qua vô cùng đơn giản như thế. Trước tám giờ tối đã tắm rửa xong xuôi leo lên giường ngủ. Năm giờ sáng đã thức dậy giúp bà nội cho gà ăn. Chỉ là khi đi tắm, vô tình nhìn vào gương, lại đột nhiên phát hiện mình phơi nắng đã đen đi rất nhiều.

Thật sự là núi không chuyển thì sông cũng phải dời, con người chẳng bao giờ mà trắng được cả đời.

Ở nông thôn, mỗi ngày đều chơi rất mệt, nằm xuống là ngủ thẳng giấc cho đến bình minh. Nhưng thỉnh thoảng nằm mộng, cũng bắt giấc mơ thấy hấn.

Sau khi tỉnh lại, đầu cứ muốn nhớ lại tối qua rốt cuộc mình đã mơ thấy những gì, nhưng nội dung cụ thể thế nào thì mãi vẫn không nhớ ra được. Một lần, hai lần, lại đột nhiên phát hiện, thì ra ta vẫn không thể quên hấn.

Buổi tối, khí trời oi bức.

Đầu giường có gắn một cái quạt có lẽ chín năm nay không được tu sửa, khi chuyển động cứ dẫn theo những tạp âm ong ong rất lớn. Đã tỉnh giấc rồi thì sẽ không ngủ được nữa, nhưng lại sợ lão nhện đu dây rớt xuống đầu, cho nên cứ trợn tròn hai mắt mà nghĩ lung tung đủ thứ chuyện. Lúc đó, hấn cũng bắt giấc nhảy ra, chui vào trong đầu.

Sáng sớm hôm sau trời vang sấm rền, nhưng mặt trời vẫn uể oải trèo lên đỉnh đầu. Ông nội được người trong thôn mời ra ngoài ăn, lại hạ lệnh cho ta không được rời khỏi nhà. Ngắm lại, đang đi trên đường làng mà mắc mưa thì phải tội, chẳng có lấy một chỗ dung thân.

Ta ở trong phòng, chán muốn chết. Căn nhà sát vách có nuôi một con chó cỏ, trước đó vài ngày sinh được một chú cún con. Chẳng chạy đi đâu chơi được, thấy con cún cũng xinh, ta liền bế về đùa chơi.

Đột nhiên âm âm một tiếng, mưa tuôn xối xả, tầm tã, tả tơi, thỉnh thoảng còn xẹt lên vài tia chớp giật. Chỉ thoáng chốc, khắp làng quê đồng ruộng núi non đều chìm trong màn mưa trắng xóa, trời đất mang mang, nhưng được cái không khí trở nên mát mẻ hẳn.

Ta xách một băng ghế nhỏ ra ngồi trước mái hiên. Vừa cảm nhận một chút nước mưa thỉnh thoảng hắt vào, vừa loay hoay vuốt ve con cún trong lòng, chờ ra.

Ngây ngốc chờ đợi một hồi, bỗng nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện ngay trước sân, đi giữa màn mưa.

Trời vẫn đổ mưa rầm rập, sấm rền chớp giật. Một hai tiếng chó sủa từ xa xa truyền đến. Thỉnh thoảng lại có ai đó lái xe máy ù ù chạy qua. Nước mưa xoạch xoạch khuynh đảo khoảng sân xi măng, rồi nhanh chóng tụ thành những dòng chảy ồ ồ.

Mà hán...

Đột nhiên lại xuất hiện giữa màn mưa.

Nhìn hán kéo chiếc vali màu đen đi tới, trong nháy mắt ta chợt cảm thấy không biết phải làm sao, nhưng cũng không nhúc nhích, cứ ngồi như thế nhìn hán chậm rãi tiến lên. Quả thật là ‘chậm rãi tiến lên’.

Ký ức, thoáng cái đã trở lại mùa hè của rất nhiều năm trước. Hán thân nhiên thông dong tự đắc đi trong cơn mưa xối xả. Lúc đó, thân hình hán gầy teo nhỏ, nhưng nhìn không ra một tia chật vật nào, chỉ cảm thấy vô cùng tịch liêu.

Vật đổi sao dời, cảnh vật xung quanh, đường xá nhà cửa cũng biến mất, chỉ có một khoảng trời mênh mang phía sau lưng hán. Thân hình hán cũng đột nhiên cao lớn hơn nhiều. Đến cuối cùng, cái tên của hán nhảy ra trong đầu...

Nghiêm tử tụng.

Nghiêm tử tụng...

Ta cúi xuống vuốt ve đầu cún, chăm chú nhìn vào đôi mắt ngây thơ đen nhánh của nó chứ không thèm nhìn hán. Sợ nhìn thấy hán tim lại bị kích thích. Sợ nhìn thấy hán lại sẽ mềm lòng.

Nhưng dù sao hán cũng đã tới. Hán đi thẳng đến trước mặt ta rồi đứng lại.

Ta ôm con chó nhỏ, đầu vẫn cúi gằm xuống, nghe tiếng mưa rơi trên đồng ruộng, tạt cho những cây cỏ mọc thành bụi cũng phải nghiêng ngả.

Sau đó, âm thanh mềm mại đến kỳ cục của hán vang lên. Hán nói: “Anh đến tìm em rồi đây, Trương Hiểu Mạn.”

Ta nhìn đôi giày thể thao ướt sũng của hắn.

Không biết có phải bị ta vuốt lông nhiều đến mức khó chịu hay không mà con cún bắt đầu ô ô giẫy dụa. Sau đó ta không ôm chặt, để nó giẫy thoát. Con cún đó chưng hửng, ngã xuống đất. Sau đó nấp vào chỗ ít bị hắt mưa nhất, rung mình mấy cái rũ nước mưa rồi chạy biến đi mất.

Chắc nó chạy đi tìm mẹ rồi, còn hắn, lại tới tìm ta.

Rất cuộc, ta cũng ngẩng đầu lên. Đầu tóc hắn ướt sũng, nước mưa theo gương mặt hắn chảy xuống. Toàn bộ thân thể cũng đều ướt đẫm. Gọng kính màu hồng cũng bị nước mưa nhạt nhòa làm cho nhìn không rõ màu sắc nữa.

Hiển nhiên, trận mưa to này ập xuống quá đột ngột, làm cho hắn trở tay không kịp.

Ta không hiểu nổi tâm tình của mình lúc này, đột nhiên rất muốn hỏi hắn, vì sao lại biết mà tìm đến đây. Rõ ràng chỉ có bố mẹ ta mới biết thôi mà.

Ta còn đang duy trì tư thế ôm ấp cún con, lại nghĩ. Chẳng phải mẹ vẫn luôn phản đối ta và hắn qua lại hay sao? Tuy rằng ta chưa nói cho mẹ biết ta và Nghiêm Tử Tụng đã chia tay, nhưng hắn bà cũng đã nhìn ra có chuyện gì đó không ổn... Còn nữa, rất cuộc ta đã ở nông thôn chờ đợi bao lâu rồi?

Ta không biết chúng ta đang làm cái gì nữa. Hắn đứng, ta ngồi, cả hai đều trầm mặc.

Bà nội đột nhiên từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng bị mắc mưa đến nỗi cả người ướt sũng, “Cậu là ai vậy?” Sau đó vội vã đưa ra quyết định, “Ai ui, mưa to dữ lắm! Vào đây trú mưa đi.”

Ta liền đứng lên, chẳng nói lời nào xoay người đi vào phòng.

Sau khi vào nhà lại nghe thấy Nghiêm Tử Tụng dùng một giọng điệu thành khẩn mà đồng dạng, đứng ở cửa nói: “Chào bà ạ, cháu là bạn trai của Trương Hiểu Mạn.”

Cuối cùng đổi lấy sự trầm mặc hoàn toàn.

Tất cả quần áo đồ dùng trong vali của Nghiêm Tử Tụng đều bị nhiễm nước. Bà nội vốn tính thiện lương, cho hắn mượn một bộ quần áo rồi chỉ đường đến WC tắm rửa.

Ta cầm cây quạt tròn hương bồ ngồi trong phòng khách, chậm rãi phe phẩy, tạo phong tách thanh cao tự lự.

Bà nội đi tới hỏi ta, hắn có thật là bạn trai của ta không. Lần đầu tiên ta gọi điện thoại cho mẹ, để bà hỏi mẹ ta.

Sau đó ta đi tới cửa nhìn ngoài trời bỗng nhiên tạnh mưa, nghĩ, ông trời đúng là quỷ dị mà.

Mãi cho đến khi hắn đi lên, mới quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Hắn không mang dép, mắt kính đã gác ở trên mũi, mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng rộng thùng thình phối với chiếc quần đùi giá hai mươi đồng đã bị tẩy đến nỗi trắng bệch, vừa đi vừa dùng khăn mặt lau tóc.

Ta giật mình, tự đứng trong tình huống này mà lại thấy hắn rất mê người...

Bỗng dưng nghe bà nội gọi đến nhận điện thoại. Ta bật người hoàn hồn, chạy qua tiếp nhận. Ở đầu dây bên kia, mẹ ta điên cuồng hét lên, “Chuyện của mày thì tự đi mà giải quyết! Cái gã người yêu của mày tối không đến lại đến vào lúc sáng sớm, có biết rằng làm vậy khiến mẹ mày bị áp lực rất lớn không hả?”

Ta yên lặng lắng nghe, sau đó đưa mắt nhìn Nghiêm Tử Tụng một cái rồi mới quay đầu lại nói với mẹ, “Biết rồi biết rồi, bye nhé!”

Ném điện thoại lại cho bà nội, xoay người bỏ ra ngoài.

Nghiêm Tử Tụng bắt đầu nhắm mắt theo đuôi.

Sau cơn mưa, không khí thôn quê thật sảng khoái, nhưng đường xá lại rất lầy lội. Thoáng cái giày dép đã bị vấy bẩn vô cùng, hơi chút lún xuống. Hắn không mang dép, sợ rằng càng thêm khó đi.

Nhưng hắn vẫn cứ thế đi theo ta, đột nhiên mở miệng nói. “Mấy ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều.”

Ta không tiếp lời.

“Nghĩ tới nghĩ lui, lại hiểu được em.”

“...”

“Anh rất... nhớ em.”

Ta đi trên đường, cảm giác tim đập phù phù phù phù liên hồi, phân không rõ cảm nhận trong lòng, chỉ biết rằng vẫn không muốn bị những lời nói dễ ngon dễ ngọt này mê hoặc.

Bầu trời được gội rửa, trong sáng vô cùng, cỏ cây hoa lá cũng tươi sáng hẳn lên. Không khí lành lạnh. Những hạt nước mưa tròn lẳng còn đọng lại trên cỏ cây hai bên đường, thỉnh thoảng lại bị gió thổi bắn ra tung tóe.

Sau đó, hắn cũng trầm mặc một lúc, “Em... có phải là đã rất uất ức hay không?”

Chỉ một câu nói, đã khiến cho viền mắt ta ướt át.

Hắn đột nhiên từ phía sau ôm lấy ta, gối đầu lên vai ta, nhẹ nhàng nói. “Thế nhưng, cũng đừng bỏ mặc anh như vậy...”

Kỳ thật ta muốn hỏi hắn, có yêu ta hay không.

Chỉ là tình yêu, lúc trước ta đã nghĩ nó quá đơn giản. Đơn giản đến mức, ta đột nhiên không có cách nào tin tưởng.

Ta nhẹ nhàng ngừng thở. Đầu óc không hiểu sao cứ trống rỗng, lại đột nhiên hiện lên rất nhiều hình ảnh lúc ta và hắn ở chung, vang lên những câu nói hắn đã từng nói với ta...

Sau đó, ta đẩy tay hắn ra, nói: “Cút.”

Nói xong, nước mắt đột nhiên lăn dài.

Cái từ này, rất đau.

Nếu hắn chưa từng biết, chưa từng hiểu được.

Nếu ta thật sự tiếp tục theo đuổi hấn.

Nếu hấn lại thốt ra chữ này.

Nếu ta không thể đảm đương nổi nữa.

...

Nếu hấn bây giờ, không có khả năng thừa nhận...

Quay lại...

“Cút đi.”

Chúng ta, ta và Nghiêm Tử Tụng, trầm mặc đứng đó, phảng phất như đang lắng nghe tiếng hô hấp của sơn dã trong trời đất.

Bước chân bị bùn lầy dưới đất kéo trầm đến mức nặng nề. Có lẽ chính vì nguyên nhân đó, ta đi rất chậm.

Hấn vẫn không chịu cút đi.

Thật chậm rãi, bước từng bước đi theo phía sau ta.

Ta không quay lại nhìn về mặt của hấn, cũng không hiểu vì sao lại không tài nào tưởng tượng được về mặt của hấn. Chỉ là đột nhiên đối lập với trước kia – cứ nhớ tới lúc hấn nói cút đi là ta lại cười. Bây giờ cũng không thể nhớ nổi lúc đó tâm tính thế nào mà lại cười như vậy, chỉ có thể phỏng đoán cảm xúc của hấn lúc đó, là vui vẻ ư? Phiền chán? Tức giận? Hay không thể tránh được?

Ta lại tinh tế nhận ra tâm tình của mình lúc này, tất cả những suy nghĩ phức tạp bắt đầu kéo toả làm tổ. Ta...

Không ngờ là... đang sợ.

Viễn mắt bất ngờ ướt át một cách khó hiểu. Đi mãi đi mãi, cũng không biết đã đi bao xa. Lại nghe hấn đột nhiên dùng giọng điệu cực nhẹ cực nhẹ, nói: “Tương Hiểu Mạn, em làm sao vậy?”

Âm thanh đó, cất giấu một tia áp lực, một ít khàn khàn, phảng phất như bị uất nghẹn trong cổ họng thật lâu, cho nên nghe mới cảm thấy gian nan như vậy.

Ta hấp hấp cái mũi, cố chống chọi với nước mắt cứ trực trào ra khỏi vành mắt. Ừ nhỉ, ta làm sao vậy?

Vì sao chỉ cảm thấy tâm tư đang bị vây hãm trong trạng thái cực kỳ áp lực, làm như chỉ cần một người không cẩn thận thì chúng ta sẽ quay lại từ đầu.

Ta đuổi, hấn đi.

Ta tới gần, hấn tránh né.

Vậy mà khi ta bỏ đi, hấn lại vẫy tay ngoắc lại.

Càng ngày càng lo được lo mất.

Cho nên mới sợ, sợ rằng cuối cùng sẽ kiệt quệ.

Lại nghe thấy giọng nói cực nhẹ cực nhẹ của hắn vang lên, giống như tự hỏi. Hắn nói:
“Tương Hiểu Mạn, chúng ta làm sao vậy?”

“...” Ta không đáp lại lời nào.

Chúng ta làm sao vậy? Ta vẫn một mực quán quýt đáp án.

Những ngày sống ở quê, cuối cùng ta cũng có được cuộc sống ‘có vẻ như’ bình lặng, là ‘có vẻ như’ thôi. Nhưng nó cứ vậy trôi qua, thỉnh thoảng lại nghĩ, ở đây thật khô khan và buồn chán. Khó khăn lắm mới đợi được một trận mưa to đến gội rửa tất cả, hắn lại xuất hiện, khiến cho trong lòng phút chốc lại cảm thấy bất an.

Cho nên, chúng ta, đến tột cùng đang làm sao vậy?

Sau đó ta nói, “Anh đi đi, Nghiêm Tử Tụng.”

Cút... Cái chữ đó quả nhiên quá nặng nề, ta mơ hồ thở dài một hơi.

Hắn vẫn duy trì khoảng cách cũ, đi theo ta hỏi: “Đi ư, đi đâu?”

“Đi đâu bây giờ?” Hắn cũng không chờ ta trả lời, lại nhẹ nhàng nói tiếp. “Em nói xem, rốt cuộc bà ta có yêu bố anh hay không?”

“...” Ta dừng một chút, không phản ứng nhiều.

“Bọn họ luôn luôn tranh cãi, không ngừng tranh chấp... vì sao lại ở cùng nhau, vì sao lại sinh ra anh... Vì sao vậy, Tương Hiểu Mạn?” Giọng nói của Nghiêm Tử Tụng có một loại áp lực quay tròn bất định. Âm thanh đột nhiên lại mang theo trách cứ, “Nhất định phải nhắc đến bà ta sao?”

“...”

“Nhất định phải nhắc đến bà ta sao?” Giọng nói trầm thấp của Nghiêm Tử tụng vẫn chưa buông tha, “Nhất định phải đi sao?”

“Thế nhưng, Tương Hiểu Mạn, vì sao em lại tới gần anh? Vì sao...”

Ta bắt lực để mặc nước mắt tràn mi, đầu óc cũng trống rỗng.

“Em không thương anh nữa sao?” Hắn dừng một chút, “Thế nhưng, rốt cuộc thì em có yêu anh hay không?”

...

Câu hỏi cuối cùng của hắn làm ta vô cùng đau đớn.

Là đau lòng. Đau đến mức ta đột nhiên không có cách nào bước tiếp được nữa.

Còn hắn vẫn từng bước từng bước đi đến gần ta. Hắn nói: “Anh không đi. Anh đi rồi...” Hắn đột nhiên từ phía sau ôm lấy ta. “Em sẽ không trở lại nữa.”

Một tiếng sấm rền chấn động phía chân trời.

Hắn nói nếu hắn đi, ta sẽ không trở lại...

Chỉ trong nháy mắt, cơn mưa tầm tã không hề báo trước đã lập tức trút xuống, nhanh chóng trút xuống người ta và hấn, ướt đầm.

Tất cả cảm quan, đều bị người phía sau ta cướp đi hết.

Rốt cuộc cũng hiểu ra, cái gì gọi là ‘Không biết là nước mưa hay nước mắt, nhìn không rõ thế giới. Trời đất mệnh mang, chân trời bao la.’

Vì sao nhất định phải nhắc đến bà ta ư? Ta tự hỏi chính mình.

Cũng không nhất định phải đề cập đến bà. Chỉ là sự tồn tại của bà, lại ảnh hưởng đến anh và em...

Nghiêm Tử Tụng, kỳ thật, có phải là anh chưa bao giờ tin tưởng em không?

Ta cũng không nhúc nhích, chỉ đứng yên tại chỗ không biết nên làm cái gì bây giờ. Trời mưa bất chợt đến khó hiểu. Mà giữa vùng trời này, không ngờ lại chẳng có lấy một nơi trú tránh. Ta và hấn đứng giữa đồng ruộng. Những giọt mưa to rơi xuống đất lộp bộp thành tiếng, rồi nhanh chóng bị cỏ dại lấy lợi nuốt chửng, giăng co thật lâu...

Nghiêm Tử Tụng đột nhiên khẽ thở ra một hơi. Hấn buông tay ra rồi vòng lên trước mặt ta, ngồi xổm xuống. Sau đó hấn nói: “Anh cồng em...”

Trầm mặc, “Được không?”

Một câu hỏi nhẹ nhàng, nhưng ta lại không có cách nào trả lời, chỉ lẳng lặng nghe theo.

Hấn tiếp tục nói gì đó, nhưng đại đa số đều bị tiếng mưa rơi làm như ù đi. Trong mơ hồ chỉ nghe hấn nói: “Tương Hiểu Mạn, chúng ta không thể tiếp tục được sao?”

Không thể được sao... Ta không trả lời, cứ lẳng lặng nghe hấn nhẹ nhàng nói tiếp...

“Anh sẽ sửa.”

Hấn bước rất chậm. Mưa xối xả rơi trên người chúng ta nhưng chẳng mang lại cảm giác gì lớn. Chỉ biết rằng giọt nước bắt đầu chảy dọc theo những sợi tóc đi xuống. Ta ghé vào lưng hấn, nước mắt vẫn đang rơi.

Trong đầu vẫn còn vang vọng những tin tức gom nhặt được từ trong những câu nói của hấn – Hấn không đi.

Thì ra hấn không có đi.

Ta giống như lần trước, đột nhiên đưa tay lên bưng kín hai mắt hấn. Trong lòng mềm dịu, giọng nói không hiểu sao cũng khàn đi. Ta cũng không nhận rõ giọng điệu của mình thế nào. Ta chỉ nói: “Đừng làm em ngã...”

Nhưng mà lần này, hấn đưa tay lên cầm lấy cổ tay ta rồi chậm rãi kéo xuống. Hấn nói: “Tương Hiểu Mạn, lần này anh muốn nhìn thấy rõ con đường phía trước.”

Ta bắt đầu nghẹn ngào. Nghiêm Tử Tụng, cái tên yêu nghiệt nhà người!

Chương 38:

Đối với hắn, chung quy ta vẫn không thể quá nhẫn tâm.

Nhất là khi ông nội đột nhiên muốn đuổi hắn đi, ta nằm trên ghế xếp nói. “Đã trễ quá rồi, bên ngoài có sói đó.”

Bà nội ở bên cạnh cũng khuyên bảo một hồi, phân tích cái gì mà bây giờ còn có người nào có thể dung nạp hắn được nữa chứ. Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc ông nội cũng thỏa hiệp. Nghiệp Tử Tụng gật đầu nói cảm ơn, rồi lặng lẽ đứng qua một bên, không hề răng thêm lần nào nữa.

Lúc chúng ta về đến nhà, mưa đã tạnh. Quần áo của hắn đều ướt hết, lại phải tắm rửa một lần nữa, mặc chiếc áo ba lỗ màu cháo lòng và quần tứ giác của ông nội vào, trông giống như đang ở nhà mình vậy.

Ăn cơm, trầm mặc, vậy mà đã đến buổi tối rồi.

Sau cơn mưa, không khí buổi tối hơi ẩm lạnh khiến con người cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Cơm nước xong, hắn liền đổ hết đồng quần áo ẩm ướt trong vali vào cái bồn bằng gỗ, đeo mắt kính rồi ngồi dưới ngọn đèn mờ nhạt, giặt quần áo.

Ta lại xách chiếc ghế nhỏ ra ngồi phía sau rèm cửa, nhìn hắn.

Chỉ nhìn hắn như thế thôi, không ngờ viền mắt lại ướt át.

Cơn mưa này, hiển nhiên không thể cuốn trôi hết đám muối mòng vùng nông thôn, chúng cứ vo ve vây quanh người hắn. Hắn vừa vội vàng đuổi muối vừa giặt quần áo. Sau đó thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn ta, trông thấy ta rồi, sẽ mím mím môi tỏ vẻ ngại ngùng.

Ánh mắt lưu chuyển, ánh đèn vàng bao phủ lên thân hình yêu mỵ của hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ đó, ta lại bắt đầu huyền tưởng hình ảnh mười năm sau của hắn, quần short áo ba lỗ, rất đời thường.

Lại đột nhiên rất muốn đuổi muối cho hắn...

Hay có thể nói, ‘Hóa thân’?

o(´ □ `)o...

Ta nặng nề thở dài, rồi đứng dậy trở về phòng ngủ.

Ta nhớ lại lúc hắn công ta về nhà...

Con gái hay thay đổi. Nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, xoay tròn 360° thế nào thì ta vẫn là một đứa con gái. Được rồi, ta thừa nhận, ta đột nhiên mềm lòng rồi...

Có lẽ như vậy cũng tốt.

Hắn ở luôn tại nhà ông nội ta.

Ban ngày cùng ta chạy khắp núi này sang núi nọ. Ta không cự tuyệt nữa, nhưng cũng không chủ động. Giữa chúng ta đa số chỉ là trầm mặc. Thoạt nhìn có lúc giống như nước sông không phạm nước giếng.

Có điều, phải nói là thời gian này, hai chúng ta như hình với bóng. Cô dì chú bác vân vân, cứ len lén hỏi bà nội, hôn sự của cháu gái bà có phải đã được định rồi hay không.

Bà nội lại đến hỏi ta, sau đó còn nói, ‘Ông nội lo lắng cho con đấy’.

Ta cười cười không trả lời.

Nông thôn không thể phồn hoa như thành thị. Sống ở chỗ này, ngay cả phương thức cũng đơn thuần hơn một ít.

Nghiêm Tử Tụng giống như nhìn ra sự bất mãn của ông nội, liền chăm chỉ phụ giúp việc này việc nọ. Bình thường hay có người dùng xe tải nhỏ mang gạo hay hoa quả gì đó đến biếu ông nội ta, hẳn cũng sẽ giúp đỡ đỡ hàng. Nhưng vì không thuần thực, thường xuyên làm hỏng việc, quả thật không khác gì một tên công tử bột.

Rất rõ ràng, ông nội cũng không có cảm tình gì tốt đối với tướng mạo của Nghiêm Tử Tụng, thường hay nhíu mày phẫn nộ. Thỉnh thoảng thoáng nhìn mặt Nghiêm Tử Tụng, trái ngược với hình dạng, sẽ cảm thấy hẳn rất oan ức.

Ta thì cứ mặc kệ.

Quê nhà có hội chợ, ngày mùng tám tháng này sẽ khai mạc. Ta vội vàng chạy đến góp vui. Nghiêm Tử Tụng cũng theo đi.

Nơi này nhỏ hơn ta tưởng, nhưng người lại nhiều hơn ta nghĩ.

Hội chợ thoạt nhìn có chút phức tạp, chật cứng người. Bán rổ bán rá, bán gà bán vịt, bán chó bán ngỗng, còn có đủ thứ đồ tạp hóa... quả thật là muôn hình muôn vẻ.

Chúng ta bị cuốn theo dòng người. Chen chúc một hồi, Nghiêm Tử Tụng và ta bị áp lại càng gần. Sau chẳng biết thế nào, cánh tay hắn lại đáp xuống bên hông ta. Hôm đó nắng to, thật là nóng muốn chết. Nghiêm Tử Tụng đột nhiên kéo ta đến một sạp hàng, dùng ba đồng rưỡi mua cho ta một cái mũ rom, còn đội lên giúp ta nữa.

Về nhà bằng xe buýt loại nhỏ, lúc chờ xe, thấy toàn thân đều nhễ nhãi mồ hôi, rất bẩn. Nhưng mũ rom trên đầu rất lớn, không ngờ có thể giúp ta xua đuổi bớt một ít cảm giác mệt mỏi rồi.

Đứng chờ xe ngoài đường rất bụi, hắn đột nhiên cúi xuống hái một đóa hoa dại bên đường rồi cắm lên mũ rom trên đầu ta.

Trong lúc nhất thời, lòng ta ngồn ngộn trăm mối, cứ thích trách hắn sao không tháo mắt kính xuống đi, trông đẹp quá thật là không tốt chút nào...

Chim non hót cho ta nghe, hoa tươi mỉm cười với ta. Ngày tháng qua đi, chớp mắt đã qua ba bốn tuần rồi. Đếm nhẩm bằng đầu ngón tay, cũng đã đến lúc phải chào tạm biệt rồi.

Phải về thành phố rồi, trong lòng ta, lại có chút không nỡ.

Mỗi ngày đã quen chân chạy loạn, thỉnh thoảng cũng đi mua đồ này nọ. Nghiêm Tử Tụng sẽ theo sát bên người ta, rồi hái những bông hoa dại bên đường tặng cho ta. Hoa hồng hoa trắng, tuy giản dị nhưng luôn nở rộ.

Chỉ là một đóa hoa dại, ta tiếp nhận rồi cầm trong tay lắc lư. Vừa quay đầu lại, sẽ phát hiện hần đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt như ẩn chứa thâm tình. Ta đột nhiên đỏ mặt, đột nhiên không được tự nhiên, dùng dằng quay người bước đi.

Ta nghĩ, hiện tại ta đáp lại hần, đại khái có thể dùng từ ‘Xa cách’ để hình dung. Nhưng cũng tương đối hiệu quả, chí ít thì Nghiêm Tử Tụng cũng đã biết săn sóc ta chứ không còn như lúc trước nữa, khiến cho ta mỗi lần như vậy lại nhin không được cảm thấy ngọt ngào. Vì thế, ta cứ ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh như vậy bắt đầu suy nghĩ: Nghiêm Tử Tụng là một tên bại hoại, ta cũng là một đứa bại hoại. Chúng ta có thể bù trừ lẫn nhau, đầu bạc đến già hay không?

Hay chỉ là, một giấc một đẹp?

Hôm đó thu dọn hành lý về nhà, không ngờ ông nội bà nội đều tiễn ra đến tận xe.

Ông nội thu nạp Nghiêm Tử Tụng mấy tuần, ước chừng cũng nảy sinh chút cảm tình. Lúc chia tay, ông không nói chuyện với ta mà lại gọi Nghiêm Tử Tụng ra một bên mật đàm.

Còn bà nội, lúc kéo tay ta dặn dò, có vẻ như không yên lòng, cứ liên tiếp hỏi thăm. Sau đó bắt gà đưa cho ta, cho ta ba bốn túi nông sản. Ta khệ nệ vác hết lên xe.

Lên xe chưa được bao lâu, Nghiêm Tử Tụng cũng theo đuôi mà lên. Hần để hành lý lên kệ, sau đó đi đến lòi hết bao lớn bao nhỏ đang chất xung quanh chỗ ta qua một bên, rồi ngồi xuống bên cạnh ta. Thật ra trên xe cũng không có bao nhiêu người, nhưng trông dáng vẻ hần cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi. Đợi cho đến khi xe bắt đầu lăn bánh rồi, hần mới mở miệng nói: “Tương Hiểu Mạn, em hát cho anh nghe được chứ?”

Ta quay đầu qua phía cửa sổ. Không biết vì sao, trong khoảng khắc lúc xe vừa nổ máy, hình ảnh của tương lai trống rỗng bỗng nhiên nhảy ra, ngấm ngấm mang theo loại cảm giác bất định, nồng đậm nặng nề. Ta miết miết miệng, nói: “Không muốn hát.”

Hần nhẹ nhàng ừm một tiếng, “Vậy anh hát cho em nghe nhé.” Lại đột nhiên ở trong tình huống bất ngờ, mở miệng nhẹ nhàng ngân nga –

Đóa hoa trong gương, trắng rằm dưới nước.

Em có nhận thấy thế giới đang đổi thay hay không.

...

Tiếng ca của Nghiêm Tử Tụng trầm thấp, phảng phất lo lắng, không ngờ cũng rất êm tai. Qua một lúc, ta nhin không được quay đầu lại nhìn hần. Hần đang khép hờ hai mắt, nằm tựa hần vào lưng ghế. Mắt kính nhiều ngày qua vẫn gác trên sống mũi chưa từng tháo xuống. Khuôn mặt đó, rất là mê người...

Ta kinh ngạc nhìn hắn. Lúc nghe hắn hát đến đoạn “Hãy để anh chứng minh cho em thấy rõ ràng tường tận”, trái tim ngập tràn cảm xúc, lập tức đưa ra một quyết định. Cũng lười ức chế xúc động đột ngột đó, nhẹ nhàng nghiêng đầu gối lên đầu vai hắn.

Tiếng hát của hắn ngập ngừng dừng lại. Thân thể hơi di động, như là muốn làm gì đó. Ta hung hăng quát khê: “Không được nhúc nhích.”

Hắn mới an tĩnh trở lại. Thanh âm từ bên tai nhẹ nhàng truyền đến. “Tương Hiểu Mạn, có phải chúng ta không biết nắm giữ không...”

“... Không biết.”

“Ông nội nói, bảo anh phải đối tốt với em.” Đầu của hắn cũng nhẹ nhàng nghiêng qua, tựa nhẹ lên đầu ta. Giọng nói không có lấy nửa phần chần chờ, tiếp tục vang lên. “Anh sẽ đối với em thật tốt.”

Ta “Ừm” một tiếng, trong lòng không ngừng gợn sóng. Lại nghe thấy hắn chậm rãi nói tiếp. “Ông nội nói em từ nhỏ đến lớn đều rất khác thường. Lúc nào cũng làm cho người ta dở khóc dở cười, còn thường xuyên làm ra những chuyện ngoài dự đoán của mọi người. Ông nói, lần này em trở về khiến ông rất bất ngờ, cũng nhìn ra em thật sự không vui...”

“Ông nói, có lẽ là vì anh, em ít nói chuyện hơn trước. Chúng ta thường xuyên cùng nhau nhưng lại chẳng hề nói chuyện. Ông nói, ông nhìn ra được đứa trẻ như em có nhiều tâm sự lại còn giả vờ thâm trầm. Ông nói, anh và em... phải trò chuyện nhiều hơn...”

Ta có cảm giác lúc này hắn đang cẩn thận ức chế hô hấp. Hắn lại nói tiếp: “Anh vừa chợt nhớ đến trước kia, khi mới quen biết em. Em còn đi theo sau anh hát to hát nhỏ, bộ dáng lúc nào cũng như e sợ thiên hạ không loạn... Tương Hiểu Mạn, là anh đã khiến em thay đổi ư?”

Hắn ngừng lại, như đang đợi ta mở miệng đáp lời. Thấy ta không có phản ứng gì, hắn khẽ thờ dãi, lại tự mình nói tiếp. “Hoàng Nhung nói, nghe bạn cùng phòng của em kể lại, có một đoạn thời gian, ngày nào em cũng chờ đợi anh... Đúng không?”

Ta vẫn không trả lời, có lẽ là vì không phải là nói gì nữa. Xe đang trên đường về nhà, có thể bởi vì con quá cũ, dọc theo đường đi xe không ngừng rung xóc. Gương mặt ta cũng không ngừng va chạm vào đầu vai hắn, hơi có chút đau nhức.

“Tương Hiểu Mạn, anh sai rồi.”

Hắn dừng lại hồi lâu, rồi đột nhiên lên tiếng. “Khoảng thời gian đó, mỗi ngày anh đều tự nhủ: Qua hết hôm nay, ngày mai em sẽ lại đến tìm anh... Mỗi ngày đều chờ đợi, chờ đến mức anh...” Giọng nói hắn khô khốc, thoáng dừng một chút. “Càng ngày càng hoảng. Thế nhưng, anh lại quên mất cảm nhận của em. Em... có thể tha thứ cho anh không?”

Tay hắn, chẳng biết từ đời thuở nào, khoát lên mu bàn tay ta đang để trên đùi. Lòng bàn tay hắn vốn hơi lạnh, nhưng lúc này lại nóng hổi, thoáng cái đã khiến cho ta, chẳng hiểu sao lại không hề có ý muốn giãy tay ra.

“Mỗi ngày chúng ta sẽ đến cái hồ nhỏ phía Tây trường học tản bộ, cùng nhau ăn sáng, ăn cơm trưa, ăn cơm tối... Mỗi ngày anh đều sẽ nói chuyện với em, nói thật nhiều thật nhiều chuyện. Nói đến khi em phiền chán mới thôi. Em hỏi anh vấn đề gì, anh nhất định sẽ trả lời, anh cũng không tránh né nữa. Anh phải nắm chặt tay em, bảo mọi người gọi em là bạn gái

của anh. Ngày nghỉ cuối tuần, chúng ta sẽ đi trung tâm thương mại chơi game. Nếu anh thua, anh sẽ công em về nhà...”

Nước mắt bắt đầu đảo quanh viền mắt ta. Ta hấp hấp mũi, đột nhiên kéo bàn tay hấn ra, sau đó mềm giọng nói: “Em muốn đi ngủ, anh đừng nói gì nữa.”

Cảm giác hấn hơi chung hửng, trầm mặc một lúc. Ta lại đánh giọng nói: “Về phần sau này...” Ta nhắm chặt mắt lại, “Em sẽ không quản nữa, anh theo đuổi em đi!”

Gào khóc, quá kích thích >_<...

Mở mắt ra.

Hấn để ta tựa đầu ngay ngắn lên vai hấn rồi nhắm mắt lại. Còn khoe miệng thì đang cong lên, vẽ ra một nụ cười tựa như xuất phát từ tận sâu trong tâm hồn.

Chương 39:

Không ngờ những ngày tháng ở nông thôn lại trôi qua nhanh như vậy. Ta còn chưa cảm nhận được rõ ràng thì mùa hè đã theo khe hở thời gian trốn đi mất biệt.

Hôm đó về nhà, Nghiêm Tử Tụng tiễn ta hoàn hoàn chinh chinh đến tận cửa nhà rồi mới kéo chiếc vali to đại rời đi.

Nhưng thật ra ta nghĩ không cần thiết phải kéo cái vali to đến vậy. Nói trắng ra thì bên trong đó chỉ có ba bốn bộ quần áo mà thôi... Nhưng trước khi đi, hấn đọc cho ta nghe mã số mới để vào mạng trường học của chúng ta, đủ để ám chỉ cho ta biết. Rốt cuộc bây giờ cũng có chút cảm giác yêu đương rồi. Ồ... cũng được.

Vào đến nhà, mẹ đưa cho ta một cái hộp rất lớn, bên ngoài được bao bọc rất đẹp. Nói là từ nước ngoài gửi về. Trong lòng ta nghĩ, chắc hẳn giữa ta và Đại Thần dù có kết thù kết oán cũng chưa đến mức dẫn đến tình trạng nhận được bom thư, cho nên cũng rất yên tâm mở ra.

Đó là năm nhân năm hai mươi lăm con búp bê nhỏ, sắp hàng chỉnh tề trong một chiếc hộp plastic. Khéo léo mà tinh xảo, biểu tình khác nhau, trông rất sống động. Không biết có phải ta bị tự kỷ hay không, nhìn những con búp bê này, ta cứ nghĩ chúng chính là hóa thân của mình. Sau đó, ta mở phong thơ nằm dưới gói quà ra. Quả nhiên là nét chữ rồng bay phượng múa của Đại Thần.

“Tiểu sư muội, thật ra rất không muốn gọi em như vậy, nhưng dù sao nó cũng thích hợp với sư huynh nhất.

Hôm lên máy bay, em không đến, thật ra cũng nằm trong dự liệu. Ngày đó, nhìn thấy hấn bế em ra ngoài, anh đã nghĩ, có lẽ hai người sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Nghỉ hè cũng lười về, thật ra ngồi máy bay cũng rất mệt. Những ngày tháng một mình ở nước ngoài, mới hiểu được thế nào gọi là nỗi nhớ quê nhà. Mỗi ngày, mỗi một ngày đều có xung động muốn gọi điện thoại cho em. Thế nhưng, nếu là em, sợ rằng sẽ vì oán giận cuộc điện thoại mà không có việc thì miễn tiếp điện thoại, đúng không?

Muốn hỏi em, tiểu sư muội, có nhớ anh không? Thì ra khoảng cách, cũng sẽ tạo nên một nỗi nhớ đương nhiên như vậy.

Em đã có tiểu tử kia rồi, vốn nghĩ nên quên em đi nhưng lại không cam lòng, không muốn em quên quá nhanh. Vậy hãy giúp anh bảo quản chúng, khi nào anh trở về thì trả lại cho anh. Trong hai mươi lăm con búp bê, có mười bảy khuôn mặt tươi cười. Thích nhất là kiểu cười gian trá đó, thấy nó rất giống em. Tiểu sư muội, rất nhớ nụ cười của em.

Không tặng em điện thoại nữa, bởi vì căn bản là em sẽ không gọi.

P.S: Không thể ăn nổi bánh bao ở phố người Hoa.”

Không hiểu sao lại rơi nước mắt. Ta đặt cái hộp lên bàn học. Ta nghĩ, suốt đời này, ta sẽ không thể quên được một người như thế.

Hôm quay về trường báo danh, ta thức dậy rất sớm, nhưng đã không thấy ba mẹ ở trong phòng rồi. Ngẫm lại, bán bánh bao thật ra cũng chẳng dễ dàng gì, đi sớm về khuya, không khỏi có vài phần cảm khái.

Lúc mang hành lý xuống lầu, ta đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, không biết Nghiêm Tử Tụng có xuất hiện hay không. Cũng chỉ là nghĩ mà thôi, nhưng khi nhìn thấy nắng sáng xuyên qua tầng mây, lưu loát chiếu trên người hắn, trái tim ta đánh thịch một cái...

Không ngờ hắn đến rồi.

Ta thề, ta vẫn chưa tiết lộ nửa điểm hành tung.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, ta đã quen với hình ảnh hắn đeo cặp mắt kính kỳ thật trông có vẻ già hơn tuổi kia, toát lên một cảm giác cô đơn thế ngoại. Còn có đồng hành lý của hắn nữa, rất phối hợp với dáng vẻ cô linh của hắn.

Nghiêm Tử Tụng nhìn thấy ta, khuôn mặt vốn không có biểu tình gì rõ nét đột nhiên hoạt động gân cốt. Đôi mắt cong cong ý cười. Hắn bước đến, đón lấy hành lý trong tay ta, sau đó nhẹ nhàng nói một câu, “Chào buổi sáng.”

Chào buổi sáng... Ta rất muốn cười, chỉ vì dáng vẻ trong trẻo mà lạnh lùng của hắn chẳng biết từ bao giờ lại trở nên rất đáng yêu, nhưng lại chẳng biết phải nói gì. Chỉ miết miết môi, cười nói. “Gác ở đây suốt đêm qua à?”

Hắn lắc đầu, “Sáng nay dậy sớm, đột nhiên muốn gặp em, nên đến thôi.”

“... Tới lâu chưa?”

“Không lâu.” Hắn đột nhiên dừng lại, giúp ta vén lên những sợi tóc bị gió thổi loạn, rồi kéo hành lý sóng bước bên cạnh ta. Ồ... lúc này ta mới đáp lại hắn, “Chào buổi sáng.”

Ngực ấm áp, giống như ánh nắng sớm mai dịu dàng tỏa sáng trên con đường an tĩnh.

Dọc đường đi, Nghiêm Tử Tụng nhàn nhã trò chuyện. Buổi tối ăn món gì, hôm qua ngủ ngon không, học kỳ mới có tính toán gì chưa... Quả nhiên rất tuân thủ lời hứa trước kia, chủ động mở miệng nói chuyện...

Điều đáng nói ở đây là, trải qua một kỳ nghỉ hè, rốt cuộc Hoàng Quang Vinh cùng Lôi Chân Tử đã thành một đôi. Hai người đó thoát nhìn giống như nước với lửa, có thể đi cùng nhau đến cuối con đường hay không, chung quy vẫn khiến mọi người lo lắng.

Sáng sớm đường thẳng đường, xuôi gió xuôi nước đi đến trường. Chỉ là sân trường sáng nay không hiểu sao lại quanh quẽ một cách hiếm thấy.

Nghiêm Tử Tụng đưa ta đến ký túc xá trước. Dì quản lý ký túc xá vẫn tiếp tục làm quản lý trong học kỳ mới này, cũng cho hẳn vào. Thấy hẳn không chối từ vất vả cực nhọc, vác hành lý của hai người lên lầu, cũng coi như đã tận trung với cương vị công tác.

Thời gian còn sớm, những người khác vẫn còn chưa đến, cả phòng đều nhiễm đầy bụi bặm.

Nghiêm Tử Tụng không nói nhiều lời, trực tiếp bắt đầu múc nước, phối hợp với ta làm công tác vệ sinh. Mãi cho đến khi Tiểu Lâm Tử đến...

Trong nháy mắt, cái cầm của cô bé rớt xuống, nhất thời khiến ta cảm thấy vô cùng hứng thú, đặc ý đào dạt chỉ vào Nghiêm Tử Tụng. “Nào nào, giới thiệu một chút nha, đây là bạn của mình.”

Tiểu Lâm Tử đẩy đẩy mắt kính, cho đã con mắt nhìn ta đầy nghi hoặc, lại nhìn sang hẳn, lầm bầm một câu. “Mình biết rồi, là bạn trai.”

Ta nghĩ, trong lòng cậu ấy chắc đang muốn nói, không phải lúc trước đã thề sẽ chia tay, chẳng phải rất mong chờ lời này hay sao. Ta lắc đầu sửa lại, “Là bạn con trai.” Lại đưa mắt ngắm phản ứng của Nghiêm Tử Tụng. Chỉ thấy hẳn ngẩng đầu, liếc mắt nhìn ta với vẻ uất ức, rồi lại ra sức lau bàn, vùi đầu làm việc không nói một lời.

Ta liền mỉm cười. Kết quả, nét mặt của Tiểu Lâm Tử co rút, lườm ta. “Tương Hiểu Mạn, nhìn cái kiểu cười của cậu kia, đến là gian xảo.”

Kiểu cười? Ta đâu có cười. Chỉ là dây thần kinh Địa Trung Hải của ta quá nhạy cảm với chứng co quắp, vì thế, khóe miệng tự động nhếch lên thôi. Quả thật là thân bất do kỷ... (ノ^_^)

Thời gian có thể làm lành những vết thương. Bất tri bất giác, nỗi đau đã biến mất.

Khi nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng mà lòng không còn đau nhức nữa, ta bắt đầu chân chính cân nhắc đến việc tiếp nhận hẳn.

Nhưng tâm sinh lý thời kỳ thanh xuân đào dạt cứ nuôi dưỡng trong ta một con sói. Mỗi khi trán Nghiêm Tử Tụng bắt đầu tỏa ánh sáng tươi mới là ta lại cứ nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Nhiều lần có người bỏ qua sự tồn tại của ta, đưa quà đến tặng cho hẳn, ý đồ mời chài. Thậm chí còn có người bỏ qua luôn phương thức hối lộ vô đạo đó, hỏi thẳng số điện thoại di động của hẳn, rút ngắn thế tiến công.

Ta cũng mặc kệ chẳng quan tâm, bởi vì Nghiêm Tử Tụng luôn luôn giao nộp những món lời bất chính đó, nên có thể đã giành được tín nhiệm của ta. Mỗi lần liếc thấy hẳn nhìn những cô gái khác với vẻ không thềm để ý, ta nghĩ, mình thắng chắc rồi.

Có lúc nổi hứng, lại giống như lúc trước, một mình đi đến bờ hồ tình nhân. Sau đó nhìn những đôi tình nhân thành quần kết đội, nghĩ, ta và Nghiêm Tử Tụng cũng giống như một khúc ca đang được hát lên, vô cùng tươi sáng.

Có lẽ dạo này hấn hơi chủ động, cứ nghĩ nếu đi trước một bước, sẽ phá hỏng tình trạng tốt đẹp lúc này. Mấy ngày nay ta cũng lật xem rất nhiều sách về lý luận tình yêu, đủ loại kiểu dáng, đầu óc choáng váng. Sau đó nghĩ, rốt cuộc ta thắng ở điểm nào nhất?

Nhưng da mặt vẫn dày như trước. Vào mùa đông, sẽ chạy đến phòng hấn rửa chén làm cơm, có thể trao cho hấn một chút tình cảm ấm áp. Nhưng lỡ xui nếu không phải ta, có phải là ai cũng đều có thể hay không...

Tóm lại là... vô cùng mờ mịt.

Ngày tháng như nước chảy xuôi. Nhưng cho dù có chảy xuôi thế nào, Nghiêm Tử Tụng vẫn luôn chung thủy với ta.

Thái độ của Lôi Chân Tử bắt đầu quay ngoắt 180°, cứ lặp đi lặp lại nỗi oán giận rằng Hoàng Quang Vinh nhà nàng không bằng Nghiêm Tử Tụng nhà ta. Con gái dù sao cũng tham hư vinh. Ta cũng không phủ nhận, ‘Nghiêm Tử Tụng nhà ta’...

Một số lời nói khi nghe vào tai, thấy ngọt trong lòng. Có chút hành vi khi nhìn thấy, dưới đáy lòng ỉ lại. Là vì Nghiêm Tử Tụng hôm nay đối với ta, có chút dung túng.

Nhưng trong khoảng thời gian này, hấn cũng không thử tiến lên trước một bước. Tất cả đều thuận theo tự nhiên. Buổi tối làm bạn như thường, buổi chiều gọi một hai cuộc điện thoại. Thỉnh thoảng cũng chiều chuông, phóng túng cho ta cố ý làm bậy.

Cứ vậy đã được hơn ba tháng...

Một luồng không khí lạnh đột kích, nhiệt độ đột ngột hạ thấp. Chỉ trong một đêm, áo ngắn tay bị hạ bệ, áo tay dài lên ngôi.

Nhưng ta đặc biệt nhớ kỹ, sáng sớm hôm đó ta lạnh cũng không phải vì thời tiết, mà là vì có một chiếc xe con đậu ngay dưới lầu ký túc xá chúng ta, nói là tới đón ta.

Ông tài xế nói, Thái tổng có lời mời. Ta nghĩ muốn nát óc cũng không nghĩ ra. Đến tận cùng thì ta có quen biết với ai là Thái tổng đâu cơ chứ. Suy nghĩ một chút, ta cúp luôn một buổi học để ngồi vào xe, quyết chí đi một chút để tìm hiểu về người này.

Thành phố chúng ta rất đông đúc, nhất là khu vực trung tâm, tất cả đều là xe với xe.

Cho nên, khi xe dừng lại ở khu dân cư đông đúc nhất, ta lại suy nghĩ, bất luận là công ty nào có thể mua được một mảnh đất ở đây, ta đều sẽ viết một chữ phục cho họ.

Đón thang máy, bay lên, ra khỏi thang máy, mãi cho đến khi ông tài xế để ta ngồi chờ trên ghế sofa trong phòng làm việc, có một tiểu thư xinh đẹp châm trà cho ta, ta đột nhiên cảm thấy hưng phấn vô cùng, rất muốn tiếp cận chân tướng.

Cuộc đời ta ghét nhất là một loại người, rõ ràng là đi tìm người ta, lại cứ bắt người ta chờ mình.

Sô pha rất mềm, lá trà rất thơm, gió thu rất lạnh, ta rất buồn ngủ, cũng bắt đầu muốn ngủ. Ta nghĩ, nếu như Thái tổng là một mỹ nam phong độ, khi thấy ta nằm ngủ ở đây, có thể đột nhiên vừa gặp đã thương, hai gặp đã yêu, ba gặp nhất quyết không rời hay không? Dù sao thì trên ti vi vẫn thường hay chiếu mấy cảnh như vậy mà.

Thế nhưng, chân tướng sự tình lại là, Thái tổng chính là mẹ của Nghiêm Tử Tụng.

Khi ta đi vào phòng tổng tài to bằng một nửa giảng đường của trường ta, đột nhiên cảm khái, bởi vì căn phòng của Nghiêm Tử Tụng đã quá cũ nát, hôm nay trời lạnh, hắt lại vẫn thích đi dép lê như cũ.

Thái... bá mẫu nhìn ta, vẫn là gương mặt lạnh lùng tiêu chuẩn như trước, hai tay đặt ngay ngắn trên bàn. Bà nói: “Tương Hiểu Mạn.”

Ta hí mắt cười, “Thái tổng.”

“Cứ gọi ta là bác cũng được.”

“Không thành vấn đề, thưa Thái tổng.” Ta luôn nổi tiếng là rất biết phối hợp.

“...” Bà ta dừng một chút, “Cô và Tiểu Tụng, quen nhau bao lâu rồi?”

Nụ cười tươi tắn của ta giảm hẳn. “Vậy Thái tổng quen biết Nghiêm Tử Tụng được bao lâu?”

Bà trầm mặc một hồi, “Nó có nói chuyện của ta cho cô nghe không?”

“Thí dụ như chuyện gì?” Ta chớp mắt mấy cái, đột nhiên ngưng cười hẳn.

“Cha của nó, cho rằng như vậy là có thể giữ ta lại.” Mẹ của Nghiêm Tử Tụng, ánh mắt của bà nhìn ta lúc này sắc bén và rất có lực xuyên thấu, thậm chí còn khiến ta cảm nhận được sự chân thành.

Ta biết, gian thương gian thương, vô gian bất thương. Có thể bà chỉ là thấy ta có vẻ từng trải sự đời, mỗi câu mỗi chữ đều thận trọng thiết kế. Nhưng cũng có thể là, bà gần như có cảm tình với ta... Mặc kệ xuất phát từ lý do gì, đột nhiên bà lại muốn nói chuyện đó với ta. Ta nhìn bà, không chút do dự lựa chọn tin tưởng.

Sau đó, bà đột nhiên hé ra một nụ cười nhạt yếu ớt, “Cô và ta, đều không phải là người phụ nữ có thể bị trói buộc.”

“...”

Ta liếc nhìn bà, nhìn người đàn bà hẳn là đã qua tuổi bốn mươi nhưng vẫn còn trẻ tuổi xinh đẹp giỏi giang. Bà nói, cô và ta đều không phải là người phụ nữ có thể bị trói buộc. Bà dùng ‘cô và ta’, muốn ép buộc ta phải lý giải bà.

Ta nhẹ nhàng ngồi tựa vào sau ghế. Vì cách dùng từ của bà mà đột nhiên tìm được một số điểm chung cân đối cùng bà. Khi đã ngồi khá vững vàng, ta hỏi bà. “Ban đầu, vì sao Thái tổng lại gả cho bác trai?” Một người đàn ông không thể nắm giữ được bà?

Bà nhẹ nhàng hít vào một hơi. “Thuộc hai thế hệ khác nhau, cách nhìn và nhận thức của chúng ta đều không giống nhau. Ta chỉ có thể nói cho cháu biết, ta kết hôn với cha của Nghiêm Tử Tụng, là lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời này của ta. Chính bởi vì lựa chọn này mà ta đã mất đi đứa con trai duy nhất. Hiện tại, ta muốn cứu vãn mối quan hệ với nó.”

“Ồ...” Ta nhìn bà, phát hiện ra mọi người đều có thói quen thu chặt quá khứ giấu vào một góc khuất trong trí nhớ. Có điều, cũng không biết vì sao, ta đột nhiên nghĩ rằng người phụ nữ đang ngồi đối diện ta đây, cũng không phải là loại người mà ta đã nghĩ, không phải là loại người như ấn tượng khi lần đầu tiên ta gặp bà. “Cho nên, bác tìm cháu là vì chuyện gì ạ?” Được rồi, bác Thái.

“Tiểu Tụng, nó có thích cháu không...”

Muốn chết quá, năm nay vì sao ai cũng đều là người hiểu rõ thế nhỉ... “Chuyện này, bác phải hỏi anh ấy mới phải.” Rút rè hay là muốn cười, ta miết miết môi. Ba chữ chó má ‘Nghiêm Tử Tụng’ cứ mãi rút rè không thể nói ra được.

Bà thoáng dừng một chút, cũng nhẹ nhàng ngồi xích về phần sau của chiếc ghế to đại, giống như đang thư giãn gân cốt. Sau đó cất giọng bình ổn, nói: “Ban đầu cho rằng nó còn nhỏ không hiểu chuyện, sẽ không cố kị nó. Nhưng dù thế nào nó cũng không khóc không nháo, sau lại phát hiện nó quá an tĩnh... khi ý thức được tình huống thật sự không ổn thì đã quá muộn... Vào thời gian đó ta đang định ly hôn, cho nên cũng nói rất nhiều lời nói nặng. Đến cuối cùng... kết thúc bằng bi kịch.”

“Cho nên, bác đã giao anh ấy cho người cậu.”

“Những người trong gia đình bên nội của nó mỗi ngày đều đến làm loạn. Cha nó qua đời, công ty lại chìm trong một đồng hồ loạn suy kiệt... Nếu là cháu, cháu sẽ làm thế nào?” Bà nhìn ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ. “Vốn chỉ dự định chờ đến khi mọi chuyện yên ổn sẽ đón nó về. Thế nhưng, đợi được đến ngày mọi chuyện yên ổn thì lại không có cách nào đón nó về được. Ta cũng không muốn ép buộc nó.”

Không muốn ép buộc sao... Ta đột nhiên cười cười, nghĩ. Mặc dù sự thật mọi chuyện đều không phải như vậy, nhưng bị lừa dối như thế cũng không có gì sai. Bỗng dưng gọi bà một câu. “Bác à.” Không đợi bà trả lời, ta đã cười cười. “Cháu vốn tưởng rằng bác đang nói bóng gió.”

“Nói bóng gió?” Bác Thái biểu lộ rõ ràng mình không hiểu gì cả.

Ta nhún nhún vai, làm như bà ta đương nhiên là sẽ không hiểu được rồi. “Cháu muốn nói là, bác không phản đối tụi cháu sao?”

“Con ta, cũng cố chấp hết như cha nó vậy.”

Bà đột nhiên ý vị thâm sâu nói ra những lời này, như là muốn nhắc nhở ta điều gì. Nhắc nhở rằng, con trai bà, sẽ bướng bỉnh với bà đến cùng, cũng sẽ dây dưa cùng ta không ngớt.

Có điều, bà và cha của Nghiêm Tử Tụng có kết cục bi kịch như vậy, còn ta và Nghiêm Tử Tụng sẽ thế nào đây? Nếu như ta còn thương hắn...

Ta nghĩ, ý đồ của... bác Thái quá rõ ràng. Bà muốn một lần nữa dụ dỗ con trai bà quay về. Nói trắng ra là, bà muốn thông qua ta, một lần nữa dụ dỗ con trai bà quay về.

Nhưng mà, hiện tại Nghiêm Tử Tụng mới chỉ là bạn trai của ta mà thôi...

Ta... khụ, không ngờ thân phận lại mập mờ như vậy.

Chương 40:

Ta đúc kết lại rằng, hiện tại ta căn bản không có lập trường để quản mấy chuyện này. Tên khốn khiếp đó, nói là sẽ theo đuổi ta, nghe lời ta, nhưng nếu nói là hắn giữ lời thì thật sự giống như đang tát vào mồm vậy.

Rõ ràng là đi nhanh, nhưng trước sau vẫn không chịu tiến lên phía trước một bước nào. Ta nghĩ, hẳn đang đợi ta mềm hóa. Nhưng rõ ràng ta đã mềm hóa rồi, hẳn lại đợi ta tan chảy ...
o(͡ ▯ ͜͡)o

Bà mẹ nó chứ, ta đột nhiên phun ra một ngụm oán khí, đập mạnh cuốn sách xuống bàn. Âm thanh phát ra trong phòng tự học dị thường rõ ràng.

Cách ba hàng ghế phía sau có một đôi tình nhân cười khúc khích, hôn hít nhăng nhít không coi ai ra gì. Cách ba hàng phía trước có một bạn nữ đang cầm điện thoại di động nhỏ giọng líu ríu kể chuyện, trông rất vui vẻ. Các đồng bào còn lại không ngờ cũng rất nhẫn nại, lăm nhăm đọc quyển sách trên tay, coi như không biết không nghe không thấy gì hết.

A! Thật là buồn chán.

Đang than thở thì đột nhiên có một người vỗ vai ta. Ngẩng đầu lên nhìn, một gương mặt đột nhiên phóng đại trước mặt ta. Ta hoảng, phải mất hai giây ta mới có thể tha thứ cho cái tội dám làm ta sợ của hắn, dù sao cũng là một anh chàng đẹp trai.

Hắn tươi cười âm áp nhìn ta, mở miệng. “Bạn ơi, có thể cho mình mượn một cây bút được không?”

Ta nghiêng đầu liếc nhìn hắn. Sau ba giây, ta ý thức được: Người bạn đang tiến đến gần ta đó, trong tay hắn còn cầm một quyển sách “Trung cấp quản lý tài vụ”, bên trên còn cắm hai cái nắp viết...

Theo thói quen, ta mỉm cười, nghĩ cái lý do đó thật buồn cười. Nhưng còn chưa cười xong, một cây bút đột nhiên rơi xuống trước mặt ta và hắn. Vừa chuyển đường nhìn, khuôn mặt vô cảm của Nghiêm Tử Tụng đã ở sát ngay bên cạnh, chẳng biết đã hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của mọi người từ lúc nào.

“Cho đó, đi đi.” Bốn chữ sạch sẽ, lưu loát.

Ta miết miết miệng, cười cười với anh chàng đẹp trai, sau đó dựng thẳng cây bút trong tay mình, “Bạn cứ lấy đi.” Dù sao siêu thị cũng bán đầy, một đồng một cây, mười đồng một tá.

Anh chàng đẹp trai đã đi rồi. Ta hiếm khi gặp được đối tượng có ý đồ tiếp cận, hại ta đột nhiên có xung động muốn chụp ngay lấy cái gương để ngắm nghía lại mình. Ngẩng đầu nhìn Nghiêm Tử Tụng, đột nhiên mắc nghẹn, đành phải cúi gập đầu xuống, tiếp tục lật sách đọc.

Nghiêm Tử Tụng liều chết ngồi xuống sát rạt ta, gần đến mức giống như dựa hẳn vào người.

Hai người bạn ngồi bên cạnh ta giống như không chịu nổi, dứt khoát thu dọn đồ đạc bỏ đi.

Nghiêm Tử Tụng có vẻ không vui, vừa dấn vào người ta vừa túm lấy tay ta. Ta nghĩ, có lẽ hẳn không biết ta đã gặp bác gái, chẳng còn chút tâm tư nào nữa nên cũng mặc kệ hắn, lười phản ứng với hắn.

Nghe thấy giọng nói của hắn từ phía sau vang lên: “Em ngủ một chút đi...”

Ngủ cái đầu anh.

Ta thờ dãi một hơi, tiếp tục duy trì không phản ứng.

Từ dãy phòng tự học của chúng ta đi ra, phải leo xuống một tầng lầu nữa mới đến phòng học.

Không biết là bởi vì đèn trường quá mờ hay sao mà trước khi ta bước xuống cầu thang, suýt nữa là đập vào khoảng không, thiếu chút nữa đã té ngã. Nhưng chẳng biết sao Nghiêm Tử Tung đi ở phía sau lại đột nhiên nhảy lên, từ đầu cầu thang lăn thẳng xuống dưới...

Hại ta giống như một bà điên tự tử, vội vàng lao vút xuống theo hắn.

Rốt cuộc, ta nâng đầu hắn lên, vô cùng khản trương nhìn hắn. Thoáng nhìn thấy hắn đẩy gọng kính đã bị lệch sang một bên mũi lại cho ngay ngắn rồi nói với ta: “Tương Hiểu Mạn, anh tàn phế rồi, em phải nuôi anh cả đời.”

Ta thoáng chốc chưng hửng, không nói thành lời. Hắn đột nhiên lại vẽ ra một khuôn mặt tươi cười, nói tiếp: “Hay là đổi lại, anh sẽ giặt quần áo nấu cơm cho em?”

Chân thành thông báo:

“Hay là đổi lại, anh sẽ giặt quần áo nấu cơm cho em?”

!!!

Ta nhìn hắn. Đầu của hắn còn đang gối lên đùi ta, tóc xõa lung tung, cổ áo sơ mi còn chưa cài nút cẩn thận. Bởi vậy, để lộ ra cảnh xuân sạ tiết, lồng ngực rắn chắc như ẩn như hiện.

Mất kính sau khi được hắn điều chỉnh lại, hiêm hoi trượt trên sống mũi. Nhất là cặp mắt hoa đào câu hồn kia, trong vẻ mê ly còn bắn ra những tia lửa nóng rực. Dưới ánh đèn đường vàng vọt mơ màng, ta nhìn thấy cảnh tượng này, thật sự là khó nhin tà dâm...

Ta tuyệt đối không hoài nghi, trong thời đại này, nam sắc cũng có thể làm loạn thiên hạ. Nhất là khi trên đời này còn có loại nữ nhân điên cuồng như ta đây.

Ta cúi đầu, cảm hàm răng tà dâm của mình vào khuôn mặt trắng nõn của hắn. Nghe thấy hắn kêu lên một tiếng đau đớn, ta càng cắn mạnh hơn nữa, hầu như ngoạm hết nửa khuôn mặt hắn, còn tiết đầy nước bọt.

Sau đó, hai tay liều chết vò tóc hắn, vò đến mức hắn không hiểu ra sao. Ta lại ngấm nhìn hắn, thật lâu, thật lâu, rồi thần kỳ rỗng lên một tiếng ——

“Gâu!”

“...” Hắn nhìn ta, mặt đầy vẻ mờ mịt.

Ta bắt chước chó là giống nhất. Tiên khí tụ ở đan điền, bốn chân dè dưới bụng, lúc rống thành tiếng thì hai chi trước dễ dàng phóng lên, hai chi sau thu lại. Âm thanh phát ra có đến mười phần lực xuyên thấu.

Khi còn bé, lảng giềng nhà chúng ta có nuôi một con chó săn khổng lồ. Vậy mà nó lại thường xuyên bị tiếng rống của ta hù dọa đến mức gào khóc thảm thiết, tè cả ra quần. Đương nhiên rồi! Tên kia dù hung hãn thế nào cũng chỉ được gọi là chó mà thôi.

Nếu không phải vì nó bị sợi dây trói lại trông quá thảm rồi, thì ta đã sớm chạy đến vật cho nó chết!

“Tương Hiểu Mạn...” = =

“Ngao ——” Mặt ta lộ hung sắc, thay đổi cách rống, chê tiếng chó sủa không quý phái. Xưa có Liễu thị là sư tử Hà Đông*, nay có Trương Hiểu Mạn ta làm sói tru dưới thang lầu. Nghiêm Tử Tụng, ta hỏi người có sợ không!

Vừa hay có người đi ngang qua, quay đầu lại nhìn với ánh mắt nóng bỏng.

Tưởng... Đòi ta mà sợ những thứ này hả... thì đã sớm chết mấy nghìn lần dưới những ánh mắt hữu thần đó rồi. Không cần phải lo, lắc đầu lắc đầu, Không cần phải lo!

Ta lắc mái tóc, rống to hơn một câu, “Anh vừa mới nói gì đó?”

Con bà nó, ta đột nhiên lại hùng tâm vạn trượng, dũng dạc!

Đừng cho là ta không hiểu chuyện. Ta đương nhiên biết chuyện hệ trọng cả đời lúc nào cũng cần phải có mấy người mục kích làm nhân chứng.

Ngày hôm nay, nếu Tiểu yêu quái nói mà không giữ lời, xem ta sẽ đối phó hấn thế nào!!

“Anh nói... Anh...”

Cứ tưởng Nghiêm Tử Tụng cả đời luôn dãi nắng dầm mưa quen rồi chứ, nào ngờ hôm nay lại bị khí thế rào rạt của ta hù dọa, nghẹn đến đỏ cả mặt. Trong miệng cứ ấp a ấp úng, “Anh anh” mãi không nói tiếp được.

Ta lại nương theo cảm giác của mình, một người cho dù hung dữ thế nào cũng không nên già mồm cãi láo. Vì vậy, ra vẻ đáng yêu – ta cho là thế thôi chứ cũng không biết biểu tình của mình lúc này là thế nào nữa. Rống tiếp: “Nói!”

“Anh...” Nghiêm Tử Tụng đột nhiên lén lút nhéo vạt áo ta, ý đồ kéo lý trí của ta quay về. Lúc trước hấn không đeo kính cho nên không nhìn thấy ai, hôm nay cuối cùng cũng đã thấy được rõ ràng sắc mặt bất quá của mọi người đang nhìn vào mình. Phỏng chừng lúc này ngã xuống còn có vài cô gái bàn tán nói tư thế ngã của hấn quá mức tự nhiên đi, bây giờ bắt đầu xuất hiện di chứng, hoàn toàn không còn đáng chấp tự nhiên như lúc ban đầu ——

Huống chi, trên mặt hấn còn có dấu răng cùng nước bọt của ta.

Hê! Nghiêm Tử Tụng người đã là người của Trương Hiểu Mạn ta rồi. Rốt cuộc hôm nay ta cũng có thể đóng dấu sở hữu của mình lên sản phẩm!

Xem sau này có sắc lang nào còn dám tòm tèm người nữa không!

“Nghiêm ca ca,” Ta đột nhiên nũng nịu gọi hấn một câu, sau đó lại hung hấn rống. “Nói!”

Nghiêm Tử Tụng nhìn ta đầy thâm tình, đột nhiên đưa tay lên lau mặt rồi tháo mắt kính xuống. Sau đó, hấn nói với ta lời nói nghiêm khắc nhất cả đời này. Hấn nói: “Anh tàn phế rồi, em không nuôi anh cả đời sao?”

“Anh tàn phế ở đâu?”

“...” Hấn dừng một chút, đột nhiên sờ sờ chân. Sau đó hấn đứng dậy, cùng ta mặt đối mặt, bắt lấy tay ta rồi đặt lên lồng ngực hấn, “Ồ đây!”

Đám người xung quanh được dịp xông xáo. Mọi người đều sắp bị Nghiêm Tử Tụng làm cho buồn nôn hết rồi.

Ta nhất thời giật mình, bị hành động bất ngờ của hắn giật điện tê tê, hiếm khi lại rụt rè xì một tiếng, “Nếu em nuôi anh, vậy thì anh sẽ làm gì?”

Hắn suy nghĩ một chút, có lẽ đã chấp nhận bằng bất cứ giá nào. “Giặt quần áo nấu cơm cho em.”

“Còn gì nữa?”

“... Nuôi con...”

“Mấy đứa?”

“Tùy em định đoạt.”

“Nói thích em đi.”

“...” Nghiêm Tử Tụng đưa mắt nhìn ta, đột nhiên như hiểu ra nhiều điều. Không đeo kính, vậy mà tự nhiên có thể nhìn ta rõ ràng hơn. Hắn nhìn ta, miết miết miệng, ánh mắt hoa đào mê ly ẩn tình, mang theo ba phần xấu hổ mở miệng, bóp méo lời kịch:

“Anh yêu em.”

“...” Đầu óc ta ong ong, hét lên “A!”. Ta mạnh tay đánh hắn, vừa đánh vừa rống. “Cái đồ buồn nôn, đồ ác tâm, đồ vô liêm sỉ... Anh còn nói nữa em sẽ diệt anh!”

“Tương Hiểu Mạn?!”

Bỗng dung một tiếng rống sợ hãi vang lên như muốn trả lời ta... Nhìn qua, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, không ngờ ta vẫn có thể nhận ra Quách Tiểu Bảo đã mất tích từ lâu, bộ dáng ngây ngốc đang trừng mắt há mồm nhìn ta.

Ta còn chưa mở miệng ra nói câu nào đã nghe hắn nói với vẻ bình tĩnh như thường, vững như Thái Sơn, “Tôi không phải là Quách Tiểu Bảo, cô đã nhận lầm người rồi.”

“...”

Hứ, ta mặc kệ hắn, quay đầu lại ngọt ngào mật đường đưa mắt nhìn Nghiêm Tử Tụng, bỗng dung lại nổi điên, trừng mắt chỉ chỉ vào mái tóc như tổ quạ của hắn, tỏ vẻ kinh khủng, “Bán cao! Ai đã làm cho tóc anh thành ra thế này?”

Mờ hồ nghe được âm thanh tan vỡ của mọi người...

Là cô chứ ai

Là cô chứ ai

Là cô

Là cô...

Chú thích:

*Ở đời nhà Tống, có người họ Trần tên Tháo, tự Quý Thường, hiệu Long Khâu cư sĩ; cũng được gọi là Phương Sơn Tử. Vợ của Trần Quý Thường tên gọi Liễu Thị, tánh nét hung dữ, thiếu nhã nhặn. Thuở tráng niên, Trần Quý Thường thích việc kiếm cung, mỹ tửu và bằng

hữu. Quá nửa đời người, công danh không thành toại, ông lui về sống ẩn dật, chuyên tâm về bút pháp và đạo Phật. Mỗi lần nhà mở yến tiệc mời khách, nếu có ca kỹ đến hát xướng mua vui thì Liễu Thị, viện có này có nọ, quát tháo om sòm để đuổi khách. Trần Quý Thường có lúc hốt hoảng, loay tay rớt gậy. Tô Đông Pha nhân đấy, có làm bài thơ sau để bốn bạn: “Thùy tự Long Khâu cư sĩ hiền

Đàm Không thuyết Hữu dạ bất miên

Hốt văn Hà Đông sư tử hồng

Trụ tượng lạc thủ tâm mang nhiên”

Dịch nghĩa:

Ai hiền bằng cư sĩ Long Khâu

Bàn Thuyết Không thuyết Có suốt đêm thâu

Bỗng nghe sư tử Hà Đông rống

Kinh hoàng bỏ gậy rớt nơi đâu

Hai chữ “Hà Đông” dựa trên một câu thơ của Đỗ Phủ đời Đường để ám chỉ Liễu Thị. “Hà Đông nữ nhi thân tính Liễu” (Có gái Hà Đông người họ Liễu) “Sư tử hồng” có nhiều cách diễn giải khác nhau: (1) Trong kinh Phật, sư tử là chúa tể sơn lâm, tiếng rống làm khiếp đảm muôn thú, để vừa chỉ tánh hung tợn của Liễu Thị vừa chỉ Quý Thường là tín đồ Phật giáo. (2) Giọng thuyết pháp của Phật tổ, âm thanh uy nghiêm làm chấn động thế giới. (3) Xưa, một số kinh sách nhà Phật bên Trung Quốc, lấy hình đầu sư tử há miệng rống làm phù hiệu. Đồng thời, cũng có một quyển kinh tên gọi “Liễu nghĩa kinh”, dạy tánh hạnh cho nữ Phật tử. Kinh đó thường được gọi là “Sư tử hồng, Liễu nghĩa kinh”

Chương 41:

Nhờ phúc của ta, Nghiêm Tử Tụng và ta đã nổi danh từ đây.

Sự kiện lần đó chẳng hiểu sao lại trở thành một truyền thuyết. Cũng vì Quách Tiểu Bảo lúc ấy đã rống âm tên của ta lên, có người đã mơ hồ nhớ được. Đại khái là đôi nam nữ họ Trương được xưng là đôi tình nhân biến thái nhất, từ đó nổi danh lan xa, truyền lưu thiên cổ.

Thương cảm thay cho Nghiêm Tử Tụng, một đóa yêu hoa lại chịu phận điều linh ở trong tay ta.

Sự tình sau này đã phát triển đến mức không thể nói là tha thứ hay không tha thứ. Cảm giác hình như trên đời này cũng chỉ có thể cùng hấn đi đến cuối đường thôi.

Lại nói, Nghiêm Tử Tụng từ đó rút ra kinh nghiệm, tính tình xoay ngang, tứ chi đứt đoạn, toàn bộ ngũ tạng lộn ngược => Rất chú tâm cùng ta nói chuyện yêu đương.

Nhưng thật ra câu nói “Anh yêu em” của hấn hôm đó, thật sự cũng đã chấn động nghiêm trọng đến tâm linh nhỏ yếu của ta. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể làm như thế. Ai kêu hấn là số kiếp của ta.

Sau đó, câu chuyện được truyền đến tai mấy người trong ký túc xá chúng ta. Ai cũng bắt ta kể lại, ta đều nhàn nhạt xua tay, công bố không có gì rồi tự nhủ: Làm gì có khả năng nói cho các người biết là do ta sắp đặt chứ?

Buổi tối, Nghiêm Tử Tụng lại gọi điện đến, hỏi ta. “Này... bây giờ em có đúng là bạn gái của anh không đó?”

Ta nheo mắt, nhếch miệng cười, rống, “Gâu!”

Nghiêm Tử Tụng đột nhiên dịu giọng, nhẹ nhàng kêu lên.

“Meo meo~ “

o(≧v≦)o

Đầu dây bên kia mơ hồ nghe thấy tiếng nói của Hoàng Quang Vinh, “Ta kháo! A Lạp Lô, em xuất một chiêu giúp anh họ của anh tiêu diệt Trương Hiểu Mạn dùm đi!”

Quay đầu lại thấy Lô Chấn Tử ở bên cạnh cũng đang chun mắt chun mũi, tái diễn vở kịch. “Dung nhi, anh có thể có phân nửa anh em họ của anh, tối hôm qua em cũng đã cời bỏ một bộ y phục rồi.”

Con người vốn là thế này, luôn nỗ lực níu kéo thời gian. Thí dụ như dùng một giờ, một ngày, một tuần, một tháng, thậm chí là một năm, nhưng trước sau vẫn không thể níu kéo được thời gian. Ngày hôm qua đã đi rồi, trước là tuần lễ kết thúc, sau là tháng mười, tháng mười một cũng trôi qua. Vòng quay tuần hoàn, chớp mắt đã lại đến kỳ nghỉ đông.

Nếu nói theo cách của Tiểu Lâm Tử, ta rốt cuộc đã ngâm mình ở trong bình mật suốt cả một học kỳ.

Ngẫm lại cũng đúng, con người ta có lúc rất ác tâm. Chọc người ta chết thường thường còn hạ bút thành văn, chọc người không chết thì cũng chẳng thèm chọc nữa. Nghiêm Tử Tụng luôn tỏ vẻ không liên can, ghen hòng, có lúc còn len lén chuyển tầm mắt. Ta thấy hần rõ ràng là đang ở trong tối bày trò. Hần không còn nhắc đến việc ăn uống nữa, chỉ nhìn ta với ánh mắt, ồ... thâm tình? Chuyên chú? Tóm lại là khiến ta tim đập thình thịch, thường xuyên chịu không nổi.

Ta đúc kết được, phỏng chừng lần trước Yêu Quái Lang sau khi phun ra ba chữ ‘Anh yêu em’, rõ ràng đã bị đại thương nguyên khí, chân khí đại loạn rồi.

Bây giờ ngẫm lại, trong trường chưa có chỗ nào mà chúng ta chưa từng đến: Thiên thai, hành lang, góc phòng tự học, hồ tĩnh nhân trong trường, còn có rừng cây nhỏ, vườn hoa, thư viện,... phạm là nơi nào tình nhân hay lui tới, chúng ta cũng đều đi cả rồi, nơi nào người bình thường không đến, chúng ta cũng đã càn quét xong. Dấu chân tình yêu của chúng ta đã trải rộng khắp các góc ngách lớn nhỏ trong sân trường.

Rồi đến khi cuối tuần không còn nơi nào mới mẻ để đi, ta lại dẫn Nghiêm Tử Tụng về nhà, bắt hần mặc tạp dề vào phụ ta bán bánh bao. Ta vốn muốn cho hần đeo hai cái bánh bao trước ngực, cài băng đô tai thỏ, múa cột vân vân... nói chung là làm tất cả các mảnh lới có thể sử

dụng để câu khách. Sau đó, hắn chỉ cần khẽ cong mắt mỉm cười, cũng đủ đoạt hết danh tiếng bánh bao của nhà ta rồi.

Nhưng rồi ta lại nghĩ, không biết đám bánh bao bánh màn thầu có vác gậy đánh chó đến tìm ta tính sổ không nữa. Gần đây ta buôn bán người nhà chúng nó, quả thật là lang tâm cầu phước, không lưu tình chút nào.

Đến kỳ nghỉ đông, hắn thường xuyên chạy đến nhà ta chơi, còn hay mang mấy củ cải trắng đến nấu bữa sáng cho ta ăn.

Ba ta nói, ăn hai cái bánh bao là được rồi, cần gì phải phung phí như thế. Nhưng thỉnh thoảng ba cũng ngồi xuống ăn hai ba cái bánh chèo cải trắng, ồn ào khen ngon, lại thông thêm một câu: ‘Nhưng không ngon bằng bánh bao nhà mình làm’.

Mẹ ta vẫn có thái độ quan vọng như trước. Có lẽ vì đang ở giai đoạn khảo nghiệm, bà vẫn luôn thủ thế rồi sai khiến hắn làm này làm nọ. Nhưng có lúc nhìn thấy Nghiêm Tiểu Quái quá chịu khó đi, trong lòng bà lại thấy áy náy, nên đôi khi cũng cho phép hai chúng ta ra phố hẹn hò.

Lúc này, Nghiêm Tử Tụng sẽ dẫn ta đi gặp đám bạn thân thiết của hắn, sau đó tiếp tục tập hợp game thủ huyết nhiễm sa trường, triển khai tư thế hiên ngang oai hùng. Cuối cùng, khi mặt trời xế bóng mới nắm tay nhau trở về.

Đi đến khi nào mệt mỏi, hắn sẽ công ta về, từng bước từng bước chậm rãi. Vì vậy, vào những lúc gió lạnh, sẽ cảm thấy tấm lưng dày rộng của hắn trở nên ấm áp vô cùng. Kết cục thế nào, đương nhiên vẫn là khó lòng chia lìa. Người chết ta sống, sống rồi lại chết đi.

Gào khóc, mắc cỡ đến chết đi được ~(>_<)~

Nghiêm Tử Tụng vẫn đi làm thêm như trước, nhưng hắn không làm ở tiệm giày nữa mà đổi sang nghề người mẫu thời trang. Trong lớp Nghiêm Tử Tụng có đủ mọi thành phần gia cảnh. Có mấy người vì để dành được một số tiền, lại dựa vào một ít phương pháp thu mua được rất nhiều quần áo cùng trang sức chất lượng tốt với giá thấp, hùn hạp nhau lại mở tiệm thời trang. Từ lâu rồi, bọn họ đã thêm nhỏ dãi tướng mạo của Nghiêm Tử Tụng. Ta phát hiện, thì ra ông trời thật sự phân bố xấu đẹp hiền dữ không công bình chút nào. Lúc đó Nghiêm Tử Tụng bị mẹ ta kích thích, nói chung đã đồng ý giúp mấy người đó làm người mẫu chụp ảnh. Vì vậy, hắn dựa vào mỹ sắc đã trà trộn vào được tiểu đoàn thể thương nghiệp của bọn họ, ý muốn bỏ chút tiền ra làm cổ đông, ngang nhiên có thể có không ít tiền chia hoa hồng mỗi tháng.

Thành tích học tập của hắn cũng không tồi, chưa bao giờ bỏ lỡ học bổng nhất đẳng của một học kỳ nào. Hơn nữa, vốn quen phóng túng phiêu dã, nhu cầu sống của chúng ta cũng không tiêu tốn nhiều tiền, cho nên cuộc sống gia đình cũng tạm ổn, đôi khi còn có của dư của để nữa.

Hôm nay Nghiêm Tử Tụng chiếu theo lệ cũ, đến nhà ta chơi. Ba mẹ ta đều đang bận việc ngoài tiệm. Bởi vì sắp đến năm mới rồi, mẹ ta căn dặn ta phải bớt chút thời gian làm quần gia, tổng vệ sinh một chút. Trong lòng ta nghĩ, dù sao mình cũng có một hậu thuẫn rất mạnh phía sau, liền vỗ ngực đồng ý.

Bưng lên một chậu nước, khăn lau, cây lau nhà... nói chung là đã chuẩn bị tốt tất cả công cụ cần và đủ để bắt đầu làm việc.

Từ khi Nghiêm Tử Tụng giao du với đám bạn trong tiệm thời trang, cũng học được một chút kiến thức mix đồ. Đằng sau chiếc áo khoác màu nâu đậm là áo thun màu xanh đen. Hắn cởi áo khoác ra, xắn tay áo lên để lộ ra cánh tay rắn chắc cuộn cuộn cơ bắp. Ta nhìn thấy mà chết khiếp, chỉ muốn vật hắn xuống đất cho rồi.

Ngẫm lại ta đúng là bị kích. Đám bạn trong ký túc xá vẫn hỏi ta, Nghiêm Tử Tụng có ăn bánh bao không. Lúc đó ta còn đặc biệt đơn thuần gật đầu, hỏi bọn họ có muốn ăn không, nếu muốn thì khi nào về nhà ta mang mấy cái lên cho mà ăn.

Kết quả, vốn dĩ bọn họ muốn hỏi về vấn đề cấm trẻ em dưới 18 tuổi, ta và Nghiêm Tử Tụng đã từng đóng phim ‘Giáo dục giới tính’ hay chưa.

Hừ, còn giáo dục giới tính, nếu như ta muốn gây rối, mê ta đã trực tiếp tiễn ta lên Tây Thiên rồi.

Cầm giận đập bàn, khóe mắt thoáng nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng vẫn đang bận rộn làm việc, tỉ mỉ vệ sinh góc nhà. Kết quả, chẳng biết lời từ xó xỉnh nào ra cái chân thạch cao mà đồng chí Đại Thần từng để lại bút tích, cầm trên tay đoạn trang lắc lắc.

Ta hét lên một tiếng rồi lao vọt đến, muốn giật nó lại. Kết quả, Nghiêm Tử Tụng cầm nó quá chắc, ta cứ thế đu cả người vào cái chân thạch cao mà vẫn không thể cứu nó thoát khỏi tay Nghiêm Tử Tụng được. Sau đó hắn chỉ cần nhoáng một cái đã đẩy được ta sang một bên.

“Waiting for you... Vương Đình Hiền...”

Gặp quỷ rồi, không ngờ ta lại nghĩ giọng nói của Nghiêm Yêu Quái đặc biệt mang theo từ tính mê người...

Liếc mắt nhìn qua cái chân thạch cao, tuy rằng bắn tia thất bại nhưng lại dẫn phát đến hoài niệm tình cũ mà trước nay ta chưa từng có. Thoáng chốc, ta bỗng nhớ lại hồi ức xưa, lúc đó mình mấy tuổi, thân hình thế nào, đáng yêu nhí nhảnh ra sao... Ngao ~ Thật là đáng yêu quá đi!

“Vương, Đình, Hiền...”

Ta vừa nghe thấy giọng nói Nghiêm Tử Tụng run rẩy, biết không ổn rồi. Vội vàng cười hỉ hả chạy qua, “Không có gì, không có gì đâu mà, chẳng phải chỉ là một tín vật đính ước thôi sao!”

“...” Hắn đột nhiên liếc mắt nhìn ta, xuyên thấu qua gọng kính, ánh mắt mang theo ai oán.

“Tín vật đính ước... Em giữ lại tín vật đính ước của hắn...”

“Cái này...” Ta còn chưa giải thích xong, Nghiêm Tử Tụng lại đột nhiên buông tay ra.

Buông tay ra không thành vấn đề, vấn đề là, hắn vớ ngay lấy một cái giẻ lau rồi chùi rất mạnh.

Chùi mạnh cũng không thành vấn đề, vấn đề là, cái giẻ lau vô cùng dơ bẩn...

Sau đó hắn liếc mắt nhìn ta, ánh mắt thiết huyết vô tình. “Này, anh không cẩn thận làm dơ hết cả rồi.” Ánh mắt sáng ngời lan tỏa, âm thanh giả vờ vô tội, nhưng mơ hồ lại mang theo uy hiếp, “Làm sao bây giờ?”

Ta bỗng dưng hiểu ra thế nào là trọn tròn mắt lên nói dối.

Ngao! Bình thường ta ngốc cỡ nào mà không biết hấn có lực sát thương lớn như vậy a?

Ta tổn hao hai giây để tự hỏi mình có muốn xông lên cứu vớt hồi ức chung giữa ta và đồng chí Đại Thần hay không. Nhưng nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng miết miết môi, cảm nhận được ánh mắt ủy khuất tỏa ra sau khung kính của hấn. Cấn răng, ta kháo, thôi bỏ đi, dù sao thì ta cũng đã có lỗi với đồng chí Đại Thần rồi...

Khi nào xuống địa ngục, ta mổ bụng tự sát trước mặt hấn là được chứ gì.

Còn nếu như Nghiêm Tử Tụng để ta đi...

Hừm, nếu Nghiêm Tử Tụng dám để ta đi, ta sẽ cắt hết của hấn trước, sau đó sẽ... tái thiết lại phúc phận của ta.

Sau một khắc, ta tự hào nhớ đến hộp búp bê thủy tinh đã được ta giấu rất kỹ trong tủ quần áo, nghĩ ta thật là có khả năng dự đoán, trước đó đã kịp thời sơ tán chúng đi...

Nghiêm Tử Tụng mà dám động vào ngăn tủ của ta, ta sẽ hiếp trước giết sau, giết xong hiếp tiếp, hiếp xong lại giết!

Sau đó, ta không đòi lại chân thạch cao nữa, Nghiêm Tử Tụng cũng không thèm để ý đến ta. Tên tiểu tử hấn lại dám nẩy sinh hờn dỗi, cứ một mực ra sức lôi kéo nó, sau đó vò mạnh giẻ lau trong nước rồi liều mạng chà miết nó mãi. Làm hại trong đầu ta huyền tưởng đến cảnh tượng chơi đùa mà một người không thể nào thực hiện...

Không phải chỉ là một cái chân thạch cao thôi sao? Cái chân thối của ta cũng đã cho hấn rồi, hấn còn chưa thấy đủ hay sao? Người nói thử xem, con người có đúng là lòng tham vô đáy, rấn mà đòi nuốt voi hay không?

Chỉ có điều, bóng lưng kia thoạt nhìn cũng rất đáng yêu... rất gọi cảm...

Ta lại mặt dày xông lên, từ phía sau ôm chầm lấy hấn. Oh my God, không ngờ hấn cũng không giẫy ta ra.

Hấn cứ đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, cũng không nói một lời. Ta đột nhiên nẩy sinh vài phần cợt nhả, dịu giọng nói khẽ, “Hấn không đợi được em.”

Ta cảm giác hấn hơi run rẩy một chút, tuy rằng vẫn không hề cử động nhưng cũng đã buông cái giẻ lau trong tay ra, sửa lại đặt lên mu bàn tay ta.

Ta lại mở miệng nói tiếp. “Thế nhưng em đã có anh rồi.”

Sau đó, ta liếc mắt nhìn cái chân thạch cao đã ướt sũng nước, “Cái hôm lần đầu tiên nhìn thấy anh, trời đổ mưa rất lớn. Em ngồi trong xe buýt, nhìn thấy anh đi một mình trong mưa. Em lại đột nhiên đứng ngồi không yên, cứ đòi xuống xe giống như người điên, muốn chạy ra đường làm quen với anh. Sau đó đã bị xe đụng trúng...”

Lực nắm trên mu bàn tay ta đột nhiên gia tăng. Ta dựa trán vào lưng hấn, cọ cọ một chút rồi nói tiếp. “Nếu không phải vì anh, cũng sẽ không có cái chân này...”

Ngay khi ta đoán chừng Nghiêm Tử Tụng chắc hấn đang cảm động đến mức chảy nước mắt nước mũi tèm lem, ta liền lạnh lùng bỏ thêm một câu, “Và có lẽ, em cũng đã trở thành vợ của sư huynh rồi...”

Nghiêm Tử Tụng quả nhiên mãnh liệt xoay người đối mặt với ta, hai mắt trừng lớn tròn xoe, sau đó bỗng nhiên hôn ta.

Ta cũng không chống cự. Nhưng động tác của hắn ngày hôm nay có chút thô bạo, hàm răng đụng cả vào miệng ta. Sô pha lại ở ngay bên cạnh, hắn đè ta ngồi xuống. Lúc đó ta hơi chán chừ một chút, nghĩ nếu cứ để mọi chuyện tiếp diễn thế này, có phải là sẽ có chuyện không hay xảy ra hay không... Ồ, chuyện hay? Chuyện không hay... chuyện hay... Đầu óc ta có chút hỗn loạn.

Nhưng khi hắn luồn bàn tay ướt nhẹp vào người ta, cảm giác ẩm ướt lạnh lạnh vừa tiến vào trong quần áo ta, đụng tới da thịt ta, ta đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó đẩy hắn ra, nhìn hắn. Cảm giác có một tia run rẩy, không biết là hưng phấn hay xấu hổ. Đương nhiên... còn có một chút sợ.

Có điều... Ta đột nhiên bật cười thành tiếng. Quá kích thích!

Nghiêm Tử Tụng vươn bàn tay dơ bẩn lên nhéo khoe miệng ta, có chút uất ức nói: “Không được phép...”

Ta vô cùng ngọt ngào nhào vào lòng hắn, ôm hắn vô cùng chăm chú, nói: “Em còn nhớ rất rõ thời gian đó, có một ánh chớp bỏ xuống thân cây đại thụ bên cạnh anh. Vậy mà anh vẫn không sao. Ông trời làm vậy là có nguyên do, ông muốn giữ anh lại để dành cho em. Cho nên, ánh mắt của anh là của em, cái mũi là của em, cái miệng là của em, tay trái của em, tay phải của em, thân thể cũng là của em...”

Nghiêm Tử Tụng cũng ôm ta rất sát. Ta cười tủm tỉm rúc vào lòng hắn. “Nghiêm Tử Tụng, em đã từng nói với anh chưa, em đối với anh, kỳ thật là nhất kiến chung tình.”

“...”

Thấy hắn không trả lời, ta giật giật ống tay áo của hắn một chút. Vẫn không có phản ứng, ta ngẩng đầu lên nhìn. Hắn thấy ta nhìn lên, đột nhiên lại quay mặt tránh đi. Hại ta cảm thấy vô cùng khó chịu, vội bắt lấy khuỷu tay hắn lắc lắc. “Nhìn em, bộ thấy buồn nôn lắm sao?”

“...”

“Gật đầu!”

Hắn chỉ cúi đầu nhìn ta, chứ không chịu gật đầu.

“Cảm động không?”

“...” Ánh mắt hắn hơi biến đổi, là giấu không nổi thâm tình...

Ta cũng dụ giọng. “Gật đầu đi.”

Hắn không nói chuyện, chỉ đưa đầu nhích lại gần, một lần nữa hôn lên môi ta.

Ồi... Ta mơ mơ màng màng suy nghĩ: Làm gì thì làm đi, dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát...

Chương 42:

Nhưng qua thật lâu thật lâu, hắn đột nhiên buông lỏng ta ra, hơn nữa, là có chút chật vật.

Sau đó, hắn hít vào một hơi, nhẹ nhàng nói. “Xin lỗi.”

“Ừm.” Ta nói, “Không sao.” Thật ra cũng có chút tiếc nuối...

Nhưng ta hiểu, thời gian địa điểm cũng không tốt, cả hai đều chưa đồng điệu, lại đang trong vùng nguy hiểm. Ừ, ta suy nghĩ lung tung cái gì vậy nhỉ. Ngồi xuống rồi mới quay đầu liếc mắt nhìn hắn một cái. Chỉ thấy mặt hắn bỗng dưng đỏ bừng, biểu tình cùng tư thế đều không được tự nhiên. Ta bỗng dưng cười nhẹ —— Tên đó, quả nhiên cũng muốn làm chuyện xấu xa với ta...

Hơn nữa, hắn quan tâm ta.

Ta đột nhiên nghĩ, điều tốt đẹp nhất trên thế giới này chính là một người vốn chẳng có quan hệ gì với ngươi, vào một ngày nào đó lại trở thành một nửa mộng hồn thần khiên của ngươi, dùng ánh mắt tươi đẹp nhất thế gian để nhìn ngươi, quan tâm ngươi, thích ngươi, chăm sóc ngươi. Ôi, còn có cái gì đẹp hơn thế nữa không?

Trong tiếc nuối ta bỗng chiết xuất ra được một chút tinh túy. Tuy không phải là thiên trường địa cửu, cũng đã từng cảm thấy viên mãn. Nhưng ta tương đối tham lam. Ta muốn có hiện tại, càng muốn có tương lai.

Ta len lén dùng ngón trở trượt qua trượt lại trên đùi hắn.

Bỗng dưng hắn chụp lấy tay ta, dùng lực rất mạnh, thần kinh cũng cực kỳ căng thẳng, thậm chí còn trừng mắt nhìn ta.

Ta híp mắt cười, di dời thân thể chuyển đổi tư thế. Ngồi chồm hồm trên sofa, hai tay ôm lấy khuôn mặt hắn, chép chép miệng, “Anh đừng động đấy!”

Sau đó, dùng ống tay áo lau trán cho hắn, lại giả vờ dánh vè tiêu tụy nghiêng người về phía trước, không đợi hắn kịp phản ứng đã gồi đầu lên vai hắn, cầm tay hắn nói. “Đợi em chuẩn bị cho tốt rồi sẽ nói cho anh biết sớm. Anh ready một chút.”

Hắn quả nhiên dù là khê động cũng không dám động. Chờ ta hoàn thành tất cả động tác, hắn mới tựa cằm vào trán ta, hỏi: “Ready... cái gì?”

Giả ngu hả! Trong lòng ta hừ một tiếng. Khê tát nhẹ vào mặt hắn một cái, thốt lên. “Anh là tên tiểu yêu tinh chết tiệt!” Sau đó cười tủm tỉm, nhắm mắt lại, hiểu rõ triệt để cảm thụ của dì Quỳnh Dao.

Tình đã nồng rồi thì... cảm lòng không đậu a.

Đến giao thừa, Nghiêm Tử Tụng lại đến nhà ta ăn cơm tất niên.

Năm ngoái khi mẹ ta gặp hắn, cái gì cũng không để hắn làm. Năm nay đổi lại, thu dọn bàn ghế chén bát đều bắt hắn chuẩn bị, ngay cả rửa chén cũng do hắn làm. Hắn rửa chén, còn ta ở bên cạnh quạt mát cho hắn. Quạt quạt một hồi lại nghe hắn nói. “Lạnh.”

Lạnh cái gì mà lạnh, ôm ta đi không phải là sẽ hết lạnh rồi sao! Chẳng có thú vui tình ái gì hết!

Trước đây vẫn lo lắng hai người ở cùng một chỗ lâu quá sẽ chán. Nhưng thật sự không phải ta khoe khoang, ở cùng với ta lâu thế nào cũng sẽ không chán, bởi vì căn bản là ta không bao giờ có thời gian rảnh rỗi để mà chán.

Có lúc, Tiểu Lâm Tử vừa đọc tiểu thuyết vừa để cho ta một chút an tĩnh. Sau đó nói, trên đời này, người có thể bao dung cậu như thế, có lẽ cũng chỉ có một mình Nghiêm Tử Tụng thôi.

Tầm tắc. Đừng cho là ta không biết ý của Tiểu Lâm Tử muốn nói cái gì. Cậu ấy không phải đang nói bóng nói gió khen ta có con mắt nhìn xa đó sao. Nói bóng nói gió gì thì ta cũng có thể nghe hiểu được thôi.

Sau đó, ta đến thư viện mượn mấy quyển tiểu thuyết Quỳnh Dao rồi tìm một chỗ vừa đọc vừa thả hồn theo gió. Thoáng cái đã bị bà ta kích thích, mỗi ngày đều biến đổi biện pháp quấy nhiễu Nghiêm Tử Tụng nhà ta. Đầu tiên ta chơi trò bỏ trốn, không thèm để ý đến hấn. Trốn được hai ngày thì Nghiêm Tử Tụng bạo phát, bất ngờ chạy đến dưới lầu ký túc xá chặn đường ta. Quả nhiên nói ra câu nói y như lời thoại: “Vì sao em lại tránh mặt anh.”

Làm ta vui quá chừng, liền cầm lấy bàn tay nhỏ bé của hấn, lã chã – chực khóc, nói: “Anh thật sự phải bức em nói ra sao? Thật vậy chăng!?”

Lúc Nghiêm Tử Tụng phát hiện ra có điều gì đó không đúng thì đã không còn kịp nữa rồi. Ta rống bù lu bù loa: “Em tránh anh... Em tránh anh là bởi vì em sợ anh! Em sợ anh... Em sợ anh là bởi vì em yêu anh!”

Sau N ngày, Tiểu Lâm Tử, Lôi Chấn Tử cùng Tiểu Mễ, ba người đều nói rằng sắc mặt của ta giống hết như mặt heo. Nhưng ta không thèm quan tâm. Ta là vợ người ta, người người đều yêu ta!

Sau đó, khi chuyện đã qua thật lâu thật lâu, vào một ngày nào đó, Nghiêm Tử Tụng đột nhiên nói nhỏ bên tai ta ——”Anh đã ready rồi....”

Hừm! Lưu Manh! Thế nhưng, ta rất thích sự lưu manh của hấn...

Dù sao ngày tháng trôi qua cũng rất vui vẻ. Điều duy nhất không đủ chính là tố chất thần kinh của ta quá miễn cảm.

Thí dụ như, đột nhiên xung động muốn triệu tập thuốc phiện của ta đến. Thí dụ như đột nhiên lại muốn cắn hấn một cái. Sau đó, buổi tối quay về ký túc xá xem phim trên ti vi, nhìn thấy mấy cảnh hôn môi đều có thể khiến ta bụm mặt xấu hổ muốn bỏ trốn... Liền bỏ trốn ra phía sau cửa, quay đầu lại nhìn thấy bọn Tiểu Lâm Tử đang mở tròn sáu con mắt ngồi đờ cán cuốc ra xem. Ta suy nghĩ một chút, thấy mình hình như mắc bệnh thần kinh rồi = =~

Nhưng vì sao cơ chứ? Trước đây khi xem mấy cảnh này, rõ ràng là ta đều mặt không đổi sắc tim không loạn. Nhưng kể từ khi có dính ước bất thành văn với Nghiêm Tử Tụng, chẳng hiểu sao lại dễ dàng đỏ mặt như vậy. Ta nghĩ, kiếp trước mình là một con quý, còn là một con quý bị hất máu chó vào mặt, cho nên lúc nào cũng có thể đỏ mặt lên được...

Ta đã từng tưởng tượng đến một ngày nọ, đột nhiên hấn đè vật ta xuống, sau đó ta phản kháng. Hấn tiếp tục đè ta, ta tiếp tục phản kháng. Hấn càng hung bạo nhào đến ta, ta càng ra

sức phản kháng. Sau đó, thiên lôi giáng xuống một tia sấm sét chấn động, càng không thể vẫn hồi – chuyện ấy đã được tiến hành một cách oanh oanh liệt liệt.

Có lẽ lại là một ngày nào đó, chúng ta uống say. Hân hôn ta trước, ta mới hôn lại hân. Hân cởi áo của ta, ta lột quần của hân. Sau đó, thuận theo tự nhiên, chuyện ấy được tiến hành một cách triền triền miên miên.

Nếu không thì đơn giản hơn một chút – tìm cách lấy lòng. Một ngày nào đó, ta chuẩn bị đồ dùng thú vui tình yêu, thí dụ như nội y sexy vân vân, khiến cho hai trái quýt nhỏ nhỏ của ta trở nên tinh xảo đặc sắc, hồn nhiên thiên thành. Sau đó, nước chảy thành sông, kỳ nhạc vô cùng...

...

Nhưng sự thật là, cái gì chúng ta cũng chưa từng làm.

Bởi vì ta cảm giác trước kia không chuẩn bị cho tốt, cảm giác mình còn chưa chuẩn bị đầy đủ để trở thành tân nương của Nghiêm Tử Tụng.

Ngẫm lại, hóa ra ta còn có một việc vẫn luôn chôn giấu trong lòng. Ta mong muốn mối tình đầu sẽ trở thành người bạn đời của mình.

A, người bạn đời, ông xã... Ta lại bắt đầu quẩn quýt vấn đề, không biết nên gả cho hân trước hay là ăn thịt hân trước đây... Gả cho hân... Ồ, ăn thịt hân...

Lại qua một mùa xuân.

Ta đã là sinh viên năm ba, mà khi mùa xuân kết thúc, Nghiêm Tử Tụng đã tốt nghiệp đại học, trở thành người mới bước vào xã hội. Hân đã nộp luận văn tốt nghiệp từ sớm, tháng năm sẽ bảo vệ, đến tháng sáu thì toàn bộ sinh viên năm tư đều sẽ ra trường.

Có thể điều ta đang đợi chính là một trạm kiểm soát như thế.

Nghe được nhiều lắm, đại khái sẽ mỗi người đi một ngả.

Ngày Nghiêm Tử Tụng bảo vệ tốt nghiệp xong, lớp bọn họ tổ chức liên hoan, có thể dẫn cả bạn gái tham gia.

Ta đi chơi chung với đám bạn học của hân, quan hệ cũng không tệ lắm. Có mấy người tính tình sáng khoái còn gọi ta là em dâu, ngày thường trêu chọc cũng không ít. Đổi lại, ta cũng thường dẫn hân đi rêu rao khắp nơi.

Không phải ta nói xạo, tuy rằng bình thường ta liên hệ với bạn bè thân thiết không nhiều lắm, nhưng quay qua quay lại, mối quan hệ bạn bè của ta cũng không tệ. Mỗi khi có họp lớp, đều sẽ có người gọi điện thoại thông báo. Vì vậy, lại có một phen điên cuồng.

Ta còn nhớ có một buổi tối, một bạn học nữ cầm chén rượu đi đến lặng lẽ nói với ta. Nói rằng, thực ra trong lớp đa số mọi người đều muốn làm bạn với ta, cho dù ta là một kẻ thích cô độc.

Ta nhớ đêm đó ta đã nói một câu rất cảm tính. Ta nói, chúng ta đều đang học cách trưởng thành.

Thí dụ như ta học cách không bỏ qua bất cứ cảm thụ nào quanh mình, thí dụ như học cách tranh thủ, còn có quý trọng.

Khi ta kéo tay Nghiêm Tử Tụng đi vào phòng Karaoke, có người đã huýt gió, nhường chỗ cho chúng ta.

Trước kia Nghiêm Tử Tụng rất hiếm khi tham dự mấy loại hoạt động thể này. Sinh hoạt của hắn rất bị động, thậm chí còn tiêu cực. Nhưng có thể có liên quan đến ta, Lôi Chấn Tử nói, Hoàng Nhung kể rằng anh họ của hắn hai năm nay thật sự đã thay đổi không ít. Chỉ ít đã có thêm hoạt động kinh doanh thời trang là một ví dụ, tham dự liên hoan của lớp cũng là một ví dụ. Chỉ ít đã không còn không thèm đeo kính nữa, cũng bắt đầu học cách dung nạp với mọi người.

Thời gian như nước, mài mòn góc cạnh của chúng ta.

Ngồi một lúc, Nghiêm Tử Tụng đột nhiên đứng lên. Hắn nói: “Anh muốn hát một bài.”

Ta liếc mắt nhìn biểu tình thấy chết không sờn của hắn... Ta kháo, người muốn hát ai dám không cho người hát a.

Nhưng Nghiêm Tử Tụng muốn hát, thật sự làm ta chấn kinh một phen. Dù sao ta đã quen biết hắn lâu như vậy, hắn cũng chẳng bao giờ mở miệng hát trước mặt mọi người. Ta chắc chắn hắn là hắn có âm mưu gì đây, không chừng lại muốn làm ta buồn nôn vân vân. Mặc dù ta đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý như vậy rồi, nhưng khi khúc nhạc dạo của bài ‘Yêu em một vạn năm’ vang lên, ta vẫn rất không có khí tiết – đôi mắt đỏ ửng.

Mãi cho đến khi hắn mở miệng hát câu đầu tiên, nước mắt ta rốt cuộc đã không còn nhịn được nữa – rơi thẳng xuống dưới.

...

Một vòng quay của trái đất là một ngày đêm.

Anh cũng nhớ em một ngày đêm.

...

Đường chân trời kéo dài vĩnh cửu.

Tình yêu anh dành cho em cũng không thay đổi.

Yêu em một vạn năm.

Yêu em hơn bất cứ điều gì.

...

Nói thật lòng thì Nghiêm Tử Tụng hát cũng không hay lắm, có đôi chỗ còn nhạc một nơi giọng một nẻo, nhưng cặp mắt kính của hắn cứ nhìn ta... Mỗi lần hát một câu, mọi người chung quanh lại xôn xao kêu to, liều mạng vỗ tay, thậm chí còn vây quanh hắn trầm trồ.

Rất quây, rất loạn.

Toàn bộ thế giới đang tranh cãi âm ỉ, không ngờ ta lại chỉ nghe thấy âm thanh của hắn. Hắn đứng nơi đó nhẹ nhàng hát:

Yêu em một vạn năm.

Nghiêm Tử Tụng, một Nghiêm Tử Tụng như vậy, không ngờ hắn lại lẳng lẳng đứng lên trước mặt mọi người, cầm microphone, che giấu vẻ khấn trương của hắn, nhẹ nhàng nói: “Tương Hiểu Mạn, khi nào tốt nghiệp xong, em gả cho anh có được không?”

Mọi người xung quanh ta điên rồi, những tiếng động lớn liều mạng xôn xao như quỷ rống.

Trong chớp mắt ta không biết theo ai, giống như bị chôn mông xuống ghế rồi vậy, chỉ biết chăm chú nhìn hắn. Hắn lặp lại thêm một lần nữa, dáng vẻ không được tự nhiên. Hắn nói: “Có được hay không...”

Ta...

Ta vén đoàn người, bỏ chạy.

~o(>_<)o ...

Lúc đó, đầu óc ta thật sự trống rỗng. Bởi vì có người cầu hôn với ta, sai rồi, là bởi vì Nghiêm Tử Tụng cầu hôn ta.

Ta vừa chạy vừa hồi hận. Sau đó dừng lại, hít sâu vào một ngụm không khí mới mẻ. Đang suy nghĩ xem Nghiêm Tử Tụng có đuổi theo hay không.

Hắn quả nhiên có đuổi theo, từ phía sau lưng hăng ôm chầm lấy ta, sau đó nói: “Anh sẽ chăm chỉ kiếm tiền, nuôi Tương Hiểu Mạn thành Tương Phì Mạn.”

“...” Ta bất đắc dĩ lại nghĩ, dưới bầu trời này, bốn phía đều là ánh đèn nê – ông, rõ ràng sáng lạn tới cực hạn. Vì sao hắn lại nói ra mất lời mất hứng như vậy chứ. Vốn định nói gì đó, nhưng ta lại chẳng nói gì cả, hấp hấp cái mũi, chỉ xoay người ôm lại hắn.

Rồi luồn tay vào trong quần áo của hắn...

Sau đó, mò đến sát biên giới quần nhỏ của hắn, nhẹ nhàng giật ra, bắn một cái.

...

Bắn xong, ta ảo não nghĩ, mình thật đúng là biến thái mà... o(´ □ `)o

Chương 43:

Trong khi Nghiêm Tử Tụng vào toilet tắm rửa sạch sẽ, ta cởi quần áo chỉ còn chừa lại cái áo lót rồi trốn mình trong chăn, thò đầu ra.

Sau đó, nằm nghe tiếng nước chảy ta lại nghĩ, làm vậy không biết có làm mất đi lạc thú chinh phục cùng chiếm đoạt của hắn không nữa. Sau đó lại ngậy ngốc bò dậy, vớ lấy cái áo T-shirt mặc vào.

Xong rồi lại nghĩ, ta mặc áo vào để làm chi, khó khăn, lại muốn cởi.

Lại nói ta hắn là cũng nên đi tắm rửa, sau đó cuốn khăn tắm đi ra, như vậy hắn mới có thể hưng phấn...

Nhưng trước khi ra khỏi nhà ta đã kỳ cọ toàn thân trên dưới sạch sẽ lắm rồi, ngay cả móng chân kẽ chân cũng đều dùng bàn chải chà rửa kỹ càng, không còn một con vi khuẩn nào...

Ôi... Trong phòng chỉ có ta và hắn.

Hoàng Quang Vinh sớm đã trở về nhà từ lâu. Có thể là vì nghĩ Nghiêm Tử Tụng bây giờ không còn cần đến hắn chăm sóc nữa. Ta thấy quan hệ giữa hắn và Lôi Chấn Tử phát triển rất tốt, dù sao cũng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng Lôi Chấn Tử lại oán giận bạn trai của cậu ấy không đẹp bằng bạn trai của ta. Ta rất hài lòng nghĩ, kỳ thực cậu ấy cũng đâu có đẹp bằng ta.

Sự tình phát triển đến thế này, hắn là nước chảy thành sông, thuận theo tự nhiên. Cho dù sau này thật sự mà có đột biến gì, ta cũng coi như không mớ côi cha mẹ. Ta nghĩ, ta và Nghiêm Tử Tụng mà sinh con, nhất định nó sẽ rất yêu nghiệt.

Về phần nguyên nhân gây ra chuyện này, cũng chẳng có gì, ta chỉ gật đầu nói một câu, “Đi thôi.”

Hắn đã ngầm hiểu rồi.

Đẩy hắn vào đi tắm, còn mình thì suy nghĩ một chút kế hoạch tiếp theo sẽ tiến hành như thế nào. Ta có cảm giác, hiện tại toàn thân đang nóng hừng hực. Ta đã nghĩ, việc này mình không nên quá chủ động, nhưng nếu không chủ động, khẳng định sẽ chẳng làm nên trò trống gì...

Suy nghĩ theo một góc độ khác, đến lúc đó, ta có nên gọi điện thoại cho một ai đó hay không. Ồ... ví như... Bất Tồn Tại, chính là người này?

Vẫn còn đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên nghe thấy âm thanh cửa phòng tắm mở ra. Ta đã cởi áo ra rồi, cảm giác trống trải quá, vội dùng chăn trùm kín cả người lại.

Sau đó, ở trong bóng đêm cảm giác được hắn đang ngồi xuống bên giường.

Chậm rãi ngồi nhích lại gần một chút.

Không nói chuyện.

Ta đợi thêm một chút, quyết định không nên hiếu kỳ làm gì. Bởi vì nữ diễn viên trong mấy bộ phim ma đều bởi vì hiếu kỳ mà bị dọa chết khiếp.

Thế nhưng, hắn bắt đầu kéo chăn của ta.

Đúng là không biết xấu hổ mà, bạn gái đến nhà làm khách, ngay cả cái chăn cũng không cho người ta mượn. Trong lòng ta rống lên một tiếng, vội vàng lăn tròn hông đè nặng cái chăn xuống thân không cho hắn giật mất.

Hắn dừng một chút, nói. “Tương Hiểu Mạn.”

Lăn, không để ý đến hắn.

Lăn, không để ý đến hắn...

Hắn lại đột nhiên ôm chặt lấy ta, sau đó cường bạo giật chăn sang một bên, bắt ta phải thò đầu ra.

Lúc này ta mới liếc mắt nhìn hắn, phát hiện, không ngờ hắn không có đeo mắt kính.

Ồ...

Hắn bất ngờ thò tay vào trong chăn, túm lấy dây nịt ngực của ta, đột nhiên bắn một cái. Ta còn chưa kịp khôi phục tinh thần khỏi cơn chấn động, hắn đã đè ép xuống, hôn ta một chút. Sau đó bất chấp tất cả, nỗ lực bước hành động tiếp theo.

Ta nghĩ, có lẽ hắn đã đợi thật lâu, lúc này đích xác dù có nói gì cũng chỉ là dư thừa. Nghĩ tới đây, ta đột nhiên tăng thêm dũng khí, lòng hiếu kỳ lại càng mạnh hơn. Khi hắn định cởi nút buộc dây áo phía sau lưng ta ra, ta đột nhiên nảy sinh suy nghĩ kỳ lạ, sau đó ồn ào nói, “Đề em đề em!”

Ta đẩy hắn ra, nhích ra xa hắn một chút. Nhìn thấy hắn ngồi đối diện, màu da rất là khỏe mạnh, quả thực cảnh đẹp ý vui. Sau đó, ta chu chu cái miệng, miết miết môi nói, “Anh chờ một chút, em...” Ta nhắm mắt cởi áo ngực ra, lại dùng hai tay che khuôn ngực, lộ ra một ít phồng phồng, hỏi hắn. “Anh có nhìn thấy gì không?”

Ta cảm giác khuôn mặt Nghiêm Tử Tụng trong nháy mắt có chút cứng ngắc, nhưng rồi hắn gật đầu.

Ta lại lui ra sau một chút. “Như vậy thế nào? Có cảm giác đẹp mộng lung không?”

Hắn nhìn ta không nói gì, cũng không biết có nhìn rõ ta hay không, đột nhiên lại xông tới, rống lên một câu, “Con nhóc chết tiệt này!”

Hắn dùng lực đè ta xuống, hai tay ta đánh trống thành thịch đến là lợi hại, da thịt toàn thân đều như lửa đốt. Thổi phù phù, hai gò má nóng bừng. Hắn lại hôn hôn ta, sau đó đưa tay xoa bóp khuôn ngực của ta, khiến ta vừa xấu hổ vừa giận dữ. Nhưng lại đỏ mặt lên hỏi hắn, “Có cảm giác không...” ~o(>_<)o ...

Hắn gật đầu.

Ta cũng ngắt hai đầu núm của hắn một chút, sau đó hỏi, “Thấy thế nào, sướng không?”

Hắn lại trực tiếp bóp bóp mộng ta.

Ta trả thù bằng cách cắn vai hắn.

Mẹ nó, làm như đang đóng phim... yêu tinh đánh nhau...

Quay về công việc chính, hắn hôn môi ta một lúc, sau đó đến xương quai xanh, xuống vai, xuống ngực, xuống xương sườn, xuống rốn... Nói chung là toàn bộ dây chuyền sản xuất vận tác, công phu đúng chỗ.

Ta nghĩ, chẳng lẽ mình chỉ biết hưởng thụ thôi. Nhớ lúc trước có xem trong phim, con gái vẫn hay ồn ào hai câu, “Oh no... Oh no... Oh no no!” Lại nghĩ, ta là người Trung Quốc không nói tiếng nước ngoài, liền đổi thành, “Đừng mà... Đừng, không nên... Đừng, đừng có ngừng!”

Rốt cuộc ta cũng hiểu được cái gì là... Uớt rồi.

Sau đó, hắn đút vào, chỉ trong nháy mắt ——

“A ——” Ta rốt cuộc viên mãn rồi.

Hắn đang đè trên người ta, vốn đã rất nặng, vậy mà hắn còn đang đung đẩy!

Ta nghĩ, thảo nào nói ma sát sinh nhiệt... Hiện tại, ta nóng quá.

Mà một cảm giác vui sướng cực kỳ điên cuồng xuất hiện, đồng thời cũng khiến ta cảm thấy cực kỳ đau đớn đến mức phải cau mày, lại không muốn hẳn ngừng lại. Chỉ có thể giống như người sắp chết đuối, ôm chặt lấy thân cây di động là hẳn. Móng tay đâm vào cơ thể rắn chắc của hẳn. Ta vốn đang muốn nói gì đó, thế nhưng lại không muốn quấy rầy hẳn chăm chú làm việc.

Ai ~ Hai ta đúng là đều có số vất vả cực nhọc! Vì vậy, cần phải chịu đựng hai luồng cảm xúc đau đớn cùng vui sướng dần vất. Đôi khi cũng sẽ chủ động liếm liếm mồ hôi trên ngực hẳn, mần mần... Cảm giác sở hữu lẫn thỏa thuê, toàn thân đều bị cảm giác sợ run buộc chặt.

Chỉ có thể vừa cực lực phối hợp, vừa chờ đợi ‘Thế giới cực lạc’ trong tiểu thuyết ==

Sau đó, hai người chúng ta ngây ngốc chuyển đổi tư thế một chút. Ta vừa đang đùa với tình cảm mãnh liệt vạn phần, vừa thầm nghĩ: mình đang làm một chuyện rất tà ác. Nhưng vấn đề là, loại tà ác này đồng thời cũng rất thần thánh. Có một câu nói rất hay, đây là hoạt động sinh lý nguyên thủy...

Có đạo lý.

Kể lại còn có thể kể đến mức này, cho thấy rõ ràng là ta làm việc không nghiêm túc, không tập trung tinh thần. Sau một khắc, ta đau nhức thu hồi tinh thần, toàn tâm toàn ý vào hoạt động sinh lý nguyên thủy. Sau đó quả nhiên là...

Đã đánh mất o(´ □ `)o...

Lăn qua lăn lại đến đêm khuya thanh vắng mới xong việc.

Hắn từ phía sau chăm chú ôm ta, nhẹ nhàng khắc môi lên vai ta. Ta an tĩnh cuộn mình trong lòng hẳn. Trong không khí tràn ngập... Cái gì nhỉ? À, hương vị của tình yêu mãnh liệt.

Có điều, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh, cảm giác ngay cả hô hấp cũng đồng bộ với hẳn.

Loại cảm giác này vô cùng vô cùng ấm áp. Sau một khắc, ta quyết định phá vỡ không khí yên lặng này. Ta nói: “Nghiêm Tử Tụng, anh nghe đây. Từ hôm nay trở đi, anh sống là người của em, chết cũng là ma của em. Nếu anh dám thay lòng đổi dạ, em sẽ cắn chết anh.”

Hắn gật đầu, cảm giác đôi môi hẳn đang đặt trên đầu vai ta bắt đầu biến hóa, vung lên một góc lớn. Là đang cười sao!

Ta ôm đồm cầm tay hẳn, hung hăng cắn một miếng, sau đó xoay người lại áp đảo hẳn, nhào vào trong ngực hẳn hỏi. “Sau này, nếu gặp phải cô gái ngực bự hơn em, anh sẽ làm gì?”

“Không thèm nhìn.”

“Vậy nếu cô ta còn nhiệt tình hơn em thì sao?”

“Coi thường ả.”

“Nếu như cô ta chủ động đến với anh thì sao?”

“Khinh bỉ ả.”

“Nếu cô ta còn thị uy với em thì thế nào?”

“Hận ả.”

Ta gật đầu, cười đắc ý, “Tốt.”

Lúc sau đến lượt hấn vuốt tóc ta hỏi, “Nếu sau này anh muốn hôn em thì sao?”

“Hôn đi.”

Hấn hôn ta một cái, lại hỏi: “Muốn sờ sờ em thì sao?”

“Sờ đi.”

Hấn lại sờ soạng hông ta một chút, hỏi tiếp, “Nếu lại muốn nhập sâu một chút thì sao?”

Ta ân ừ một tiếng, “Đến đây đi!”

Giống như ai đó đã nói, năng lượng tình yêu có thể làm mềm dịu trái tim con người.

Ta chẳng bao giờ đề cập với Nghiêm Tử Tụng về chuyện của mẹ hấn, nhưng đôi lúc ta sẽ làm như vô tình gọi hoặc nghe điện thoại của bác gái ở trước mặt hấn. Sau đó hấn nghe ra có chút mảnh khèo, ta lại nói với hấn rằng đó là bạn của ta.

Hấn phải tin tưởng ta.

Hấn quả thực cũng dần dần hiểu ra dụng ý của ta. Tuy rằng mơ hồ có chút mất hứng, nhưng cũng không cản trở ta.

Có thể với hấn mà nói, so với mối hận trong lòng hấn thì ta còn quan trọng hơn.

Nhưng nói thật ra, dứt bỏ thành kiến, mẹ hấn là một đối tượng nói chuyện phiếm rất tốt. Cách nhìn cùng phương pháp đều khác hấn mẹ ta.

Sau này, ta lại nói với Nghiêm Tử Tụng, không phải ai cũng đều có được vận may như chúng ta, chỉ cần yêu lần đầu tiên đã gặp được đúng người. Có nhiều người phải nếm mùi thất tình, khi vết thương vẫn còn chưa kịp lành đã đến tuổi kết hôn rồi.

Vì vậy, trên đời mới có nhiều tiếc nuối, mới có nhiều điều không hoàn mỹ như vậy.

Lúc đó ta đã nói một câu đặc biệt cảm tính. Ta nói, thế người dĩ hĩ.

Từ đầu đến cuối ta vẫn luôn nghĩ, một người sau khi đã qua đời, nếu ta còn nhớ thương người đó thì đến trước mộ phần của hấn đặt một bó hoa tươi. Tất cả thù hận dù sâu nặng bao nhiêu, kể từ khi sinh mệnh kết thúc cũng sẽ tiêu tan thành mây khói.

Sau khi tốt nghiệp, Nghiêm Tử Tụng tìm được một việc làm trong ngân hàng. Lúc này mới phát hiện, tất cả lý thuyết học được đều chỉ là một đồng rác rưởi. Nhưng đồng rác rưởi đó, kỳ thực vẫn còn có thể dùng được. Tiếp thị cũng là một công việc không tồi.

Nhưng khi hấn ra xã hội ta mới phát hiện, đàn ông quá đẹp trai cũng không phải mọi việc đều thuận lợi. Ở trong mắt rất nhiều người, không chừng họ còn cho rằng hấn là kẻ ngu ngốc.

Cho nên, Tiểu yêu quái bắt đầu chỉnh chu lại trang phục, tác phong, cẩn thận tỉ mỉ đeo mắt kính, dần dần đã học được cách trưởng thành.

Cũng rất đẹp mắt, ta ngọt ngào nghĩ.

Dù bạn cỡ nào, Nghiêm Tử Tụng đều sẽ gọi điện đến, kể cho ta nghe vài chuyện đơn giản đã xảy ra. Thịnh thoảng sẽ nói vài câu mắc ói, thí dụ như “Anh nhớ em quá”, “Nhớ em muốn chết”. Ta thề, ta tuyệt đối không hề ép buộc hắn.

Ngày tháng trôi qua như vậy, quá thong thả và phong phú. Thịnh thoảng quay đầu lại, sẽ phát hiện thời gian đã chạy trốn mất rồi.

Mỗi ngày, ta và hắn đều tám chuyện điện thoại đến khuya. Ngày hôm sau, ta thu dọn hành lý trốn khỏi ký túc xá, quyết định đến sống chung với hắn.

Ta nghĩ, ta quả nhiên là một đứa con gái rất xung động.

Tiểu Mễ nói, “Xem ra, người kết hôn sớm nhất phòng mình chính là cậu.”

Tiểu Lâm thực tế hơn, cậu ấy nói: “Thật sự không lo lắng gì sao? Chỉ sợ chung hoạn nạn thì dễ, nhưng lại khó lòng cùng hưởng phúc.”

Lôi Chân Tử lại chẳng nói lời nào. Cậu ấy cùng Hoàng Nhung luôn có cãi vã va chạm, nhưng cậu ấy vẫn chúc phúc cho ta.

Ta dọn dẹp nhà cửa cho hắn, sau đó làm một mâm cơm thật ngon, chờ hắn về nhà. Hắn vừa về đến nhà, nhìn thấy ta thoát đầu có khiếp sợ, song cũng rất bình tĩnh, chỉ là khước mắt có chút thấm ướt.

Lúc ăn cơm ta cũng rất ngoan, còn bắt đầu gấp thức ăn cho hắn. Vốn tưởng rằng hắn khổ cực cả ngày rồi, chắc sẽ ăn ngấu ăn nghiêng để rũ bỏ tất cả mệt nhọc. Kết quả, hắn chỉ từ tốn ăn từng miếng từng miếng, sau đó nhẹ nhàng nói với ta. “Anh sẽ chăm sóc cho em cả đời.”

Ta gật đầu, nói: “Ừm, ăn cơm trước đi.” Cười cười, che giấu đáy mắt ẩm ướt.

Chương trình học của khoa lịch sử đa phần đều rất khô khan. Nghe nói có rất nhiều sư huynh sau khi tốt nghiệp đã đi làm giáo viên. Ta chẳng bao giờ nghĩ đến việc đi làm giáo viên, lo lắng sẽ kéo cả đám học sinh điên theo mình. Sau này ta lại phát hiện, làm giáo viên cũng không sai. Chí ít, nghỉ đông và nghỉ hè cũng có thể nghỉ ngơi cho khỏe.

Còn chưa suy nghĩ chu toàn cho tương lai, ta đã tốt nghiệp rồi.

Mấy người bạn mở tiệm kinh doanh thời trang của Nghiêm Tử Tụng đã thu được một số lợi nhuận, định gây dựng sự nghiệp, năm trước đã gọi điện thoại cho hắn. Lúc đó, công việc tại ngân hàng của hắn kỳ thực cũng rất ổn định, nhưng hắn vẫn muốn tích cực đối mặt với tương lai mù mịt phía trước, liền quả đoán từ chức, mang theo số tiền tiết kiệm nho nhỏ đầu nhập vào dòng nước xiết gây dựng sự nghiệp.

Ta vẫn thường nhìn hắn về nhà trong trạng thái rối bù, sau đó lại ngồi đọc tài liệu đồ án dưới ánh đèn bàn mờ nhạt. Ta len lén suy nghĩ, có thể hắn muốn cho ta một tương lai tương sáng.

Muốn cho ta một gia đình.

Gả cho hắn, đã là không có lựa chọn nào khác.

Hai năm sau, ta cũng đồng ý bước lên đoàn tàu mới với châm ngôn “Lên thuyền trước, mua vé bỏ sung sau” bằng một hình hài đang lớn dần lên trong bụng.

Cảm giác có một đứa bé trong bụng thật là tuyệt. Ta siêu cấp xung động, muốn vừa chạy vừa nhảy vừa múa, khiến cho Nghiêm Tử Tụng sợ đến chết khiếp, thường xuyên không có việc gì cũng gọi điện thoại. Nói chuyện điện thoại xong hắt lại hồi hận muốn chết, nói điện thoại đi động có phóng xạ.

Công việc hiện tại của hân cũng có chút thành tựu. Nói một cách khác, hiện tại ta đang là Điện hoàng thiếu phụ phu nhân. Ủ! Hân mua cho ta rất nhiều sách, rất nhiều CD, rất nhiều thứ linh ta linh tinh.

Ta cảm giác hân muốn huấn luyện cho con của chúng ta thành một nhạc sĩ, nếu không thì cũng là nhà tạo hình mỹ thuật gì đó, hoặc là một loại sở trường nào đó. Ta lại không như vậy, ta muốn bồi dưỡng nó thành một đứa con siêu cấp phúc hắc, hợp cùng với ta e sợ thiên hạ không loạn. Cũng hay đấy chứ.

Nhưng ta lại rất lo lắng. Ta nói với Nghiêm Tử Tụng. “Anh đẹp trai như vậy, em miễn cưỡng cũng được xem là mỹ nữ. Chúng ta có thể chính chính hựu phụ, sinh ra một đứa quái dị hay không đây?”

Xong ta còn nói, “Nếu sinh ra một đứa quái dị, anh nói xem ban đầu em phải chủ động tìm đến anh để làm chi a!”

Sau đó, Nghiêm Tử Tụng cắn răng nói: “Con không đẹp anh sẽ không nhận em.”

Người nhìn đi, người nhìn đi, hân quả nhiên cũng là cần con không cần mẹ, ôi bại hoại!

Hôn lễ của chúng ta rất phổ thông. Đầu tiên là đóng tiền lĩnh về một tờ giấy đăng ký kết hôn, sau đó chọn một ngày mở tiệc rượu mời khách.

Khách đến rất đông. Điểm then chốt là ta mời rất nhiều khách, trên cơ bản chỉ để Nghiêm Tử Tụng nhà ta vang danh thiên cổ. Ngay cả họ hàng xa gần đại bác cũng không tới mà ta cũng mời đến dự. Lại nói, Nghiêm Tử Tụng cũng quen biết không ít giám đốc này nọ, họ đều cho chúng ta một bao lì xì nặng trĩu.

Ông nội bà nội của ta cũng đến, kéo theo cả một đám lóc nhóc con cháu chắt chít chít. Ông nội còn hiền hòa sờ sờ cái bụng tròn tròn của ta, cười kha kha...

Cả đám bạn học vây quanh lấy ta, nói là nhận không ra ta lại lấy chồng sớm như vậy. Sau đó, còn có một bạn nữ kéo ta ra nói nhỏ, ông xã đẹp trai quá rất hay lãng nhăng.

Thật ra, vấn đề lãng nhăng này ta cũng đã suy nghĩ qua, nhưng ta và hân ngay từ ngày đầu tiên chân chính quen biết cho đến bây giờ, ta đột nhiên phát hiện kỳ thực Nghiêm Tử Tụng rất hiểu ta. Bởi vì con người của ta, thực sự vẫn thà làm ngọc vỡ.

Hân không thể trêu vào ta.

Về phần hôn lễ, điều làm cho Nghiêm Tử Tụng bất ngờ nhất chính là, cả mẹ hân ta cũng mời tới.

Bà mặc một bộ sườn xám truyền thống màu hồng nam vàng, nghiêm nhiên rất có phong thái chủ sự. Bà đứng ngoài sảnh đón khách, hỗ trợ bắt chuyện với mọi người. Ta đi tới ôm bà,

cũng để bà sờ sờ cái bụng ta một chút. Nghiêm Tử Tụng cũng không ngăn cản, chỉ thỉnh thoảng ánh mắt đụng phải bà lại vội vàng cấp tốc tránh đi.

Một lúc sau ta thoáng nhìn bác gái... Ồ, được rồi, hẳn phải là mẹ chồng của ta, thấy bà đang đầm đầm hai mông, đáng dấp có chút uể oải. Ta đá chân Nghiêm Tử Tụng, kêu hắn bung ghế qua đó.

Người nói xem, kết hôn là chuyện lớn như vậy, chúng ta... vẫn còn là những đứa trẻ xấu xa chưa trưởng thành chưa hiểu chuyện, cứ bắt người lớn phải quan tâm.

Nghiêm Tử Tụng bung ghế đưa qua, chẳng nói câu nào đã vội đi ngay. Nhưng lúc chụp ảnh chung, hắn thoáng ngáp ngừng, sau đó ánh mắt bay đến chỗ mẹ chồng ta đang đứng ở một bên.

Ta nhìn thấy viền mắt bà có hơi ửng hồng, sau đó bước từng bước một đến gần. Bà và Nghiêm Tử Tụng nhìn nhau. Ta có cảm giác, giữa bọn họ, có vài thứ rất cuộc cũng đã có thể buông bỏ.

Mẹ ta từ trước đến nay đều rất thân thiện, đột nhiên vươn tay kéo mẹ chồng ta đến bên người, bắt đầu chụp hình. Ta lại nghĩ, quả nhiên chính là vấn đề về ghen, mẹ ta không đẹp bằng mẹ chồng ta = =...

Sau tiệc rượu, ta nhận được một món quà, là một hộp quà kết hôn rất tinh mỹ, gong kính thủy tinh lóe sáng. Ta nhìn qua, tất cả tem mác đều bằng tiếng Anh thì nghĩ thầm, hẳn là đặt hàng từ nước ngoài làm riêng theo yêu cầu. Cảm giác đầu tiên của ta là... Heiz, kẻ có tiền a!

Nhưng chẳng hiểu sao lại khiến ta có chút phiền muộn. Tuy không có tên người gửi, nhưng trong lòng ta biết rõ món quà này là Đại Thần gửi cho ta. Nhưng dĩ nhiên là hắn vẫn ở lý tại nước ngoài không chịu về...

Sau ta lại nghĩ, kỳ thực cuối cùng ta cũng không gửi thiệp mời cho hắn. Cho nên ta cũng không rõ hắn biết được tin tức ta kết hôn từ đâu. Ta lại có một suy nghĩ rất tà ác là để đứa con trong bụng ta nhận hắn làm cha nuôi. Nhưng lại mong muốn, hắn đừng tìm cho con ta một người mẹ kế.

Thật ra ta muốn sinh một đứa con gái. Có thể cho nó mặc quần áo đẹp, có thể cưng chiều nó, có thể để mặc cho nó điên mà không cần dạy dỗ nó cái gì là “Chuyện phải làm”, nhưng ít ra cũng sẽ dạy nó biết tiết chế.

Nhưng con trai cũng không sao, sau đó người làm mẹ như ta có việc gì cũng có thể nhờ con trai giúp đỡ. Chờ mong nhất chính là được nhìn thấy hắn khí phách hiên ngang hùng hổ nói sẽ giúp ta che mưa chắn gió.

Nhưng đến lúc sinh đẻ, ta đau đến nỗi con nào cũng chẳng muốn sinh nữa. Bất luận là con nào cũng được, cứ ở lại trong bụng ta đi, ta sẽ dưỡng nó cả đời.

Ta chọn cách sinh tự nhiên, chẳng tại sao cả, chỉ muốn thử cho biết...

Ta... Ta hồi hận!

Có câu, đàn ông nào dễ gì rơi lệ. Khi ta được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu trong trạng thái hấp hối, ta thoáng nhìn thấy Nghiêm Tử Tụng rơi nước mắt. Vốn có suy nghĩ muốn trêu chọc hắn

hai câu, hoặc sẽ uy hiếp hấn hai câu, nhưng ta lại chống đỡ không nổi, ngã xuống. Trước khi hôn mê, trong lòng còn mắng một câu: Mẹ nó chứ, rặn mất nửa ngày mới sinh được, sao không ai đến nói cho ta biết rốt cuộc là trai hay gái vậy hả?

Phiên ngoại 3:

Tiểu kịch trường 1.

Ta đặt tên cho con là Nghiêm Bảo Bối.

Con ta rất thích dính mẹ. Ta hay kể chuyện cho nó nghe, cũng kể những chuyện thời ta còn bé. Vì vậy, nó thường xuyên đem giấu mắt kính của ông xã ta đi, có lẽ là lúc hắn đang tắm, sau đó lẳng lặng chuồn vào phòng tắm lấy trộm đồ ngủ và nội y của hắn.

Ta oán giận đuổi nó chạy ra khỏi cửa phòng, sau đó khắc sâu suy nghĩ, con trai Bảo Bối đúng là tri kỷ...

Trông hình dáng Nghiêm Tử Tụng híp mắt đi tìm quần áo kìa, thật là quá mê người!!

Tiểu kịch trường 2.

Con ta rất đẹp trai. Ông nội ta vô cùng thích nó, cứ giữ nó ở lại nông thôn sống một năm. Cho nên, lần đầu tiên Bảo Bối đi nhà trẻ đã là lúc nó gần năm tuổi.

Cô giáo thoáng nhìn thấy nó đã thích vô cùng. Ta còn chưa chào tạm biệt Bảo Bối, cô đã vươn tay ra đòi bế vào trong.

Đương nhiên Bảo Bối ôm ta không chịu xuống, cái miệng méo xệch như sắp khóc đến nơi.

Làm cho ta rất dắc ý. Con trai dính mẹ, ta đặc biệt tự hào.

Kết quả, ngày hôm sau Bảo Bối lại nói đòi phải đi nhà trẻ. Lúc ngồi trên xe, ba nó hỏi nó thích nhà trẻ ở điểm nào nhất.

Nó nói: Trong lớp, mấy bé gái trắng trẻo xinh xắn nhất, đều có tên là Bảo Bối.

Tiểu kịch trường 3.

Mỗi khi Nghiêm Tử Tụng có nhu cầu, thông thường sẽ bắt chước tiếng mèo kêu.

Sau đó, con ta cũng học được.

Nó chuồn êm vào phòng ta, bắt chước ba nó, kêu lên hai tiếng rồi bỏ chạy về phòng ngủ của mình. Bởi vì trong những tình huống như vậy, ta sẽ ru nó ngủ. Sau thành thói quen, nó còn rất tự giác gọi ta đến ru nó ngủ. Nhưng lúc đó ta thật sự không nhận ra được, buổi tối lại chủ động mò qua chỗ Nghiêm Tử Tụng.

Một buổi tối, Nghiêm Tử Tụng hỏi ta: Gần đây sao nhu cầu của em lại lớn quá vậy?

???